

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İLGİNÇ

Birinci Kural: Çekici olmak

OLMAK

İkinci Kural: Diğer çekici insanlarla arkadaş olmak

Üçüncü Kural: İmkânsız bir aşka kapılmak

ÜSTÜNE

Dördüncü Kural: Kişiliğinden tamamen arınmak,
duygusal açıdan harabeye dönüp paramparça olmak

bir MANİFESTO

Beşinci Kural: Sanırım sonunu öğrenmek
istiyorsunuz. Bunun için okumaya devam...

HOLLY BOURNE

Bu

İLGİNÇ OLMAK

ÜSTÜNE bir MANİFESTO

Bir insanı önemsenmeye değer kılanın
ne olduğunu TAM OLARAK saptayacak
ve uygulayacağım.

Olanlardan seni de haberdar edeceğim.

Kolay olmayacak.

Ama zaten ilginç şeyler hiçbir zaman
Kolay olmaz, değil mi?

Pegasus Yayınları: 1514

Gençlik: 287

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Holly Bourne

Özgün Adı: The Manifesto On How To Be Interesting

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Ayşesu İlemre

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Cansu Gümüüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016

ISBN: 978-605-299-043-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Holly Bourne, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HOLLY BOURNE

**İLGİNÇ
OLMAK
ÜSTÜNE
bir MANİFESTO**

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Owen'a, okulda popüler olduğun için
seni resmen affediyorum.*

Birinci Bölüm

Bree daha on yedi yaşında başarısız bir romancı olmanın aslında hatırı sayılır bir başarı olduğunu düşünüyordu.

Onun yaşındaki pek çok insanın hayatlarında ne yapacakları konusunda henüz en ufak fikri yoktu. Bree ise bilmek bir yana, uğrunda çok çalışıp sonra sefil bir şekilde başarısız bile olmuştu. Pek çok insanın anlamasının yirmili ya da otuzlu yaşlarını bulduğu hayatın nihayetinde berbat bir şey olduğu gerçeğini idrak etmek konusunda herkesten kilometrelerce öndeydi.

Ama Bree çoğu insan gibi değildi. Pekâlâ, en azından olmadığını düşünüyordu.

Elindeki ret mektubuna, yeterince uzun süre gözünü dikerse arzusunun sayfanın üstündeki mürekkebi eritip “evet”e dönüştürmesini umarak baktı.

Sevgili Bree,

Başvurun için teşekkürler. Romanını ileriye taşıyamayacağımızı üzülerek bildiriyoruz...

FALAN.FİLAN.

Sıradan bir cevaptı. Kişiselleştirmeye bile zahmet etmemişlerdi. İşte bu kadar büyük bir başarısızlıktı.

Dört yıl önce, Bree yazar olmaya karar verdiğinde, her zamanki gibi saplantılı bir şekilde planlar, araştırmalar yapmış ve başarısız olması imkânsız bir manifesto tasarlamıştı. Yazmak konusunda, Stephen King'in, yani nam-ı diğer TANRI'nın, bir kitabı da dâhil olmak üzere her şeyi okumuştı. Görünüşe bakılırsa King de DEFALARCA reddedilmiş, hatta işi çalışma masasının karşısındaki duvara bütün "hayır" mektuplarını asacağı bir çivi çakmaya kadar götürmüştü. Bu kendiyse dalga geçme fikrinden hoşlanan Bree de yatak odasının pürüzsüz sıvasına devasa bir çivi çakmıştı. Ve aylar, yıllar geçtikte, çivi Bree'nin ret mektuplarıyla dolup taşmıştı.

İlk "hayır" mektubunu çiviye tutturup orta parmağıyla selamlarken, *ha ha, tıpkı Stephen King gibi*, diye düşünmüştü.

O ret mektubunu başkaları izledi ve sonra daha fazlası.

Bir başka ret mektubunu daha tuttururken artık kâğıttan görünmez olan çiviye, "*Guardian*'a çok satanlar listesinde bir numara olan kitabım hakkında röportaj verirken, yolculuğumun bu duygusal kısmından bahsetmek için sabırsızlanıyorum," demişti. Evet, çiviyle yüksek sesle konuşacak noktaya gelmişti. Çivi insanmış gibi.

Artık o *Guardian* röportajı, J. K. Rowling'in ondan en iyi arkadaş olması istemesi kadar olası görünüyordu. İlk romanı Birleşik Krallık'taki bütün ajans ve yayınevleri tarafından reddedilmişti.

Sonra da ikinci romanı.

Şimdi ne halt edecekti?

"Bree?" Annesi merdivenden yukarı seslendi. "Okula geç kalacaksın."

Yeni mektubu, yer açmak için iyice bastırarak çiviye geçirdi.

"Sorun yok. Hazır sayılırım," diye cevap verdi.

“Seni ben götüremem. Bu sabah kızlarla Bikram yogası dersim var.”

Zaten hep vardı. Bree, annesi ve arkadaşlarını tarif etmek için “kızlar” kelimesinin kullanımının ne kadar ironik olduğunu düşündü.

Aceleyle çekmecesini karıştırdı ve pembe siyah çizgili bir külotlu çorap buldu. Telaşla giyinirken kumaş, uyluklarındaki önceki akşamdan kalma taze kesiklere sürtündüğünde yüzünü buruşturdu. Bree bunu uzun zamandır ilk kez yapmıştı. Bedelini sonraki iki gün boyunca her oturduğunda veya ayağa kalktığı anda acı çekerek ödeyecekti.

Telefonu çaldı. Holdo’dan mesaj gelmişti. Her gün okula beraber yürümelerine rağmen bugün de öyle mi yapacaklar diye kontrol ediyor olmalıydı.

Mesaj aynen beklendiği gibiydi:

Günaydın, Bree. Her zamanki köşemizde her zamanki saatte buluşalım mı? Lütfen haber ver. Sevgiler, Holdo.

Holdo mesaj dili kullanmaz, bunu İngilizcenin tahrifi olarak görürdü. Her şeyi tam ve doğru noktalama işaretleriyle yazardı. Bir keresinde bir virgül koymayı unutmuş ve Bree muazzam bir özre maruz kalmıştı.

Hemen bir cevap yazdı:

Tabii. Orda grşrz.

Onu sinir etmek için özellikle “grşrz” yazmıştı. Bunu neden yaptığından emin değildi. Bree okul kazağını giydi ve odasının kapısından dışarı koşmak üzereyken önceki gecenin listesi gözüne takıldı.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Listeyi tamamen unutmuştu. Halının üstünde terk edilmiş gibi duruyordu. Bree o kadar çok liste yapıyordu ki hepsini hatırlamakta zorlanıyordu. Bu seferkini bir adrenalin düşüşü sırasında yapmıştı. O tanıdık sakinlik ona durumun o kadar da kötü olmadığını hatırlatmıştı o yüzden liste bir dahaki sefere hafızasını tazelemeyi amaçlıyordu; “bir dahaki sefer” olmasını önlemesini umuyordu.

Sürekli bu kadar zavallı hissetmem gerektiğini gösteren nedenler:

1. Yabancıları kıskandıracak kadar kocaman bir evde oturuyorum.
2. Sanırım annem de babam da beni kendilerince seviyor.
3. İstesem güzel olabilirim...
4. Pek çok insandan zekiyim.
5. Hayatta ne yapmak istediğimi biliyorum.
6. Holdo var.

Bu kadardı. On şey saymak istemişti çünkü çok daha hoş dururdu, değil mi? Ama aklına başka neden gelmemişti. *Bu*, diye düşündü Bree, *bambaşka bir listenin başlangıcı olabilir.*

Sürekli bu kadar zavallı hissetmem için nedenler:

1. Hayatım o kadar boktan ki zavallı hissetMEmemi sağlayacak on aptalca şey bile düşünemiyorum.

Ama o listeyi yapmaya zamanı yoktu. Şimdi olmazdı. Geç kalmıştı.

Bree basamakları aceleyle inip mutfığa girdi. Annesinin onun için bıraktığı müsli, taze meyve ve organik yoğurdu görmezden gelerek dolaptan Pop-Tart aldı. Çilekli. Tam canının çektiği gibi.

Tartı ağzına tıktı ve okul çantasını toplarken de orada tuttu. Sonra evin alarımını kurup yarı koşarak evden çıktı.

Güvenlik kapısının açılmasını beklerken listesini biraz daha düşündü. Bazen ne kadar aptallaşıyordu; hayatının o kadar da zavallı olmadığını düşünüyordu. Evet, durumun neden o kadar kötü olmadığıyla ilgili altı neden listeleyebilirdi. Ama bu nedenler sadece daha ileri detaylandırma için başlangıç noktasıydı. Sonunda nedenlerin her birini çöktecek bir detaylandırma.

Örneğin, birinci maddeyi ele alalım.

Yabancıları kıskandıracak kadar kocaman bir evde oturuyorum.

Bu, dışarıdan bakıldığında, ancak bu kadar doğru olabilirdi. Evleri devasaydı. Dahası özel bir yolun üstündeydi. Ashdown Yolu daha fakir insanların evlere bakabilmek için kasten saptıkları bir yoldu. Bree'lerin evi en etkileyicilerden biriydi. Evin önündeki dönemeçli, geniş garaj yoluna ulaşabilmek için dâhili telefonu olan bir güvenlik kapısından geçmek gerekiyordu. Bahçeleri bilinen anlamda bir bahçe değildi; "özel arazi" daha uygun bir terim olurdu. Mülke ulaşmak için beş dakika kadar yürümek gerekiyordu. Geniş çim alanın koyu yeşil-açık yeşil-koyu yeşil-açık yeşil çizgileri özenle budanmış ağaçsı çitlerin arkasına gizlenmişti. Herkesin bakıp içinde yaşayan şanslı insanları bir an bile olsa görmeye çalıştığı ve "*Vay canına. Bu insanların kusursuz, harika hayatları olmalı. Bahse girerim, derdin ne olduğunu bile bilmiyorlardır. Burada yaşıyordum her şey yolunda olurdu. Hem de her zaman,*" diye düşündüren evlerdendi.

Peki ya gerçek? Bree evden nefret ediyordu. Hiç kimse bu büyüklükteki evlerin insanı tamamıyla yalnız hissettirmek gibi korkunç bir alışkanlığı olduğundan bahsetmez. Sürekli olarak böyle hissettirdiğinden. Bree çılgık atsa kimse duymazdı. Bunu biliyordu, bir kere denemişti. (Özellikle karamsar bir gününde.)

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Ve aldığı tek cevap kendi bağırışlarının mermer antreden seken sonsuz yankıları olmuştu.

Güvenlik kapısı, hapishane kapısı hissi uyandırıyor. Bree sık sık bu kadar zengin olmamanın nasıl hissettireceğini merak eder ve çok daha eğlenceli olacağı sonucuna varırdı.

“Kapa çeneni, Bree,” dedi kendi kendine.

Kapı arkasından kapandı ve Bree, Holdo’yla buluşacağı yere doğru yürüdü. Aylardan ekimdi ve hava soğuktu. Bugün parlak renkli çoraplarını iki kat giymiş olmayı diledi. Annesi Bree’nin moda tercihlerinden umudu kesmişti, bu da onu ikinci maddeye getiriyordu.

Sanırım annem de babam da beni kendilerince seviyor.

Sevgiyi nasıl gördüğünüze göre değişir, değil mi? Bree hiçbir zaman bir şeye muhtaç olmamıştı. Bu sevildiği anlamına gelir miydi? Bree az önce bahsedilen büyük hapishanede yaşayabilsin diye babası neredeyse canını dişine takıp 7/24 çalışıyordu. Cumartesi günleri bile Bree daha uyanmadan evden çıkar, genelde geceyarısından sonra dönerdi. Bree babasının ne iş yaptığından tam olarak emin değildi. Karşılığında da babası Bree’nin kaç yaşında olduğundan pek haberdar değildi. İletişimlerinin kapsamı şöyle özetlenebilirdi:

Baba: (Merdivende karşılaştıkları nadir anlardan birinde) Okulda uslu duruyor musun?

Bree: Evet.

Baba: Aferin.

Ya da Noel’deki şu konuşma vardı...

Baba: (Hindiyi keserken) But mu istersin, göğüs mü?

Bree: Ben vejetaryenim unuttun mu?

Baba: Saçmalama. (Buttan bir parça kesip Bree’nin tabağına bırakır.)

Ve annesi. En azından o ortalıktaydı; sadece fiziksel anlamda olsa da. Tam zamanlı bir fıstık anneydi. Kendinden böyle bahsetmeyi severdi. Bree'nin hiç de alçakgönüllü olmayan fikrine göre, "fıstık" kelimesi kırk yaşın üstündeki hiç kimseyle bağdaştırılmamalıydı.

Annesi zamanını sayıları her geçen gün artan tuhaf isimli spor derslerine katılarak; Harley Caddesi'ne günlük düzenli ziyaretlerinde yüz bakımları, dolgular ve botoks yaptırarak ve evin her yerine bıraktığı parlak dergilerden ünlüler hakkında haberler okuyarak geçirirdi. Bree'ye duyduğu sevgiyi Bree'nin yatağından eksik olmayan hediye paketleriyle ifade ederdi. Tiffany kolyeler, Hollister kazaklar; hatta bir keresinde iç çamaşırı bile almıştı. Şanslıydı, öyle değil mi? Ancak Bree için bu, ancak bir kedinin kafasını kopardığı fareyi kanı sızarken gururla kapı eşiğinize bırakması kadar hoş olabiliirdi. İnsanların bunu anlamayacağını biliyordu. Kim onu hediyelere boğan bir anne istemezdi ki? Hele onun yaşında pek çok kızın sadece hayalini kurabileceği birinci sınıf hediyelere. Ama Bree kolyeler, fahiş fiyatlı kazaklar ya da şık külotlar istemiyordu. Ev ödevine yardım edecek bir anne istiyordu. Okuldan sonra ona bir fincan çay yapıp yeni arkadaşlar edinip edinmediği konusunda –her zaman– onu sorguya çekmek yerine neler öğrendiğini soran bir anne. Sanki popüler olmak her şeyden önemliymiş gibi.

Bree'nin annesinden duyduğu tek şey:

"Neden sana aldığım kazağı giymiyorsun?"

Ya da:

"Holdo *yine* mi geliyor? Senin hiç kız arkadaşın yok mu?"

Ya da:

"Çok hoşsun. Neden kendine bir şeyler YAPMIYORSUN? Kendini ziyan ediyorsun."

Ve bu da Bree'yi diğer maddeye getiriyordu:

İstesem güzel olabilirim

Olabilirdi. Hemen. Ama istemiyordu. Güzel olmayı daha önce bir kez denemişti; bunun bir şeyleri değiştirebileceğine dair saf bir sanrının etkisiyle, ortaokulun ilk gününde. Daha sonra atacağı kilolarına rağmen eteğini belinden kıvrımış, evde uygulanabilen bir boya setiyle saçlarına özenle koyu renk şeritler çekmiş, yüzünü mavi far ve pembe ruja bulayıp sutyeninin içine iki çorap sıkıştırmıştı. Sonuç dünyanın şahit olduğu en beter ilk gün olmuştu. Onu görünce Jassmine Dallington ve yardakçıları sevinçten resmen salya akıtmış, tükürükler saçarak kahkahalar atmış ve ona yeni ve daha pis adlar takmak için birbirleriyle yarışa girmişlerdi.

Bree denemekle aptallık etmişti. Ve şimdi kilolarından kurtulmuş, yüzü tamamen biçim kazanmış olsa da tekrar deneme zahmetine girmeyecekti.

Güzel olmak insana ne kazandırırды ki zaten? Sözcükleri güzel olduğu sürece, bir yazarın nasıl görüldüğü kimin umurundaydı?

Bu yüzden annesini ne kadar umutsuzluğa sürüklerse sürüklesin Bree itici olmak için elinden geleni yapıyordu.

Güldükleri şeyi kontrol ettiğinde, onlara gülünecek malzemeyi kendi elleriyle sunduğunda... şey, Bree o zaman genelde gülmeyi kestiklerini fark etmişti.

Saçlarını yıkardı, arada bir. Şu anda sıksa sıçan rengiydi ama geçmişte bir dizi absürt renkte olduğu da olmuştu. En son pembeydi ve renk hâlâ tam olarak akmış değildi. Orta yaş krizi geçiren kırklı yaşlardaki bir kadının giyeceği türde demode kıyafetler giyyordu; neon renkli şeyler, rengârenk incik boncuklu tokalar falan. Canının istediğini yediği için cildi neredeyse her zaman pütürlüydü, sivilcelerle kaplıydı ve yürürken bacakları birbirine sürtünüyordu. Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü...

Pek çok insandan zekiyim.

Güzel olmak sadece okulda önemliydi. Ve okul, Bree'nin hayatında gelişimi için gerekli gördüğü bir parça değildi. Güzel yetişkinlik dünyası onu kollarını açıp kucaklayana ve iki kitap anlaşması yapana kadar katlanması gereken bir dönemdi, o kadar. Okul insan hayatı denen okyanusta sadece bir damlaydı. Okuldaki güzel kızların zamanı da çok yakında dolacaktı. Mutluluk düzeyleri zirveye biraz fazla erken ulaşmıştı. Bree'nin çirkin kalmasının nedeni buydu; zirveyi daha faydalı bir döneme erteliyordu. Bree'nin pek çok insandan zeki olmasının bir diğer nedeni de buydu.

Yine de acele etmesi gerkiyordu. Bree zekiydi ama pek dakik sayılmazdı. Aslında hiçbir zaman olmamıştı. Oysa Holdo tam aksiydi. Bree soğuktan korunmak için ceketine daha sıkı sarınırken, önceki gecenin listesinin sonndan bir önceki maddesini düşündü.

Hayatta ne yapmak istediğimi biliyorum.

Ama ya o seni istemiyorsa? Bree'nin tek yapmak istediği yazmaktı. Pekâlâ, en azından son dört yıldır. İnsanlara kelimelerini okutmak. O kelimeleri okuyan insanlarda kendinden minicik bir iz bırakmak. İnsanın varlığını meşru kılmasının, bir varlığı olduğunu ispatlamasının daha iyi bir yolu var mıydı? Ama belki de gerçek olmayacaktı.

Bree henüz bunu kabullenmeye hazır değildi.

Yine de, bu arada, *Holdo vardı*.

İşte orada, her zamanki gibi onu bekliyordu. Onunla bütünleşen sarı kulaklıkları kulaklarını kapatmış, okul kazağının üstüne Velvet Underground'un muz desenli tişörtünü giymişti. *Indie* olmaya özenen her delikanlının gardırobunun ayrılmaz parçası. Holdo onu gördü, kulaklığını indirip kol saatine vurdu.

"Yine geç kaldın."

"Ben hep geç kalırım."

"Başkalarını bekletmek saygısızlık, biliyorsun."

"Sadece beş dakika geciktim."

İkisi de sessizliği bozmamakta inat ederek okula yürümeye başladılar. Elbette, ilk bozan Holdo oldu. Beş koca dakikalık rekor bir direnmenin sonunda.

“Dün gece neler yaptın?”

Bree'nin gözleri kaldırımdaydı. “Bir ret mektubu daha aldım. Eve döndüğümde paspasın üstünde beni bekliyordu.”

Holdo'nun gecikmesini affettiğini hemen eriyen bakışlarında görebiliyordu. Ona asla uzun süre sinirli kalmazdı.

“Üzüldüm, Bree. Anlamıyorum. Çok yeteneklisin.”

“Biliyorum,” dedi Bree gönlünü almak istercesine çarpık bir gülümsemeyle. “Ben de anlamıyorum.”

“Konuşmak ister misin?”

“Pek değil.” En azından Holdo'yla. Bu kadar üzgün olduğunda, Holdo'nun iyi niyetli tavsiyeleri rahatlatmaktan çok sinir ederdi.

Dökülmüş sonbahar yaprakları botlarının altında hışırdıyordu. Daha çok ses çıksın diye daha sert bastı.

Sarı ve turuncu yapraklardan oluşan bir yığını tekmeleyip süzülerek kaldırıma dökülmelerini izlerken, “Eee, *sen* dün gece neler yaptın?” diye sordu. Oturduğu yerde yollarda dökülmüş yapraklar olmazdı. Sokak sakinlerinin ortaklaşa tuttuğu görevli her sabah özel bir ters vakum makinesiyle yaprakları temizlerdi.

“*Kıyamet-Redux*'ı izledim. Üç saatlik versiyonu. Büyüleyiciydi. Sen izledin mi?”

“Elbette.”

“Ama uzatılmış, kaba kurgusunu izledin mi?”

“Evet.” Yalan söylüyordu. Sadece normal sinema versiyonunu izlemişti ve filmi büyüleyiciden ziyade kafa karıştırıcı bulmuştu. Ancak bunu Holdo'ya asla söylemezdi. (Ölmeyi tercih ederdi.)

“Eh, biz azınlığız. Pek çok insan sırf doksan dakika sürüyor diye normal versiyonu izlemekte bile zorlanıyor. Açıkçası, bugünlerde sinema izleyicisinin dikkat süresi delice. Beş saniyede bir

büyük bir patlama ya da gereksiz bir seks sahnesi yoksa, insanlar ne olacağını bilmek istemiyor...”

Bree, Holdo’nun iyi çalışılmış ateş püskürmesinin üstüne çökmesine izin verdi. En az yirmi kez dinlemişti. Bu Holdo’nun en sevdiği yakınmalarından biriydi. Bir de reality show’ların müzik endüstrisini nasıl öldürdüğü, Dan Brown’ın *Da Vinci Şifresi* biçimi verilmiş edebiyat suçları işlediği için asılıp yerlerde sürüklenmesi ve parçalanması gerektiği ve bütün zamanlarını yeteneğe yatırım yapmak yerine çoksatan romanları sinemaya uyarlayarak geçirdikleri için film endüstrisinde orijinal senarist kalmadığıyla ilgili yakınmaları vardı.

Bree iç geçirdi. Holdo en yakın arkadaşıydı. Dürüst olması gerekirse *tek* yakın arkadaşı. Bree çok sevilesi bir insan olmadığını biliyordu ama bu onu genelde rahatsız etmezdi. Evet, elbette elini ayağını bağlayan yalnızlık anları oluyordu. Ve evet arada bir konuşabileceği bir kızın olması hoş olurdu. Ama genellikle Holdo’yla mutluydu.

“... Ve Vietnam Savaşı’nın çıkmasına göz yumulması da beni öfkeliyor, biliyor musun? Tamamen ahlak dışıydı ve Amerika hiç ders almışa benzemiyor, öyle değil mi? Sanırsın ki...”

Ahh. Savaş. Bree savaşla ilgili söylenmeye ne zaman geçeceğini merak ediyordu.

Holdo yetiştirilme tarzını reddeden zengin çocuk klişesinin canlı örneği idi. Morrissey’le tanışsa çok sıkı dost olacaklarına yürekten inanan *indie* çocuklardan. Gerçek adı Holdo değil, Jeremy Smythe’ti. Kendine, evet, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*’daki Holden’dan esinlenerek yeni bir isim vermişti; gerçi görünüşe bakılırsa sondaki “o” harfı ismi “daha orijinal” kılıyordu. Ama Bree Holdo’yu severdi (kesinlikle sadece arkadaş olarak). Etrafındaki insanlar arasında aynı zekâ düzeyini ve servetlerinin üstüne yan gelip yatmak yerine ayrıcalıklarıyla bir şeyler YAPMA arzusunu

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

paylaştığı tek kişiydi. Holdo bir bilgisayar oyunu tasarlıyordu; kodunu nasıl yazacağını falan gerçekten biliyordu. Oyun, *Grand Theft Auto* ve *Bugsy Malone*¹ karışımı bir şeydi. Bree'nin anladığı kadarıyla oyunda, okulda zorbalığa maruz kalan bir inek öğrenci cinnet geçirip filmdeki gibi hava silahıyla etrafa krema fışkırtmaya başlıyordu. Holdo bir gün mutlaka kendi çabalarıyla milyoner olacaktı. Tanrı onu korusun, sadece okulu atlatması gerekiyordu.

Bree Holdo'nun savaş monologunu yarıda kesti.

"Holdo?"

Holdo kekeleyerek durdu. "Ne?"

"Ben iyi bir yazarım, değil mi?"

Bree öyle olduğunu biliyordu. Elbette öyleydi. Ama biraz onay almak da işine yarayabilirdi.

Holdo uzanıp elini sıktı. "Elbette öylesin. Yazdığın her şeyi okudum ve her kelimesine bayıldım."

Bree teması ne kadar hızlı kesebileceğini merak ederek eline baktı. Holdo'nun sorunu buydu; sadece arkadaşlık fikrini paylaşmıyordu.

"Teşekkürler." Bree elini kurtarıp güvenle cebine soktu.

"Neden bunu Bay Fellows'la konuşmuyorsun?"

Bree bunu zaten planlamıştı. Edebiyat öğretmeni Bay Fellows, onu fark eden tek yetişkindi.

"Bugün edebiyat dersim var. Konuşabilirim."

"Seni hep neşelendiriyor sanki."

Bree kendi kendine gülümsedi.

Onu ne kadar mutlu ettiğine dair Holdo'nun en ufak bir fikri yoktu.

1 Sadece çocuk aktörlerin oynadığı, gerçek olaylardan esinlenmiş, klasik bir İngiliz gangster filmi. (ed.n)

İkinci Bölüm

Okulun kapılarına ulaştıklarında ana kapıdaki güvenlikten geçmek için sıraya girdiler. Holdo bir şekilde aradan sıyrılıp el sallayarak ortak sınıfa doğru gözden kaybolurken, Bree kimlik kartının kontrol edilmesini sabırsızlıkla bekledi. Queen's Hall Okulu yılda on iki bin pounda mal oluyordu ve paranın yarısı Sokaktaki Adamların gizlice araya karışmamasını garantiye almaya harcanıyor gibiydi. "Halktan biri" olmak bulaşıcı falanmış gibi.

Bree, Jassmine Dallington ile kusursuzlar grubunun tam arkasında dururken Jassmine'in fönü saçlarının çilek kokusunu alabiliyordu. Öğrenci sırası itiş kakışla ilerlerken, Bree biraz büyük bir adım atınca kazayla Jassmine'in topuğuna bastı. Jassmine ona dokunma cüretini gösterenin kim olduğunu görmek için başını hızla çevirdi. Bree olduğunu görünce yüzünü buruşturdu.

"Dikkat et," dedi, sesi tiksintiyle doluydu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Bree bakışlarını çizgili bacaklarına indirerek.

Jassmine önüne döndü, surat falan yapmış olmalıydı çünkü diğer kızlar güldü. Normal bir gülüş değildi –gerçek bir kahkaha

yüzlerinin çirkin görünmesine neden olurdu—, çekici bir şekilde kıs kıs gülmüşlerdi. Gemma Rinestone, Jassmine'in kulağına bir şey fısıldadı ve bir kıkırtı dalgası daha yükseldi.

Bree külotlu çorabına doğal olmayan bir ilgi göstermeye devam ederken yüzü kızardığı için kendine lanet etti. Umurunda değildi. Tabii ki değildi. Kusursuzlar grubu aptaldı. Ama bilirsiniz işte, yine de utanç vericiydi.

Bree güvenlik kartını adama verip beklerken en iyi “duvarın içinde kaybolma” numarasını yaptı. Zor olmadı. Burada hiç kimseydi. Çantası ile kartını geri alınca, koridor labirentinden ortak sınıfa yürüdü. Orada yok yere oturup sınıf öğretmenin bir saat boyunca başarının önemi konusunda nutuk çekmesini dinlemek zorundaydı.

Hugo ve arkadaşları kapıda dikilmiş, geçişi engelliyordu.

Bree aradan sıkışarak geçebilmek için yan dönüp, “Affedersiniz,” dedi.

Onu duymazdan geldiler ve Hugo konuşmasını sürdürdü.

“Aman Tanrım, beyler, cuma günü kız avı çok sertti. Şu kız lisesindekiler, insana neredeyse minnettar kalıyor. Yemin ederim, yalan söylemiyorum, kızın teki yanıma gelip resmen kendini teklif etti.”

Arkadaşları sırtlan sürüsü gibi gülerек beşlik çıktılar.

“Eee, yaptın mı?” diye sordu biri. Yüzü fazla kırmızıydı. Ya talihsiz genleri ya da aşırı hevesli sahte herif gülüşü yüzünden. Bree oğlanın adının Seth olabileceğini düşünüyordu.

Hugo kaşını kaldırdı. “Bir beyefendi asla anlatmaz.”

“Ha! Sen ne zaman beyefendi oldun ki?”

“İyi bir noktaya parmak bastın, dostum. Çok iyi bir noktaya.” Bir beşlik daha. “Aslında hiçbir şey olmadı. Kıza kendine biraz saygı duymasını söyleyince ağlamaya başladı.”

Bir kahkaha daha. Muhtemelen-Seth her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

“Ama parti harikaydı, dostum,” dedi kırmızı yüzlü çocuk gülmekten dolan gözlerle. “Acayip sarhoş oldum. Yemin ederim, bir ara resmen kör oldum.” Gülmelerini bekleyerek çemberdekilere baktı. Ama gülen olmadı.

Hugo yüzünü buruşturdu. “Tanrı aşkına, Seth, sadece bir iki şat yaptın!”

“Hayır, bir iki değil. Votka şişesinin çoğunu ben içtim. Sen görmedin. Herhalde üstüne atlayan kızları geri püskürtmekle meşguldün.”

Hugo gözlerini devirdi. “Her neyse, dostum.”

Bree bu tuhaf sessizliği aradan geçmeye çalışmak için kullandı. Gırtlığını temizledi. “Affedersiniz.”

Şimdi bütün oğlanların gözleri ondaydı.

“Ne istiyorsun?”

“Geçebilir miyim?”

Hugo kollarını kaldırıp hafifçe geri çekilerek Bree’ye mini minnacık bir boşluk açtı. Diğer oğlanlar da aynısını yaptı ama hiçbiri Bree’ye yeterli alanı sağlamadı. Bree boşluğa baktı, içinden derin bir nefes aldı ve yan yan adımlarla ortak sınıfa girdi. Vücudunun ön tarafı Hugo’nunkine sürtündü.

“İyy, bana sürtünmeyi kes,” dedi Hugo. “Sabahın bu saatinde dokunulmaktan hiç hoşlanmam.”

Oğlanlardan isterik bir kahkaha koptu. Bree’nin yüzü o gün ikinci kez kızardı ve yarı koşar adımlarla sırasına gitti. Oturup en sevdiği not defterini çıkarırken bacakları titriyordu. Yüzünün yandığını hissetti ve kızarıklığı örtmek için birkaç ince saç tutamını önüne düşürdü.

Aptal okul. Aptal okul. Aptal okul.

Mesele şuydu ki itiraf etmekten ne kadar nefret etse de Hugo'yu beğenmekten kendini alamıyordu. Saçma olduğunu biliyordu. Gülünç. Fantastik. Hugo'nun götün önde gideni olduğu düşünülduğünde çok ama çok yanlıştı. Çocuk Bree'nin şu üç konuda nefret ettiği her şeyin sembolüydü:

- a) Oğlanlar
- b) Bu okul
- c) Genel olarak hayat

Ama yine de insanı bunaltacak kadar yakışıklıydı ve yakışıklılığın beraberinde getirdiği bütün klişeleri de yerine getiriyordu. Okulun kupa kazanan ragbi takımının kaptanı, mükemmel bir oyuncu (her ne kadar o kendine gururla ragbici dese de), cüssesi ve yapılı vücudu sayesinde alfa erkeğinin sözlük anlamıydı. Akıcı Fransızca konuşabilsin diye ailesi onu okuldan bir yıllığına alıp Paris'te yaşamaya gönderdiği için hepsinden bir yaş büyüktü. Ah, ayrıca anne ve babası Mark Zuckerberg'i ya da onun gibi birini tanıyordu. O kadar zengindi ki okuldaki diğer herkes yanında fakir kalıyordu.

Elbette Jassmine'le ikisinin bir dargın bir barışık, çalkantılı bir ilişkileri vardı. Süregelen “aşk” destanlarının bütün detaylarını Bree bile bilirdi. Her yeni olay sınıflarda gerçekten aciz bir kulaktan kulağa oyunu gibi hızla yayılırdı. Bree aptal aşkının eninde sonunda son bulacağını umuyordu ve onunla birlikte olma düşüncesini aklından bile geçirmiyordu. Sadece böyle bir şey ASLA olmayacağı için değil –Hugo onun varlığından bile habersizdi– ama aynı zamanda oğlan gerçekten bir göt olduğu için.

Öğretmeni Bay Phillips içeri girince herkes yerine geçti. Özel okulların farkı buydu; insanlar terbiyeliydi.

Sınıf öğretmenleri Bay Phillips masaya koyduğu çantasını açarken, “Herkes iyi mi çocuklar?” diye sordu.

Cevap veren olmadı.

“HERKES İYİ Mİ ÇOCUKLAR, dedim.”

Sakin ol, diye düşündü Bree. Rock yıldızı değilsin.

“Günaydın,” dedi sınıf bir ağızdan.

“Pekâlâ, üniversite başvuru formu, üniversite başvuru formu, üniversite başvuru formu. Ne düşündüğünüzü biliyorum. ‘Ne? Ama biz daha on ikinci sınıftayız!’ ama aileleriniz sizi istediğiniz üniversitelere sokacağımdan emin olmak için yığınla para harcıyor. Bu da yıl içinde kusursuz hale getirilecek kişisel bir beyanla tam zamanında başvuruda bulunmayı gerektiriyor. Şimdi herkes hangi dersleri seçeceğini ve hangi beş üniversiteye başvurmak istediğini biliyor mu? Oxford ve Cambridge’e başvuracaklar, üniversiteye hazırlık sınıfı için hangi bölümü seçmek istediğinizi biliyor musunuz?”

Bree defterine karalamalar yapmaya başladı. Cambridge’e kaçışını ergenliğe girdiği günden beri planlıyordu ve kusursuz bir kişisel beyan ile çoktan doldurulmuş başvuru formu aylardır bilgisayarında *Gönder* düğmesine basacağı anı bekliyordu. Bu yüzden Bay Phillips’e gerçekten kulak vermesi gerekmiyordu. İyi olmuştu çünkü yeni bir liste yazmakla meşguldü.

Hugo d’Felance’tan hoşlanmanın tamamen mantık dışı olmasının nedenleri

1. Kadınlardan piliç, kış, göt, kuku ve kesinlikle ağza alınmayacak A’yla başlayan kelimeyi kullanmadan bahsettiğini hiç duymadım. Hiç.
2. Açıkça ırkçı, homofobik, kadın düşmanı ve fena halde bağnaz.

3. Sadece kulaktan dolma kanıtlarla da olsa, en az bir kez CYBH² kaptığını defalarca duydum.
4. Bir keresinde Shakespeare'den “şu sıkıcı herif” diye bahsetti.
5. Jassmine öğrenirse tırnak törpüsüyle karnımı deşer, bağırsaklarımı yakar ve göz kürelerimi kaşıkla yer...
6. Kendime saygım var. Kendime saygım var.
Kendime saygım var.

Bree'nin sürekli liste tutma alışkanlığı bir savunma mekanizmasına dönüşmüştü. Bu iş için özel bir defteri falan vardı. Listeler işlevsel değildi, sadece o anda dünyayla ilgili görüşlerini içeriyorlardı.

Bazen listelerin yüzlerce yıl sonra bir müzede, “hayatının ilk yıllarıyla” ilgili kapalı gişe bir sergide bir vitrinin içinde sergilendiğini hayal ediyordu. Defterinin yanındaki levhada şöyle yazacaktı: *Bree'nin hüznünlü ergenlik yılları üzerine eşsiz içgörüsü burada liste biçiminde günlükleştirilmiştir. Çok kısa süre sonra jenerasyonun sesi olan ve ölümünden çok sonra da kıymetini yitirmeyen güçlü anlatımının kendini daha o zamandan göstermeye başladığını görebilirsiniz.*

Bay Phillips monoton bir sesle konuşmaya devam ediyordu.

“Şimdi, üniversite mülakatları. Tatilde pratik yapabilmemiz için mülakat teknikleriyle ilgili eğitim seanslarını yaza doğru başlatacağız. Kayıt formları Noel'den sonra dağıtılacak. Kayıt yaptırmak için birbirinize girmeyin, herkese yer var. Ancak bu arada ders dışı faaliyetlerinizi de düşünmenizi istiyorum. Unutmayın, sıkıcı insanlar Oxbridge'e giremezler. Bir şeyler YAPMALISINIZ. Harekete geçin!”

2 Cinsel Yolla Bulaşan Hastalık (ç. n.)

Bree, Hugo ve arkadaşlarının güldüklerini duyunca o tarafa baktı. Hugo, Seth'in alıştırma başvuru formuna kocaman, kıllı bir penis çizmiş, etrafa gösteriyordu.

"Hey!" Seth formu geri almaya çalıştı. "O form bana lazım."

Hugo formu arkasına sakladı. "Neden bir tokmağın resmini bu kadar çok istiyorsun, Seth?"

Diğerleri, "Ha ha. Gey çocuk, gey çocuk," diye kıs kıs güldü.

"Kesin. Ne demek istediğimi biliyorsunuz. O benim alıştırma başvuru formum. Ona ihtiyacım var."

O noktada öğretmen şamatayı fark etti. "Bir sorun mu var, beyler?"

Hugo arkasında kâğıtla başını hayır anlamında salladı. "Yok, efendim."

"İyi." Ve Bay Phillips üniversiteye giriş konusunda aynı la-kırdıları tekrarlamaya döndü.

Hugo uyandırdığı ilginin tadını çıkarıyordu –özellikle Bree'nin sadece ortak sınıftan tanıdığı iki kızda. Kızlar Hugo'ya kıkırdayarak saçlarını savurdular. Hugo göz kırpnca daha fazla kıkırdadılar.

Bree listesine son bir *kendime saygım var* ekledi.

Üçüncü Bölüm

Zil çalınca Bree koridorlarda en iyi görünmez kız taklidini yaparak edebiyat sınıfına doğru ilerledi. Bay Fellows'u görmek onu her zaman heyecanlandığı için sınıfa girmeden önce dolaplara yaslanıp birkaç derin nefes aldı.

Bay Fellows onun geldiğini fark etmedi. Bree en öndeki sıralardan birine oturdu. Birkaç öğrenci daha içeri girip yerlerini aldı ve marka çantalarından Philip Larkin'ın şiir antolojisi kitaplarını gönülsüzce çıkardılar. Bree, Bay Fellows'a baktı. Bir şeyler karalıyordu; muhtemelen antetli bir A4 kâğıda bir şeyler yazıyordu. Kestane rengi saçları gözlerine düşüyordu. Bree karnını içine çekerek çizgili çoraplı bacaklarını indirip sonra tekrar bacak bacak üstüne attı.

Nihayet Bay Fellows sınıfın varlığını algılayıp sırtını doğrulttu.

"Mükemmel, harika," dedi ortaya. Ayağa kalkarak sırtını interaktif beyaz tahtaya dayadı. "Pekâlâ. Nerede kalmıştık?"

Bree elini kaldırdı ama Bay Fellows'un ona söz vermesini beklemedi. "*As Bad As A Mile*"³ şiirini okumuştuk."

Bir inleme duydu. Nedeni şiir miydi, yoksa sınıftaki aşırı hevesli hali mi, emin olamadı.

Bay Fellows eski püskü antoloji kitabını eline alıp sayfaları çevirdi. "Haklısın, Bree."

Bree ne kadar küçük ve önemsiz olduğuna aldırmandan övgünün tadını çıkararak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Bay Fellows doğru sayfayı buldu ve yüksek sesle okudu. Güzelce...

*Seyrederken kurumuş koçanın
Sepete çarpıp yerde sekmesini,
Gittikçe daha az şans sergiler ve gittikçe daha çok*

*Başarısızlık yayılır kolundan yukarı
Öncesinde, daha öncesinde henüz kalkmamış eli sakın,
Henüz ısırılmamış elma avucunda.*

"Pekâlâ. Yani bu şiirde Larkin bir elma koçanını çöp kutusuna atmaya çalışıyor ama ıskalıyor. Bu size ne düşündürdü, çocuklar?"

Chuck adında bir çocuk elini kaldırdı.

"Evet?"

Chuck'ın saçları kömür karasıydı ve kesinlikle boyaydı. "Bence şikayet etmeden nefes bile alamayan kahrolası bir depresif olduğunu göz önünde bulundurursak Philip Larkin çöpe elma koçanı atmaya kalkışmamalı."

Küçük sınıf kahkahalarla cınladı.

Bay Fellows bile gülümsemişti. "Öyle mi dersin?"

3 (İng.) Bir Mil Kadar Kötü. (ed. n.)

Kibirlenen Chuck heyecanla başını salladı. “Evet. Demek istediğim, efendim, neden bize okumamız için bu kadar sıkıcı bir şey verdiniz? Diğer edebiyat sınıflarının hiçbirisi bu soytarının hüzünlü hayatından sürekli yakınmasını okumak zorunda değil.”

Bu tür bir küstahlık Bay Fellows’unkinden başka hiçbir sınıfta kabul edilmezdi. Ama Bay Fellows diğer öğretmenlere benzemezdi. O çivilenmiş bir tabutun içindeki son hava kabarcığı, sıkıcı bir oyundaki perde arası, ağır bir yemek sırasında damağı temizleyen bir ara sıcak, bir... şey... gibiydi. Bree’nin aklına başka benzetme gelmedi. Kısacası Bay Fellows karakter sahibiydi. Öğrencilere ne harika bir öğretmen olduğunu tasdiklemek için egosuna masaj yapan yüksek not alıcılar gibi değil, insan gibi yaklaşırdı. Bu işi nasıl aldığını ya da nasıl elinde tuttuğunu kimse bilmiyordu. Özellikle düzenli olarak tavsiye listesinde olmayan kitaplar seçtiği, sınıfta küftettiği ve dedikodulara göre üniversite sonuçlarının açıklanacağı gün öğrencileriyle ot içtiği düşünülürse.

“Philip Larkin için böyle hisseden başka kimse var mı?”

Bree hızla elini kaldırdı. “Ben böyle hissetmiyorum. Ben bayıldım.”

Biri, “Aman ne şaşırdık,” diye fısıldadı ve Bree’nin arkasından yine kahkahalar yükseldi.

Bree aldırmadı. Pek değil.

“En azından birinizin keyif aldığını duymak güzel.” Bay Fellows ona bakmamıştı bile ve Bree kendini daha kötü hissetti. “Ya diğerleri?”

“Sıkıcı.”

“Çok mutsuz.”

“Neden kendini öldürmemiş ki?”

“Evet. Bu kadar çok yazmak zorunda mıymış? Şimdi biz de üzölmek zorundayız.”

Bay Fellows başını hayır anlamında salladı. “Çocuklar. Bunları duymak çok ağır! Philip Larkin İngiltere’nin en değerli şairlerindendir. Sakın bana sırf mutsuz olduğu için onu beğenmediğinizi söylemeyin.”

Bree elini yine kaldırdı.

“Evet, Bree.”

“Ayrıca cinsiyetçiymiş. Pek çok insan bu yönünden hoşlanmıyor.”

“İyi bir nokta.”

Bree’nin yüzü ışıldadı.

“Ama görünüşe bakılırsa hepiniz şiirin depresif oluşuna takılıp kalmışsınız. Sizce neden?”

Kibirli Chuck el kaldırdı.

“Evet, Chuck?”

“Çünkü hiç kimse zavallı bir yalnızın hayatının boktanlığından yakınmasını okumak istemez. Yansımalarının ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Başkasını inceleyemez miyiz, efendim?”

“Asla. Şimdi, haydi bu şiiri detaylı bir şekilde inceleyelim. Hepinizin fikrini değiştireceğim.”

Dördüncü Bölüm

Öğle arası zili çalarken Bree, Bay Fellows'un masasına yaklaştı. Bay Fellows yine bir şeyler karalıyordu ve saçları yine gözlerinin önüne dökülmüştü. Bree onu fark etmesini bekledi.

"Evet, Bree?" Bir süre sonra Bay Fellows kafasını kaldırıncı, Bree ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Bir ret mektubu daha aldım."

Bay Fellows sandalyesini arkaya itti ve ona acıyla baktı. "Üzüldüm. O ikinci romanın üstünde ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

"Nedenini anlayamıyorum, efendim. Dediğiniz gibi, gerçekten çok çalıştım. Her şeyimi verdim. Ve yine berbat."

"Berbat falan değil, sadece..."

Duraksadığı anda Bree söze girdi. "Ne? Nesi var?"

Bay Fellows iç çekti ve ellerini saçlarının arasından geçirdi; gergindi. "Bak, Bree, çalışkan olduğunu biliyorsun."

"Ben çalışkan olmak istemiyorum, iyi bir yazar olmak istiyorum! Kitapları yayımlanan bir yazar!"

“Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Sadece, şey... yazdıklarının... ne kadar ticari olduklarını hiç düşündün mü?”

Ticari mi? Bu kelimeyi duyunca irkildi. “Yani ruhumu satmam mı istiyorsunuz? Kolay okunacak uyduruk şeyler mi yazayım?”

“Söylemek istediğim o değil... Yayınlanacak kadar ticari olması gerekiyor, unuttun mu?”

“Yazabildiğimi biliyorum. Üniversite sınavının İngiliz dili bölümünden tam not aldım. Hatta sınav kurulu kâğıdımı örnek olarak kullanmak için izin istedi!”

“Biliyorum. Senin öğretmenim benim, unuttun mu?”

“O zaman, tam puan alıyorsa yazdıklarımnda ne sorun var?”

Bay Fellows tekerlekli sandalyesinde biraz daha öne arkaya kaydı. Bree’ye bakmıyordu. Tam olarak değil. Şeyden beri bakmıyordu. O Şey olduğundan beri. Ama Bree’nin onun desteğine ihtiyacı vardı. Başka kime akıl danışabilirdi ki?

“Üniversite sınavında yaratıcı yazım kompozisyonun iyiydi, Bree, ama yaratıcı yazım üniversite sınavına göre iyi. Kitaplar farklıdır. Satmaları gerekir. Ve alınma ama, hiç kimse kendini bir iskelenin ucundan aşağı atan bir kız hakkında 110.000 kelimelik bir roman okumak istemez.”

Bree savunmaya geçer gibi kollarını kavuşturdu. “Neden olmasın?”

Bay Fellows masasının en alt çekmecesini açıp birkaç kâğıt çıkardı. Kaşlarını çatarak yüksek sesle okumaya başladı.

“Rose derin suyun iskelenin yıpranmış, çatlaklarla dolu tahtalarının altında köpürmesini seyretti. Kendini atarsa bedeninin suda çürümesinin ne kadar süreceğini merak etti. Vücudu şişer miydi? Köpek balıklarına yem olur muydu? Yoksa vücudundan yumuşayıp beyaz seramik bir kâsenin dibinde kalmış vıcık vıcık mısır gevreği parçaları gibi ufalanarak yok mu olurdu?”

Bree dilini çıkardı. Pekâlâ, yüksek sesle okunduğunda ku-lağa biraz saçma geliyordu ama nedeni Bay Fellows'un O sesi takınmasıydı.

“Nesi var?”

Bay Fellows gülümsedi. “Hiçbir şey yok, Bree. Bu yüzden o kadar iyi notlar aldın. Kocaman bir benzetme kusmuğu. Değerlendirme kurulu böyle şeylere bayılır. Ayrıca muhtemelen yazan öğrencinin intihara meyilli olduğundan o kadar korkmuşlardır ki kendini gerçekten iskeleden atmayı düşünme ihtimaline karşı sana tam puan vermişlerdir.”

Bree kendini tutamayıp gülümsedi.

“Ama bu tür bir mutsuzluğa adanmış koca bir kitabı okumak. Şey, insanı biraz zorlar, sence de öyle değil mi?”

“Ama gerçek hayat böyle.”

“Ne? Yani bütün ergen kızlar kendini iskeleden atmak mı istiyor?”

Bree bir an düşündü. “Evet!”

Bay Fellows ona asırlardır ilk kez doğru dürüst baktı. Gözleri sempatiyle büyümüş ve sulanmıştı. Bree biraz utandı ve ona bakmıyor olmasını diledi.

“Bak, Bree, sen çok yetenekli bir yazarsın. Zaten böyle düşündüğümü biliyorsun. Bunları acımasız olmak için söylemiyorum. Mutlu olmadığını biliyorum, Bree...” Bree itiraz etmek için ağzını açtı ama öğretmeni onu görmezden geldi. “... Bunu sen de biliyorsun. Umurunda değilmiş gibi davranıyorsun ama umurunda olduğunu biliyorum. Yazarlığının belki de mutsuz olduğun için bir yere varmadığını düşündün mü hiç? Yaşayabileceğin hayatı yaşamadığın için? Yazmaya degecek bir hayat? Şu klişeyi biliyor olmalısın: Bildiğin şeyi yaz. Ama hayata kendini kapadığında ne bilebilirsin, Bree?”

Bree'nin gözleri seçirmeye başladı. "Çok yetenekli bir yazar-sın," dedikten sonra sussa olmaz mıydı? Bree'nin ihtiyaç duyduğu tek şey biraz rahatlatılmaktı. Hayatının masaya yatırılıp ameliyat edilmesi değil.

"Ya Philip Larkin? Epey ünlü ve o da çok mutsuzmuş."

"Evet ve sınıf arkadaşların arasında ne kadar popüler olduğuna bak. Hepsi ondan nefret ediyor. *Fazla* mutsuz. İnsanların okumak *isteyeceği* bir şey yazmak istersin, değil mi?"

Bree evet anlamında başını salladı.

"Pekâlâ, bütün sınıf arkadaşlarının fena halde mutsuz olmayabileceği ihtimali hiç aklına gelmedi mi? Ve bazılarının mutsuz olsalar bile, biraz daha... neşeli bir şeyler okuyarak mutsuzluklarından kurtulmak isteyebilecekleri?"

"Hayır." Bree ayakkabısını halıya sürttü ve sürtünme ısısının tabanından içeri süzüldüğünü hissetti. Gözlerindeki batma hissi yerine o duyguya konsantre oldu.

"Bence kendini ve hayatını biraz daha açmalısın. Biraz daha ilginç şeyler yap, Bree. Yazdıkların da sana ayak uyduracaktır. Hakkında bir şeyler okumak isteyeceğin biri ol."

Bree'nin sonraki cümlesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Duyamadım?" dedi Bay Fellows.

"Dedim ki, siz benim hakkımda bir şeyler okumak ister miydiniz?"

Bay Fellows sandalyesini bir kez daha öne arkaya kaydırıp gırtlaklarını temizledi.

"Bunun konuyla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Ben senin öğretmenimim."

Bree kendini adamın anlayışlı gözlerine doğrudan bakmaya zorladı. "Ama siz benim öğretmenimden daha fazlasısınız, değil mi?"

Bay Fellows gözlerini kaçırdı. “Haydi, Bree. Lütfen yine o konuya girmeyelim.”

“Ama beni öptünüz!”

Bay Fellows’un benzi soldu ve kestane rengi saçlarını daha da kahverengi gösterdi.

“Bree. Ben seni öpmedim,” diye tısladı. “Bunu söylemeyi bırakmalısın. *İşimi kaybedebilirim.*”

“Kimseye söylemeyeceğim. Sadece neden olmamış gibi davrandığınızı anlamıyorum.”

Bay Fellows ayağa kalktı. “Çünkü hiçbir şey olmadı! Ben seni öpmedim.” Elini tekrar saçlarına geçirdi. Masasına bakarak, “En azından senin sandığın şekilde değil,” diye itiraf etti.

Bree’nin gözleri iyice batmaya başladı ve kendini ele vermek için gözlerini öfkeyle kırıştırdı. Bay Fellows onu öpmüştü. Bree öpüldüğünü anladı. Bütün hayatı boyunca sadece iki kişi tarafından öpülmüştü. Bay Fellows da onlardan biriydi; hatta ilk doğru düzgün öpüşmesiydi. Öpüşmeye taraf olan iki kişinin de birbirini öpmeyi gerçekten istediği ilk öpüşmesi olduğu için “doğru düzgün”.

İlk ilk öpüşmesi –başka dudakların onunkilere ilk dokunuşu yani– genç yaratıcı yazarlık hafta sonunda gerçekleşmişti. Bree’nin yaşadığı en acı verici ve psikolojik açıdan hasar bırakan anılardan biriydi. Son gece biri içeri gizlice bir şişe şarap sokmuştu. Sekiz kişi şarabı içip sarhoş olmuş gibi yapmışlardı. Şişe çevirmece oynamışlardı ama şişe bir türlü Bree’de durmuyordu. Bree neredeyse herkesin öpüşmesini izlemişti; bazıları çekingen dokunuşlarla yetinirken, daha çekici olanlar ciddi ciddi öpüşmüştü. Bir çocuk vardı, Dylan... Kusursuzluğun tanrısallıkla birleşimi gibiydi ve gerçek şiirler yazıyordu. Bree, tam hiç öpülmeyeceğini düşünürken, Dylan’ın çevirdiği şişe onda durdu. Bree sevinçten neredeyse

ciyaklayacaktı. Aldırmaz görünmeye çalışarak sırtını dikleştirdi ve saçını kulağının arkasına attı.

Dylan onun kadar incelikli davranmadı.

Şişenin denk geldiği kişiyi görünce yüzü düştü. Pis pis güldü. Ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Bree mi?” dedi. “Gerçekten Bree’yi öpmem gerekmiyor, değil mi?”

Gerçekten Bree’yi öpmem gerekmiyor, değil mi?

Gerçekten Bree’yi öpmem gerekmiyor, değil mi?

Gerçekten Bree’yi öpmem gerekmiyor, değil mi?

Bu laflar uyku tutmayan gecelerin bir yarısında nasıl da kulaklarından gitmemişti.

Bu laflara eşlik eden o coşkulu kahkaha sesleri kalbini kırmıştı.

Dylan ona doğru eğilip dudaklarını dudaklarının hemen yanına değdirmişti. Yüzünü buruşturup abartılı bir hareketle ağzını temizleyerek (biraz daha gülüşme) Bree’nin ilk öpüşme anma dair kurduğu romantik hayalleri silip yerine acı verici bir gerçeklik bırakmıştı.

Ama ikinci öpüşmesi farklıydı.

Hep düşündüğü gibi olmuştu.

Geçen yıl, Bay Fellows’la birlikte daha küçük öğrenciler için bir yaratıcı yazarlık grubu kurmuşlardı. Sosyal açıdan intihardı ama Bree’nin umurunda mıydı ki? Kaybedeceği bir sosyal hayatı olduğu söylenemezdi. Haftada iki öğle arası, yedinci sınıfların şiir ile hikâyelerinden oluşan bir kitapçık yazmasına ve çıkarmasına yardım ediyorlardı. Her toplantıdan sonra Bay Fellows, Bree’nin taslaklarını okuyup yorum yapıyordu. Karşılığında, Bree de Bay Fellows’un mutsuz evliliği, isyankâr gençliği ve –onun da– yazar olmak için nasıl yanıp tutuştuğuyla ilgili hikâyelerini dinliyordu. Her zaman birbirlerine söyleyecek bir şeyleri olurdu. Bay Fellows hayalperest ve yaratıcıydı; Bree’nin, dünyayı kelimelere dökme

arzusunun kötü şeylerin nedenini kavramanın bir yolu olduğunu anlıyordu. Bir arkadaş gibi içini ısıtıyordu. Bree durumun çok tuhaf olmadığına karar vermişti. Sonuçta Bay Fellows daha otuzundaydı. (Bir keresinde onu çok erken evlenmemesi konusunda uyarırken bunu ağzından kaçırmıştı.)

Dönem sonu geldiğinde Bree bir karar vermişti. Anne ve babasına söylemeden yolun sonundaki devlet okuluna başvuracaktı. Orada sınıflarda otuzdan fazla öğrenci olduğu, ödevlere yardım edilmediği ve derslerin sık sık kesintiye uğradığına dair korkunç hikâyeler anlatılırdı. Ancak Bree her yerde başarılı olacak kadar akıllı olduğunu çözmüştü ve farklı bir yerde olmanın özlemini çekiyordu. Kendi olabileceği ve kabul görebileceği bir yerde. “Tuhaf yalnız kız” etiketi Queen’s Hall’de öylesine kemikleşmişti ki orada sonsuza dek bu prangayla yaşayacaktı.

Bree yerini kabul etmiş ve Bay Fellows’a tam dönem biterken haber vermişti. Bay Fellows ona üzgün bir ifadeyle bakıp, “Seni özleyeceğim,” demişti. Bree de onu özleyecekti. Uyumadan önce onu düşünmeye başlamıştı.

Özel okul kariyerinin sözüm ona son gecesinde o ve Holdo yok sayılma riskini göze alıp on birinci sınıfların Veda Balosu’na gitmişti. Aslında çok saçma bir isimdi çünkü kimse Queens’ten ayrılmazdı. Muhtemelen ilk ayrılan Bree olacaktı. Bree gerçekten bir elbise bile giymişti. Üstüne tam uymayan ve annesinin yüzünü buruşturmasına sebep olan şampanya rengi, vücuda yapışan bir şey. Jassmine, Hugo ve iki yardakçısı özel dikim takımları ve ihtişamlı tuvaletleriyle ortalıkta fırıl fırıl dönerek dolaşıp saltanat sürerken, Bree ve Holdo geceyi köşedeki bir masada... onları izleyerek ve belki de baloya gelmenin dünyanın en iyi fikri olmadığını düşünerek geçirmişlerdi. Ancak sonra Bay Fellows yanlarına oturmuş ve ceketinin düğmesini çözüp gizli viski matarasını göstermişti.

Şişeyi masanın altından onlara uzatarak, “Siz de biraz içebilirsiniz,” demişti. “Eğlenmek için tek şansınız. Ayrıca...” Bree’ye doğru eğildi. “Sen artık öğrencim değilsin, öyle değil mi?”

Viskiden çekilen birkaç fırt sonrasında üçü dans pistinin kenarında epey kötü dans ediyordu.

Bree müzikte sesini duyurmak için bağırarak, “Bu harika,” dedi. “Buradan gidiyorum ve asla dönmeyeceğim. İstedığımı yapmakta özgürüm.” Ve bu noktada İrlanda’nın yöresel danslarına geçiş yapmıştı.

Jasmine’in bir numaralı kankası Gemma’nın dans pistinin diğer ucundan, “Ucube,” diye bağırıldığını duymuştu. Müzikten sekiz kat daha yüksek sesle.

Bay Fellows yumruklarını sıkmış ve Gemma’nın üstüne yürüyecek gibi olmuştu ama Bree başını hayır anlamında sallayarak onu durdurmuştu. Umurunda değildi. Gidiyordu. Sonsuza dek. Çok yakında hepsi kötü birer anıdan ibaret olacaktı.

Holdo tuvalete gidince Bay Fellows ona sokulmuştu, yüzünde acımaya benzer bir ifade vardı. Ya da Bree’ye öyle gelmişti. Öyle olduğunu ummuştu.

“Biraz hava almak ister misin?”

Bree başıyla onaylayınca yalpalayarak fiyakalı golf kulübü binasının parke taşlı araç yoluna çıktılar.

“Sadece seninle takılırken görülmemeliyim,” demişti Bay Fellows gülümseyerek. “Sen benim öğrencimsin.”

Bree kulüp binasının köşesini döndü ve Bay Fellows da gözlerden uzaklaşana kadar peşinden geldi.

“Artık öğrenciniz değilim, unuttunuz mu?” diye şaka yaptı Bree. Flört mü ediyordu? Bu flört müydü? Bree nasıl flört edileceğini biliyor muydu?

“Hatırlatma.”

Güneş yaz göğünde batmak üzereydi ve etraflarındaki golf sahası pembe ışıltılarla parlıyordu. Romantizme yatkın bir sahneydi.

“Sizi özleyeceğim, efendim.”

Bree bunu neden söylediğinden emin değildi. Muhtemelen viski yüzündendi. Ama doğrudu. Onu her gün görmeme düşüncesi içinin yoğun bir kayıp duygusuyla dolmasına sebep oluyordu.

Bay Fellows elini boş ver der gibi sallamıştı. “Olsun. O fakir insanlarla eğlenmekle meşgul olacaksın.”

Bree güldü. “Yine de iyi bir okul. Sadece bedava, o kadar.”

Bay Fellows da güldü. “Biliyorum. Bence doğru bir karar veriyorsun. Queen’s Hall sana çok uygun değil, değil mi?”

Bree üzgün bir tavırla başını iki yana sallamıştı. “Hayır.”

Bir an sonra Bay Fellows elini tutuyordu.

“Senin hatan değil, Bree,” derken, adamın kalp atışları ke-netlenmiş parmaklarının arasından hissediliyordu. “Sen farklısın, hepsi bu. Ve sorun sendeymiş gibi hissettiğini biliyorum ama öyle değil. Sen özel bir insansın ve mutluluğu hak ediyorsun. Diğer milyonerlerin çocuklarına uyum sağlamaman sorunun sende olduğunu göstermez. Dışarıda bambaşka bir dünya var ve oraya daha güzel uyum sağlayacaksın. Ben seni özleyeceğim, hepsi bu. Şimdi yaratıcı yazarlık grubunu kimle birlikte yürüteceğim?”

“Eminim dışlanmış başka birini bulabilirsiniz,” dedi Bree.

“Sen dışlanmış falan değilsin. En sevdiğim öğrencimsin. Artık buradan ayrıldığına göre, bunu söylememe izin vardır, değil mi?”

Bree, Bay Fellows’un o akşam söylediklerini söylemesine ya da yaptıklarını yapmasına izin olduğunu sanmıyordu. Ama Bay Fellows öyle biriydi. O da Queen’s Hall’e uymuyordu. İkisi iki yaralı başparmak gibiydi; bir çift manikürlü elde birlikte ılık saçıyorlardı.

Bree Bay Fellows'un elini tutmaya devam eden eline bakmıştı. "Siz de benim en sevdiğim öğretmenimsiniz. Muhtemelen en sevdiğim insan..."

İkisi birden kenetlenmiş parmaklarına bakmışlardı ve hayat bir an durdu. Ta ki köşenin diğer tarafından bir grubun kahkahalarını duyup büyü bozulana kadar.

Bree isteksizce, "Sanırım içeri dönecek iyi olacak," demişti. "Holdo tuvaletten çıkmıştır."

Bir an birbirlerine bakmış; ikisi de gitmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Sonra bir şey Bree'yi, yüzünü Bay Fellows'unkine yaklaştırmaya itmişti. Bay Fellows tereddüt etmesine rağmen onu durdurmayınca Bree biraz daha yaklaşıp gözlerini kapatmıştı. Dudakları Bay Fellows'un dudaklarına hafifçe değmişti. Bay Fellows kıpırdamamıştı. Ama dudakları bir ya da iki saniye daha orada kalmıştı. O geri çekilince, Bree dudaklarının üşüdüğünü hissetmişti.

"Haklısın," dedi Bay Fellows. Öksürmüştü, utanmış görünüyordu. "İçeri dönelim."

Bu, Bree'nin her zaman geri dönüp anabileceğı güzel bir an olmalıydı. Ama öyle olmadı. Okul değıştirme planını keşfeden babası Bree'nin geleceğine aniden vahşi bir ilgi duymaya başlamıştı. Queen's'ten ayrılması engellenmiş ve o sonbahar okula, baloda İrlanda dansı yapan kız olarak taze alay malzemeleriyle geri dönmeye mecbur edilmişti.

Bay Fellows ilk edebiyat dersine girdiğı anda şaşkınlıktan taş kesilmişti. O zamandan beri bu konuyu konuşmayı reddediyor, Bree'yle eskisi gibi sohbet etmiyor ve şimdi de onu öptüğünü gözünün içine baka baka inkâr ediyordu.

Bree bir kez daha utanç kaynağı olmuştu. Pek çok insanın böyle düşünelmesi umurunda olmazdı ama söz konusu olan Bay

Fellows'tu. Ve şimdi o da Bree hakkında herkesle aynı duyguları taşıyordu.

Bree'nin çalışmasını çekmeceye geri kaldırırken sesi değişti; sakin ve otoriterdi.

“Bak, bir yere varabileceğimizi sanmıyorum. Metninin bir kez daha reddedilmesine üzüldüm. Bence söylediklerimi dikkate almalısın. Kendini ve hayatını biraz ilginç kılmaya çalışırsan, arkasından ilginç yazılar gelecektir. Kendini insanlara kapatmayı bırak.”

Bree tek kelime daha etmeden, aşağılandığını hissederek sınıftan fırladı. Koridorları hızla geride bırakıp kızlar tuvaletine daldı. Kendini kabinlerden birine kilitledi ve çorabını indirip klozete otururken gözlerindeki yanmayı durdurmaya çalıştı.

Tuvaletin kapısı açıldı. İnsanlar girdi.

“Pekâlâ. Rimelimi kesinlikle, yüzde yüz yenilemeliyim. Yüzümü örümcekler basmış gibi görünüyorum.”

Jassmine ve kusursuzlar takımı. Makyajlarını tazeliyorlardı. Elbette.

Bree sığındığı yeri yanlışlıkla ele vermemek için burnunu çekme isteğine karşı koyarak kıpırdamadan durdu.

“Hiç de öyle görünmüyor. Kirpiklerin muhteşem.” Konuşan Gemma'ydı. Her zamanki gibi yalakalık yapıyordu.

“Öyle mi diyorsun? Sence takma kirpikler okul için biraz aşırı değil mi? Bugün bir deneyeyim dedim.”

“Yoo. Müthiş görünüyorlar.”

Bree bir makyaj çantasının lavaboya boşaltılma tangirtisini duydu.

“Şu anda olabildiğince iyi görünmeye çalışıyorum. Hugo canımı sıkıp duruyor ve insan iyi görüldüğü zaman böyle şeylerle baş etmesi daha kolay oluyor, anlarsın ya.”

“Kesinlikle. Yine ne yaptı?”

“Bilmem.” Jassmine iç geçirdi. “Herkes hafta sonu bir partide kız lisesinden bir sürtüğe yazdığını konuşuyor.”

Bree daha iyi duyabilmek için öne eğildi. Bu sabah Hugo’nun o kızdan bahsettiğini duymuştu.

“Dedikodulara inanıyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Bunu kendine neden yapıyorsun? Özgüvenini zedeliyorsa..”

Jassmine mi? Özgüvensizlik mi? Bree az kalsın kişner gibi gülerek kendini ele verecekti.

“Bilmiyorum. Haklısın. Şu anda teknik olarak ayrıyız... Ama belki de tamamen bitirmeliyim.”

Bree’nin az kalsın nefesi kesilecekti.

“Yine de şu büyük on sekizinci yaş gününden önce yapmayacaksın ama, değil mi?”

Jassmine güldü. Muhteşem, ketum bir kıkırtı. “Tabii ki hayır. Parti yılın olayı olacak. Daha şimdiden aklımda on kıyafet var.”

“O zaman partiye kadar uslu durmasını sağla.”

“Evet.” Birbirine yapışıp ayrılan dudaklarının şapırtısı seramik duvarlarda yankılandı. “Bu yeni ruj işe yarar. Her neyse... Belki de ben de uslu durmuyorumdur.”

Bir şaşkınlık nidası.

“Jassmine? Cidden mi?”

“Şişşt. Sonuçta ‘ara verdik’.”

“Kimle? Çocuk kim?”

Makyaj malzemeleri toplanıp çantanın içine dolduruldu. Sonra kapıya doğru uzaklaşan topuk tıkırtıları duyuldu.

“Hani Seth’in partisinde...”

Kapı açılıp kapandı ve Jassmine’in sesi Bree daha fazlasını duyamadan kesildi. Rahatsız olmuştu. Oğlanın kim olduğunu

duymaya çalışırken, kelimenin tam anlamıyla klozetin ucuna kadar gelmişti.

İşte o zaman anladı.

Jasmine Dallington ilginçti.

Bree, Jasmine Dallington'ın hayatıyla ilgileniyordu.

Yoksa Bree'nin de *onun* gibi olması mı gerekiyordu? Tik-sindirici bir düşünceydi. Mide bulandırıcı. Jasmine, parfümlü havadan başka bir şey değildi ama insanlar onu önemsiyordu. Ve o korkunç arkadaşlarını da. İnsanlar onların hayatında neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ne düşündüklerini. Hafta sonu neler yaptıklarını.

Ama kimse Bree hakkında bir şey bilmek istemiyordu.

Bree aşağıya baktı ve önceki akşamdan kalan yaralarını kaşıdığını fark etti. Bacağından aşağı küçük bir kan damlası sızdı. Bir parça tuvalet kâğıdı koparıp kanı sildi.

Düşünmesi gereken çok şey vardı.

Beşinci Bölüm

“Biraz daha şarap, lütfen.”

Holdo, Bree'nin uzattığı plastik bardağa biraz kırmızı şarap koydu.

“Biraz daha.”

Holdo kaşlarını kaldırarak bardağı neredeyse taşıyacak kadar doldurdu. “Sonra sorun çıkaracaksın.”

“Şişşt. Kötü bir gün geçirdim.”

Aynı günün akşamıydı. Cuma gecesi. Bree ve Holdo her cuma yaptıklarını yapmışlardı: Kendilerini daha da önemli hissetmek için evde oturup zekice –tercihen altyazılı– filmler seyretmişlerdi.

Bree bardağından cömert bir yudum alıp, “Neden hep sadece kırmızı şarabın oluyor?” diye sordu. Şişe muhtemelen en az elli dolardı ama Bree farkı asla ayırt edemezdi. İçinde alkol olduğu sürece fark etmezdi. Hele o günden sonra.

“Neden? Başka ne istersin?”

Bree omuz silkti. “Bilmem. Votka belki?”

Holdo tiksiniş görünüyordu. “İyy. Sonra ne olacak? Yakında bana ‘Bacardi Breezer’i pipetle kafaya dikip üstüne “Jägerbombla’ cila çekmek istediğini mi söyleyeceksin?”

“Bizim yaşımızdaki herkes onları içiyor.”

Holdo ağzını birinin içeri bir üzüm tanesi tıkmasını bekler gibi kusursuz bir ‘O’ şeklinde açtı.

“Bu içtiğimiz Rhone Nehri’nin küçük bir kolunda yetişen üzümlerden yapılan bir Doğu Fransa bordosu.” Cümleyi sesi titreyerek tamamlamıştı.

Bree her nasılsa Holdo’nun duygularını incitmişti ve şimdi biraz kötü hissediyordu. “Gerçekten çok güzel. Teşekkürler.”

İkisi de mahcup bir halde dikkatlerini Holdo’nun tartışmasız favori filmlerinden *Donnie Darko*’ya çevirdi. Jake Gyllenhaal’un filmde yaptığı gibi, Joy Division çalarken bekâretini kaybetmek Holdo’nun en büyük hayaliydi.

Boş verin gitsin. Holdo’nun en büyük hayali bekâretini kaybetmekti. Nokta.

Bree Holdo’nun battaniyesinin altına iyice sinip şaraptan büyük bir yudum daha aldı. Filme konsantre olamıyordu. Bay Fellows’un sözleri beyinde yankılanırken yatak odasının duvarına çivilenmiş ret mektubunu bir kez daha hatırladı.

İç çekti.

“İyi misin? Başka bir şey de izleyebiliriz.” Şarap, Holdo’nun ağzının etrafında ve dudaklarının çatlaklarında koyu kırmızı bir leke bırakmıştı. Bree’nin bunu ona söyleyecek cesareti yoktu.

“İyiyim. Sadece biraz dalgınım, o kadar.”

“Hâlâ şu ret mektubunu mu düşünüyorsun?”

Bree’nin kafası ağır gelmeye başlamıştı. Ekranda dev gri bir tavşan aynanın içinden geçmek isterken ona hızlıca çarptı. Bree cevap vermedi.

Bree'nin huzursuzluğunu hisseden Holdo filmin sesini kısıtı.

Kanepede ona doğru dönerek, "Blog yazmayı hiç düşündün mü?" diye sordu. "Kitabını yayınlanmanın yollarından biri."

Bree yüzünü buruşturdu. "Blog yazmak mı?" Kelimeyi zehirliymiş gibi telaffuz etmişti.

"Blog yazmak artık havalı bir şey, Bree. Blogger'lar dünyayı ele geçiriyor."

"Bilmiyorum."

"Denemelisin. Ne zararı olabilir? Ayrıca güçlü bir takipçi sayısı bir sonraki başvuru mektubunda yayıncılara söyleyebileceğin iyi bir şey olabilir."

Bree şarabını yere bıraktı ve başını Holdo'nun kucağına yaslayıp kanepeye gömüldü. Holdo ne yapacağını bilemeden gergin bir tavırla Bree'nin mat pembe saçlarını okşadı.

"Artık başvuru mektubu falan yok. Hepsini denedim."

"O zaman sen de yeni bir kitap yaz."

"Geçen sefer de öyle demiştin. Ve yaptım. O da işe yaramadı."

Bree tekrar sesi kısık televizyona baktı. Jake Gyllenhaal iskelet kılığında ortalıkta dolaşıyordu.

Çocuksu bir sızlanmayla, "Dünyayı kurtaran bir paranoyak şizofren hakkında yazmak neden benim aklıma gelmedi ki?" diye sordu.

"Bu film gişede batmıştı."

Bree, Holdo'nun burun deliklerinin içini görececek şekilde döndü. "Gerçekten mi? Ama şimdi herkes bayılıyor."

"Evet ama iyi bir başlangıç yapmadı. Doğru dürüst bilet satmadı. Bilirsin, inanılası şeyler asla iyi iş yapmaz. Ama formülüne uygun bir romantik komediyi ya da tonla özel efekte bulanmış bir süper kahramanı ekrana koy, insanlar izlemek için resmen birbirini ezer."

Bree yine Bay Fellows'u düşündü. "Sence nedeni insanların tekdüze hayatlarından bir süre kaçmak istemesi olamaz mı? O tekdüzelikler içinde debelenmek yerine?"

Holdo homurdandı. "Şaka mı yapıyorsun? O popülist şeyler gerçek değil. Önemli değil. Kalıcı olup önümüzdeki on yıllar boyunca insanların şöyle bir durup gerçekten düşünmesini sağlamayacaklar. Tek kullanımlık çöpler. Uzun vadede insanlar kendilerine ayna tutulsun isterler. Kendilerine bakıp gördüklerinden korkmak. *Yüzleşmek*, zorlanmak isterler."

Holdo nutuğuna bir süre daha devam etti. Durum birkaç kadeh şaraptan sonra hep daha beter olurdu.

"... Bilmiyorum, Bree. Kendimi biraz garip hissettiriyorsun. Bu reddin seni etkilemesine izin veriyorsun. Normalde böyle şeylerden NEFRET EDERSİN. Kendini değiştirme. Sen mükemmelsin."

Bree'ye sulanmış gözleriyle, hayran bir köpek yavrusu gibi baktı. Su kabına şarap katılmış bir köpek yavrusu gibi. Bree alkol bir şeyleri öldürmeden Holdo'nun kucağından doğruldu.

"Haydi, o zaman." Bardağında kalan şarabı bir dikişte içti. "Sarhoş olalım."

Aradan bir saat geçmişti ve Holdo son model hoparlörlerinden yükselen Rolling Stones eşliğinde monologunu sürdürüyordu.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum, milyonlarca pound kazandılar ama *I Can't Get No Satisfaction* neredeyse kehanet gibi. Tüketim kültürünü ve ne kadar... boş olduğunu anlama biçimleri. Hani şu insanın farklı bir marka sigara içtiği için adam olmamasıyla ilgili o cümle?"

Bree başını ağır ağır salladı.

"... Ee, her şeyi özetlemiyor mu sence de? Reklamların beynimizi nasıl *yıkadığını* ve markalaşmanın. Ve nasıl da tecrit

edildiğimizi. Mesela artık kimse komşularını tanımıyor, değil mi? Yandaki evde kimin oturduğunu. Ne bileyim işte. Sen yandaki evde kimin oturduğunu biliyor musun?”

Bree başını hayır anlamında ağır ağır salladı.

“Benim de söylemeye çalıştığım bu işte. Yani komşularımızı bile tanımazken tatmin olmamız nasıl beklenir ki?”

Holdo gücü tükenene kadar konuştu. Sonra bir süre hiç konuşmadan, müzik dinleyerek oturdular.

Daha havalı olsak, şu anda sigara içerdik.

Bree bu düşüncenin nereden çıktığından emin değildi ama bunu düşünmesi onu şaşırtmıştı. Haklı olduğunu fark etmek daha da şaşırttı. Sigara içmeliydiler! Tercihen yasadışı bir şey. O zaman bu monolog daha az ezik, daha az buruk, daha az basmakalıp gelirdi ve puslu, dumanlı, havalı, *hipster* bir ortamda sunuluyor olurdu. *Kesinlikle* sigara içmeliydiler. Genç, inancını yitirmiş insanların öyle yapması beklenmez miydi? İki şişe çok pahalı Fransız bordosu içmeleri değil.

Bree dumanlı başını kanepenin kolçağına yaslayıp gözlerini yarım kapadı. Uzattığı bacakları Holdo’nunkilere sürtündü. Özür diledi ve bacaklarını kendine çekti.

“Sorun yok,” diye mırıldandı Holdo. Onun gözleri de yarı kapalıydı ve sarımsı saçları gözlerinin üstüne kadar inmiş, sivilce kaplı alnının en kötü kısımlarını örtüyordu.

Daha ilginç olsak şu anda sevişirdik.

Bu düşüncede hiç yoktan gelivermişti. Ama Bree yine haklı olduğunu biliyordu. Sevişmeliydiler! İnsanların önemseddiği buydu. İlginç insanların yaptığı buydu. Birbirlerini beceriyorlardı; sonra kafaları karışıyor, üzülüyor ve herkese anlatıyorlardı. Ve insanlar da dinliyordu –ilgiyle ve daha fazlasını öğrenmek için delirerek. Bu gecenin o ve Holdo’nun birlikte olmasıyla sonlanması çok

ilginç olurdu. Denese miydi acaba? Kendini bunu yapmaya ikna edebilir miydi? Bacaklarını çekinerek yeniden uzattı ama bu sefer Holdo'nun kucağına koydu.

Bacaklarımı okşamaya başlarsa ne yaparım?

Tepkisini izledi. Holdo kucağına ve oraya konan beklenmedik insan bölümüne baktı. Yumruğunu önce sıktı, sonra açtı ve Bree ona uzandığını gördüğüne emindi, belki de bacağına dokunmak için. Beklentiyle nefesi hızlandı.

Ama sonra Holdo elini ıslak bir karahindiba otu gibi indirip çenesindeki sivilceyi kaşıdı.

Bree hiç de hayal kırıklığına uğramadan, gözlerini kapayıp müziğe odaklandı. Jagger insanın istediği şeyi değil de ihtiyaç duyduğunu elde etmesi konusunda bir şeyler bağıırıyordu.

Ama ya insanın istediğini almaya ihtiyacı varsa... bir kere de olsa?

Şarkıyla ilgili bu zekice düşüncesini Holdo'ya söylemek için gözlerini açtı.

“Holdo?”

Holdo'nun başı yana düştü ve dudaklarının arasından usul usul bir horultu duyuldu.

Sızmıştı.

Bree biraz daha yüksek sesle, “Holdo?” dedi ama cevap alamadı. Holdo çoktan gitmişti. Bree iç geçirdi, bu geceden de hayatından da sıkılmıştı. Hayatının her zaman içinde zorlukla yürünen bir çamur birikintisi gibi gelmesinden bıkmıştı. Görünüşe göre cazibe yoksunu bacaklarını Holdo'nun kucağından dikkatle çekip biraz sallanarak ayağa kalktı. Holdo'yu yatırıp başının yakınına bir çöp kutusu koydu. Holdo'yu tanırdı; şarabı fazla kaçırınca mutlaka kusardı. Bree'nin yatak odası halısındaki leke kanıtıydı. Holdo'yu, yüzünün uykudaki halini bir süre inceledi. Belki günün birinde yakışıklı bir adam olurdu. Kesinlikle potansiyeli vardı. Kötü cildini

aşmak zordu o kadar; tabii bir de birazcık zor kişiliğini. İnsanların sözünü kesip dilbilgisi yanlışlarını düzeltmemesi gerektiğini gerçekten öğrenmeliydi.

Holdo'yu uykusuyla ve kendisi değil, bir başkası olduğu bir dünyayla ilgili rüyasıyla baş başa bıraktı.

... Elini uzatıp bir kızın bacaklarını okşayabilecek kadar özgüvenli biri.

Altıncı Bölüm

Bree yalpalayarak içeri girdiğinde ev sessizdi. Güvenlik kapısıyla sorun yaşamış ve alarmı devreye sokmaktan kıl payı kurtulmuştu. Şimdi de kapıyı gürültü çıkarmadan kapatmakta zorlanıyordu. Bu kocaman ve ıssız evde görünüşe göre her ses yankılanıyordu. Annesiyle babasının uyuyup uyumadığından emin değildi. Muhtemelen babası hâlâ işteydi. Büfeden kristal bir bardak aldı ve buz almak için devasa buzdolabının düğmesine bastı. Üstünü suyla doldurdu ve kana kana içtikten sonra odasına götürmek için dolaptan bir çilekli Pop-Tart daha aldı.

Bay Fellows'un sözlerini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Beyninde atlıkarınca gibi dönüp duruyorlardı. Bree nedenini biliyordu. Çünkü Bay Fellows haklıydı. Bree daha ilginç olmalıydı.

Yatak odasının kapısını kapadıktan sonra bir süre kapıya yaslandı ve özel kitaplığına baktı. Raf tam ret çivisinin üstünde duvara monte edilmişti. En sevdiği kitapların tamamı, geceler boyunca kolayca çekip tekrar tekrar okuyabilmesi için başköşeye dizilmişti. Rafa gitti ve bu güzel sözcük koleksiyonlarını yaratan

yazarları ve bunu neden yaptıklarını düşünerek parmaklarını ciltlerin eskimiş sırtlarında dolaştırdı.

Stephen King'de durdu. Alkolik ve uyuşturucu bağımlısı. İblislerini kendi bulduğu ilaçlarla iyileştirmekte o kadar kararlıydı ki en ünlü hikâyelerinden bazılarını yazdığını bile hatırlayamıyordu... Sadece daktilosuna kan damlamasın diye burnuna kâğıt mendil tıktığını biliyordu. Ancak o iblisleri alt eden sözcükleri olmuştu. Onlar hakkında yazmak onları mağlup etmişti. Hikâyeleri, kanı yeniden arınana kadar kelime kelime, sayfa sayfa onu iyileştirmişti.

Sırada Jane Austen vardı, en sevdiği. Bree *Gurur ve Önyargı*'nın yıpranmış kopyasını çekip sayfalarını karıştırdı. Kitap sosyal içnelemelerle doluydu. Jane kendisinin hiçbir zaman davet edilmediği bir aşk ve evlilik dünyasına edebi tükürükler püskürtüyordu.

Ve son olarak Virginia Woolf. Beyni o kadar akıllıca kelimelerle doluydu ki, ona en sonunda ceplerine taşlar doldurup kendini bir nehre bırakmasına sebep olacak kadar eziyet ediyorlardı.

Acı, yalnızlık, karanlık.

Bree'nin en sevdiği üç yazar, Bree'nin en çok var olan üç duygusu.

Ancak kitap rafındaki kahramanlarının çektiği eziyetlerden geriye kalan tek şey hikâyeleri ve sözcükleriydi. Bree yazabilseydi, insanların okumak isteyeceği ilginç şeyler yazabilseydi, o da ölümsüz olabilirdi. İyi Bir Hikâye sayesinde kurtulduğunda, onun acısı da yaşanmaya değer hale gelirdi.

Tek ihtiyacı yazacak iyi bir şeydi.

Masasının çekmecesini açıp reddedilen son roman taslağını çıkardı. Oturup ilk birkaç satırını okudu.

Rose iskeleye neden geldiğini bilmiyordu ama simsiyah su, gelgitin sihriyle onu buraya çekmişti. Suyun onu eninde sonunda tüketeceğini biliyordu. Baş döndürücü gücüne karşı

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

koyamayacaktı. Acı. Su acısını ele geçirecekti. Onu alıp götürerek ve Rose'u tekrar arındıracaktı. Bu ziyaretin kaçınılmaz sonu suya atlamasıydı. Rose bunu biliyordu; iskele de, su da kesinlikle biliyordu. Ama atlamadan önce kederini ve onu neden buraya getirdiğini anlamalıydı.

Belki şarap yüzündendi. Belki öğretmenin sözleri yüzünden. Ya da belki de aldığı sayısız ret mektubu yüzünden. Ama sonunda Bree'nin kafasında taşlar yerine oturdu.

Bu. Berbatlı.

Gölünecek kadar berbat.

Histerik kahkahalar attıracak kadar berbat.

Burnundan bir homurtu çıktı. Ağzından bir hıçkırık fırladı. Kendi kendine kıkırdayarak tekrar okudu. Kıkırtıları histeriyi döndü ve az sonra neredeyse ağlayacak kadar gülmeye başladı. Kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve kıkırtıların ağzından yükselmesine izin verdi. Kıkırtılar bütün vücudunu sardı ve sonunda gülmek yerine hıçkırmaya başladı. Gülmekten başı dönen Bree yattığı yerde yan dönüp okul çantasından defterini ve kalemini buldu. Yüzüstü yuvarlanıp kalemin arkasını emdi.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kırmızı şarabın pusu yüzünden yazısı kargacık burgacıktı. Ama plan netti. Önünde duruyordu; yürünecek bir yol.

Nasıl ilginç olunur...

Birkaç madde sıraladı, uyması gereken kurallar; bazılarının üstünü karaladı, yeniden yazdı, ta ki liste tamamlanana kadar. Sonra bilgisayarı açtı.

Bir blog sitesine üye oldu. Bir duvar kâğıdı ve kullanıcı adı seçip paylaşım yapmaya hazır olmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Tek yapması gereken yazıp bir tuşa basmaktı ve yayınlanmış bir

yazar olacaktı. En azından sanal ortamda. Pop Tart'ından bir ısırık aldı ve cesaretini yitirmeden Bree yazmaya başladı.

İLGİNÇ OLMAK ÜSTÜNE BİR MANİFESTO

Merhaba.

BEN VARIM. BEN VARIM. BEN VARIM. BEN VARIM.
BEN VARIM. BEN VARIM. BEN VARIM. BEN VARIM.

Blog yazmak tamamen bununla ilgili değil mi zaten? Varlığımızı ispatlamak. Öldüğümüz zaman her şey dehşet verecek kadar anlamsız görünmesin diye dünyada minicik bir iz bırakmak.

İyi akşamlar, okuyucu. Bir eziğin blog'unu okumaktasın. Bu doğru. Ben eziğin önde gideniyim. Benimle aynı okula gitsen adımı bilmezdin. Sokakta yanımdan geçsen beni fark etmezdin bile. Benimle konuşsan ilgini çekecek bir şey söyleyemezdim.

Neden?

Çünkü ben ilginç değilim.

Sıkıcıyım. Hiç kimseyim. Hayatı yaşamıyorum. Hayata sarılmıyorum. Ama bunların hepsi değişmek üzere. Çünkü bir projeye başlıyorum. Burada. Şimdi. Kendim için. Ve sen de bu yolculuğa katılmak istersen, başımın üstünde yerin var.

Amacım ne? İlginç olacağım. Hakkında bir şeyler okumak isteyeceğin kişiye dönüşeceğim.

Nasıl?

Senin yapmaktan çok korktuğun her şeyi yapacağım. Sonra da sana anlatacağım. Gerçekten cesursan, sen de bana katılabilirsin.

Bu İLGİNÇ OLMAK ÜSTÜNE BİR MANİFESTO

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Bir insanı önemsenmeye değer kılanın ne olduğunu
TAM OLARAK saptayacak ve uygulayacağım.
Olanlardan seni de haberdar edeceğim.
Kolay olmayacak.
Ama zaten ilginç şeyler hiçbir zaman kolay olmaz,
değil mi?

Bree gösterişli bir hareketle yazmayı tamamladı ve *Yayınla*'ya bastı. Ve sonra dişlerini bile fırçalamadan kendini yatağa bırakıp hemen uyuyakaldı. Gülümseyerek.

Yedinci Bölüm

Bree uyandığında not defteri alnına yapışmıştı.

Ağzında ölü fare tadı vardı. Ağzının içi o kadar kuruydu ki dilinin bir ahşap parçasını zımparalayabileceğinden emindi. Başı öyle zonkluyordu ki sanki bir gecede beynine devasa bir gonk inşa edilmişti ve bir avuç muzip çocuk gonga durmadan vuruyordu. Zonk. Zonk. ZONK.

Bütün bunlara rağmen Bree harika hissediyordu. Bu gelmiş geçmiş en iyi akşamdan kalmasıydı. Çünkü amacı olan bir akşamdan kalmaydı. Yattığı yerde yuvarlanıp bilgisayarını yerden aldı. Siteye girip önceki akşam karmakarışık yazdığı şeyleri tekrar okudu.

Fena değildi.

Müthiş bir edebiyat örneği olmadığı kesindi. Ama Bree'nin kendi yazdıkları olmasına rağmen tekrar okurken heyecanlandı. Bu olacaktı. Bunu yapacaktı.

Diş fırçasını kapıp kendini odasındaki banyonun duşuna attı. Bir yandan dişlerini fırçalayıp bir yandan yıkanmayı severdi, hele ki kırmızı şaraplı felaket bir akşamdan kalma vakası yaşarken.

Kaynar su canlandırıcıydı ve Bree teni kızarıp başı dönene kadar duşta kaldı.

Mutfağa girerken annesi onu, “Günaydın, hayatım,” diyerek karşıladı. Kısa bir bluz giymişti. Gerçek hakiki elli yaş karnını sergiliyordu. Sadece spor salonuna gitmek içindi ama yine de.

“Sana taze meyve salatası yaptım.”

Bree bir şeyler homurdandı ve sandviç yapmak için vejetaryen jambon aldı. Bugün karbonhidrat günüydü.

“Baban yine işe gitmek zorunda kaldı ama bu akşam doğru düzgün bir aile yemeği yememizi istiyor. Güzel olur, değil mi? Rosto yapacaktım.”

Bree kızartma tavaasını çıkardı.

“Spinning’den daha yeni geldim. Sonrasında muhteşem hissediyorsun. Bir ara sen de benimle gelmelisin...”

Bree jambonu sıcak yağa attı. Jambon cızırdayıp inleyerek kahverengileşmeye başladı.

“Pekâlâ, ben markete gidiyorum. Bugün sen neler yapacaksın? Güzel bir planın var mı?”

Bree jambonu çevirdi.

“Bree, sana iyi bir planın var mı diye sordum.”

Bree nihayet konuştu. İki tam kelimeyle. “Televizyon izleyeceğim.”

“Hepsi bu kadar mı?”

Bree başını evet anlamında salladı.

“Dışarı falan çıkmayacak mısın? Holdo’yla bile buluşmayacak mısın?”

Bree hafıfçe yanmış jambonu bir dilim beyaz ekmeğin üstüne koydu. “Filmleri almaya gittiğimde dışarı çıkarım.”

“Kastettiğim bu değildi.”

“Biliyorum.”

“Benimle markete gelebilirsin. Alışveriş arabasına ne istiyorsan koymana izin veririm.”

Bree annesine en iyi *Benimle dalga geçiyor olmalısın*, bakışını attı.

“Nasıl istersen. O beyaz ekmek bir sürü çöple doldu, biliyorsun. Selülit yapar.”

Ve bunu söyledikten sonra kısa bluzunu değiştirmek için üst kata koştu.

Bree annesinden tam olarak nefret etmiyordu. Hele “onu doğurdu ve muhtemelen bu canını acıttı” düşüncesinden sonra. Kaba, kötü ya da itici olmak istemiyordu. Ama tam bir kaltak gibi görünme riskine rağmen, Bree’nin annesine hiç saygısı yoktu. Annesi kocasının yanında olmasından ve hayatında alışverişin ötesinde bir amaç olmasındansa iyi duvar kâğıdı ve sıkı bacaklar gibi sığ şeylerle yetiniyor gibi görünüyordu. Ve bütün o rahatsız edici koşulsuz sevgi laflarının dışında, Bree annesinden *hoşlanmadığına* emindi. İnsan saygı duymadığı birinden nasıl hoşlanabilirdi ki? İşin acı tarafı Bree kendisinin de annesini eşit derecede hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Annesinin Jassmine Dallington gibi bir kızın özlemini çektiğine hiç şüphe yoktu. Birlikte pedikür yaptırabileceği mükemmel bir süs bebeği. Oysa payına Bree düşmüştü. Utanç verici çizgili çoraplarıyla yatak odasının kapılarını çarpıp her şeyi küçümseyerek yargılayan Bree.

Ah, pekâlâ. Kimin annesiyle sorunu yoktu ki?

Bree jambonlu sandviçini mideye indirdikten sonra derhal işe koyuldu. Kalın tüylü paltosunu giyip kararlı adımlarla anacadeye yürüdü. Ahmak ıslatan yağmurunun yağdığı, berbat günlerden biriydi. Hoş kızların dosyalarını ciyaklayarak başlarının üstüne tuttuğu ve sonra da Afrika’da bir yerde çocuklar AIDS’ten ölürlen, dünyanın en kötü olayı onların başına gelmiş gibi kabaran saçlarından yakındıkları günlerden. Ama Bree insanların Afrika’yı

ve AIDS'i ilgi çekici bulmadıklarını öğreniyordu. Tabii saçları yağmur yüzünden kabarmamış ünlü bir isim yanında bir çekim ekibiyle oraya gidip Comic Relief yardım organizasyonu için gözyaşı dökmediği sürece. Bree daha ilginç olmaya çalışıyordu. Bu yüzden Afrika'yı bir kenara bırakıp hızlı adımlarla yakınlardaki DVD dükkânına yürüdü.

Değişim, korunaklı ve ayrıcalıklı semtlerine henüz uğramamıştı. Ülkenin dört bir yanındaki DVD dükkânı zincirleri tek tek kapanırken, süslü püslü organik çikolatalar ve gurme patlamış mısırlarla müşterileri en son çıkan filmleri kiralamaya cezbeden lüks bağımsız DVD'cilerinde işler tıkrındaydı.

Bree dükkânın kapısını iterken kendini seks oyuncakları satan bir mağazaya ya da benzeri bir yere giriyormuş gibi kirli hissetti. Buraya daha önce sekiz milyon kez gelmişti. Yaşıtları asla davet edilmedikleri partilerde kafayı bulurken, o ve Holdo buraya neredeyse her hafta sonu mutlaka uğradı. Ama Bree bu kez her zamanki reyona, yabancı filmler ve bağımsız sinemaya ayrılmış köşeye gitmeyecekti. Hayır. Daha utanç verici bir köşeye gidecekti. O güne kadar ölse adımını atmayacağı bir köşeye.

Romantik komediler.

Daha ilk anda çiklet pembesinden fenalık geldi. DVD kutularının tamamında mutlaka bir şekilde bu renk vardı; kıkırdayan rötuşlu aktrislerin yanında. Bree kutulardan birini çekti ve arkasını çevirip okudu.

A diye bağırın, şimdi Ş ve şimdi de K.

Angela, her zaman amigo kızlıktan daha önemli hiçbir şeyin olmadığını düşünmüştür. Ta ki okulun futbol takımının en büyük rakibinin oyun kurucusu Kirk'le tanışana kadar. A-ha. En büyük iki aşkı arasında bir seçim yapmak zorunda

*kalınca, görüntüde mükemmel olan hayatı bir anda altüst olur.
Peki, kalbini kim kazanacak? Ponponlar mı, balo kralı mı?*

“Ah, Philip Larkin,” diye fısıldadı. “Artık Kansas’ta değiliz.”

Eleştiriler neredeyse Bree’nin midelerini bulandırıyor. Gençlik Burada dergisinin dört yıldızlı eleştirisini okurken içinden geçen fikirler neredeyse gözeneklerinden fişkırıyordu. Ancak filmin hikâyesinin orijinalliğe ve üç boyutlu karakterlere uzaklığına rağmen, Bree kutunun arkasındaki diğer yorumları görmezden gelemedi.

*Gişe rekorları kıran bir film.
Yılın sinema olayı.*

Ayrıca okuldaki kızların koridorlarda ballandıra ballandıra bu filmi bahsettiklerini de unutmamalıydı. Hatta, yanlış hatırlamıyorsa film o kadar popülerdi ki biri bir amigo kulübü bile kurmuştu. Kulüp iki dönem ayakta kalmıştı.

İnsanlar bu tür şeyleri seviyordu.

İlginçti.

Bree DVD kutusunu kolunun altına kıstırdı. Başka filmler de seçmek için tam yirmi dakika harcadı, gittikçe kalabalıklaşan zulasına eklemekten önce hepsinin arka kapağını dikkatle okudu. Eninde sonunda tatmin olduğu film yığınının kasiyerin önüne bıraktı.

Kasiyer, *Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi*’ni dükkânın özel tasarımı siyah kılıfına yerleştirirken, “Kızlar gecesi mi?” diye sordu.

“Efendim?” Bree kasiyerin onunla konuştuğundan emin olmak için etrafına baktı.

Kasiyer DVD yığını işaret etti. “Kızlar sizde kalmaya mı geliyor? Arkadaşlarınızla bir aşk filmleri festivaline hazırlanıyor-sunuz gibi görünüyor.”

“Şey. Hayır. Filmler sadece benim için.”

Adam Bree'ye *Aman Tanrım, sen benden de eziksin*, der gibi baktı. “Tamaaam.”

Bree hiç kızlarla bir pijama partisi yapmamıştı; en azından ergenliğinden beri. Hiçbir zaman doğruluk mu cesaret mi oynamamış, kız arkadaşları arka planda deli gibi kıkırdarken hoşlandığı çocuğu aramamış, öpüşme tavsiyeleri almamıştı. Kasiyer DVD'leri kasadan geçirirken, koca bir ergenliğe geçiş ayını Bree'nin gözünün önünden akıp gitti.

“Hepsinin yarın saat yedide burada olması gerek.”

“Biliyorum.”

Sekizinci Bölüm

Bree ahmak ıslatan yağmura çıkıp torbasını çalıntı mallarla doluymuş gibi göğsüne bastırarak koşar adımlarla eve döndü. Filmleri kiraladığından beri planını eyleme dökmeye daha mecbur hissediyordu. Cep telefonu çalmaya başladığında evlerinin uzun ve bakımlı yoluna yeni sapmıştı. Elini paltosunun cebine atıp telefonu çıkardıktan sonra ekranına baktı.

Holdo. Başka kim olabilirdi ki?

“Günaydın,” dedi Holdo. “Bok gibi hissediyorum. Kovayı yanıma sen mi koydun? Öyleyse çok sağ ol. Sabah saat üçte çok fena ihtiyacım oldu.”

Bree sırttı. “Olacağını tahmin etmiştim.”

“Bordonun bu kadar tehlikeli olabileceği kimin aklına gelirdi?”

“Aynen öyle.”

“Başın nasıl?”

Soruya kulak misafiri olmuş gibi Bree'nin alnı zonklamaya başladı. “Pek iyi değil. Ama berbat da değil.”

“İyi. Dün gece resmen sarhoş oldum, değil mi? Sen de öyle miydin? Gittiğini bile hatırlamıyorum.”

Bree yüzünü buruşturdu. Holdo'nun sesi prova edilmiş gibi geliyordu ve yalan söyleyip söylemediğini düşündü. Bu, bacağı tutma (ya da tutmama) konusunu gündeme getirme şekli miydi? Hatırlıyor muydu? Dürüst olmak gerekirse, Bree Holdo'nun bir şey yapmamış olmasına şükrediyordu. Yapmış olsaydı yaşanabilecekleri düşünmek biraz midesini bulandırıyor. Ayrıca artık Holdo'yla seks yapmaya ihtiyacı yoktu. Şimdi yeni bir planı vardı.

"Pek bir şey hatırlamıyorum."

"Ah."

Demek Holdo hatırlıyordu... tuhaf.

"Sadece bu sabah burnuma yapışmış bir not defteriyle uyandım."

Holdo güldü. "Sarhoş sarhoş yazmak ha?"

"Sanırım."

"Eee," dedi Holdo. "Bugün ne yapıyorsun?"

Bree yanında sallanan alışveriş torbasına baktı, yalan söylemeyi düşündü ama son anda vazgeçti. "Film izleyeceğim."

Holdo'nun telefondaki sesi neşelendi. Sesler neşelenebilir miydi gerçekten? Yoksa sadece yüzler mi neşelenirdi? Bree'nin başı zonkladı. Yorganına ihtiyacı vardı. Ve biraz daha karbonhidrata. Yakında. Çok yakında.

"Harika. Akşamdan kalma bir sinema günü. Sana eşlik edebilirim. Ne seyredeceksin?"

Bree yutkundu.

Şey... Ne diyebilirdi ki? Esas kızın baştan yaratıldığı ve hoş, zayıf ve güzel olduğu zaman hayatının *çooooo*k daha iyi olduğunu keşfettiği ve okulun en yakışıklı çocuğu tarafından kapıldığı bir dizi aşk filmi. İsimlerden bir iki tanesini fısıldarken filmlerin birkaç on yıla yayıldığını fark etti.

Holdo sustu.

Sonra, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi.

“Hayır.”

“Nedenini sorabilir miyim?” Sesi öfkeliydi, gerçekten öfkeli. Sanki Bree birkaç köpek yavrusu boğmayı planladığını falan açıklamış gibi.

“Bu filmlere ihtiyacım vardı... Üstünde çalıştığım bir proje için. O kadar.”

“Neymiş bu proje? Pop Kültürü 101 için lobotomi falan mı?”

“Holdo, haydi ama. Muhtemelen bu filmleri izlemeden yaşayan tek kız benim.”

“Ve biz bu yüzden arkadaşız.”

Bree evine varmış, güvenlik şifresini tuşluyordu. Sertçe.

Holdo üstünlük taslamaya devam ederek, “Bunun kitabınla bir ilgisi var mı?” diye sordu. “Yine reddedildiğin için depresyona falan mı girdin?”

Bree dişlerini sıktı. Holdo’ya fikrinden bahsetmeye henüz hazır değildi. Önce bazı pürüzleri gidermeliydi. Bree bir yerde en başarılı insanların, projelerinden tamamlanana kadar bahsetmediğini okumuştı. Görünüşe göre yaptığınız ya da yapmayı planladığınız bir şey hakkında böbürlendiğiniz zaman, insanlar, “*Ah, vay canına, bu müthiş bir şey,*” gibi tepkiler veriyordu. Böylece bütün o özsaygı ve tebrikleri fazla erken topladığınız için işin kendisini yapacak motivasyonunuz kalmıyordu. Fakat başarılı insanlar, gerçekten başaranlar, iş bitene kadar sessiz kalıyordu. Bree başarısızlığı kaldırmakta iyi değildi. Bu yüzden planının hatasız olduğundan emin olana kadar sessiz kalacaktı.

“Bana eşlik edecek misin?” Bunu sadece Holdo hayır diyeceği için sordu.

Beklediği gibi oldu. “Gözlerime piercing taktırıp seksenler temalı bir diskoya gitmeyi tercih ederim.”

Bree garaj yolunda ilerlemeye başladı. Babasının üstü açık BMW’si yoktu. Demek hâlâ işteydi.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

“Nasıl istersen. Teklifim geçerli.”

“Sanırım bugün oyunumun kodlamasıyla uğraşacağım ve kimlik bunalımının geçmesini bekleyeceğim.”

“Öyle olsun.”

“Olacak.”

“Pekâlâ, iyi eğlenceler.”

“Sana da. Tabii mümkünse.”

“Ah, mümkün.”

Ve Bree telefonu kapadı.

DOKUZUNCU Bölüm

Günün geri kalanını medya kaynaklı bir komada geçti. Bree, Bacaklarını yorganın altına uzatıp kucagında not defteriyle yatağında oturdu. Filmleri üst üste, üst üste saplantılı bir şekilde notlar çıkararak ve kurallar listesine eklemeler yaparak gözleri acımaya başlayana kadar izledi. Akşam yemeği saati geldiğinde elinde bir yapılacaklar listesi ve muhtemelen kare biçimini almış göz küreleri vardı.

Annesi merdivenlerden yukarı, “Yemek hazır,” diye seslendi. “Geliyorum.”

Bree televizyonu kapayınca, John Travolta ve Olivia Newton-John’un uçan arabası bir parlamayla kayboldu. Üstüne gri bir sweatshirt geçirip eziyet dolu bir saatlik tuhaf sohbet için aşağı indi.

Anne ve babası devasa akşam yemeği masasının iki ucunda sessizce oturmuş bifteklerini çiğniyordu. Bree’nin babası, her zamanki gibi, bitkin görünüyordu. Kravatı gevşemiş, takım elbisesi buruşmuştu. Bree babasının yanına otururken tabağındaki vejetaryen filetonun yanına fırınlanmış patates ve yeşil fasulye ekledi.

Hepsi sessizlik içinde yemeklerini çiğnerlerken sessizliği bozan alışılmışın aksine Bree oldu.

“Anne, yarın ne yapacaksın?”

Annesinin et yüklü çatalı ağzına giderken yarı yolda durdu. Belki şaşkınlıktan ya da bu sorunun bir şaka olabileceğinden şüphelendiğinden.

“Şey... Sabah *body combat*⁴ dersim var.”

“Ben de gelebilir miyim?”

Annesi çatalını bıraktı. “Elbette gelebilirsin, tatlım.”

Yemeğinin bölünmesine şaşırان babasının kan çanağı gözleri ikisinin arasında gidip geldi. Normalde akşam yemeğinde hiç konuşmazlardı.

“*Body combat* da ne oluyor?” diye sordu babası. “Yoksa adam dövme yi mi öğreniyorsun, ha, Paula?” Kendi esprisine homurdanarak güldü, sonra hemen durdu ve korkunç mizah girişimi vücudunda kalan son enerjiyi de tüketmiş gibi bitkin bir ifadeyle baktı.

“Temas yok. Sadece kardiyo dersi. Gelmek istediğine emin misin, Bree?”

Bree babasını yok sayarak başını evet anlamında salladı. “Ve şey, sonra da alışverişe falan gidebilir miyiz diyecektim? Belki kuaföre de gideriz. Açık bir yer varsa.”

Annesinin ağzı bir karış açıldı. “Cidden mi?”

“Evet.”

“Nereye alışverişe? Kitapçıya falan mı?”

“Hayır, kıyafet almaya. Hani şehirdeki şu hoş mağaza falan olabilir.”

4 Dövüş sporlarının belirli bir koreografiyle yapıldığı spor türü. (ed. n.)

“Bana ciddi ciddi benimle *body combat* dersine gitmek, saçlarını kestirmek ve kıyafet alışverişine çıkmak istediğini mi söylüyorsun?”

Bree başını bir kez daha salladı. “İnanmak o kadar zor mu?”

Annesi gülümsedi. Bu çok minik ve neredeyse fark edilmeyecek kadar cılız bir gülümsemeydi. Çatalını eline aldı, ağzına bir parça et atıp arkasına yaslandı. “Hayır, sanırım değil.”

Masaya yine sessizlik çöktü, sadece çiğneme ve içeceklerini yudumlama sesleri duyuluyordu.

Ta ki babası biraz neşelenene kadar.

Yarısı yenmiş vejetaryen filetoyu çatalıyla dürttü. “Nedir bu?” diye sordu.

“Vejetaryen fileto.”

“Tanrı aşkına, o da ne?”

“Et yerine geçen bir ürün. Mantardan yapılıyor.”

Babası, önündeki etin dönüştürülmüş güvercin kakasından yapıldığı söylense muhtemelen daha az şaşırdı.

“Et tadı verilmiş mantar mı yani?”

“Evet.” Bree bir lokma aldı.

“Ve sen ne zamandır vejetaryensin?”

Bree cevap vermeye hazırlanırken, annesi onu şaşırtan bir hamleyle araya girdi.

“Ah, Tanrı aşkına, Daniel. Bree ergenliğe girdiğinden beri vejetaryen, fast food’la ilgili şu belgeseli izledikten sonra oldu. Gerçekten burada olsaydın sen de fark ederdin.”

Babası biri suratına dönüştürülmüş güvercin kakası sürmüş gibi baktı. Yorgun yüz hatlarına hayret kazınmıştı. Önce Bree’ye, sonra annesine baktı ve kafasını salladıktan sonra etine dönerken, “Mantarın tadı ete benzemez ki,” diye mırıldandı, oyun parkında bir kavgada yenilen bir çocuk gibi.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Bree annesiyle göz göze geldi ve annesi yapmacık bir tavırla iç çekip saçlarını geriye attı. Bree gözlerini devirdi ve ikisi sessiz, fark edilmeyen bir kahkahayı paylaştılar. Bree'nin midesi yabancı olduğu bir heyecanla kasıldı.

Bree, vejetaryen filetosunun geri kalanını mutlu mutlu yedi. Ve tuhaf bir şekilde, kendini ertesi gün için sabırsızlanırken buldu.

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah annesi Bree'yi sarsarak uyandırdı.

“Günaydın, aşkım. *Body combat* zamanı. Dün gitmek istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?”

Bree uyku kalıntılarından kurtulmak için gözlerini ovuşturdu. Yarı açık bilinci ortadan ikiye ayrılıyordu sanki. Plandan Önceki Bree, “BENİ RAHAT BIRAK,” diye çığlık atar, öğleye kadar uyumaya döner, Holdo'yu arar ve hafta sonunun kalanını herhangi bir şeyi yönetmen yorumlarıyla izleyerek geçirirdi. Ama Plandan Sonraki Bree bunu yapmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Acı verici olsa da.

Ağır hareketlerle doğruldu. “Saat kaç?”

“8:15. Ders 8:45'te başlıyor.”

“Pazar günü mü?”

“Evet. Pazar günü.”

Bree esnedi, gerindi ve gözlerini kıstı.

“Hazırlanmam için bana bir dakika ver.”

* * *

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Yarım saat sonra Bree kendi elleriyle yarattığı kişiye özel cehennemindeydi. Spor kıyafeti olmadığı için okul eşofmanını ve ergenliğinin ilk yıllarından kalan siyah, kaba spor ayakkabılarını giymişti. Seksi iç çamaşırları giymiş olsaydı muhtemelen daha az dikkat çekerd. Sınıftaki herkes çoğunlukla pembe, karnı açıkta bırakan üstler, likra taytlar ve özel antrenman ayakkabıları giymişti ve saçları onlarla birlikte zıplayan tertemiz atkuyruklarıyla tepede toplanmıştı. Herkesin uzuvları mükemmeldi. Baldırların tamamı aşırı biçimliydi, bütün popolar kusursuz bir yuvarlaklıktaydı ve dört bir yandan pürüzsüz ve dümdüz karınlar görünüyordu.

Antrenör henüz gelmemiştir ama görünüşe göre bütün kadınlar şimdiden esnemeye ve ısınmaya başlamıştı. Ne yapacağını bilemeyen Bree eğilip parmak uçlarına değmeye çalıştı. Bu cümlelerin anahtar kelimesi “çalışmak”tı.

Saçları iki yandan balıksırtı örülmüş ufak tefek biri içeri daldığında, Bree zorlu doğrulma sürecindeydi.

“Merhaba, hanımlar,” diye bağırdı genç kadın. “Kalori yakmaya hazır mısınız?”

“EVET!”

“Yeterince ses çıkmadı. Size KALORİ YAKMAYA HAZIR MISINIZ dedim.”

“EEEEETT!!” Bree herkesin sesinin arasından annesininkini duyabiliyordu.

Bree tam bu egzersiz sınıfının tarikate benzeyen yanları hakkında yerinde bir gözlem yapmaya hazırlanırken, sopa çekirgesine benzeyen antrenör ses sistemini açtı ve Bree’nin hayatı hızla gözlerinin önünden geçti.

Daha önce hiç yaşamadığı fiziksel bir eziyetle karşı karşıyaydı. Etrafındaki herkes hızlı (ve berbat) müzik eşliğinde hiç zorlanmadan tekmeler ve yumruklar savururken, Bree ayak uydurmakta zorlanıyordu. Yüzünden ter akıyordu. Tamamen iyileşmemiş ya-

raları yüzünden hâlâ gergin olan bacaklarını istediği gibi hareket ettiremiyordu. Aynada kendini gördü ve suratı Lanzarote Adası'na yapılan bir son dakika gezisinde güneşten yanmış ve eve henüz dönmüş bir domatese benziyordu.

Ve sonra, zaten yeterince berbat hissetmiyormuş gibi... Jassmine Dallington bir anda ortaya çıkıverdi. Muhteşem görünüyordu; parlak kırmızı bir üst ve daracık, siyah bir tayt giymişti. Dudaklarını oynatarak antrenörden özür diledi, ön tarafta kendine yer açtı ve mükemmel bir uyumla rutine katıldı. Bree tamamen bayılmamaya odaklanmadığı anlarda Jassmine'in sarı saçlarının savruluşunu izledi. Jassmine aynada kendini seyrediyor, hareketleri hiç zorlanmadan yaparken yansımasına kibirle gülümsüyordu.

Bree'nin içi bitkinlikten daha güçlü bir duyguyla doldu.

Öfke.

Bir anda Jassmine'den nefret etti. Kolay hayatından, bunu hak edecek en ufak bir iyilik bile yapmamış olmasına rağmen herkesin onu önemsemesinden.

Bree biraz daha fazla çaba harcayarak koreografiye iyice konsantre oldu.

Eğilirken, tekme atarken, nefes nefese yumruk savururken gücünü nefretten alıyordu. Kısa süre sonra nefret, yorgunluğunu ve acısını gölgede bıraktı. Müzik eşliğinde aşağı yukarı, ileri geri hareket ederken etrafındaki insanlara ayak uydurmaya başlamıştı. Vücudundan hâlâ ter fişkırıyordu ama artık farkında değildi.

Ve sonra müzikteki ağır bas eşliğinde Bree'ye bir şeyler olmaya başladı. Bir şey... iyi hissettiren bir duygu damarlarında akıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu ama artık isyan ederek değil, cesaretlendirerek. Nefesi sonunda vücuduna ayak uydurdu ve damarlarında adrenalin dolanmaya başladı. Hiç böyle hissetmemişti. En azından doğal yollardan. Kendini banyoya kilitleyip uyluklarına kırmızı desenler çizdiği zamanlardaki heyecanın aynısıydı. Başı aynı şekilde

gümbürdüyordu. Aynı rahatlama dalgası vücuduna yayılıyordu. Ama bu kez kanı akımıyordu. Yarın kabuk tutmayacaktı. Bacakları acıyacaktı ama güzel acıyacaktı. Sağlıklı acıyacaktı.

Müzik durunca Bree neredeyse üzüldü. Jassmine eşyalarını toplayıp çıkarken, o dengede durarak baldırlarını esnetiyordu. Jassmine alnında bir damlacık terle yanından geçti. Yüzünde onu bir yerden tanıyor gibi bir ifade belirdi; Bree'yi aklındaki tanınmaya değer insanlar listesinde bir yere oturtmaya çalışırken kafası karışmış görünüyordu. Kim olduğunu anlayınca, dudaklarını kasten tiksintiyle büktü.

Bree içinden, *sana en ufak bir kötülük yapmadım*, diye geçirdi ve öfkesi yine tırmanışa geçti. *Varlığıma dair hiçbir şey senin hayatını etkilemiyor ama yine de bile bile kendimi bok gibi hissettiriyorsun.*

Jassmine antrenöre kocaman bir gülümsemeyle el salladıktan sonra, zarafetle salondan ayrıldı.

Kim olduğumu bilmiyor ve önemsemiyorsun. Ama pazartesi günü öğreneceksin. Sahip olduğum en iyi silahla karşı saldırıya geçiyorum. Kelimelerle. Silinemez, kalıcı kelimelerle.

Annesi yüzünü havluya silerek yanma geldi.

“Hoşuna gitti mi, Bree?” Bree, annesinin ona attığı havluyu yakalayıp alnını sildi.

“Zordu. Ama iyiydi.”

Annesi endişeli görünüyordu. “Hâlâ alışverişe gitmek ve saçlarını yaptırmak istiyor musun?”

Aslında pek istemiyordu. Bree'nin tek istediği vücudunun her parçasına bol miktarda Kaplan Yağı merhemi boca edip Booker Ödülü'nün son sahibinin bir kitabıyla yatağa kıvrılmaktı. Ama Bree artık o insan değildi. Pekâlâ, en azından dış görünüşte.

Alnındaki son ter damlasını sildi.

“Plan öyle değil miydi?”

Annesi gülümsedi.

On Birinci Bölüm

Devasa mermer soyunma odasında uzun bir duş ve kıyafet değişiminden sonra, şehrin yolunu tuttular.

Bree vızır vızır işleyen anacaddede etrafına bakarak, “Mağazaların pazar günleri açık olduğunu bilmiyordum,” dedi. Onun için pazar günleri her zaman yazma ve okuma günü olmuştu, güvenlik kapısından öteye nadiren geçerci.

“Bir kız mı doğurdum yoksa uzaylı mı?” dedi annesi yaya geçidindeki trafik lambasının düğmesine basarken. “Mağazalar senelerdir pazar günleri açık. Artık kimse Tanrı’ya inanmadığı için yeni dinimiz olarak tüketimi benimsedik. Bütün alışveriş merkezlerinin kiliselere benzediğini fark etmedin mi?”

Bir dakika, az önce annesi derin anlamı olan bir şey mi söylemişti?

Bree şaşkınlık içinde, “Kuaförler de açık mı?” diye sordu.

“Elbette. Pazar yerine pazartesi günleri tatil yapıyorlar.”

Bree ifadesizce, “Kiliseye gitmek için mi?” dedi.

“Hayır. Alışverişe gitmek için!” Annesi başını arkaya atarak kendi şakasına güldü.

Onları şehrin “hoş” kısmına yönlendirdi ve bir mağazanın vitrinini işaret etti.

“Aah, bu ayakkabılar sana çok yakışır, Bree.”

Bree baktı. Annesi vitrinin ortasında duran bir çift platform topuklu ayakkabıyı işaret ediyordu. Ayakkabılar o kadar şıktı ki kim giyse doğrudan muhteşem görünürdü. Siyahlardı ama tabanları parlak mordu.

Bree vitrine endişeyle baktı. “Bilmem ki.”

“En azından bir dene.”

“Onlarla giyecek bir şeyim yok ki.”

“Ne? Biz kızların ne zamandan beri müthiş ayakkabılar almak için nedene ihtiyacı var? Haydi, içeri girelim.”

Annesi Bree’nin eline yapışıp onu neredeyse içeri sürükledi.

Kapıdan içeri girdikleri anda Bree oraya ait olmadığını hissetti. Sanki başının üstünde ışıklı bir *BURAYA AİT DEĞİLİM* tabelası taşıyordu. Annesiyle birlikte askılardaki pahalı giysileri tararlarken mağaza görevlilerinin gözlerini üstünde hissediyordu. O gözlerin Bree’nin bol kot pantolonunu ve sweatshirt’ünü süzerken kısıldığını fark edebiliyordu. Annesi koruyucu bir tavırla kolunu omzuna atmış, havada bir fırtına bulutu misali asılı duran önyargıyı örtmek için hiç durmadan anlamsızca gevezelik ediyordu.

“Bu kazak çok hoş. Aaaah, bu ceket okul için çok iyi olur. Okulun forma politikasına uyacak gibi duruyor ama seninki gibi demode değil. Ayakkabılar! Sana ayakkabı da almalıyız. Nerede şu platformlar?”

Bree’nin kolları hızla doldu; her bir parça bir öncekinden daha son moda/güzel/şıktı. Queen’s Hall’de son senelerine geçince, “kurumsal” göründükleri sürece “serbest kıyafet” giyilmesine izin veriliyordu. Bu şeyler kurallara uyacaktı ama Bree’nin alışık olduğu cafcıflı, demode şeylerden dünyalar kadar farklıydı. Kolları daha fazlasını alamayacak kadar dolunca, annesi Bree’yi ısıltılı deneme

odalarına götürdü. Odalarda tavandan yere kadar inen kırmızı kadife perdeler ile spot lambalar vardı. Ne yazık ki annesi de Bree'yle birlikte içeri dalıp bir tabureye oturdu ve Bree'nin giysilerle birbiri ardına boğuşmasını izledi.

"Bu sana çok yakıştı. Ahh, bir de şu atkıyla denesene. Keşke yeniden on yedi yaşındaki vücuduma dönebilsem."

Annesine bacaklarındaki yara izlerini göstermeden giyinip soyunmak çok zordu. Bir giysiden kurtulup diğerini bir o yana bir bu yana sallanıp dans ederek giyerken, yüreği ağzında, uyluklarının görünmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Neyse ki annesi Bree'nin tuhaf davranışlarını fark edemeyecek kadar heyecanlı görünüyordu. Ya da belki de Bree bu hafta sonu zaten çok tuhaf davrandığı için annesi bağışıklık kazanmıştı.

"Hepsini almalıyız," dedi annesi.

Bree fiyat etiketlerinden bazılarını görmüştü. "Ama çok pahalılar..."

"Onu düşünme."

"Belki de sadece ayakkabıları almalıyız."

Ve sonra annesi Bree'yi sevindirerek, şaşırtarak ve utandırarak –Bree hangisi olduğuna karar veremedi– ayağa kalkıp onu kucakladı.

"Hayatım, bunun sen ortaokula başladığından beri ilk alışveriş gezimiz olduğunun farkında mısın? Hem finansal hem duygusal açıdan açığı kapatmalıyız." Sesi titredi, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Bree, *vay canına*, diye düşündü. *Mutlu ailelerin sırrının giysi alışverişi olduğu kimin aklına gelirdi?*

Annesi hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Durmak bilmeyen beyninde büyük bir çelişki yaşıyordu. Bir yandan onu sadece, kendine benzeyen, sık bir tüketiciyken sevdiği ve kabul ettiği için ona öfkeliydi. Neden Bree ilk romanını yazmayı bi-

İlginc Olmak Üstüne Bir Manifesto

tirdiğinde kucaklaşıp ağlamamışlardı? Pekâlâ, annesine bir kitap yazdığından hiç bahsetmemişti, ama yine de. Ya da satrançta Zorluk Derecesi Üç'te bilgisayarı yendiği zamana (ki bunun neredeyse İMKÂNSIZ olduğunu herkes bilir) ne demeliydi? Ancak diğer yandan, sevilmek ona keyif vermişti. Kendi kanından biri tarafından sevilmek. Annesi tarafından. Tam olarak istediği şekilde olmasa da yine de harikaydı.

Annesinin omzuna, “Çok güzel bir gün geçiriyorum,” diye mırıldandı.

Annesi geri çekildi ve ıslak gözlerle ona baktı. “Ben de öyle. Haydi, şimdi bu giysilerin parasını ödeyelim.”

Dev bilezikler gibi kollarından sarkan torbalarla, Bir Kesim Yukarı'ya, şehrin en çok aranan kuaförünün çalıştığı salona yürüdüler.

Ağlayan iki bebeğin oturduğu ikiz pusetini iten bir kadına yol verirlerken annesi, “Şimdi, dikkatli ol,” dedi. “Damian biraz... konuşurken biraz sert olabilir.” Yan gözle Bree'nin pembe saçlarına baktı ve alnında kaygılı bir çizgi belirdi. “Sana... şey... şu anki stilin hakkında söyleyecek birkaç sözü olabilir. Ama sadece iyiliğini istediği için. Ona gerçekten güvenebilirsiniz. Bana jest yapmak için seni araya sıkıştırması önemsediğini gösterir.”

Bree omuz silkti. “Her neyse. Sadece saç işte.”

Annesinin alnındaki çizgi derinleşti.

“Tanrım, Damian böyle dediğini sakın duymasın.”

On İkinci Bölüm

Bir Kesim Yukarda'nın vitrini filmle karartılmıştı ama dahili güvenlik sisteminin tuşlarına basıp adlarını verdikten sonra isli cam kapı kayarak açıldı ve taze orkidelerle süslenmiş, bembeyaz kuaför salonu/uzay istasyonu önlerine serildi. Havada pahalı kokan saç spreyinin ağırlığı vardı; boydan boya aynalar cam labirent duygusu yaratıyordu ve saç kesimleri birbirinden saçma olan, baştan ayağa simsiyah giyimli kuaförler zengin müşterilerinin folyoya sarılı başlarının etrafında âdeta parmak uçlarında dans ediyordu.

“Paaaaaaaaaaaaaaaaaaula!” Fazlasıyla gey bir ses ağır havayı delip geçti. Kel bir adam –Bree bir kuaför için ironik olduğunu düşündü– kollarını açarak onlara doğru seğirtti. “Burada ne arıyorsun, hayatım? Diplerinin çıkmasına daha iki hafta var.”

“Damian! Buraya kendim için gelmedim, sersem. Sana kızımı getirdim. Bir baştan yaratılma günü yaşıyoruz. Dün seni aramıştım, unuttun mu?” Paula, tereddütle olduğu yerde duran Bree'yi göstermek için kenara çekildi.

“Ah, evet, elbette.” Damian Bree'yi baştan ayağa süzdü ve biraz benzi soldu. “*Bu* senin kızın mı?”

Bree başını evet anlamında salladı. Annesi biraz kızardı.

“Evet. Şey, bir süredir saçlarını kestirmiyor..”

Damian, “Felaket!” diyerek sözünü kesti.

Bree kızardı. Saçlarını kasıtlı olarak feci bir hale sokmuştu ama o “görünüşüme bilerek aldırımıyorum” tavrı burada aptalca görünüyordu.

“Şey, evet, biraz ihmal edildi.” Annesi, kızının saçlarının pembe ve kırık uçlu olması, henüz tuvalet eğitimi almamış on yaşındaki kızını kuaföre getirmek kadar rezil bir şeymiş gibi gergin bir tavırla dudağını ısırıldı.

Damian Bree’yi bir koltuğa oturttu ve zorla omuzlarına bir önlük sardı. Saçlarını ensede toplayıp siyah ipeğin üzerine serince uçlar daha da bakımsız göründü. Saçlarını kaldırıp tekrar bırakırken iç geçirerek aynadan Bree’nin yüzüne baktı.

“Pekâlâ. Feci durumda ama halledemeyeceğim bir şey değil. Ne istiyorsun, hayatım? Ne yapsak bundan iyi olur.”

Bree ona baktı. “Güzel görünmek istiyorum,” dedi otoriter bir sesle. “İnsanlar kafalarını çevirip bana baksın istiyorum. Kala-balığın içinde dikkat çekmek.” Duraksadı. “Doğru nedenlerden.”

Damian dudağını ısırarak bir süre düşündü. Sonra gözleri parladı.

“Sarışın,” dedi. “Sen sarışın olmalısın!”

Bree yüzündeki buruşmaya engel olmaya çalıştı. Sarışın. Sarışıklıkla ilgili hoşuna gitmeyen o kadar çok şey vardı ki. Bree’nin en kötü kâbusu olan aptallığı çağırıyordu. Hızla diğer seçeneklerini tarttı. Kumral olabilirdi. Hoş, akli başında, sofistike bir kumral. O kadar da dikkat çekici olmazdı. Bir de siyah vardı ama saçlarını siyaha boyayan beyaz tenli insanlar ya aptal, ya gotik ya da tuhaf görünüyordu. Edebiyat sınıfındaki Chuck gibi. Kızıl. Kızıl kesinlikle ilginç olurdu ama biraz fazla göze batmaz mıydı? Biraz fazla umutsuz, “bana bakın” der gibi? Doğal rengi,

yanlış hatırlamıyorsa, grimsi bir kahverengiydi. Ama kim o fare rengini isterdi ki?

“Sarışın olsun.”

Damian’ın suratı kocaman bir sırıtişla aydınlandı.

“Pekâlâ. Burada biraz kalacaksın. Ve ayrıca saçlarını keseceğim... Endişe etme,” dedi Bree’nin yüzündeki paniği görünce. “Hepsini değil. Ama insanlar dönüp sana baksın istiyorsan, hayatım, bunun yolu uzun sarı saçlar değil. Hayır, arkası kısa ve kabarık bir kesimin olacak ve ortalığı yıkacaksın.”

Ve sonra mor renkli yapışkan bir maddeyle dolu bir kapla Bree’nin üstüne eğilip işe koyuldu.

Bir saat sonra Bree’nin saçları Noel hindisine benziyordu. Görünüşe bakılırsa Damian saçına “karamel”, “bal” ve “şeker pekmezi”nin aralarında olduğu “üç farklı cins” sarı gölge eklemişti. Bree kendini biraz laboratuvar faresi gibi hissediyordu. Ama onun kobaylığı kansere çare bulmak yerine sadece güzellik içindi. Bu kadar değersiz bir sonuç için bunca çaba. Ancak sosyal normları sürekli yargılayarak on yedi yıllık hayatında çok fazla yol kat edemediğini kendine hatırlattı.

Acaba Jasmine’in sarı saçları doğal mıydı, yoksa hafta sonunun büyük kısmını kafa derisine yapışık bir folyoyla mı geçiriyordu? Bu düşünce büyüğü biraz bozdu. Jasmine’i düşünmek o sabahı ve yok yere Bree’nin içindeki şeytanı uyandırışını hatırlattı. Yüzünü buruşturdu ve parlak bir dergi karıştıran annesi fark etmekte gecikmedi.

“İyi misin, tatlım? Boya kokusu yüzünden mi? Alışmak biraz zaman alıyor. Ben artık kokuyu sever oldum.”

Bree annesine baktı. “Anne?”

“Evet?”

“Sen okuldayken popüler miydin?”

“Mesele bu mu? Daha popüler olmak mı istiyorsun?”

“Tam olarak değil. Sadece merak ettim.”

Annesi dergiyi elinden bırakıp Bree’nin gözlerinin içine baktı.

“Hayır,” dedi. “Hayır, okulda popüler değildim.”

“Sence bir önemi var mı? Yani uzun vadede?”

Annesi dilini yanağının iç tarafına bastırarak bir süre düşündü.

“İyi bir anne olsaydım sana hayır derdim, bir önemi yok. Uzun vadede yok. Resmin bütününde, hayır.”

“Ama?..”

Annesi Bree’yle göz temasını kesmedi. “Ama hâlâ benim senemdeki popüler çocukların tam adlarını hatırlıyorum.” Parmaklarıyla saydı. “Carly Carding, Nadine Morrison, Lauren Vegas; kızlar bunlardı. Ve oğlanlar, *herkesin* beğendiği popüler olanlar, Ben Wireley ile Steve Newington’dı. Aradan onlarca yıl geçmiş olmasına rağmen, hepsini tek tek hatırlıyorsam, nasıl önemsiz olabilir ki?”

Bree annesinin samimiyetine şaşırarak, “Belki de nedeni okuldaki popüler çocukları herkesin hatırlamasıdır,” dedi. Annesini her zaman pilates takıntılı bir ev kadını olarak görmüştü. Belki de onu hafife almıştı... Ya da onunla daha önce hiç gerçekten konuşmamıştı.

“Beni bugün bile kızdıran da bu zaten. Hepsinin adlarını, kimin kiminle, ne zaman çıktığını, hatta baloya kimin ne giydiğini bile hatırlıyorum. Bana ya da arkadaşlarıma yaptıkları bütün aşağılayıcı yorumları da hatırlıyorum. Ve benimle aynı yıl mezun olan, onların dışındaki herkes hatırlıyor. Ama onlar...” Annesi duraksadı ve Bree’nin alnına düşen bir folyoyu düzeltmek için ayağa kalktı, sonra tekrar sandalyesine döndü. “O zaman varlığımın farkında bile değillerdi ve kuşkusuz beni çoktan unutmuşlardı. Nedense bu bana korkunç bir haksızlık gibi geliyor. Onlar haya-

tımın bu kadar büyük bir parçasıyken, benim onların hayatının parçası olmamam. Kendimi hâlâ ezik çocuk gibi hissediyorum.”

Bree ensesinin üst kısmında boyanın tahriş ettiği noktayı kaşıdı.

“Ama artık mutlu, başarılı, hoş ya da popüler olmayabilirler,” dedi annesine. “Hayatta fena halde başarısız olmuş olabilirler. Belki de şu anda şişman, yalnız ve şans oyunu bağımlısı olmuşlardır.”

Annesi üzgün bir tavırla başını salladı. “Hayat öyle yürümüyor, tatlım. Hepsi gayet iyi durumda, muhtemelen benden daha iyiler.”

“Ama...”

“Ama ne? Bir tür karmik denge olmalı diye mi düşünüyorsun? Ortaokulda hiç zorlanmamalarının telafisi olarak hayatlarının bir yerinde onları bir acının beklemesi gerektiğini mi? Pekâlâ, zayıf bir anımda bunu ben de dilemiş olabilirim; benim okulda hissettiğim gibi hissetmelerini. Ama bu bana ne kazandırır?” Sustu ve dalgın bir tavırla dergisini tekrar eline aldı.

“Yani okulda popüler olmanın önemli olduğunu mu düşünüyorsun?”

Annesi Bree onu bir rüyadan uyandırmış gibi başını salladı.

“Belki önemli doğru kelime değil. Ama işe yarıyor. Ortaokul kolay olduğu zaman aynı yara izlerini taşımıyorsun.” Sonra kafasını bir kez daha, kendi hatasını yakalamış gibi biraz sertçe iki yana salladı. “Hayır... hayır... Biliyor musun, en iyisi sen bana kulak asma, Bree. Önemli *değil*. Önemli olan ne biliyor musun? İyi bir insan olmak. En önemli şey bu.”

İyi deneme, diye düşündü Bree. *Ama yutmadım.*

O akşam Bree aynada yeni kendine baktı. Büyük bir klişeydi ama kendini gerçekten tanıyamadı. Ertesi gün giyeceği okul kurallarına ucu ucuna uyan yeni kıyafetleri üstündeydi. Saçları muhteşem bir ipek kumaş gibiydi. Gözlerinin üstüne kadar inerek kusursuz makyajını vurguluyor, üç haftalık bir gemi seyahatinden yeni

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

dönmüş gibi parlıyordu. Annesinin makyaj dersi sayesinde yüzü âdeta dönüşüm geçirmişti. Sivilceleri ustalıkla kapatılmıştı; teni ışıltıyor, dudakları sulu ve fena halde sersemletici görünüyordu; bu kadar güzel dudakları olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Kaçış yoktu, Bree göz kamaştırıcı görünüyordu. Bu kadar iyi görünmenin kendini bu kadar iyi hissettirmesinden rahatsız olduğu için gülümsememeye çalıştı. Yine de yüzünü bir gülümseme kapladı ve küçük bir mutluluk dansı yaptı; sonra savunduğu ve inandığı her şeyi hatırladı.

Sonunda kendini aynanın önünden güçlükle koparıp masasına oturdu ve dizüstü bilgisayarının kapağını kaldırdı.

İLGİNÇ OLMAK ÜSTÜNE BİR MANİFESTO

Birinci kural: Kişi çekici olmalı

İlk kuralım bu...

İlginç olmak için, bakılacak kadar çekici olmalısınız.

Hele ki kadınsanız...

Pekâlâ, tamam, sakın olun. Hep bir ağızdan bağırma-yın. "BU NE CÜRET?" diyorsunuzdur. Kendime feminist diyorum, değil mi? Modern hayat bu tür saçmalıkları geride bırakacak kadar ilerledi. Çekicilik sizi doğrudan kazananlar takımına sokmaya yetmiyor.

Ama yanılıyorsun. Ah, hem de nasıl yanılıyorsun.

Çünkü itiraf et, saçımı hangi renge boyadığımı öğrenmek için çıldırıyorsun. Görünüşümün önceki ve sonraki halini ve artık sergileme eğiliminde olduğum için neye benzediğimi görmek için sabırsızlanıyorsun. Dudaklarımın bu kadar muhteşem görünmesini nasıl sağladığımı öğrenmek için ümitsizlik içinde kuduruyorsun.

Çirkin olan bir şeyi alıp güzelleştirmenin bizi çeken bir yanı var. Bu, insanın uzak duramadığı bir tatmin duygusu. *Çirkin Betty*'yi seyrederken kaşlarını almak istemeyen ve "gerçekten nasıl görünebileceğini" merak etmeyen kaç kişi var? Dizinin anlatmak istediğine tamamen ters düşse de sen de Betty güzel olsun istemedin mi? Hiç şüphesiz arkadaşlarına dizinin mesajının ne kadar harika olduğunu ballandıra ballandıra anlatmana rağmen.

HEPİMİZ İKİYÜZLÜYÜZ. Öyleyiz. Güzellik istiyoruz. Güzel insanları izlemek istiyoruz. Sadece bunu kendimize itiraf etmek istemiyoruz, o kadar.

Ve kabul edelim, çirkin ördek yavrusu olsaydım, küçük deneyimi takip etmeyi gerçekten ister miydin? Bütün bunları hâlâ göte benzeyen bir suratla yapsam? Görünüşe bakılırsa, bakılacak bir yüze doğuştan sahip olacak kadar şanslıyım. Kimin aklına gelirdi? Canavarın teki olsaydım bu deney biraz daha zor olurdu.

Bu noktaya gelmemiş olmasını o kadar isterdim ki. Ve bu kadar çabuk olmamasını. Keşke baştan yaratılmamın hayatımın üstünde hiçbir etkisi olmasaydı. Artık güzel bir kız olsam da, her şey olduğu gibi kalabilecek olsaydı.

Ama sen de ben de böyle olmayacağını biliyoruz.

Artık çekici bir kız olmam işi değiştirecek. Acıklı. Can sıkıcı. Ama sen de ben de biliyoruz.

Bakalım yarın neler getirecek, değil mi? Yeni halimi olacıklardan hiçbir haberi olmayan bir okula ifşa ettiğim zaman...

Anlaşıldı, tamam.

On Üçüncü Bölüm

Bree, ertesi sabah biraz daha az kibirli uyandı.

Aynadan ona bakan alışık olmadığı yüzün karşısında, fikrinden şüphe duymaya başladı. Asla yüksek sesle itiraf etmese de Bree zaman zaman kendinden şüphe nöbetleri geçiriyordu.

Annesinin seçtiği ceket giymişti. Ceket vücudunu sarıyordu; spor yapmaya devam ederse vücudu güzelce biçimlenecek gibi görünüyordu. O sabah saat altıda annesiyle birlikte DVD eşliğinde egzersiz yapmıştı. Zumba; ama kişisel aşağılanma demek daha doğrudu. Bree kalça sallama beceriksizliğinden daha önce hiç utanmamıştı ama Zumbacı kadın bu eksikliği cezai suç gibi göstermeyi bir şekilde başarmıştı. Neyse ki kocaman oturma odalarının mahremiyetindeydiler. Bree terden sırılsıklam olurken, annesi neredeyse hiç kızarmadan, şu tuhaf “Çu, çu,” sesini çıkararak nefes alıyordu. Ancak önceki gün olduğu gibi mutluluk hormonları bir kez daha Bree’nin bütün vücudunu sarmıştı. Bir saat boyunca her şeyi yapabilecekmiş gibi hissetti. Bütün hafta sonunu yaralarını kaşıma isteği duymadan geçirmesi çok büyük bir gelişmeydi; hem de olacakları düşünmenin stresi varken.

Annesi belli belirsiz terlemiş alnını marka saç bandıyla silerken, “Eğlenceli değil miydi?” diye sordu. “Biliyor musun? Spor yapmak konusunda ciddiysen, eve gelecek özel bir antrenör tutabiliriz. Ne dersin? Sadece benim için antrenör tutmanın müsriflik olacağını düşünmüştüm ama birlikte eğlenceli olabilir.”

Bree nefes nefese başını salladı. “İşe yarayabilir.”

Annesi başını sıvazladı. “Pekâlâ, kızlarla pilatese hazırlanmalıyım. Bugün yeni görüntünle hava atarken bol şans.” Sonra bir an duraksadı. “Sen iyi misin, tatlım? Demek istediğim, muhteşem görünüyorsun ve yanlış anlama, seninle harika bir hafta sonu geçirdim ama sanki biraz damdan düşer gibi oldu. Her şey yolunda mı?”

Bree bu sorunun cevabını bildiğinden emin değildi. İyi miydi? Bir yazma projesi vardı; içinden bir sesin işe yarayabileceğini söylediği bir proje. Uzun zamandır ilk kez bir amacı vardı. Ama aynı zamanda korkudan midesinin bulandığını hissediyordu.

Gülümsedi. “İyiym, anne. Sadece bir değişiklik yapmak istedim, o kadar. Hafta sonundan ben de keyif aldım.”

Çok rahatsız edici bir an Bree annesinin ona yine sarılacağını sandı. Ama annesi Bree’nin başını bir kez daha sıvazladıktan sonra üst kata, büyük yatak odasına koştu.

Bree o zaman adrenalin sarhoşuydu ama şimdi –saçı ve makyajı yapılmış haldeyken– özgüveni kafa üstü çakıldı.

“Bunu bir neden için yapıyorsun, Bree,” dedi aynaya bakarak. “Sonuç ne olursa olsun, iyi bir yazı malzemesi çıkacak. Önemli olan bir şeylerin *olacak* olması ve bu her zaman yaşanan bir şey değil.”

Yeni külotlu çorabını çekti. Pembe çizgiler gitmiş, yerini annesinin seçtiği cüretkâr çoraba bırakmıştı. Kalça kısmının dokuması daha sıkıydı ve arka tarafından yukarı doğru jartiyer gibi görünen sahte dikişler çıkıyordu. Yirmi beş pound olmasa, biraz avam kaçabilirdi.

Annesine, “Okulda bunları giymeme ses çıkarmayacaklarından emin misin?” diye sormuştu.

Annesi kaçması ihtimaline karşın eline yedek bir çorap tutuştururken, “Elbette,” demişti. “O korkunç pembe şeyler için olay çıkarmadıysa, bunlara kesinlikle izin verirler.”

“Hey!”

Annesi ağzı kapalı gülümsemişti. “Özür dilerim.”

Bree evinin güvenli kollarından ayrılırken, en çok iki insanın tepkisinin onu kaygılandığına karar verdi; Holdo ve Bay Fellows. Ve ikisiyle de saat 9:30 olmadan yüzleşmesi gerekecekti. Okula Holdo’yla birlikte yürüyordu ve ilk dersi edebiyattı.

Yeni topuklu ayakkabılarının üstünde sendeleyerek her zamanki buluşma noktalarına yürüdü.

Holdo çoktan köşeye gelmiş bekliyordu ve müzik âleminde olduğu için onu ilk anda fark etmedi. Dev kulaklıkları teknolojinin becerebildiği kadar gerçekliği engelliyordu. Gözleri kapalı olduğu için Bree ona abartılı hareketlerle yaklaşıp kulaklığını çekmek zorunda kaldı.

“Neler oluyor?” Bree’yi gördüğü anda Holdo’nun ağzı açık kaldı.

Bree oğlanın yüzünün aldığı şekle gülmemeye çalışarak, “Selam,” dedi.

“Bree?”

“Evet.”

“Cidden? Bu sen misin?”

Holdo feminist olduğunu düşünmeyi severdi. Bree’nin kadın haklarıyla ilgili hararetli görüşlerine her zaman katılır ve okul koridorlarına korku salan ragbici çocuk şakalarına duyduğu tiksintiyi paylaşırdı. Pek çok gece geç vakitlere kadar tecavüz kültürünü, ayna tavanları ve striptiz kulüplerinin yasadışı ilan edilmesi gerektiğini tartışmışlardı. Ancak aynı anda hem feminist hem de şey,

erkek olmak zor olmalıydı. Bütün o dürtülerle. Çünkü Holdo ne kadar ahlaklı da olsa, Bree bir keresinde porno zulasını bulmuştu. Bilgisayarında, bir dosyanın içinde saklanmış “Araştırma” adı verilmiş başka bir gizli dosyanın içinde. Ve Holdo’nun porno zevki imm, şey... kısaca ifade etmek gerekirse, kadınlar zamanlarını İsrail-Filistin çatışmasını tartışarak geçirmiyordu.

Görünen oydu ki şimdi Bree’ye bakarken de aynı ahlaki tavizle mücadele ediyordu.

Baştan ayağa süzölmek Bree’nin daha önce yaşadığı bir şey değildi. Bir sürü oğlanı bir sürü kıza böyle bakarken görmüştü. Gözlerin hızla aşağı yukarı kayarken, meme kısmına gerekenden biraz daha uzun süre takıldığını.

Ve işte, şimdi de Bree’ye oluyordu. Hem de onca insan dururken, Holdo tarafından süzölüyordu. Holdo’nun, yüzüne bakmak için mücadele ettiğini anlamak zor değildi ama gözleri ona ihanet ediyor ve durmadan şişkin göğüs dekoltesine kayıyordu.

Pop-Tart diyetinin sonucu buydu. Görünüşe bakılırsa, doğru sutyenle memeniz olmasını sağlıyordu.

“Kendine ne yaptın böyle?”

Bree omuz silkti ve ceketinin önünü kapadı. Bu yeni fiziksel cazibe duygusu heyecan verici olduğu kadar rahatsız ediciydi de.

“Hafta sonu görüntümle biraz oynadım. Hoşuna gitti mi?”

Holdo’nun yüzünden bir iç çatışma dalgası daha geçti. “*Toplumda çekiciliğin geçerliliğine boyun eğdiğine inanamıyorum, senden daha iyisini beklerdim*” ile “*Lanet olsun, harika görünüyorsun, izin ver üstüne çıkayım*” arasında kalmış gibiydi.

“Şey... imm... değişik... o kadar.”

Bree iltifat almayı gizlice ummuştu. “Değişik mi?”

“Cidden, neden, Bree?” Holdo’nun beyninin penis kısmı bu kez yenilmişti. “Sen... şey... iyi görünüyorsun ama aynı zamanda

Jasmine Dallington'a falan benzemeye çalışıyor gibisin. Sana neler oluyor?"

"Hiç. Sadece değişiklik yapmak istedim."

"Bunun cuma günkü ret mektubuyla bir ilgisi var mı?"

Bree'nin tüyleri diken diken oldu. "Hayır. Neden sürekli o konuyu açıp duruyorsun?"

"Ama konu o, değil mi? Ne? Yazar olmaktan umudu kesip diğer herkes gibi güzel ve boş olmaya mı karar verdin?"

Bree öfkelenmeye başlıyordu. Holdo yazar olmak için ne büyük bir fedakârlık yaptığını bilseydi. Not defterine karaladığı korkutucu kurallardan haberi olsa ve sırf büyük bir yazar olmak uğruna her şeyi yaşamaya hazır olduğunu anlasaydı.

"Haydi, Holdo. Sadece biraz makyaj yaptım, hepsi bu. Rimel sürmek insanın beynini çürütmüyor. Ayrıca..." Hafta sonu Holdo'nun ağzının çevresini saran yeni mahsul sivilcelere parmağıyla vurdu. "Belki sana da biraz makyaj iyi gelebilir."

Söylediği pis bir şeydi. Gerçekten bahanesi yoktu, saf pislikti işte. Ve Holdo'nun yüzü asılırken, Bree ağır bir suçluluk damlasının midesine düştüğünü hissetti. Holdo sivilcelerin en kötüsünü eliyle saklamaya çalıştı.

"Pekâlâ. Söylemek istediğini söyledin." Bree'ye bakmıyordu.

Her zaman şakalaşırlardı. Bree ona cildi konusunda daha önce de takılmıştı ve hiç sorun olmamıştı. Holdo sadece, "Bu sivilcenin mi kötü olduğunu düşünüyorsun, çenendeki şu kocaman çibana baksana," derdi. Ya da: "Pekâlâ, senden çirkin olabilirim ama çok daha zekiyim."

Önce Bree sonra Holdo. Önce Bree sonra Holdo. Küfürler, alaylar, isim takmalar ve dalga geçmeler. Arkası kesilmezdi. Ve hiç sorun olmazdı.

Bu sabah neden farklı olmuştu? Neden Bree bir anda sürtüğün teki gibi hissetmeye başlamıştı?

Bree bunun biraz makyaj, biraz gölge ve üstüne yakışan birkaç parça giysinin güç dinamiğini değiştirmesinden kaynaklandığını fark etti. Çekicilik insanı otomatik olarak daha üst bir sosyal tabakaya taşıyordu. Güzel olunca, görünmez bir oyunda derhal kazanıyordunuz. Ve Holdo belki de onun kadar zeki olmasına rağmen, Bree daha iyi görüldüğü için ilişkileri artık denk değildi. Ve Holdo'nun artık onunkinden daha geride kalan dış görüntüsüyle dalga geçtiğinde eskisi gibi arkadaşça şakalaşmıyorlardı. Düpedüz acımasızlık oluyordu.

Konuşmadan yürüdüler. Bree'nin yeni ayakkabıları yüzünden yol her zamankinden uzun sürdü. Bree tuhaf sessizliği bozacak bir şey bulmaya çalışıyordu.

"Bu sabah bilgisayar dersin mi var?"

Holdo sadece başını salladı.

"Oyun nasıl gidiyor?"

"Fena değil."

"Bu hafta sonu film seyrettin mi?"

"Yeni bir şey izlemedim."

Bree ağlamaklıydı. Ama ağlayamazdı. Bugün ve sergileyeceği performans çok önemliydi. Holdo'yu bu yolculukta yanına alamazdı ama sonunda anlayacağını umuyordu, ah hem de nasıl umuyordu. Sonunda anlayacaktı, o son her ne zamansa.

Sanat her zaman fedakârlık gerektirir.

Okula ulaşınca Bree kapılara bir başka dünyaya açılıyormuş gibi baktı. Aslında öyleydi de, değil mi?

"Öğle yemeğinde görüşür müyüz?" Holdo'nun sesi umutluydu. Bree her zamankinden çok daha çabuk affedilmişti. Ve onu tekrar incitmek üzereydi. Gözlerini yumdu ve soluk borusundan duyguların ve kayıp hissinin çağladığını hissederek derin bir nefes aldı.

"Şey... Olmaz. Yapmam gereken şeyler var."

"Tamam."

Holdo yapması gereken şeylerin ne olduğunu bile sormadı ve bu Bree'nin içini daha da acıttı. Holdo çantasını biraz zorlanarak omzuna attı ve Bree'nin yanından üzgün bir tavırla uzaklaşıp güvenlik kapısında kimlik kartlarıyla sıraya giren öğrenci denizinin arasına karıştı.

Bree arkadaşının arkasından üzelererek bakarken, başına nasıl bir iş açtığını düşünüyordu. Ve bunu tek başına nasıl yapacağını.

On Dördüncü Bölüm

Koridorlar Queen's Hall'un en kötü kısmıydı. En iyisi öğretmenlerin insanları paylayabildiği sınıfların güvenli(msi) kucağına sığınana kadar başı öne eğip yırtıcılardan uzak durmaya çalışarak hızlı adımlarla ilerlemektir.

İyi ya da kötü kayda değer her şey, geçmiş müdür ve müdirelerin altın çerçeveli antika portrelerinin tepeden baktığı o dar hah şeritli sahnede yaşanırdı. Kavgalar orada kopar, eziklere orada çelme takılırdı; o koridorlar Jassmine'in yeni "kombinini" sergilediği podyumdu. Her Sevgililer Günü'nde yüzlerce kızın kalbi, büyük bir heyecanla dolabını açıp Hugo'nun ölümsüz aşkını ilan eden bir kart yazmadığını keşfetmesiyle yine orada kırılırdı. Drama, drama, drama.

Bugün koridorlar elbette çok daha korkutucuydu. Bugün podyumda yürüme sırası Bree'deydi. Kendini aptal durumuna düşürecek miydi? Görmezden gelinecek miydi? Yoksa eyeliner'ım kusursuz çektiği için Jassmine'in grubu tarafından hemen kabul-
lenilecek miydi?

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Yeni, marka çantasını omzuna atıp derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı...

Keskin bir değişim.

İnsanlar bakıyordu. Başlar çevriliyordu. Fısıltılar onu takip ediyordu.

“Bu kim?”

“Bizim okuldan mı?”

“Sanırım onu daha önce görmüştüm.”

Ve en şaşırtıcısı da: “Kim bu fıstık?” **HEM DE BİR ERKEK SESİNDEN.**

Bree her adımda kalçalarını biraz daha kıvırmaya başladı. Başını dik tutarak güzel saçlarını özgüvenli bir baş hareketiyle arkaya attı. Hugo’nun arkadaşlarından biri yanından geçti. Bree oğlanın tekrar dönüp ona bakmasını neredeyse ağır çekimde izledi. Göz göze geldiler ve Bree içinden yükselen güvensizlik baloncuğunu zorla bastırıp ona göz kırptı.

Oğlan bir dolaba çarptı.

Bu kadar kolay olamaz. Herhalde bu kadar kolay olmayacak.

Edebiyat sınıfına doğru yürümesi, Musa’nın Kızıldeniz’i yararak ilerlemesi gibiydi. Elbette Musa sevdiği öğretmeni yeni görüntüsüyle görmek üzere değildi. Musa’nın işi kolaydı.

Bree ağır, zarif adımlarla sınıfa girdi ve çantasını sırasına bıraktı. Bay Fellows henüz gelmediği için, sınıftakiler etrafında fısıldaşırken saçını arkaya atıp en iyi *Ah? Ne? Bu eski şey mi?* bakışını denedi.

Chuck’ın sesi diğerlerininkini bastırdı. “Bu genelde Philip Larkin’in kıcını yalayan şu salak değil mi?”

“Şişşt. Seni duyacak.”

Bree gülümsedi.

“Duyarsa ne olur? Eziğin teki. Şimdi eyeliner sürmüş diye...”

“Kapa çeneni, Chuck.”

Gerçekten... Gerçekten olmuş muydu? Az önce biri Bree'yi korumuş muydu? Gülümsemesi büyüdü. Şiir antolojisini çıkardı ve arkasına saklanıp Bay Fellows'u bekledi...

Bay Fellows tam zil çalarken içeri girdi. Masasının yanından hızla geçerken, Bree kavrulmuş kahve kokusunu aldı.

"Tamam, tamam, tamam. Evet, geç kaldım. Büyük bir çifte standart, biliyorum. Ama öğretmen olunca böyle oluyor; size istediğimiz kadar çifte standart uygulayabiliriz. Fakat bugün sizi neyin beklediğini görünce, beni affedeceksiniz." Evrak çantasını masasının üstüne bırakıp antolojisini çıkardı. "Bu şiirden sonra Philip Larkin'e BAYILACAKSINIZ. Bu dersin sonunda onu daha fazla incelemek için bana YALVARACAKSINIZ. Ve sıkı durun, duygusal olanlar... içinde küfürlü sözcükler var. Gerçek hayata ait küfürler. Biliyorum! 'Queen's Hall'de mi?' diye haykırdığınızı duyar gibiyim. Evet! Müdire hanıma şikâyet etmeyin yeter."

Bay Fellows kitabına dalmış bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bree onun edebiyatla ilgili böyle heyecanlanmasına bayılıyordu. Neredeyse manik oluyordu. Sözcükler içinde sönmeye yüz tutmuş bir közü okşayıp yeniden tutuşturmuş, hayatı yeniden yaşanır kılmaya başlamış gibi.

"Bu yüzden, 74'üncü sayfayı açarsanız... İşte bu. Hazır mısınız?"

Bay Fellows gırtlığını temizledi.

"Ağzına sıçarlar, annen ile baban. Niyetleri bu değildir ama yaparlar..."

Ve bir anda durdu. Çünkü nihayet Bree'yi görmüştü.

Sessizlik.

Bree'ye bakarken derin bir sessizlik oldu.

Bree gözlerini kitabından kaldırıp onunkilerle buluştu. Çenesini meydan okur gibi dikleştirdi ve sarı kaküllerini geri itti.

"Efendim?"

Bay Fellows duraksadığının farkında bile değildi. Tek yapabildiği öylece bakmaktı. Bree, tıpkı Sandy'nin *Grease*'in sonunda, "Haydi anlat bana... yavrum," demeden önce yaptığı gibi, dünyadaki herkesi hayran bıraktığı o hareketi yapıp dilini dişlerinin üstünde gezdirdi.

"Şey, efendim?"

Bay Fellows otel uyandırma servisi tarafından yanlışlıkla rahatsız edilmiş gibi başını salladı. "Evet?"

"Şiir?"

"Ah, evet... doğru... tabii."

Bay Fellows bazı kıtalarda takılarak şiiri hızla tamamladıktan sonra kitabını sertçe kapadı.

"Evet... sınıf... Ne düşünüyorsunuz?"

Sessizlik odaya sis gibi çöktü. Burası Bree'nin elini kaldırıp bir şeyler zırvalamaya başlaması gereken yerdii. Ama başının üstü boş kaldı.

"Söz almak isteyen?"

Chuck el kaldırdı. "Benim hoşuma gitti, efendim."

Bay Fellows, Chuck'ın cevabına ölümsüzlük iksirinin kimyasal formülüyümüş gibi atladı. Bree, dikkatini ondan uzaklaştıracak her şeye razı olduğunu düşündü.

"Harika. Neden sevdin?"

"İçinde 'sıçmak' geçtiği için?"

Bir el daha kalktı.

"Alison?"

"Anne babaların insanın hayatını nasıl mahvettiğiyle ilgili kısmı sevdim."

"Evet, orası çok güzel," dedi bir başkası.

"Çıktısını alıp annem okusun diye yatak odamın kapısına asacağım."

"Ha ha. Evet ya, ben de."

“Şu ana kadarkilerin en iyisiydi, efendim. Sanki sonunda bizi anlamaya başlamış.”

Bree el kaldırma dürtüsüne güçlükle karşı koydu. Aptallar! O kadar, o kadar yanlış anlamışlardı ki. Şiir anne ve babanızdan nefret etmek üstüne değildi; hayatınızı mahvetmeleri üstüne de.

Elini kaldırma. Sakın elini kaldırma.

El kaldırmak yerine küstah bir göz devirmeyle yetinmek zorundaydı ama bu, bütün sınıfın aptal olduğu üzerine uzun uzun konuşmak kadar tatmin edici değildi.

Bay Fellows bu ani ilgi selini kibirli bir sırıtışla karşıladı. “Bu durumda Philip Larkin’i artık SEVECEĞİNİZİ söylerken haklıymışım, değil mi?”

Chuck omuz silkti. “Fena değil.”

İnsanlar başlarını sallayarak onayladı.

Bay Fellows nefesini abartılı bir üfleyle bıraktı. “Sevinsem mi, hepinizden utansam mı bilemiyorum.”

“Utanmak mı?”

“Koca bir ay boyunca adamdan nefret ettiniz. Kırsal kesimin nasıl sanayiye dönüştüğünü anlatan güzel tasvirlerinden de. Sıkıcıydı. Mutsuzdu. Müfredatı değiştirmek istediniz. Ama şimdi... ‘sıçmak’ kelimesini kullandığı ve anne-babasından nefret ettiğini söylediği için, hepiniz bir anda adamı sevmeye başladınız, öyle mi?”

Sınıf kıkırdadı.

“Bu gördüğüm en üzücü şey.”

“Onu sevmemizi istediğinizi sanıyordum.”

“Evet, ama doğru sebeplerden. Ama hey, bunun kalabalığa hitap eden bir şiir olduğunu biliyorum. Keşke *Beyaz Pazar Düğünleri*’ni de bu kadar sevseydiniz.”

Chuck bir daha el kaldırdı. Bree zekâsını sergilemekten vazgeçtiği için düşüncelerini dile getirmeye daha çok fırsat bulmuştu.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

“Evet, Chuck?

“Şey, geçen hafta bundan bahsetmemiş miydik? İnsanların keyif aldıkları ve sıkıcı buldukları şeylerden? İnsanların küfretmesini ve anne babalarından nefret ettiklerini söylemesini istiyoruz; bu onları... nasıl desem... özdeşleşilebilir kılar.”

Ve ben de bunu, diye düşündü Bree, işte tam bu yüzden yapıyorum.

On Beşinci Bölüm

Dertsen sonra, sınıftan çıkarken Bay Fellows onu durdurdu.

“Bree? Biraz konuşabilir miyiz?”

İçinden *EDET!* diye haykırsa da Bree serinkanlılığını koruyarak gözlerini devirdi. “Sanırım. Neden?”

Bay Fellows sandalyesini geri çekerek Bree ile kapı arasında bir bariyer oluşturdu. “Bugün biraz... farklı görüldüğünü fark etmemek imkânsız.”

FARK ETMİŞTİ.

Bree saçlarını havalandırdı. “Efendim, alınmayın ama bu sizi neden ilgilendiriyor?”

Bay Fellows’un yüzünde bir kas seğirdi. “Şey. Elbette beni ilgilendirmez. Ama öğretmenin olarak sağlığın beni ilgilendirir.”

“Saçımı kestirmemin sağlığımla ne alakası var?”

Bay Fellows’un yüzü bir kez daha seğirdi. “Emin değilim... sadece... şey, sen... pek sen gibi görünmüyorsun, o kadar.”

“Geçen hafta zavallı ve sıkıcı olduğum için değişmem gerektiğini söyleyen sizsiniz.”

“Kastettiğim bu değildi... Tamamen yanlış anlamışsın. Ah...” Bree’ye bakarken ellerini saçlarının içinden geçirdi. “Bunu kendine benim söylediklerim yüzünden yapmadın, değil mi?”

Bree yalan söylerken gözleri ona ihanet etmesin diye haliya baktı. “Hayır.” Umursamazca konuşuyordu. “Sadece değişiklik yapmak istedim, o kadar.”

“Pekâlâ, yakışmış.”

Bree iltifatı beklemediği için şaşırarak kafasını kaldırdı ve göz göze geldiler.

Aralarında bir şey geçti.

Golf kulübünün önündeki o ılık akşamdan beri geçmeyen bir şey.

Haftalarca beni görmezden geldikten, aramızdakiler yaşanmamış gibi davrandıktan sonra, tutkusunu tekrar alevlendirmek için gereken tek şey saç kesimiydi demek.

Bay Fellows aştığı çizgiyi fark ederek kekelemeye başladı.

“Elbette, bunun konumuzla bir ilgisi yok. Bunu sadece arkadaşça bir yorum olarak söyledim. Ve ödevlerini yaptıkları sürece, bütün öğrencilerim bana güzel görünür...” Gergin bir tavırla güldü. “Yani, evet, konuşacaklarımız bu kadar mı?”

Bree darbesini indirmek için Bay Fellows’un zırhındaki zayıf noktaya nişan aldı.

“Efendim, yaratıcı yazarlık kulübüne yeniden başlasam sorun olur mu? On birinci sınıftan beri yapmadığımı biliyorum ama bir sürü fikrim var ve şey, CV’mdede iyi görünür diye düşündüm.”

Bay Fellows hâlâ biraz afallamış görünerek başını salladı. “Evet. Olur tabii. Elbette. Bir sonraki toplantı bir iki hafta sonra. Tanrı aşkına! Zil çalışıyor. Senin gidecek dersin yok mu?”

Bree veda etmeden, pis pis sırtarak uzun adımlarla sınıftan çıktı.

Holdo ve Bay Fellows onu görmüştü. Şimdi sıra Jassmine ve kusursuzlar takımındaydı.

Neler olduğunu öğrenmek için ölüyorsun, değil mi? Çekici –ve dolayısıyla ilginç– bir insan olarak ilk günümde.

Dürüst olacağım. Filmlerdeki gibi olmasını beklemiyordum. Gerizekalı değilim ve gündelik hayatla ilgili en gaddar yalanların yayılmasından Hollywood'un, kitapların ve radyodaki aşk şarkılarının sorumlu olduğunu bilirim. Sırf arada bir sakarlık eden aptal bir kızla tanışıp âşık oldukları için şovenist tavırlarından vazgeçen egoist kötü çocuklar. Ya da yeterince kıymet görmeyen bir polisin dünyayı yok olmaktan son anda kurtarması. Ya da tuhaf ve yalnız bir ucubenin baştan ayağa bir değişim geçirmesiyle herkesin bir anda, "Aman Tanrım, artık güzelsin. Ve artık gözlük de takmıyorsun. Okul hayatımızın son beş yılını herkese kuduz olduğunu anlatarak ve sırtına notlar yapıştırarak geçirdiğimi unutup sana bir anda saygı duyacak, seni popüler yapacak ve seninle ilişkimi tamamen değiştireceğim," diye yaklaşması. Sonsuza dek.

Gerçek hayat böyle yürümüyor.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Bugünle ilgili tahminlerim şunlardı: İnsanlar fark edebilirdi, elbette. Ama ben hâlâ benim. Ben hâlâ senelerdir nefret ettikleri o eziğim. Sırf artık güzelim diye, bu neden değişsin ki? Bir "merhaba"ya hak kazanmak için bile AYLARCA yeni şık kıyafetlerle dolaşmayı bekliyordum.

Ne kadar yanılmışım.

Çünkü bugün okul koridorlarında dolaşırken, pop kültürü zırvalığının gerçekten bir şeyler biliyormuş gibi hissettim. İnsanlar benim için yoldan çekildi. Benim için! Benimle ilgili heyecan dolu fısıldaşmalar duydum. Benimle! Çocuğun biri –benimle bugüne dek sadece bir kez “Çekil yolumdan, otomatın önünü kapatıyorsun,” demek için konuşan bir çocuk– bana ciddi ciddi GÜLÜMSEDİ. BANA!

Birine dönüşmem için okulun kapısından ilk der- sime yürüyene kadar geçen zaman yetti. Bu sabah otuz poundluk rimel sürdüğüm andan itibaren önemli ve ilginç biri oldum. Senelerce süren bir eziyet hızlı bir kıyafet değişimiyle bir anda unutuldu.

Ne kadar da berbat bir şey?

Önce aklım karıştı. *Bu kadar kolay OLAMAZ*, diye düşündüm. Dünya bu kadar aptal olamaz. Dış görünüş insanın hayatını bu kadar hızlı, bu kadar çarpıcı bir şekilde değiştiremez.

Ama sonra biraz kafa yordum. Ve –nedeninden emin değilim ama– evet, çekici birine dönüşmek buna neden oluyor.

Okulunuzu ve oradaki en dışlanmış ve yalnız ucubeyi düşünün. Aklınıza biri gelmiştir, değil mi? Her okulda bir tane vardır. Genelde bir tür... bozuklukları vardır. Ucube olmalarına neden olan bir bozukluk. Genelde şişman ya da dikkat çekecek kadar çirkin olmalarıdır. Ya da düpedüz tuhaftırlar. Ya da değişik kokmaları. Çok fazla şeye de gerek yoktur. Ve kötü davranırlar, değil mi? Uğraşmak için MÜKEMMELDİRLER çünkü tepki verirler. İstediginizi elde edersiniz. Sosyal besin zincirinde onlardan çok yukarıda olmanıza duydukları

nefret o kadar aşikârdır ki onlarla ilgili kötü şeyler söylemekten keyif alırsınız. Onları, duyabilecekleri kadar yüksek sesle çekiştirmekten. Okuldaki çocuklara "Bir milyon pound karşılığında bilmem kimle yatar mıydın?" gibi sorular sormaktan ve sonra yüzlerinde beliren tiksintiye histerik kahkahalarla gülmekten.

Bugüne kadar, o kişi bendim.

Şimdi, günün birinde o dışlanmış eziğin okula acayip muhteşem bir görünüşle geldiğini hayal edin. Hatta sizden bile iyi bir görünerek.

Teoride bunun bir şey değiştirmemesi gerek. Hatta zorbalık ateşini körüklemesi gerek, değil mi? "Ah, bak, yazık, bizim gibi OLMAYA çalışıyor."

Ama çekicilik böyle yürümüyor. Çekicilik güç demek, para birimi gibi. Ve bütün okul hayatınızı bu aniden muhteşemleşen kıza bok gibi davranarak geçirmişseniz ve güç dengesi değişirse, başınız belada demektir.

Herkesin başı beladadır.

Çünkü karma denen şey üstünüze üstünüze gelmektedir.

Yani, evet, yanıldım. Bu planın ne kadar hızlı işe yarayacağı konusunda. Ama işe yarıyor, değil mi?

Bu yüzden şimdi ikinci aşamaya geçiyorum.

"İkinci aşama ne?" diye bağırdığını duyuyorum.

Nasıl her okulun bir dışlanmış varsa bir de popüler grubu vardır çünkü doğanın dengesi her zaman korunmalı, değil mi? Onlar senin adını bile hatırlamak konusunda muhtemelen zorluk çekseler de, en ince detayına kadar haklarında her şeyi bildiğin bir çete.

Tanıdık geldi mi?

İyi. Çünkü onlardan bizim okulda da var.

Ve onları haklamaya geliyorum.

On Altıncı Bölüm

Kusursuzlar takımının arasına karışmak kolay olmayacaktı. Bree bunu biliyordu. Ancak sadece üç gün içinde bir dizi kayda değer olay yaşanmıştı.

1) O ve Holdo artık okula birlikte yürümüyorlardı.

Hiçbir şey konuşulmamıştı. Silahlar çekilmemişti. Ancak Bree'nin acımasız yorumundan ve öğle yemeğini onunla yememe kararından sonra Holdo eve birlikte yürümek için okul kapısında onu beklememişti. Bree eve tek başına dönmüştü; ayak bileklerinin arkasına sürtünerek su toplamasına neden olan yeni ayakkabısıyla. Ancak Holdo'nun öfkesi hiçbir zaman uzun sürmezdi ve ertesi sabah aynı köşede gergin bir tavırla ayaklarını yapraklara sürterek bekliyordu.

Bree: “Merhaba.”

Holdo: “Merhaba.”

Ve yol boyunca aralarında geçen tek konuşma bu oldu. Her zamanki ortak nefret mevzuları bu kez sohbeti döndüremiyordu. Bu yüzden sessizlik onları ve arkadaşlıklarını boğarken yaprakları

tekmeleyip yere bakarak yürüdüler. Bree boğazına peş peşe takılan yumrulardan kurtulmak için sürekli yutkunuyordu.

Ertesi sabah –sırf bu durumun berbatlığından kaçınabilmek için– Bree evden her zamankinden erken çıktı. Ve Holdo eve dönüş saatinde kapıda beklemedi. Ve böylece Bree büyük bir hızla dünyada bir başına kaldı.

İkincisi şuydu:

2) *Hugo ona şu meşhur benimle yat bakışlarıyla baktı.*

Bree'nin Hugo için planları vardı elbette ama henüz uygulamaya koymasına zaman vardı. Bu yüzden planlarının vaktinden önce onun adına hayata geçirilmesi Bree'yi şaşırttı.

Hugo ve kasıkları tarafından.

Edinburgh Dükü ödül programını bir fırsat gibi dayatmaya adanmış ortak sınıf dersinden hemen önce, Hugo ve kankaları yine sınıfın girişini tutmuşlardı.

“On sekizinci yaş günü planları nasıl gidiyor?” Seth’in suratı yine kırmızıydı. Yüzünün doğal hali kesinlikle buydu. Her zaman.

Hugo gülümseyerek burnunun ucuna dokundu. “Her şey kontrol altında, beyler. Her şey kontrol altında.”

“Gerçekten sizin bahçede bir festival mi düzenleyeceksin?”

Hugo güldü. “Olabilir. Sarhoş kızlar için bir çadır kurup adını Götürme Sarayı koyabilirim.”

Ya da Tartışmaya Açık Rıza Çadırı da diyebilirsiniz. Sus, Bree. Feminist olmayı bırak, şimdilik. Planın bu değil.

Oğlanlar gülmekten kırılırken, Bree ayağını yere vurarak sabırla yolun açılmasını bekledi.

“Götürme Sarayı. Çok iyi ya!”

“Kuleleri de olmalı.”

“Tangalardan, prezervatiflerden ve sertleşmiş kayganlaştırıcıdan yapılsın.”

“Götürme Sarayı’nın kralı olup taç takabilirim,” dedi Hugo.

Daha delice kahkahalar.

“Ah, dostum. Durum buysa beni de saltanatına al,” dedi Seth neredeyse ağzının suyu akarak.

Bree gırtlığını temizleyince hepsi ona baktı. Konuşmalarının duyulmasından en ufak bir utanç duymuşa benzemiyorlardı.

Daha geçen cuma Bree’yle alay etmişlerdi. Ve şimdi, o zamandan bu zamana dünya kendi etrafında sadece beş tur atmış olmasına rağmen, her şey bambaşkaydı.

Bree kapıyı işaret etti. “Geçebilir miyim? Yolu kapatıyorsunuz falan.” Kıkırdadı.

Az önce kıkırdadım. Ve “falan” dedim. Tanrım, lütfen, bütün bunlara değsin.

Film maratonundan anladığına göre, kıkırdamak popüler bir gruba sızmanın ayrılmaz bir parçasıydı. Kıkırdamak, küstah cevaplar yapıştırmak, kaltaklar sofrasında olduğunu unutmamak ve iyi kalbini aldırma operasyonu. Bree bunu ilk kez deniyordu.

Hugo ona yüzünü bir yerden hatırlamaya çalışır gibi şaşkın şaşkın baktı. Sonra pis pis sırtarak geri çekildi ve Bree bir prensesmiş gibi abartılı bir el hareketi yaparak eğildi.

“Bu taraftan, hanımım.”

Esriyi anlayan oğlanlar kahkahayı bastılar. Bree kafalarını birbirine çarpma isteğine karşı koydu.

“İstedığınız kadar eğilin ama Götürme Sarayınıza girmeye hiç niyetim yok, majesteleri.” Sesinin işveli ve özgüvenli çıkması için bütün oyunculuk yeteneklerini kullanmak zorunda kaldı. Oysa içinde fırtınalar kopuyordu.

“OOOOOOOOOOOOOOO!”

Oğlanlar Bree’nin yorumunun üstüne sevinçle atlayarak kahkahalara boğuldular.

“Vay canına. Götürme Sarayı tepkileri şimdiden başladı.”

“REDDEDİLDİ.”

Bree kendinden nefret ederek bir kez daha kıkırdadı. Hugo'ya rimelden ağırlaşmış kirpiklerini kırıştıtarak baktı ve yanlarından geçti.

Hugo bakakalmıştı.

Bree, Hugo'nun yiyip bitiren efsanevi bakışlarını çok duymuştu. Söylentilere bakılırsa, bir oğlanda ziyan olan gür kirpiklerin çevrelediği derin mavi gözleriyle attığı "o bakışa" karşı koymak imkânsızdı. Bree, Hugo'nun bakışlarıyla başı belaya giren kızların, tuvaletlerde o gözlerden uzun uzun bahsettiklerine kulak misafiri olmuştu.

Şimdi kendisinin de söz konusu bakışın hedefi olduğuna adı gibi emindi. Kanındaki her tür hormon çağlarken, dizlerinin bağı çözüldü ve yüreği ağzına geldi.

Bunun için biraz erkendi. Hugo onu gözleriyle yiyip bitirirken ikinci aşamayı gerekleştiremez, kusursuzlar takımını fethedemezdi. Bu yüzden etkilenmemeye çalışarak göz temasını kesti ve Hugo'nun yanından salınarak geçti.

3) *Okuldaki bazı kızlar onun külotlu çoraplarından giymeye eye başlamıştı.*

Üstelik Jassmine ve kusursuzların dalga geçmek için pembe çizgili çoraplar giyip kıs kıs gülererek Bree'nin arkasından yürüdükleri zamanki gibi değildi.

Perşembe günü geldiğinde kendi çorabından en az dört tane görmüş ve Latince öğretmeninin, yeteri kadar kurumsal olmayan şeyler giyerek kıyafet kurallarını çiğnediklerinden yakındığını duymuştu. Bree modayı sürekli değiştirmeyi planlıyordu. Annesi yatağının üstüne içinde iki yeni çorabın da olduğu yeni bir kıyafet yığını bırakmıştı. Çoraplardan biri kusursuz siyah kadife puantiyeleri dışında tül gibi inceikti. Diğerinin üstünde ise minyatür merdivenler vardı. Bree modadan hiç anlamazdı –pançonun de-mode olduğu bilgisi dışında– ama bu çorapların havalı olduğunu

o bile biliyordu. Bacakları bugünlerde hayranlık dolu bakışların hedefi oluyordu: Hem bacaklarını sergilemesinin tadını çıkaran oğlanların bakışları hem de bundan sonra ne giyeceğini merak eden kızların bakışları.

Birkaç gün içinde çok şeyin değiştiği kesindi. İnsanlar dikkat kesilmeye başlamıştı. Ancak Jassmine ve diğerleri Bree'nin ezikten kendine baktıran birine dönüşmesini henüz fark etmiş değildi. Onu hâlâ görmezden geliyorlardı. O gün yanlarından hızla geçerken, hepsi Gemma'nın telefonunun başına üşümüş, bir şeyler fısıldayarak sevinç çığlıkları atıyorlardı.

"Hayır, Gemma, bunu herkese gönderemezsin."

Gemma omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Nereden buldun ki? Ah, berbat bir şey bu. Meme uçlarının büyüklüğüne bakar mısın?"

Gemma gözleri parlayarak bir kez daha omuz silkti. "Danny telefonunu yanlışlıkla bizim sınıfta bırakmış. Kiminmiş diye baktım ve kız arkadaşının fotoğrafını bulup kendime gönderdim."

Jassmine onu neşeyle dürterek, "Çok kötüsün," dedi.

"Hamburger gibi meme uçlarım olacağına kötü olmayı tercih ederim."

Hepsi birden, "*Hamburger memeler*," diye fısıldaşıp kahkahlara boğuldular.

Bree neler olduğundan çok emin değildi ama birinin hayatının mahvedilmek üzere olduğunu hissetmişti.

Bu gruba girmeli, neler olduğunu öğrenmeliydi. Aralarına nasıl sızacaktı?

Bree Latince dersinde o haftanın fiillerini önceden çekimlediği için defterine karalamalar yaparak her zamanki yerinde oturdu. Latince sınıfı bayağı kalabalıktı. Üniversite başvuru formunda güzel dururdu. Ve Bree Cambridge'deki yerini sağlama almak

için ne gerekiyorsa yapardı. Parke taşlı sokaklarda sevimli ve zeki arkadaş grubuyla dolanıp entelektüel fikir alışverişleri yaptıklarını hayal ediyordu.

Her neyse, Latince dersi çok kalabalık olduğu için, defterine kendi kendine bir şeyler karaladığını fark eden olmadı.

Bree kusursuzlar takımı hakkında bildiği her şeyi kâğıda döktü.

Kusursuzlar takımı

Jasmine Dallington

Nam-ı diğer Kraliçe.

Neden? Her zamanki sebepler. Omuzlarından aşağı dökülen kusursuzca şekillendirilmiş gür sarı saçlar. Mükemmel bir vücut ve bununla birleşen, bazı insanların sahip olduğu ve diğer herkesin onlar tarafından sevilme için can atmasına neden olan o tuhaf güç.

Ancak dedikodular doğruysa Jasmine o kadar da kusursuz değildi. Arkasından “Elma Memeli” deniyordu; bir elma ortadan ikiye kesilip vücuduna yapıştırılmış gibi duran memeleri vardı. Ayrıca Hugo zayıf noktaysdı; onunla bir köpek yavrusu gibi oynamasına göz yumuyordu.

Bunların dışında Jasmine’in dikkate değer bir özelliği yoktu. Biraz kişilik sahibi olmak itibarını zedeleyebilirmiş gibi, hayli boş biriydi.

Gemma Rinestone

Gemma acımasızdı. Ruhsuz ve acımasız. *Schindler’in Listesi*’ni gülerek seyretse şaşırmayacağınız kadar acımasız. Kusursuzlar Bree’yle ne zaman alay etse elebaşı Gemma’ydı. Küçükklüğünden beri öyleydi; yedinci sınıfta Bree’nin içeride saklandığını bildiği için, tuvalet kabinlerinin altındaki boşluktan “EZİK” diye en yüksek sesle o bağırırdı.

Gemma’nın ilginç yanı, aslında güzel olmamasıydı. Hem de hiç.

O da sarışındı ama saçları kabarıktı ve aşırı kalın palyaço dudakları ile diş etlerini fazla gösteren tuhaf bir gülümsemesi vardı. Ayrıca yüzüne buladığı fondöten çenesindeki kalın akne tabakasını gizleyemiyordu.

Bununla birlikte, Gemma Rinestone saçlarını gökkuşağı renklerinde tokalarla topuz yapmaya başladıktan bir hafta sonra –başka biri olsa bir moda intiharı olurdu– bütün okul aynı şeyi yapmaya başlamıştı.

Çekicilik tarafı baskın olmasa da, Gemma'nın kötülüğü acayip baskındı. Bree'nin bizzat şahit olduğu acımasızlıklarından bazıları şunlardı:

- Rastgele bir yedinci sınıf öğrencisinin eteğini tam beş dakika boyunca havada tutmuştu, hem de zavallı kız ağlayarak kıpırdamadan dururken.
- Bree'nin grafik dersi ödevini bizzat çalıp salçalı markayla geri döndürülemez bir şekilde mahvolması için kafeteryanın çöp kutusuna atmış ve sonra bunu herkese böbürlenerek anlatmıştı.
- Bir başkasının eski erkek arkadaşıyla ve bir parti sırasında bir bankta yaşanan bir cinsel deneyimle ilgili fena halde karmaşık bir kavga sırasında Jassmine'e "Elma Memeler" adını takan oydu... Jassmine'in hâlâ haberi yoktu.
- On birinci sınıf yılığının "editörü" ve *En olası* bölümünün sonuçlarıyla oynayan da yine Gemma'ydı. *Bütün okul kafeteryasını mideye indirmesi en olası* diye yeni bir kategori icat eden ve Gemma'yla, hatta hiç kimseyle bir kere bile konuşmamış olan Matilda adında şişman bir kızcağızı o kategorinin galibi ilan eden de. Yıllıklar dağıtılınca Matilda sessiz gözyaşlarına

boğularak okuldan kaçmış ve bir daha hiç görülmemişti. Gemma kahkahalar atmış ve dinleyenlere –ki herkes dinliyordu– “Bazı insanlar şaka kaldıramıyor” demişti. *Model olması en olası* kategorisini kendisi kazansın diye sonuçları değiştirmişti. Bree bunu yıllık çalışmalarına yardım ettiği ve oyların sayımından sorumlu olduğu için biliyordu.

Gemma ilk yirmiye bile girememişti.

Jessica Rightman

Jessica bir Hollywood yıldızı olacağına inanıyordu. Okulun geri kalanı gibi. Son dört yıldır bütün okul oyunlarının başrolündeydi. Her ders genizden gelen o KORKUNÇ sesiyle şarkılar söylerdi. Ondan bir yaş büyük ve yine kendini bir oyunculuk dehası sanan Drew adında iğrenç bir ağabeyi vardı. Anne babası Stalin’den bile hırslı olmalıydı.

Jessica, sinir bozucu şarkı söyleme alışkanlığının yanı sıra ses becerilerini, kendinden aşağıda gördüğü herkesle ilgili küçültücü yorumlar yaparak çalışırdı. Ki herkes ondan aşağıdaydı. Havadaki oksijeni diğer insanlarla paylaşmak zorunda olduğu için her an rahatsız oluyor gibiydi.

Jessica da o kadar güzel sayılmazdı; Jassmine kadar güzel olmadığı kesindi. Yüzündeki her şey doğruydı. İki göz (mavi), bir burun, idare eden dudaklar, yanaklar vs. Ama bir araya getiriliş şekillerinde doğru olmayan bir şey vardı. Her şey fazla köşeli ya da sivriydi. Ama Jessica kendini tanrıça gibi görüyordu ve bütün erkeklerin üstüne atlayıp hepsinin minnetten ruhunu teslim etmesini bekliyordu. Kurbanları onu genelde kullanır ya da onu kucaklarından atarlardı. Böyle durumlarda bir kahkaha atar ve

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

saçını içsel inkârın verdiği abartılı bir hareketle arkaya atarak, “Ne kadar şakacısın!” diye ciyaklardı.

Ve bir de büyük dalkavuk vardı.

Emily Nashville

Sadece havadan oluşan insanlara örnek arayanlar için, Emily biçilmiş kaftandı. Kusursuzlar takımına girebilmek için, mecazi bir tapınakta katledilen bir koyun gibi, kişiliğini kurban etmişti. Düşünceleri, Jassmine’in düşünceleriydi. Esprileri Gemma’nın esprileriydi. Had bildirirken verdiği cevaplar Jessica’nın cevaplarıydı. Ne derlerse bağırsaklarını içeride tutmaya çalışır gibi karnını tutarak gülerdi.

İşte dörtlü buydu. Bree’nin bir şekilde aralarına sızması gereken dörtlü.

Sınıfa dalga dalga yayılan kıpırdanma Bree’nin konsantrasyonunu bozdu. Masaların altında telefonlar aynı anda titreşmeye başladı. Yirminci yüzyıldan sonrasına dair her tür teknolojik gelişmeden bihaber olan Latince öğretmenleri Bayan McQuire durumu fark etmedi.

Pekâlâ, fısıltılar başlayana kadar fark etmedi en azından.

“Aman Tanrım.” Bree’nin yanında oturan biri pısstlayarak telefonunu komşusunun kucağına itti

“Bunu GÖRDÜN mü?”

Tuhaf bir şekilde telefonu titreşmeyen Bree ekranı görebilmek için boynunu iyice uzattı.

Nefesi kesildi.

Onların sınıdından Natalie adında bir kızın fotoğrafıydı. Üstsüz. Bir *selfie*’ye benziyordu. Natalie masum bir ifadeyle dudaklarını büzmüştü ama Bree’nin gözleri o kısmı geçip doğrudan göğsüne kaydı. Biri *paint* programında fotoğrafın üstünde oynayıp kızın

memelerini işaret eden kocaman kırmızı bir ok çizip altına kargacık burgacık harflerle HAMBURGER MEMELER yazmıştı.

Demek Gemma'nın bahsettiği buydu. Kusursuzlar takımının o gün mahvetmeyi seçtiği hayat Natalie'ninkiydi. Sırf zevk olsun diye. Doğru dürüst tanımadıkları ve tek günahı erkek arkadaşına bu tür bir fotoğraf göndermek olan zavallı bir kızcağız.

Zavalıcık.

"Sessizlik," dedi Bayan McQuire. "Neler oluyor? Konuşmak yok."

Sınıf onu duymazdan geldi.

"Natalie bu. Tanrı aşkına, hiç bu kadar geniş meme ucu gördünüz mü?"

"Nereden geldi?"

"Gemma'nın telefonundan."

"Zavallı Natalie."

"Ne sürtük ama."

"Sen kimseye gönderdin mi?"

Bayan McQuire, "SESSİZLİK LÜTFEN!" diye bağırınca sustular. Şimdilik. Ama sessiz dedikodunun uğultusunun ağırlığı havada asılı kalmıştı ve fiil çekimleri telefonlara gelen mesajların titreşimiyle kesiliyordu.

Bree not defterine bakarken midesi bulandı. Elinin titrediğini fark edip kalemini bıraktı.

Neden?

Kalemini tekrar eline alıp kelimeyi yazdı ve altını iki kez çizdi.

O kızlar bunu neden yapmıştı?

Bree neden aralarına sızmaya çalışıyordu?

Bu tür şeyler yaptıklarında insanlar onları neden bu kadar ilginç buluyordu?

Mesele intikam değildi... Pekâlâ, belki biraz öyleydi. Bree onlardan nasıl intikam alacağının hayalini kurarak hayatının pek

çok saatini harcamıştı; özellikle kurbanın kendisi olduğu günlerde. Ama konu daha çok yazmaktı; iyi hikâyeler, iyi malzemeler bulmak, sınırlarını esnetmek ve bu sırada olanları kayda geçirmek. Biraz da intikamla ilgili olabilir miydi? Becerebilir miydi? Kusursuzlar takımının –kendi de dahil olmak üzere– bütün kurbanlarının hatırına en azından denemesi gerekmez miydi?

Ne yapacağını kestirmeye çalışarak listeye baktı. Kime yaklaşacağını. Ve nasıl. Popüler olmak için nasıl bir yol izlemeliydi? Bu tarifi püf noktası neydi?

Kusursuzlar camiasındaki herkesin verecek bir şeyi olduğunu, popülerite borsasına bir şeyler kattığını fark etti.

Jasmine para babasıydı. Etrafına özgüven ve güzellik saçıyor; hiç çaba harcamadan kusursuz görünen insanlardandı. Bu öğrenilebilir bir şey değildi. Genelde hak etmeyen insanlara bağışlanan bir armağandı. Ancak Jasmine elindeki as kartlarını doğru şekilde oynuyor, gerçek hayatını pembe dizi gibi yaşayarak Hugo'yla olan ilişkisiyle bütün okulun aklını başından alıyordu. İnsanlara tam kararında nazik davranıyordu; sadece insanların onun tarafından seilmeyi isteyeceği kadar. Belirgin tek bir kusuru yoktu.

Gemma ise kötülüğü sağlıyordu. Korku faktörünü. Bir okula hâkim olmak için gereken ruh yoksunluğunu. Akıllıydı. İnsanları, nasıl işlediklerini, ne istediklerini, neye ihtiyaç duyduklarını ve onları nasıl fethedebileceğini biliyordu. Bree onun matematikte müthiş olduğunu ve öğretmenlerin onu ticari bankacılık hayatına hazırladığını duymuştu. Bree, Gemma'nın bu becerileri sosyal hayatında da kullandığını hayal edebiliyordu. Pis bir yorumun risklerini tartıp hesaplayabildiğini. Popüler kültürdeki ve Queen's Hall'ün kolektif görüşlerindeki piyasa değişikliklerini öngördüğünü. İçgüdülerine göre hareket edebilme cesareti, onu dikkate alınmaya değer bir güç kılıyordu. Bu diğerlerinin hiçbirinde yoktu.

Jessica, pekâlâ, Jessica gruba sahte bir özgüven ve okul oyunları sayesinde gözle görülür bir yıldız ışığı katıyordu. Okul oyunları, en azından Queen's'te, çok havalıydı. Başarı –dramatik başarı da dahil olmak üzere– burada geçerli bir diğer para birimiydi. Bu tür bir akçeyi sergilemek için bütün öğrenci ve ailelerini senede iki kez yirmi beşer pound karşılığında okulun üç yüz koltuk kapasiteli, kırmızı perdeli, son teknoloji tiyatro salonuna doldurup, onlara on yedi yaşındaki çocuklarının *I Feel Pretty*'yi avaz avaz hayırarak kendilerini sahnede oradan oraya atmasını izletmekten daha iyi bir fırsat olabilir miydi? Oyun dönemlerinde Jessica'nın ünü kanatlanırken Jassmine her zaman biraz gergin olurdu. Jessica “gece geç saatlere kadar süren provalar yüzünden oluşan mor halkaları” gizlemek için güneş gözlüğüyle dolaşmaya başlar ve hevesli bir yedinci sınıf öğrencisi ona ne kadar iyi olduğunu söylediğinde ışıldardı. Geçen sene Jessica'nın *Cyrano de Bergerac*'ta Hugo'yla rol alması –ki bu bir sahnede öpüşecekleri anlamına geliyordu– gibi talihsiz bir durum yaşanmıştı.

Ancak provalar başlamadan hemen önce, Hugo esrarengiz bir şekilde oyundan ayrılmıştı. Tesadüfe bakın...

Bu durumda, Bree onlara ne sunabilirdi?

Zekiydi. Bu değerliydi. Ama biraz fazla zekiydi. İneklik derecesinde. Ayrıca muhtemelen onlardan biraz daha zengindi. Ama para onlar için gerçekten önemli değildi. Bir de kusursuzların Bree'nin dönüşümünden biraz korktukları gerçeği vardı... iyi de Bree bunu nasıl avantaja çevirebilirdi?

“Bree?”

Belki de rakip bir takım kurabilirdi? Ama yanına kimi alacaktı ki? Bunun için bütün bir akşamı liste yaparak geçirmeliydi ve darbeyi, baştan yaratılma aldatmacası etkisini kaybetmeden indirmeliydi.

“Bree?”

“Ha?”

Başını kaldırınca Bayan McQuire’ı ona bakarken buldu.

“Zil çaldı, Bree.”

Etrafındaki sandalyeler boşalmıştı ve öğrencilerin patırtıları koridorda yankılanıyordu. Dedikodu ve fotoğraf bir YouTube’da viral olan bir video gibi kulaktan kulağa, elden ele yayıldığı için, koridor her zamankinden daha gürültülüydü. Hatta belki de fotoğraf çoktan viral olmuştu. Defterine baktı. Okunmaz karalamalarla doluydu. Aslında bu iyiydi de çünkü öğretmeni onaylamaz gözlerle defterine bakıyordu.

“Sınav için elyazının üstünde çalışmalısın. Kimse o kargacık burgacık şeye not veremez.”

“Özür dilerim... ben...”

Ve kendini doğru dürüst izah etmeden, sınıftan dışarı fırladı. Defterini yeni, marka çantasına tıkıp dudak parlaticısını tazelemek ve daha önemlisi düşünmek için kimya sınıflarının olduğu taraftaki daha sakın tuvaletlerden birine yöneldi. Ancak kapıyı itince yalnız olmadığını anladı.

En dipteki kabinde biri ağlıyordu.

Sadece ağlamakla da kalmıyor, neredeyse kriz geçirir gibi hıçkırıyordu.

Bree, “İyi misin?” diye seslendi. Genelde böyle şeylere burnunu sokan biri değildi ama bu duymazdan gelinebilecek bir ağlama değildi.

Bree’nin sesi hıçkırık sağanağını durdurmadı.

Çekinerek, “Merhaba?” diye seslendi.

Sessizlik. Tuhaf bir yutkunma ve burun çekme sesi dışında.

Bree ne yapacağını bilemedi. Bir ya da iki saniye sonra bitişik kabine girdi, klozetin üstüne çıkıp yukarıdan baktı.

Natalie’nin kafasını çok net bir şekilde görebiliyordu.

“Hey, Natalie, sensin değil mi?” dedi yumuşak bir sesle.

Natalie başını bile kaldırmadı. “Beni rahat bırak,” dedi boğuk bir sesle.

Bree onu duymazdan gelip, “İyi misin?” diye sordu.

“Lütfen, BENİ RAHAT BIRAK!” Natalie öyle yırtıcı bir sesle bağırıyordu ki Bree saçlarının kuvvetli bir rüzgârla geriye doğru itildiğini hayal etti.

“Emin misin?”

“Lütfen...” Bunu o kadar umutsuz bir sesle söylemişti ki Bree’nin elinden tuvaletin üstünden inip bir sonraki dersine gitmekten başka bir şey gelmedi.

On Yedinci Bölüm

Bree günün geri kalanını düşünüp taşınarak geçirdi. Ve akşamı. Akşam yemeğini her zamanki suskunluğuyla yerken, sessizliği annesinin hiper-gevezeliği doldurdu. Fakat annesi bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı ki bir süre sonra Bree'nin yatak odasının kapısına dikildi.

Annesinin kapının önünde durmasına canı sıkılan Bree, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Bugün sana bunu aldım.” Annesi ellerini uzatıp avuçlarını açınca, iki siyah tüp ortaya çıktı.

“Nedir bunlar?”

Annesi yüzünde ürkütücü bir gülümsemeyle, dişlerinin arasından ciyaklayarak zıp zıp zıplamaya başladı.

“Cidden. Ne bunlar?”

“Birini aç da gör.”

Bree tüplerden birini alıp kapağını açtı. “Bir ruj.” Çevirince Disney Prensesi pembesi tonunda bir ruj bütün zarafetiyle dönerek ortaya çıktı.

“BU SADECE BİR RUJ DEĞİL!” Annesi heyecandan altına kaçıracakmış gibi görünüyordu.

“Ne o zaman? Şiir falan mı okuyor?”

“Saçmalama. Görmüyor musun?” Annesi diğer tüpü çevirdi. “Bu Marvel’in sınırlı sayıda üretilen Prensese Pembesi mucize ruj. Her yerde tükendi. Önemli bütün güzel kadınlar bunu sürüyor. Ve söylenene göre, süren herkese yakışmış.”

Bree gözlerini devirmemeye çalıştı.

“Sana iki tane aldım. Birini sür, diğerini de insanların mucizesine her an şahit olması için yanında taşı diye. Mucize ruj, Marvel’deki mucize, anladın mı?”

“Harika.” Bree sesindeki küçümsemeye engel olamadı.

Annesi ona ters ters baktı. “Bree bu rujun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun. Babanın geç saatlere kadar çalışıp bizi sürekli yalnız bırakmasının tek iyi yanı, temsil ettiği kozmetik şirketlerinden aldığı bedava ürünler. Bunu kızlara versem bana sonsuza dek taparlardı. Ama ben sana sakladım.”

Bree elini kaldırdı. “Bir dakika. Babam kozmetik şirketleri için mi çalışıyor?”

Annesi gürültülü bir kahkaha attı. “Babanın geçimimizi nasıl sağladığını bilmiyor musun?”

Bree omuz silkti. “Her nasıl sağlıyorsa onu huysuzlaştırdığı kesin. Ve hiçbir zaman burada olmamasına neden olduğu.”

“Büyük firmaların yasal haklarından sorumlu ve uzmanlık alanı yeni ürünlere patent alınması. Marvel markasının yeniden faaliyete geçişini de o yönetiyor. Başka bir ifadeyle, baban Ruj Tanrısı. Ve yakında onu çok daha fazla görebileceğiz, şey, beş yıl sonra falan. Erken emekli olacağına söz verdi.”

“Ha?”

“Al bakalım.” Annesi iki tüpü de Bree’nin ellerine tutuşturdu. “Bunları al ve yarın sür. Okuldaki bütün kızlar seninle konuşmak için sıraya girecek.”

Bree bu bilgiye güvenebileceğinden emin değildi. Pembe ruju çevirerek geri kapadı ve şüpheli gözlerle süzdü.

“Neden kızların benimle konuşmak için sıraya girmesini istediğimi düşünüyorsun?”

“Haydi, Bree. Kuantum fiziği değil bu. Kızların arkadaşlara ihtiyacı vardır. Kız arkadaşlara. Bütün boş zamanını Holdo’nun bilgisayar aygıtlarından yakınmasını dinlemeye ayırmak pek ilham verici sayılmaz.”

Holdo’nun adını duymak Bree’nin içini acıttı. Rahatsız edici duyguyu bir kenara itip annesine baktı. “Teşekkürler.”

“Her zaman. Özel antrenörle önümüzdeki hafta başlamak üzere sözleştim.”

“Harika.”

Sonra Bree düşünmek için yatak odasının güvenli kollarına sığındı.

Gerçekten, ertesi sabah ruju sürdü. Bir zararı olmazdı sonuçta. Ayrıca günlerden cumaydı ve cuma günleri öğretmenler makyajla ilgili kurallarda biraz daha gevşek davranırdı. Bree pembe rujuna uyan yeni bir çorap giydi. Bu seferkilerin üstünde parlak pembe benekler vardı. Kafasında grubun içine sızma planını evirip çevirerek telaşlı adımlarla okula yürüdü.

Bende onlarda olmayan ne var?

Bir şey olmalıydı.

Hava dondurucu soğuktu. Kış adım adım yaklaşıyordu ve yakında bütün ağaçlar çıplak kalacaktı. Bree’nin bu kadar yalnız olması gerçekten çok yazıktı. Sosyal bir hayata sahip olmak için yılın en eğlenceli dönemiydi. Cadılar Bayramı, Şenlik Ateşi Gecesi...

on sekiz yaş altındaki gençlerin yaramazlıkları için tasarlanmış geleneksel kutlamalar. Görünüşe bakılırsa Hugo on sekizinci yaş günü için büyük bir havai fişek gösterisi planlıyordu. Bree'nin o gösteriye bir davetiye bulması gerekiyordu. En kısa zamanda. Ancak davetiyenin Hugo'nun kendisinden gelmemesini tercih ederdi. Çünkü bu Jassmine Anonim Şirketi'ni çok kızdırdı.

Holdo, Bree'nin bir Hugo partisine gitmek istediğini duysa delirdiğini düşünürdü. O ve Holdo, eskiden her Cadılar Bayramı'nda klasik korku filmleri izlerlerdi... Tanrım, onu ne kadar çok özliyordu.

Edebiyat dersini dinlemedi. Bay Fellows'un Philip Larkin hakkında söyleyebileceği, Bree'nin kendi kendine öğrenmediği bir şey yoktu. Bree bütün sorulara atlamadığı için ders de ağır ilerliyordu. Bay Fellows sahibinin ilgisini çekmeye çalışan bir köpek yavrusu gibi ona kaygılı bakışlar atmaya sürdürüyordu.

Bree platonik aşkını artık açıkça belli etmediği için, Bay Fellows sürekli, "Sen ne düşünüyorsun, Bree," ve "Bree, haydi ama, cevabı biliyor olmalısın," deyip duruyordu.

Bree bu konuda ne hissettiğine karar veremiyordu. Bay Fellows'un onu önemseydiğini düşünmek içini ısıtıyordu; ona sonunda yeniden ilgi gösterdiği için zihninde havaya zafer yumrukları atıyordu. Ama ne zaman iyi hissetse *merhaba* demek için ortaya çıkan o acımasız ses, *demode eziğin tekiyken seni sınıftan bir an önce göndermek için ne yapacağını bilmiyordu*, diyordu.

Biraz daha Latinceden sonra öğle yemeği saati geldi ve Bree makyajını tazelemek için tuvalete gitti.

Makyaj çantasını lavabonun kenarına koyup yansımasını incelemek için aynaya eğildi. Tam Prenses Pembesi'ni çıkarırken, şans eseri, Jassmine ve Jessica aylak aylak içeri girdi.

Bree'ye pek sevecen olmayan bir bakış attıktan sonra, araya iki lavaboluk mesafe koyup kendi aralarında anlamsızca zırvalamaya başladılar.

“Aman Tanrım,” dedi Jassmine. “Hafta sonuna kavuşmak için hâlâ iki ders olduğuna inanamıyorum. Sarhoş olmak ve kafama göre takılmak istiyorum, anlıyor musun?”

Jessica aynada kendine bakarak hararetle başını salladı. “Aynen. En azından benim öğleden sonra tiyatro dersim var. Ama üst üste iki Latince? Zavallı Jassmine.”

Jassmine yüzünü buruşturdu. “Aynen. Acayip sıkıcı. Neden toga giyen ölü insanlar gibi konuşmam gerekiyor? Almam için annemler ISRAR etti. Öğretmen salağın teki. Şaka yapmıyorum, resmen uyuşturucu bağımlısı kedi manyağı gibi giyiniyor. Yemin ederim, giydiği her şey örme. Hem de kendisi örmüş. Muhtemelen etrafında kedilerle sallanan koltukta hıçkırarak ağlarken falan öriyordur.”

Jessica kıkırdarken az kalsın ölecekti. “Aman Tanrım, Jass. Çooooook komiksin”.

Jassmine saçlarını kabarttı ve aynadaki yansımasına gülümseyerek, “Biliyorum,” dedi.

Bree ruj tüpünü çevirdi. Öne eğilip üst dudağını dikkatle boyadı. Sonra bir ses dikkatini dağıttı.

“Yok... artık.”

Jassmine yanı başındaydı.

“Bu sürdüğün sınırlı üretim Prenses Pembesi olamaz, değil mi?”

Benimle hayatında ilk kez konuşuyorsun ve sırf rujum var diye mi?

Bree hiç duraksamadı. Ruja elinde olmasına kendisi de şaşırmış gibi baktı. “Ne, bu mu? Ah, evet. Sanırım öyle.”

“Ama taklit, değil mi?”

Bree ona en kendinden emin *ah, lütfen yapma* bakışını attı. “Taklitlerle işim olmaz.”

Geçen hafta bugün rujla bile işi olmazdı ama Jassmine'in yüzündeki mutluluk sarhoşu ifadeye bakılırsa, o günler on milyon yıl geride kalmıştı.

"Deneyebilir miyim?"

Bree omuz silkti. "Elbette."

Jassmine'in dudaklarının arasından tiz bir çığlık koptu ve ruju Bree'nin elinden yürüttü. Birkaç saniye sonra Jassmine'in de dudakları Bree'ninkilerle aynı renkti.

"Buna sahip olduğuna inanamıyorum." Bir o yana, bir bu yana dönerek aynaya öpücük atmaya devam ediyordu. "Nereden aldın? Birini falan mı soydun?"

Bree mesafeli tavrını korudu. "Şey... hayır. Babam kozmetik sektöründe önemli biri falan sayılır. Marvel'in yeniden piyasaya çıkmasına yardım ediyor."

Falan. Gereksiz yere "falan" kelimesini kullanmıştı. Filmlerin bilinçaltına tembihlediği gibi.

"Yok artık."

Bree başını salladı. "Öyle."

Bree Jassmine'in bu yeni ve kafa karıştırıcı bilgiyi sindirmeye çalışmasını izledi. Onun için zor olmalıydı. Pazartesi gününe kadar Bree'yi kolayca sınıflandırıp "ezik inek" rafına kaldırmıştı. Endişelenilmesi, kaygı duyulması ya da tanınmaya zahmet edilmesi gereken biri değildi. Oysa şimdi daha güzel bir dünyaya tartışmasız bir şekilde girmiş, modayı belirleyen biri olmuştu.

"Seni *body combat* dersinde görmemiş miydim?"

Evet. Beni gördün ve cüzamlıymışım gibi baktın.

Bree gözlerini şaşkınlıkla açtı. "O sen miydin? Ben de tanıdığım birini gördüm sanmıştım."

Jassmine kurmalı bir köpek gibi başını sallarken, Jessica şaşırıcı bir tenis maçı izler gibi kafasını bir sağa bir sola çeviriyordu.

“Kesinlikle sendin! Geç kalmıştım yoksa mutlaka gelip selam verirdim.”

Eminim verirdin.

Bree yorumu geçiştirdi. “Ahh. Hiç sorun değil.”

“Derse düzenli olarak gidiyor musun?”

“Pek sayılmaz. Genelde özel antrenörümle çalışıyorum.”

Tam olarak yalan sayılmazdı.

“Haydi canım? Özel antrenörün mü var? Yüzyıllardır anneme özel antrenör için yalvarıyorum.”

“Aslında biz annemle birlikte çalışıyoruz.”

“Gerçekten mi? Çok tatlı.”

Tuhaf bir sessizlik oldu ve Bree sessizliği doldurma işini Jasmine’e bıraktı. Annesinin ruj konusunda ne kadar haklı çıktığını aklı almıyordu. Tek başına planlayacağı her şeyden daha iyi sonuç vermişti. Annesinin bir şekilde gönlünü almalıydı...

“Eee. Bu akşam ne yapıyorsun?”

Hiç. Evde oturup bloguma senin ne korkunç biri olduğunu yazacağım.

Bir omuz silkme daha. “Henüz emin değilim... Karar vermedim.”

“Acaba...” Jasmine duraksadı. “Bize gelmek ister misin? Evde kızlar gecesi yapıyoruz. Makyaj çantanı yağmalamak isterim.”

Bree bu fikir onu sıkışmış gibi yaptı. “Şey... belki. Olabilir sanırım, ben...”

“Haydi ama. Eğleniniz.”

“Tamam, o zaman.”

Jasmine’in ağzı kulaklarındaydı. Hugo dışında birine böyle bakması nadir bir durumdu. “Harika. Adresimi vereyim.” Bir eyeliner alıp Bree’nin eline karaladı. “Yedide gel. İçki getirmene gerek yok.” Sonra tekrar aynaya döndü. “Tanrım, bu renk gerçekten müthiş. Herkese yakıştığını söylüyorlar, biliyor musun?”

“Biliyorum.”

Jessica hâlâ bu ihtimal dışı sahnenin şaşkınlığını üstünden atmaya çalışıyordu. İlk defa sözcükler ağzından tereddütle çıktı.

“Şey... Bree değil mi? Ben de rujunu deneyebilir miyim?”

Bree özgüvenli bir tavırla saçını arkaya attı, yüzünü buruşturdu ve sesine insanın içini kaldıracak bir tatlılık, sadece en şirret yorumlara saklanacak ağdalı bir şirinlik kattı.

“Ah, gerçekten mi? Vermek isterdim ama şey, biraz özel bir ruj ve çabuk bitsin istemiyorum. Anlıyorsun ya?”

Jessica dünya başına yıkılmış gibi baktı. “Tabii... Elbette.”

“O zaman yedide görüşürüz? Oynamanız için birkaç eski rujumu getirebilirim.” Ve bunu söyledikten sonra makyaj çantasını toplayıp zarafetle koridora çıktı. Bir ömürlük güç dengesi tek bir tuvalet molasında tersine dönmüştü.

Prences Pembesi dudakları gülümsemeyi bırakamıyordu.

On Sekizinci Bölüm

Bree'nin hazırlanması asırlaaaarca sürdü. Evde kızlar gecesine ne giyilirdi? Bu tür konularda en ufak bir tecrübesi yoktu. Sonunda gururunu çiğneyip annesine sordu.

Heyecan çığlıklarının yatışması biraz zaman aldı.

Annesinin sevincine gülümsemekten kendini alamayarak, “Ahh. Anne. Kulak zarları, unuttun mu? Delinebiliyorlar,” dedi.

Annesi davet beklemeden Bree'nin yatak odasına koştu, gardırobunun kapılarını sonuna kadar açtı ve omzunun üstünden arkaya rastgele giysi parçaları atmaya başladı.

“Pekâlâ... Sana Diesel'den aldığım şu kot nerede? İşte burada. Aman Tanrım, Bree, etiketini bile çıkarmamışsın. Pekâlâ, bu mükemmel...” Etiketini koparıp fırlattığı pantolon Bree'nin göğsüne çarptı. “Ve güzel bir kazağa ihtiyacın var. Ama fazla açık bir şey olmasın. Kız kızasınız. Sana geçen Noel'de aldığım şu muhteşem kaşmir kazak nerede?” Annesi başka bir çekmeceyi hızla çekti. “Bunun da etiketi üstünde. Cidden tatlım, seni hiç anlamıyorum.”

Bir saat sonra Bree, evleri ile Jassmine'in evi arasındaki kısa yolu yürüyordu. Queen's öğrencilerinin çoğu, kişiye özel yolların banliyö evlerinin en şık örnekleriyle çevrildiği aynı bölgede yaşıyordu. Daha geniş arazilere sahip olmak için "dağ başında" yaşayan ve okula her gün annelerinin kullandığı camları karartılmış arazi cipleriyle gelenler de vardı. Görünüşe bakılırsa Hugo'nun evi, içinde bir de göl olan geniş bir arazideydi ve sürekli olarak taksiye ne çok para bayıldığından yakınırdı. Ama Jassmine'in evi sadece beş dakika mesafedeydi.

Oysa geçen hafta bu saatlerde, bir paralel evren uzaktaydı. Artık öyle değildi.

Bree'lerin evi daha büyüktü. Bunu görür görmez fark etti ve şaşırdı. Burada güvenlik kapısı da yoktu. Ayrıca sahte sütunlar ve aslan heykellerle biraz daha ucuz duruyordu. Ama bunların hiçbirisi o kapı zilini çalmayı daha az ürkütücü yapmıyordu. Süslü zinciri çekmeden önce Bree'nin birkaç derin nefes alması gerekti.

Bunu neden yaptığını hatırla. Bu gece berbat da geçse, malzeme malzemedir.

Birkaç dakikalık kaygılı bir bekleyişin ardından –yoksa bu da bir numara mıydı?– Jassmine kapıyı açtı.

"Bree. Merhaba. Gelmişsin."

Bree kişiliğini değiştirip ılık saçarak gülümsedi. "Evet, elbette. Beni sen davet ettin, unuttun mu?"

Jassmine güldü ve Bree'yi içeri almak için kenara çekildi. "Haydi, gel."

Evin basitliğinin vurgusu içeride daha da arttı. Her şey parlak beyaza boyanmış, her yer mermer kaplanmıştı ve merdivenlerde tuvale basılmış profesyonel fotoğraflar hüküm sürüyordu. Aralarında Jassmine'in ellerini çenesinin altına dayadığı ya da dudaklarını büzerek saçlarını savurduğu birkaç fotoğraf da vardı.

“Ah, hayır. Bunları gördüğüne inanamıyorum,” dedi Jassmine üst kata çıkarlarken. “Çok utanç verici.”

Ama utancı tamamen yapmacıktı. Fotoğrafların hepsinde inanılmaz görünüyordu. Ne kadar dandik dururlarsa dursunlar.

“Vay canına, Jass,” dedi Bree. “Bunlar muhteşem. Kesinlikle model olmalısın.”

Jassmine duyduğundan hoşnuttu ama en azından mahcup görünmeye çalıştı. “Yok artık. İmkânsız. Yeterince uzun boylu değilim.”

“Bence yine de şansın çok yüksek.”

Jassmine’in ağzı kulaklarındaydı. “Diğer kızlar çoktan geldi.”

Ve yatak odasının kapısını açtı.

Jassmine Dallington’ın yatak odası. Mabedin kalbi. Kim bilir kaç erkek ve kaç kız buraya girmenin hayalini kurmuştu.

En az evin geri kalanı kadar ucuz görünüyordu. Duvarlar parlak mordu. Ve yatağının üstünde küçük yılbaşı lambaları vardı. Bree, Jassmine’in bunu akıl ederken ilham dolu bir tasarım anı yaşadığını düşündüğüne bahse girebilirdi. En kötü kısım ana duvara stencil tekniğiyle yazılmış yazıydı. Biri büyük bir özenle, “*Kimse seyretmiyormuş gibi dans et, hiç incinmemişsin gibi sev, dünya cennetmiş gibi yaşa,*” kelimelerini uygulamıştı. Yazı kaligrafik elyazısı harfleriyle yazılmıştı ve duvarın tamamını kaplıyordu.

Kusursuzlar takımı çoktan toplanmıştı. Dört direkli yatağın üstünde oturmuş, ona dik dik bakıyorlardı.

“Selam kızlar,” dedi Bree özgüvenli bir tavırla elini kısmen sallayarak.

Hiçbiri gülümsemedi.

Bree, azminden ödün vermeden, duvarı işaret etti. “Vay canına, Jassmine. Bu söze bayıldım.”

“Muhteşem, değil mi? Süper özel on altıncı yaş günü partimde gelen bir kartın üstünde yazıyordu ve okuyunca, içim ürperdi, biliyor musun? Ve *hayatını nasıl yaşayacağını konusunda ne harika bir mesaj*, diye düşündüm. Babam yazıyı duvarıma yazması için yerel bir ressam tuttu.”

“Ne akıllıca bir fikir. Yoksa iç mimar falan mı olmak istiyorsun?”

“Bilmem. Belki. Üniversite sınavında Sanat’tan B aldım.”

Bree on iki A artı almıştı. “Vay canına. Bu müthiş.”

Diğerleri hâlâ dik dik bakıyordu. Gemma tuz kaplı bir limon çiğnıyor gibi görünüyordu. O günkü ruj olayını henüz sindirememiş olan Jessica neredeyse hırılıyordu. Ve Emily kelimenin tam anlamıyla afallamış görünüyordu; *Bu kıza gülünecek’ten Onunla arkadaş ol* talimatına ani geçişi henüz idrak edememişti.

Bree korkudan ölmüyormuş gibi yaparak yatağa, yanlarına oturdu. Jassmine de aynısını yaptı.

Bree etrafına bakıp, “Ee n’apıyoruz?” diye sordu.

Takım, Bree’nin sohbet idaresini ele almasından hoşnut görünmüyordu ama Jassmine rahatsız olmamıştı.

“Her cuma yaptığımızı. Sarhoş olup dedikodu yapmak.”

“Kulağa harika geliyor.” Bree sesindeki alaycılığı saklamak için çok çabalamıştı.

“Geleneğimiz böyledir,” dedi Jessica, Bree’ye kızgın bir bakış atarak. “Bu akşama kadar hep dördümüzdük. Kimse şikâyet etmedi.”

Bree onu duymazdan gelerek elini cebine attı. “Ah, şimdi aklıma geldi, Jass. Bunu sana getirdim. Yedekte bir tane vardı.” Fazla Prens Pembesi rujunu ona uzattı. Jassmine çıldırırken, Bree onun omzunun üstünden Jessica’ya kendi bakışını attı.

Canın cehenneme.

“BU İNANILMAZ, TEŞEKKÜRLER! Kızlar bunu mutlaka denemelisiniz.”

Bree rujun gücünü hâlâ anlayabilmiş değildi. Ama kızları eritti. Denemesine izin verilince Jessica bile neşelendi. Ve biraz sonra Jassmine yatağının altından bir içki ile meyve suyu koleksiyonu çıkardı ve kokteyl yapmaya başladılar.

On Dokuzuncu Bölüm

Üç kokteyl sonra, başlıca aktivitenin Jassmine'in kıyafetlerini deneyip birbirlerine makyaj yapmak ve fotoğraf çekmek olduğu ortaya çıktı.

“Bacaklarımı da aldığından emin ol,” diye bağırdı Jassmine, baş fotoğrafçı Emily'ye. “*Body combat* dersinde onca hareketi sen bacaklarımı kadrajın dışında bırak diye yapmıyorum.”

Bree gülmemek için kendini zor tutuyordu. İçini gösteren bir bluz giymeye ikna edilmiş, sekiz kat daha ruj sürmüştü ve saçları arkaya taranmıştı. Jassmine'le birlikte yatakta ezelden beri arkadaşlarıymış gibi poz veriyorlardı.

Bir kez daha gülümserken, sıkılı dişlerinin arasından, “Bunu neden yapıyoruz demiştin?” diye sordu.

Telefonun flaşı patladı. Sonra tekrar patladı.

Jassmine objektife gülümseyip daha da ince görünmesi için bacağına bükürken, “İnsanların burnuna sokmadıkça muhteşem olmanın ne anlamı var?” diye yanıtladı.

“Ama bu fotoğraflarla ne yapacağız?”

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

“İnternette paylaşıyoruz, tabii ki. Yarın sabah yüzlerce kişinin bu fotoğraflara bakıp burada olmadıkları için ağlayacaklarına eminim.”

“Tabiiiiii.”

“Haydi. Emms bir dahaki fotoğrafı çekerken yavaşça ‘soğan’ de. Modeller dudaklarının iyi büzülmesi için öyle yapıyor. Bir, iki, üç...”

Aynı anda, “SOĞAN” dediler.

Affet beni, Virginia Woolf, diye geçirdi Bree içinden, günah işledim.

Bütün akşam onun için baştan sona tuhaftı. Bree cuma akşamlarını ya tek başına yazarak ya da Holdo’yla pahalı şaraplar içerek geçirirdi. İnsanların Jassmine’in “çılgin” kız partilerinden bahsettiğini duymuştu. Ve hiç şüphesiz okuldaki umutsuzlar bu fotoğraflara bakıp bunun ne kadar eğlenceli olduğunu ve kendi hayatlarının sıkıcı olduğunu düşünecekti. Jassmine ve ortaklarının havalı olduğunu, kendilerinin olmadığını. Ama bu kocaman bir yanılsamaydı.

Kızlar göğüslerini kollarıyla sıkıştırıp dekolterilerini sergilemekten sıkılınca, bu kez yatağın üstünde zıplayıp avaz avaz Bree’nin bilmediği şarkılar söylemeye başladılar. Bu noktada başrol herkesi bir kenara itip solo söylemeye başlayan Jessica’nındı.

“Ah, hayır, Emily. Bunu kesinlikle kaydetmiyorsun, tamam mı? Çok utanırım.”

Çok utanacağı için kameranın açık olup olmadığını on iki kez kontrol ettin.

Bree sıkılmıştı. Ve dürüst olması gerekirse biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Hayal kırıklığını biraz daha kokteyl içerek telafi etmeye çalıştı.

Kokteyller de o güne kadar mahrum KALDIĞI şeylerdendi. Tatları gerçekten enfesti. Keşke Holdo da kendini aşır deneyebilseydi.

Holdo... Karnında rahatsız edici bir kıpırtı hissetti.

Biraz daha şarkı. Bree'nin başı dönmeye başlamıştı ve gerçek kimliğini zapt etmekte giderek daha fazla zorlanıyordu.

Çember şeklinde oturdular, hepsi biraz kafayı bulmuştu ve orada olmayan insanları çekiştirmeye başladılar.

Jessica kokteyli kesme kristal bardağının içinde tehlikeli bir şekilde döndürdü. "Beni yanlış anlamayın," dedi içkisinden büyük bir yudum daha alarak. "Sara benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ama bazen onun için endişeleniyorum, biliyor musunuz? O kadar... kolay bir kız ki."

Diğer kızlar başlarını hararetle sallayarak onayladılar.

"Ve endişeleniyorum çünkü aslında öyle olmasına hiç gerek yok. Çooooook güzel bir kız. Sizce de güzel değil mi?"

"Aaaah evet."

"Muhteşem."

"Hatta büyüleyici."

"Ben de onu diyorum ya." Jessica kokteylinin sonunu kafaya dikti sonra da bittiğine şaşırdı. "Büyüleyici. Ama hemen her şeyini veriyor, anlarsınız ya. Şey gibi, 'Merhaba, benden hoşlanıyorsun, değil mi? Harika. O zaman hemen bacaklarımı açıp vajinamı sana sunayım...'"

Kızlar pis pis gülustü.

"Yani, onu tanımasam... En yakın arkadaşlarımdan biri olmasa... Eh, onun sürtüğün teki olduğunu falan düşünürdüm. Ve herkes böyle düşünüyor, hele ki erkekler. Ethan'ı aldatmadığını *söylüyor* biliyorum ama bence bana yalan söylüyor. Ve çok yazık, çünkü biz dostuz ve onu yargılamayız, değil mi?"

"Hayır." Diğerleri kararlı bir tavırla kafalarını salladı.

“Bilmiyorum. Onu seviyorum ama biraz kaşar sanki.”

Biraz daha gülüşme.

Bree kızları “sürtük” olarak tanımlamak için ne tür bir sistem kullandıklarını hâlâ çözmeye çalışıyordu. Belki de altın kural şuydu: *Herhangi biriyle, bir kez seks yapmış her kız sürtüktü... Tabii söz konusu kız, kusursuzlar takımından değilse*. Numaraları elinde tutarak tombala oynamak gibiydi. Bree’nin midesi bulandı.

Gemma sözü devraldı.

“Tamam. Doğru söze ne denir. Sarah, Tanrı onu korusun, sürtüğün önde gideni.”

Biraz daha kahkaha.

“Ama en azından Natalie gibi kokunç bir sapık değil! Bugün bana nasıl kafa tuttuğunu *gördünüz* mü? Aptal karı beni biyolojiden sonra köşeye sıkıştırıp ölüm fermanımı imzaladığımı söyledi! İnanabiliyor musunuz?”

Hepsi sesli bir şekilde nefes aldı.

“Biliyorum. Hamburger memeleri olması benim suçum değil ki.”

Bütün kızlar bir kez daha kahkahaya boğulurken, Bree’nin mide bulantısı arttı.

“O fotoğrafa hâlâ inanamıyorum. Danny’yle birlikte olduğu için bunu KESİNLİKLE hak etti,” dedi Jessica. “Demek istediğim, senin Danny’ye karşı neler hissettiğini biliyordu, Gem.”

Gemma haline üzülür gibi görünme cüretini gösterdi. “Biliyorum...” Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. “Kaltak.”

Bree o ana kadar bolca kafa sallayarak, doğru zamanlarda doğru yöne salladığından emin olmak için etrafını da kolaçan ederek durumu idare etmişti. Zaman zaman, “Evet, korkunç,” ya da “Ah, hayır, yok artık,” gibi anlamsız sözler mırıldanıyordu ama yarım ağızla.

İşin aslı sarhoş ve yorgundu ve bu tecrübeyi çok nahoş buluyordu. Sex on the Beach'inin sonunu kafaya dikti ve odaklanmaya odaklandı.

"Ya sen, Bree?"

"Ha?"

Gemma pembe Martini kadehinin üstünden ona bakıyordu.

"Bana mı dedin?"

"Çok sessizsin."

Bree, bu sözcükleri deşifre edecek kadar ayık değildi. Anlayabildiği bir şey varsa da o pisliğin ona doğru harekete geçtiği idi.

Omuz silkti. Hoş, güvenli bir omuz silkme.

"Senin hikâyen ne hakikaten? Geçen hafta Mankafa Geyik Hanım'dın ve şimdi bizimle kokteyl yudumluyorsun."

Bu bir soru muydu? Cümlelerin dilbilgisi birbirine girmişti.

Güvenli bir omuz silkme daha. "Davet edildim."

Gemma kocaman sahte bir kakhaha attı ama gözleri hâlâ kısıktı.

"O kadarını ben de biliyorum, aptal. Ama ne oldu? Nereden çıktın?"

"Çocukluğumdan beri sizinle aynı okula gidiyorum."

"Evet, ama her zaman şu bilgisayar manyağıyla takılıydın. Sör Eziklik Aknesi."

Diğerleri kıkırdadı.

"Holdo mu?"

"Ah, evet. O aptal takma adını unutmuşum. Sanki *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı okumuş da."

Holdo okumuştı. Ergenliğinden beri en az yılda iki kez.

Bree'nin beyni zorlanıyordu. Ne demesi gerektiğinden hâlâ emin değildi. "Ne olmuş ona?"

"Şey, olayınız ne? Yatıyor musunuz, nedir? "

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Parlak makyajlı suratlar iyice yaklaştı. Nefeslerindeki tatlı alkol kokusu tiksindirici ve bunaltıcıydı.

Bree yüzünü buruşturdu. “İyy. Hayır! Ölümcül aknesini kapmak istemem.”

Görünüşe bakılırsa doğru şeyi söylemişti. Hepsi başlarını arkaya yatırarak gaddar kahkahalar atarken, Bree suçluluktan kusacak gibi oldu. Ama suçluluğu, devam etmesine engel olmadı.

“Ailelerimiz arkadaş, o kadar. Ama Holdo su katılmamış ineğin tekidir. Pornolarını farklı dosyalarda alfabetik olarak sıralar, falan.”

Biraz daha kahkaha.

Bree daha önce kimseyi gerçekten güldürmemiştir. En azından bir oda dolusu kızı. Jassmine’in ağzının bir karış açık kalmasından ve gülerken titreşen beyaz dişlerinden sorumlu olmanın iyi hissettirmesi gerektiğini tahmin ediyordu.

Ama hiç iyi hissettirmemiştir.

Berbat hissediyordu.

Özür dilerim Holdo, özür dilerim, özür dilerim.

Yirminci Bölüm

İçkiler devam etti. Bree suçluluk hissini içkiyle bastırma deneyimi yaşıyordu. Kızların ciyaklamaları daha da artmış, “ölümcül akne” terimi havada uçuyordu.

Ve Jassmine’in karanlıkta parlayan pembe duvar saatinin akrebi ilerledikçe, Bree ihanetinden ötürü daha da kötü hissediyordu.

İki içki sonra, kurtarıldı.

Jassmine’in şaşırtıcı derecede “aklı başında”, yün kazaklı ve makyajsız annesi odaya girip el çıırttı.

“Haydi bakalım, benim güzel kızlarım. Eve gitme zamanı.”

Halının üstünden güçlükle kalktılar, orada burada tökezleyerek Jassmine’in annesine teşekkürlerini mırıldanıp odadan çıktılar.

Bree aşağıda kendini hepsiyle sarılıp vedalaşırken buldu. Bu kucaklaşma Bree’nin midesini daha da bulandırdı. Dışarı çıkmak için can atıyordu ve Jassmine’in evinin kapısında yüzüne vuran serin gece havasına minnet duydu.

“Görüşürüz, millet.” Arkaya doğru el salladı.

Koro halinde, “Görüşürüz, Bree,” dediler.

Neyse ki Jessica, Gemma ve Emily ters yöne yürüyeceği için Bree eve doğru yalpalarken düşünceleriyle baş başa kalabildi.

Midesi suçlulukla köpürüyordu. Kendine duyduğu tiksintinin içinde boğuluyordu. Ve sanki bütün vücudu kaşınıyordu... Onca heyecandan sonra yere inmenin etkisi olmalıydı. Bu kızlar hakkında reflekslerini tetikleyecek bir sürü keşifte bulunmayı beklemişti. Onları bu kadar güçlü kılan şeyin gizli muhteşemliğine yakından bakabilmeyi. Ama hepsi diğer herkesten birazcık daha şanslı (ve daha kötü kalpli), sıradan ve ortalama kızlara benziyordu.

Ama en önemlisi, her şeyden çok, Holdo konusunda berbat hissediyordu.

Tepeyi tırmanması biraz zaman aldı. Kaldırım ayağının altından kayıp duruyordu, yola sendeledi. Geç bir saatti ve ortalıkta hiç araba yoktu. İsalet olmuştu çünkü aksi takdirde Bree birkaç kez ezilebilirdi.

Holdo...

Birlikte o kadar çok şey atlattıktan sonra, ona karşılığını bu şekilde ödemişti. Onu edebi bir heves uğruna, işe yaramaz iki boyutlu bir karakter gibi kenara atmıştı. Üstelik az önce onunla alay etmekten kişisel fayda sağlamıştı. O kim oluyordu? Yaptığını nasıl telafi edebilirdi?

Bir önceki hafta sonunu ve bacağına kucığına uzatışını hatırladı.

Aklına bir fikir geldi.

Ne yapabileceğimi biliyorum...

Holdo gece yarısından sonra Bree'yi kapısının önünde bulmayı hiç beklemiyordu; özellikle o en son okula beraber yürüdüklerinden beri tuhaf bir şekilde hiç konuşmadıkları için.

"Merhaba, sevgili dostum." Bree kendini eşikten içeri attı ve alkolün etkisiyle boğarcasına Holdo'nun boynuna sarıldı.

Holdo cevap veremeyecek kadar şaşkıındı.

“Haydi, odana gidelim.” Bree onu elinden tutup merdivene çekti.

“Bree, bekle.”

Bree yüzünde problem çözme becerisinin verdiği sevincin heyecanlı gülümsemesiyle Holdo’nun odasına daldı. Etrafa baktı. Holdo’nun masasının üstünde neredeyse boşalmış bir şişe kırmızı şarap duruyordu. Televizyonunda *Baba II* duraklatılmıştı. Ve bilgisayarında hâlâ porno oynuyordu. Cılız hırıltılar odada yankılanıyordu.

“Dur.” Holdo odanın içinde âdeta uçarak bilgisayarın ekranını kapadı. Bree histerik bir kahkaha atmak için ağzını açtı ama ağzını açmasıyla, neyin komik olduğunu unutmaması bir oldu. Porno anısı votka ve yabanmersini suyunun gücüyle yok edilmişti.

Holdo’yu kanepeye çekti. Holdo korkmuş ve utanmış görünüyordu. Daha çok korkmuş.

“Eee, nasılsın, Holdo?” diye sordu şuh bir sesle.

Holdo frakında olmadan başkasıyla mı konuşuyor diye kontrol eder gibi iki omzunun üstünden de arkaya baktı. “Ben... iyiyim. Sen?”

Bree saçını arkaya atarken tekrar güldü. “Ah, ben mi? Hari-kayım. Hatta mükemmel.”

“Şey, bunu duyduğuma sevindim.”

Bree, Holdo’nun ağzına bakıyordu. Tam anlamıyla öpülemez sayılmazdı. Hatta belki keyifli bile olabilirdi. “Eee, neler yaptın?”

Holdo ekranı işaret etti. “Bilirsin işte, *Baba* üçlemesinin en iyi filmini seyrediyordum.”

Bree onu kanepenin koluna doğru itip göğsüne sokuldu. “Harika. Ben de izleyeyim.”

Holdo itiraz edemeyecek kadar şaşkındı.

Birkaç dakika boyunca, hiç konuşmadan, Al Pacino’nun üst üste birkaç sahne boyunca ağzının içinde bir şeyler gevelemesini

izlediler. Bree üşlemeyi Holdo'yla birlikte birkaç kere seyretmiş olsa da neler olduğunu hiçbir zaman gerçekten anlayamamıştı. Aktörler hiçbir şeyi tam olarak telaffuz etmiyor gibiydi ama Bree bunun söylenecek kadar havalı olmadığını düşündü. Filme konsantre olmak yerine, planının hâlâ zekice olduğuna karar verdi. Akşamki rezil davranışına karşı karmanın kusursuz dengesini sağlayacak bir plan.

"Holdo?" Sesinin yine şuh çıkmasına özen gösterdi.

"Ha?" Holdo akli kısmen filmde, ona baktı.

"Şu anda canım hiç film izlemek istemiyor."

Holdo uzaktan kumandanın duraklatma düğmesine bastı. "Başka bir şey mi izlemek istersin?"

Bree başını hayır anlamında salladı. Devasa bir gelgit dalgası vurup onu oradan oraya sarsmış gibi hissetti. "Şu anda hiçbir şey izlemek istemiyorum."

Uzandı ve Holdo'yu tam dudaklarından öptü. Holdo'nun tepki vermesi birkaç saniye sürdü; belki de çok fazla afallamıştı. Ancak bir iki saniye sonra dudakları tepki vermeye başladı. Aradığı teşviki bulan Bree, vücudunu onunkine yasladı ve yüzünü kendine çekip dilini ağzının içine itti. Holdo biraz daha karşılık verdi.

Hiç de fena değildi. Bree'nin üçüncü öpüşmesi. Gözleri kapalıyken, öpüştüğünün Holdo olduğunun bile farkında değildi. Herhangi biri olabilirdi. Aslında, hayalinde bir süre Hugo oldu. Sonra da Bay Fellows. Ve araya bir süre Al Pacino da girdi. Neden olmasın?

Öpüşmekten sıkılınca işi bir adım ileri götürmeye karar verdi.

Holdo'nun elini tutup kaşmir kazağının altına soktu ve memesini okşattı. Holdo bir köpek yavrusunun mutlu havlamasını anımsatan bir sesle inledi ve Bree'nin memesini canını biraz acıtacak kadar sıktı.

Aslında fena değildi. Holdo'nun memesini avuçlaması. Yine, Bree gözlerini kapadığında bunu yapan herhangi biri olabilirdi.

Holdo yeni kazandığı özgüvenle diğer elini kendiliğinden diğer memesine uzattı. Bree yaşadığı hissi kopuk bir ilgiyle analiz ediyordu. Bunun biraz memeleri iki stres topuymuş da, Holdo ofiste zor bir gün geçirmiş gibi hissettirdiğine karar verdi.

Pekâlâ, yeni bir benzetme. Gördün mü? Bu "hayatını ilginçleştirme şeyi" sonunda verimli bir hal alıyor.

Ama Bree'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bu "stres topuymuş gibi meme tutma" ve "ıslak dilli öpüşme" suçluluk duygusunu yeterince hızlı aklamıyordu.

Kanepede arkasına yaslandı ve Holdo'nun vücudunun ağırlığını üstüne çekti. Birbirlerinin üstüne biraz beceriksizce düştüler ama Holdo ağzını onunkinden çekmedi. Bree ezilmemek için pozisyonunu ayarlamak adına kıpırdanırken, ellerini filmlerde gördüğü gibi Holdo'nun bir deri bir kemik göğsünde dolaştırmaya başladı. Sonra Holdo'nun kasıklarını okşamak için aşağı kaydırıldı.

Holdo gözleri kocaman açıp yerinden sıçradı. Öpüşme bitmişti. "Ne yapıyorsun?"

Bree yerin dibine geçmiş gibi hissetmiyor numarası yaptı. "Ben sadece, bilirsin işte..."

Holdo'nun yüzüne korku hücum etmiş, kanı çekilmişti.

"Ne? Yani seks yapmamızı mı istiyorsun?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Kötü kelime seçimi.

"Senin için hiç mi önemi yok?" Holdo artık korktuğu kadar şaşırmış da görünüyordu. Ve belki biraz incinmiş. Bree son iki dakikada yaşananları aklından geçirerek nedenini anlamaya çalıştı. Ama beyninin olanlara anlam vermesini sağlayamıyordu.

"Sadece seks değil mi? İnsanların yaptığı bir şey. Bizim yaşımızdaki herkes yapıyor. Neden biz de yapmayalım?" Bree

elini yeni sarı saçlarının arasından kaydırıp teriyle geri yapıştırdı. Holdo'nun dilinin tadını hâlâ ağzında hissedebiliyordu. Yabancılığını karışık tadını. Ve biraz votka.

Holdo'nun yüzü büyük bir hızla olağanüstü duygu değişimleri geçiriyordu. “Şey... Bree? Bu öpüşmenin senin için anlamı neydi?”

Düşün, beyin, diye geçirdi içinden Bree. Akıllıca bir şey söyle.

“Hoş bir armağan olur diye düşündüm. Son zamanlardaki pislik davranışlarımı telafi etmek için.”

Holdo'nun ifadesi katıksız incinmişliğe dönüştü. “Yani... beni öpmek istemedin?”

“Hayır... Yani... evet. Sen benim en iyi arkadaşısın.”

“Ama beni öpmek istemedin?”

“Şey... ‘istemek’ biraz kafa karıştıran bir sözcük.”

“Hayır, değil, Bree. Basit bir fill.”

“Aynı zamanda isim de olabileceğini biliyorsun değil mi?”

“Konumuz bu değil. Neden az önce benimle seks yapmanın kıyasına geldin, Bree? Neden? Çünkü belli ki şehvetin bu işle hiç alakası yok.” Sesi boğuklaşmıştı. Gözyaşları? Hayır. Erkekler ağlamazdı, değil mi? Her şey çok kötü gitmişti. Bree ona bir şekilde kendini anlatmalıydı.

“Çünkü sana kendimi affettirmek istedim. Bunu herkes yapmaz mı? Ve şey, ben seninle yapmazsam, bu şansını bulamayacağını da biliyorum. Ve sana kendimi affettirmek istedim...”

Gayet mantıklıydı. Son derece mantıklı. *Öyleyse Holdo neden ağlamak üzereydi?*

Holdo konuşmadı. Bree bu sırada kanepede doğruldu.

“Holdo?”

Holdo ona bakmıyordu. Elleri saçlarının arasında, boş gözlerle halının belirsiz bir parçasına bakıyordu.

“Holdo? Özür dilerim...”

Holdo bir şey söyledi ama sesi o kadar alçaktı ki Bree onu duyamadı bile.

“Ne dedin?”

“Bence gitsen iyi olur,” diye tekrarladı.

Bree’nin gözleri açıldı. Arkadaşlıkları süresince Holdo ondan bir kez bile gitmesini istememişti. Bree, *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesinin biraz abartıldığını söylediğinde bile.

“Holdo? Haydi ama...” Gülererek geçiştirmeye çalıştı.

“Lütfen, Bree. Seni artık tanıyamıyorum. Yaptığın her neyse, her kim olmaya çalışıyorsan, ben o insanı tanımak istemiyorum. Lütfen git.”

Bree afallamış ve (neredeyse) ayılmıştı, ayağa kalktı. Bir an durup Holdo’nun durumu düzelterek bir şey söylemesini bekledi.

Ama sessizlikten başka bir şey yoktu.

Sessizlik ve biraz hırıltı. Holdo duygusallaştığında hafifçe hırlardı. Bree bunu bir zamanlar çok iyi arkadaş oldukları için biliyordu.

Bir zamanlar...

Sendeleyerek odadan çıktı ve kapı arkasından çarparak kapandı.

İki ev arasındaki kısa mesafeyi koşarken parmak uçlarında bir dürtü başladı. Duyguyu orada zapt edebilmeyi umarak yumruklarını sıkıp açtı. Ama kollarından yukarı, göğsüne kadar yayıldı. Kalbi acıyordu. Etrafını saran negatif enerjide boğuluyordu. His bir enfeksiyon gibi bütün vücuduna yayıldı.

Bir şekilde içinden atmalıydı.

Bree hiç ağlamazdı. Ağlamayı bilmezdi. Bir şekilde kırılmış gibiydi. Ağlamak istiyordu çünkü o an ağlayabilse ne harika olurdu. Bütün zehri sağlıklı, yarasız gözyaşlarıyla atabilse. Ayakları birbirine dolandı ve ağzından kısa bir çığlık koptu. O çığlığı hıçkırığa dönüştürmeyi, titreyerek alfabeyi öğrenmeye çalışan bir

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

çocuk gibi kendine ağlamayı öğretmeyi denedi. Ama duygusal anlamda disleksikti.

Bu zehir canını her an biraz daha fazla acıtıyordu. Evlerinin kapısına güvenlik şifresini tuşlarken, pimi çekilmemiş bir bomba gibi midesine oturmuştu. Attığı her adımda o geceye dair bir başka korkunç anı beyninde flaş gibi çakıyordu.

Sol adım. *Holdo'nun yüzündeki ifade.*

Sağ adım. *Kusursuzlar takımıyla birlikte ona gülmeleri.*

Sol adım. *Jass'e yalakalık yapıp midesinin bulanması.*

Sağ adım. *Jessica'nın ruju kullanmasına kasten izin vermemesi.*

Kötü insan. Kötü insan. Sen korkunç, işe yaramaz, rezil, kötü bir insansın.

Bir bardak su almak için mutfığa girdiğinde, kararını vermişti. Basamakları uçarcasına çıkıp sessizce odasına girdi. Dürtü içinde gittikçe şiddetleniyordu.

Banyoya girip kapıyı kilitledi.

Banyo kapısı yarım saat, belki bir saat sonra tekrar açıldı. Odadan daha sakın bir genç çıktı ve masasının başına oturup dizüstü bilgisayarını açarken korkuyla yüzünü buruşturdu.

Bree yazmaya başladı.

İkinci kural: Kişi, diğer çekici insanlarla arkadaş olmalı

Artık çekiciyim, o yüzden beni önemsiyorsun.

Bu yüzden başka çekici insanlarla arkadaşlık kurmam son derece mantıklı; böylece çıkarlarımızı Pokémon kartları gibi değiş tokuş edebiliriz.

Kendimi aslan inine attım. Ve aslanların kusursuz, bakımlı, röfleli ve düzleştirilmiş yeleleri var.

Konu şu: "İlginç" kelimesinin bir anlamı daha var. "Popüler." Çünkü insan ilginç olmadan popüler, popüler olmadan ilginç olamıyor.

Bana, elbette, hepimizin bir gün büyüyüp bunu geride bırakacağımız söylendi. "Olgunlaştığımız" zaman ve bir sürü ıvır zıvır. Yakında, o güzel gün geldiğinde hepimiz büyüyüp gerçek dünyaya açılacak ve gözlerimizi ovuşturarak sessiz bilgisayar ineğinin okuldaki popüler insanlardan çok daha ilginç olduğunu fark edeceğiz.

Ama burada ergenlikten bahsediyoruz, millet. Ve en ilginç insanlar yerinde olmak istediğiniz insanlardır.

Haydi. Hepinizin yerinde olmak istediğiniz birileri vardır. Yüzleri hepimizden beş yıl önce şekil kazanmış. Gerçek bir sorunu tam karşılarında yöresel Kazak dansları yapsa bile tanımayacak olanlar. Etraflarındakileri nasıl kullanacağını bilen, çevrelerine özgüven yayan ve sizin hiçbir zaman giriş bileti alamayacağız, görünüşte mükemmel ve heyecan verici hayatı olan insanlar. Bahse girerim adlarını sayabilirsin. Hemen, şu anda. İlk anda aklına gelen en az dört isim vardır. Hakkında her şeyi bildiğin ama senin varlığına hiç kafa yormayan. Tabii sana eziyet ettikleri anlar dışında.

O dört isimlik listeyi yaptın mı?

İyi. Çünkü ben senin yerine o dörtlünün arasına sızdım. Ben senin köstebeğimim. Aşırı makyajlı köstebeğin. Bu insanlar hakkında bilmek istediğin her şeyi sana rapor edeceğim. Gerçekten neler yapıyorlar? Aslında nasıllar? Ve daha önemlisi kusurları neler?

Benim çetemin senin çeten olmamasının bir önemi yok. Ya da benim dörtlü listemin senin dörtlü listene uymamasının. Çünkü asıl moral bozucu olan şey şu ki

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

hepsi tamamen aynı. Okul hayatı dünyanın her yerinde günbegün, tekrar tekrar yaşanan bir avuç klişeden ibaret. Her yerde, her koridorda kasılarak dolaşan, sana kendini daha sefil hissettirmek için kusursuz hayatlarıyla hava atan popüler insanlar var.

Ve ben onların aslında ne kadar yapmacık olduklarını göstereceğim.

Yirmi Birinci Bölüm

Hafta sonu geçti ve kesikler kabuk bağladı. Ertesi hafta geldiğinde, Bree ikili hayatına tamamen kendini kaptırmıştı.

O ve Jasmine her sabah köşede buluşuyor ve okula yürürken dedikodu yapıyorlardı.

Okul değişmişti. Koridorlarda yürümek eskiden bir kâbustu. Bree'ye çarpılır, o da kenara çekilmek, tuhaf pis laflardan kaçmak ve zikzak çizip şerit değiştirerek güvenli yollar bulmak zorunda kalırdı. Şimdi ise sınıfına yürürken insanlar kenara çekilip ona yol veriyordu. Ve sadece sınıfta da değil, Bree istediği tuvalete giriyor ve aynalardan biri –okulun bir numaralı demirbaşı– makyajını tazeleyebilmesi için derhal boşaltılıyordu.

Ayrıca kantinde de sıraya girmek yoktu. Gerçi kusursuzlar takımının pek yemek yediği söylenemezdi. Şu ana kadar kabul edilebilir yiyecekler arasında patates kızartması, tuzlu ve sirkeli cips, sakız, soda ve elma yer alıyordu. Bree daha önceki seri ton balıklı sandviç ziyafetlerinin, çöküşünün asıl nedenleri arasında olabileceğini anlamaya başlamıştı. Bir paket cipsi paylaşmadıkları zamanlarda (hem de BEŞ kişi –o kadar açtı ki!) masalarında otur-

mayan herhangi birini çekiştiriyorlardı. Jassmine ve arkadaşlarının diğer öğrencilerin davranışlarından bu kadar farklı biçimlerde rahatsız olması gerçekten çok tuhaftı. Özellikle de bütün o diğer kızların tüm zamanlarını takımı memnun etmeye çabalayarak geçirdikleri düşünülünce.

“Yani, Tanrım, bugün Rachel’in eteğini gördünüz mü? İnsanın şey diyesi geliyor, tatlım, ben jinekologun değilim. Kapat şu kapakları.”

“Tanya’nın sesi öyle sinirimi bozuyor ki. Bu kadar mı tiz olur. Yemin ederim, dikkat çekmek için özellikle yapıyor. Babası artık o çılgın ev partilerini vermesine izin vermediği için kimsenin umurunda değil ya.”

“Duyduğuma göre Kimmy, Abi’nin Pizza Express’teki on yedinci yaş günü partisinde Russell’in ağabeyinin onu ellemesine izin vermiş. Ona sürtük mü demeli, yoksa Rusell’in ağabeyine kuduruk bir sübyancı mı, bilemiyorum.”

Güçlerini başkalarına duydukları nefretten alıyorlardı. Aşağılama onların havasını artırıyordu. Ve hepsinin sunacak bir şeyleri olduğu için koruma altındaydılar. Bree, Tanya’nın bir zamanlar onlarla iyi geçindiğini hatırlıyordu. Ama görünüşe bakılırsa, babasının parti müdahalesi onun popüler çeteden yanlışlıkla dışlanmasına sebep olunca iş değişmişti.

Neyse ki Bree’nin annesi ona düzenli olarak olmazsa olmaz güzellik ürünleri tedarik etmeyi sürdürdüğü için kusursuzlar takımı karşısında alacaklı durumdaydı. Bree kabul edilmesinin başka nedenleri de olduğunu umuyordu... ama emin değildi. Yapmacık konuşmalarının parçası olmaya, heyecana ayak uydurmaya çabalıyor ve arada bir gözlerini devirmeyi ve küçümseme sesleri çıkarmayı ihmal etmiyordu. Önce gizlemeye çalıştı ama sonra yargılayıcı tavrının Jassmine ve diğer kızları şaşırttığını görünce

vazgeçti. Ona gergin bir bakış atıp tekrar aralarına katılmasını bekliyorlardı.

Belki de Bree onlar da dahil herkese karşı evrensel bir küçümseme beslediği için, aralarındaki en güçlü oydu.

Her halükârda, takımla geçirdiği zamanlar paha biçilmezdi. Daha şimdiden şunları öğrenmişti:

1) *Herkesin, evet her bir kişinin takma adı vardı.*

Jass ve kızların, okuldaki herkese merhametsizce uygun isimler takmak konusunda inanılmaz bir kabiliyeti vardı. Okulun beş yıldızlı kafeteryasında, cips almak için sırada beklerken, bunları Bree'yle de paylaşmışlardı. Okulda bir *Nuts* isimli erkek dergisi eşliğinde otuz bir çekerken yakalanan futbol saplantılı Aaron Brown'a "Cüretkâr Parmaklar" adını takmışlardı. Çekingen ama hoş bir hokeyci bir kız olan Rebecca Knightly "Cehennem Surat" olarak biliniyordu. Sivilcileri vardı tamam... ama gerçekten çok iyi bir kızdı.

Bree bunu söylediğinde Jassmine, "Ama 'çok iyi bir insan' olarak tanımlanan herkes çirkindir," diye açıklamıştı. "Bir tür kelime oyunu. Dünyadaki bütün şişmanlara 'şen şakrak' denmesi gibi."

Bree'nin edebiyat sınıfındaki Chuck'a "Kişilikli Saç" diyorlardı. Bree, kusursuzlar takımıyla iyi anlaştıklarını sandığı kızların tamamının ortak adının "Lütfenbenisevinler" olduğunu öğrendi.

Bree tepsisine bir şişe vitaminli su koydu. "Benim takma adım neydi? Yani, aslında müthiş olduğumu fark etmeden önce."

Jassmine önüne baktı, Jessica gergin bir tavırla kıkırdadı. Ancak Gemma hiç mahcup görünmüyordu.

"Jass'lerdeyken söylemişim. Mankafa Geyik Hanım."

"Tabii ya... Şey, neden?"

"Çünkü mankafaydın... ve çok geyik yapıyordun."

Bunu duymanın duygularını bu denli acıtması şaşırtıcıydı.

Yüzsüzlüğe vur. Korkutmaya devam et.

“Haksız sayılmaz. Pekâlâ, ‘Çukurdaki Kaltak’ olmaktansa inek olarak anılmayı tercih ederim.”

Gemma’nın kaşları çatıldı. “Ne demek bu?”

Bree önemli değilmiş gibi omuz silkti. “İnsanlara takma ad takan sadece siz değilsiniz. Biz düşük düzey ‘mankafalar’ da bir şeyler uydurabiliyoruz.”

Gemma biraz ürkmüşe benziyordu. “Tamam. Kaltak kısmını anladım. Ama çukur ne anlama geliyor?”

Kasaya ulaşan Bree kafeterya görevlisi kadına onluk bir banknot uzattı. “Okulun geri kalanının cesedinin bulunmasını istediği yer.”

Gemma bir an için dehşete kapılmış gibi bakarken, diğerleri kahkahayı patlattı. “Yok artık.”

“Var artık.” Bree tabii ki yalan söylüyordu. Ama Gemma’nın bunu bilmesi gerekmezdi.

2) *İnternette insanları yemiyorlardı.*

Cidden. Zamanlarının neredeyse yüzde ellisi bununla geçiyordu. İnsanların okullarına ayrılan sayfaya girip sınıf arkadaşlarıyla ilgili dedikodular paylaştığı Pis Dedikodu adında bir internet sitesi vardı. Okul müdürleri sayfanın kapatılması için haberlere bile çıkmıştı. Bree siteye bir kez girmiş ve arkadaşları hakkında korkunç ve düpedüz inanılması güç şeyler okumuştı.

Jasmine ya da herhangi biri, büyük bir coşkuyla gelişigüzel şeyler uyduruyor (*Seth, Hannah Jayden’a parmak atmış ama Hannah’nın vajinası sümüğünü salmış*, gibi) ve telefonlarından paylaşıyorlardı. Gerçi hepsinin doğru olduğuna yemin etmişlerdi. Her halükârda Bree birinin Natalie’nin de kullandığı tuvalet kabiniinde ağladığını duymuş ve aşağıdan bakınca Hannah Jayden’ın ayakkabılarını görmüştü. Bree o kabin için, kafelerde tuvalet kapılarının arkasında gördüğünüz ev içi şiddete karşı posterler gibi bir poster yaptırmayı düşünüyordu.

Jasmine Anonim Şirketi'nin kurbanlarından mısınız? Yalnız değilsiniz. Güvenilir bir danışmanla konuşmak için ücretsiz yardım hattımız 0800 HAYAT ADİL DEĞİL'i arayın.

İşin tuhaf yanı buydu. Takım gerçekten herkesi tanıyordu; herkesi. Kim olduklarını, kimlerden hoşlandıklarını, ne kadar zengin olduklarını, anne babalarının ne iş yaptığını. Bree her zaman diğer insanları önemsiz gördüklerini sanmıştı. Ama aslında kimse gözlerinden kaçmıyordu. Herkesi, önemli olanları, önemsiz olanları, arada kalanları bir yandan haklarında şeytanca dedikodular yayarak izliyorlardı. Bree her zaman kusursuz hayatlarının sadece şans eseri olduğunu düşünmüştü ama şansla hiç ilgisi yoktu. Diğer öğrencilerin hayatı onlar zorlaştırdığı için daha zordu. Çünkü onları ait oldukları yerde, aşağıda tutuyorlardı. Bir korsan gemisinin isyan çıkmasını diye mürettebatını zorla kalasta yürütmesi gibi.

3) Dış görüntülerine KAFAYI TAKMIŞLARDI.

Bree sadece onlar mı öyleydi, yoksa bütün kızlar mı, emin değildi. Ama bu kızlar her an kıtlık çıkabilirmiş gibi makyaj malzemesi istifliyordu. Bree okula hazırlanmak için bir saat erken kalkmaya başlamıştı ama yeni “arkadaşlarının” bunun iki katı zaman harcadığını fark etmişti. Hepsi takma kirpik takıyordu. Her gün. Düzleştirici ve maşalarla şekillendirip kusursuz buklelerini ya da dans eden dalgalarını bir saç spreyinden oluşan fırtına bulutuyla sabitliyorlardı. Ve her zaman en son çıkan mucize ürünün peşindeydiler. Bree rujunun gerçek gücünü ancak şimdi idrak ediyordu.

Ancak hayatı kocaman bir fotoğraf çekimindeymiş gibi yaşamak yorucuydu. Ne tarafa baksa “Gülümseeee” haykırışıyla karşılaşıyor, yüzüne bir telefonun kamerası dayanıyor ve fotoğraf o haftanın popüler sosyal ağına derhal yükleniyordu. Bütün kıyafetler belgeleniyordu. Bütün “kombinler”. Bütün tarzlar. Verilen her gram.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Bu kızlar kendi kendilerinin halkla ilişkiler ve pazarlama uzmanlarıydı ve “ben” ürününü ellerine geçen her fırsatta pazarlıyorlardı. Kusurlar, Monet tabloları gibi, sadece çok yakından bakınca görünüyordu. Örneğin Gemma’nın sivilceleri vardı. Jessica dünyanın en geniş alnını özenle kâküllerinin altına saklıyordu. Emily o kadar beyaz tenliydi ki tenine uyacak kadar açık renkli bir fondöten bulamıyordu.

Görsel olarak kusursuz olan sadece Jassmine’di. Hep öyle olmazdı mıydı zaten? Birinin doğal olarak muhteşem olması gerekirdi –kıskançlığı artırmak için.

Bree bu keşifleri her akşam her şeyi yazdığı blogunda belirtiyordu. Bitkin bir halde. Yaranın zehrini akıtmak gibi geliyordu.

Malzeme. Bütün bunlar yazma malzemesiydi; öyle olduğunu umuyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Bay Fellows geri dönmesini kabul ettiğinden beri Bree'nin yaratıcı yazarlık kulübünde ilk günüydü.

İki elinde tiyatro dolabından yürüttüğü birer silindir şapkayla yarı boş sınıfın karşısında duruyordu.

“Pekâlâ,” dedi küçük sınıfa. “Sol elimde konunuz var. İsimlerle dolu bir şapka. Lütfen benden ismin ne olduğunu açıklamamı istemeyin yoksa sizi Collins sözlüğüyle ölümüne dövebilirim.”

Yedi ve sekizinci sınıflardan oluşan topluluk kıkırdadı.

“İyi. Şimdi, sağ elimde isminizin başına gelebilecek şeylerle dolu bir şapka tutuyorum.” Elini daldırıp şapkadan katlı bir kâğıt çekti ve açtı. “Mesela burada *Bir fırtınada kaybolur*’ diyor. Sizden tek tek buraya gelip her iki şapkadan birer kâğıt çekmenizi ve isim kâğıdıyla, eylem kâğıdının kombinasyonunu kullanarak kısa bir öykü yazmanızı istiyorum.”

Ciddi okul formaları içinde çok küçük görünen minyatür insanlar heyecanla başlarını salladı.

“Harika. Öğle arasının sonuna kadar zamanınız var. Haydi bakalım.”

Bree'nin yanına koşup çektikleri kâğıtları Noel hediyeleri gibi açtılar. Odayı “*Aahh!*”lar ve “*Sana ne çıktı?*”lar kapladı. Hepsi sessizleşince Bree arkasına yaslandı, ayaklarını masaya uzatıp iç çekti. Ayakkabıları onu öldürüyordu.

“Ayakların mı acıyor?” Bay Fellows yanına sandalye çekti.

Bree ilk başta onu görmezden geldi ve alıştırma kitaplarına kurşunkalemle çılgın gibi bir şeyler karalayan, heyecanlarıyla yönetilen minik öğrencilerine baktı.

“Üzücü olan ne biliyor musunuz?” dedi onları işaret ederek. “İki sene içinde bu kulübe hiç gelmediklerine annelerinin hayatı üstüne yemin edecekler.”

Bay Fellows hafifçe gülümsedi, çenesini avuçlarına dayadı.

“Tuhaf, değil mi? Lise. Sana zor geldiğini mi düşünüyorsun? Ben yıllardır buradayım, her sene hevesli öğrencilerin ilk günlerinde sırtlarında muntazam çantalarıyla okumak için can atarak yerlerinde duramamalarını izliyorum. Sonra ergenliğe girip ağır ağır çürümelerini. Biliyor musun, öğretmen olduğumda *Ölü Ozanlar Derneği*'ndeki Robin Williams gibi olma hayallerim vardı. Kelime bilgimle öğrencilerin gözlerini kamaştıracağımı, kitapları en az benim kadar sevmelerini sağlayacağımı ve dönem sonunda hep birlikte *Carpe Diem* dövmeleri yaptıracağımızı falan sanıyordum.” İç geçirerek sıralara baktı. “Ama hayır, hepiniz her yıl biraz daha büyüyorsunuz, hormonlarınız değişiyor ve ben şiir hakkında zırvalayan ezik öğretmen oluyorum.”

Kızlardan biri, JoJo, Bree'nin gözüne takıldı. Burnu masaya sürtünecek kadar yakındı. Kitabının bir sayfasını çoktan doldurmuştu.

Oğlanları keşfetmesine ve her şeyin yokuş aşağı gitmesine ne kadar var?

“O zaman bunu neden yapıyorsunuz, efendim?” Bree döner sandalyesinde dönüp gözlerini ona dikti.

“Arada bir, karşına bütün bunlara değdiğini düşündüren tuhaf bir öğrenci çıkıyor.” O da Bree’ye baktı ve zaman biraz yavaşladı.

Sonra ona bir kitap attı. Bree ne demek istediğini anlamaya daldığı için, kitabı az kalsın yakalayamayacaktı. Ama tam zamanında tutup kapağına baktı.

“Franz Kafka mı?”

“Aydınlanma zamanın gelmiştir diye düşündüm.”

Bree sırtıttı ve kitabı ona geri attı. “Çoktan okudum.”

Bay Fellows’un yakalayamadığı kitap, kapağı açık halde yere düştü.

“Şaka yapıyorsun! Ben Kafka’yı ancak üniversitede keşfetmiştim.”

“Şey, evet, muhtemelen ben sizin benim yaşımdaki halinizden daha zekiyim.”

Bay Fellows gülümsemesine karşılık verdi. “Dediğim gibi, bazı öğrenciler her şeyi emeklerime değer kılıyor.”

Orada, küçüklerle birlikte Bay Fellows’un sınıfında olmak iyi gelmişti. Bree, bütün o “onu öpmemiş gibi yapma” saçmalıklarını affetmişti. Holdo’yu kaybettiği için, Bay Fellows geriye kalan, etrafında Bree gibi davranabildiği tek insandı. İkili hayatına verdiği minik bir molaydı.

Bay Fellows düşüncelerini tahmin etmiş gibi, “Yeni arkadaşların ne düşünüyor?” diye sordu. “Jassmine ve ekibi, seni onlarla gördüm. Yaratıcı yazarlık kulübünü yönetmenden etkilendiler mi?”

Bree zorla gülümsedi. “Cezalı olduğumu sanıyorlar.”

“Ders dışı faaliyetler havalı değil desene.”

“Efendim, burası Queen’s Hall, sizin farkında olmadan ifade ettiğiniz gibi, ders dışı faaliyetlerin ‘havalı’ olduğu dünya üstündeki tek yer.”

Bay Fellows, Kafka kitabını yerden alıp çekmecesine kaldırdı. “O zaman neden yalan söyledin?”

“Ders dışı faaliyetler başka bir şey, yaratıcı yazarlık kulübünü yönetmek başka.”

“Yani yaratıcılık havalı değil mi?”

“‘Havalı’ demeyi keser misiniz, lütfen, efendim?”

Bay Fellows ellerini kaldırdı. “Anlaşıldı. Yani şu yeni arkadaşların... Onlara yalan söylüyorsan, iyi arkadaşın olamazlar.”

Bree tekrar öğrencilere baktı; hepsi hayal güçlerinin yarattığı dünyalara dalmıştı. Okulun gerçekliğinden milyonlarca mistik mil uzaktaki bir dünyaya.

“Burası lise. Herkes herkese yalan söylüyor. Buradaki on sekiz yaş altı biri tamamen zırva olmayan bir şey söylese, dünya durur.”

Bree sustu ve Holdo’yu düşündü. Bu doğru muydu? Haksızlık etmiyor muydu? Holdo asla saçmalamazdı... aslında dışlanması-
nın sebebi inandıkları konusunda son derece açık davranmasıydı. Umurunda mıydı? Değil gibiydi. Yoksa tek umursayan Bree miydi?

Bree yan gözle baktığında, Bay Fellows’un yine ona baktığını gördü. Anladığını gösteren bir bakış. O gece, golf kulübünün önündeki bakışına çok benziyordu. Bree vücut ısısının yükseldiğini hissetti.

“Bree...”

“Ne?” Yeni sarışın saç “modelini” geri atıp yüzünü tamamen ona döndürdü.

“Ben...”

“BİTTİ!”

Heyecanlı JoJo alıştırma kitabını tam aralarına, masaya vurdu.

Bree yerinden sıçradı. “Vay canına, bu kadar çabuk mu?”

JoJo atkuyruğunu zıplatarak başını evet anlamında salladı.

“İsim ve eylem ikilin neydi?”

“Fıstık ezmeli sandviç ve fırtınalı olan.”

“Zormuş. Ne buldun?”

“Bir oyuncak ayının kontrolden çıkan pikniği,” dedi kız özgüvenle.

“Tabiiiii. Pekâlâ. Orijinal. Asla aklıma gelmezdi.”

Kız bu övgü karşısında içeriden bir ampulle aydınlatılmış gibi ışıldadı. Öne eğildi. “Sen Jassmine Dalington ve grubuyla arkadaşsın, değil mi?”

Sesi Jassmine ve ortakları Pulitzer ödüllü yazarlarmış gibi hayranlık doluydu.

Bay Fellows Bree’nin cevabını duymak için fark edilir şekilde eğildi.

“Sayılır, evet.”

Kız iyice eğildi. “Nasıllar? Yani, gerçek hayatta.”

Bree’nin içinden, *şey, neden www.ilginçolmaküstünebirmanifesto.blogspot.com’u ziyaret edip aslında nasıl sıkıcı kaltaklar olduklarını öğrenmiyorsun*, demek geldi. Ama kendini tuttu. Kimliğini ele vermenin sırası değildi. Daha yapılacak çok şey vardı. Yazılması gereken bir sürü kelime. İyi kelimeler. İlginç kelimeler. Eski Bree’ninkilere benzemeyen kelimeler.

“Sadece insanlar, JoJo.”

“Değiller... Bence Jassmine meleğe benziyor.”

Bree canı sıkılarak omuz silkti. Konuyu değiştirmek için, “Bu iyi bir hikâyeye benziyor,” dedi. “Bir ikili daha ister misin?”

“Evet, lütfen.”

İki şapkayı uzattı, JoJo birer kâğıt daha çekip masasına koştu.

Bay Fellows kıkırdadı. “Vay canına. Duydun mu? Meleklerle arkadaşsın, Bree.”

Bree’nin canı iyice sıkılmıştı. Bu, bütün o saçmalıklardan kaçma saati olmalıydı. “Nasıl yapıldıklarını öğrendiğiniz zaman, sihir numaraları artık o kadar ilginç gelmez, biliyor musunuz?”

“Ne demek bu?” diye sordu Bay Fellows.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Bree kapıdaki camdan dışarı bakıp büyük öbekler halinde geçen öğrencileri izledi. “Bilmem. Heyecanı kalmıyor, sizce de öyle değil mi? Sadece birinin kıyafetinin koluna gizlenmiş bir mendil olduğunu öğrenince.”

Bay Fellows ayağa kalkıp masaya oturdu ve Bree’nin koridoru görüşünü kapadı.

“Neden bir anda onlarla yakınlaştın, Bree? Neler oluyor? Birkaç hafta önce konuştuğum kızdan çok farklısın.”

“Bana hayatımı yaşamamı söyleyen sizdiniz, efendim.”

“Ben ‘hayatını’ yaşı dedim. ‘Bir yalanı’ yaşı demedim.”

Bree ayağa kalktı, artık canı sıkılmıştı. Vücuduna yayılan ısı yüzüne hücum etti.

“Yani benim güzel ve popüler olmam bir yalan, öyle mi?” diye fısıldadı öfkeyle.

Bay Fellows ellerini kaldırdı. “Vay be. Hayır,” dedi o da fısıldayarak.

“Bir anda benimle konuşmaya başladınız. İki hafta önceki o farklı kızla o kadar ilgilenmiyordunuz, değil mi?”

Bay Fellows öğrencilerin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üstünden arkaya baktı.

“Ne demek istediğini anlamadım,” diye fısıldadı.

Ama anlamıştı, Bree bunu yüzünde görebiliyordu.

“Bence yalan söyleyen biri varsa o da sizsiniz, Bay Fellows.”

Ve hayatında ilk kez, yaratıcı yazarlık sınıfını kapıyı çarparak terk etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bree öfkesinden önüne bakmadığı için Hugo'nun ragbi göğsüne çarparak durdu.

“Oppppps.”

“Ayy. İlk kez mi yürüyorsun?”

Bree darbenin büyük kısmını alan kolunu ovarak kafasını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Hugo'nun yüzünde onu tanıdığını gösteren bir ifade belirdi.

“Hey, demek sensin,” dedi. “Böyle aceleyle nereye?”

“Ceza.”

Hugo kusursuzca biçimlendirilmiş koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Ceza mı? Şimdiden mi? Pek iyi bir başlangıç yapmadın, değil mi?”

“Ha?” Bree kalkan kaşın tetiklediği karın bölgesinde yüzen bütün dürtülere karşı koymaya çalışıyordu.

“Sadece, yenisin, değil mi? Seni Jass'in yanında gördüm. Ceza almak için biraz erken değil mi? Hele Queen's Hall'de? Doğrudan 'yaramazlar listesine' gireceksin.”

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Onu kazanmanın “umursamaz” davranmaktan geçtiğine karar vermesi iyi olmuştu. Öfkeden köpürerek, “Hugo,” dedi. “Yedinci sınıftan beri aynı sınıftayız.”

Hugo elini muhteşem bir şekilde havaya dikilmiş saçlarının arasından kaydırarak muzip bir gülümsemeyle, “Yok artık,” dedi. “Var artık.”

Hugo güldü. “Çok utanç verici.”

“Senin için. *Ben, seni* tanıyorum.”

Hugo gururla göğsünü şişirdi. “Beni herkes tanır. Bana bir baksana.”

Bree kıkırdaması gerektiğini biliyordu ama –NEYSE ki– Hugo’da işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyordu. Tam olarak değil. Belki oğlanlar sürüsünün bir üyesi olduğunda öyle işleyebilirdi ama şu anda, ikisi baş başayken değil. Bu yüzden Bree gözlerini devirdi –işte bu!– ve Hugo şişirdiği göğsünü indirdi. Tam da Bree’nin araştırma için izlediği filmlerde anlatıldığı gibi.

“Gerçekten yedinci sınıftan beri aynı sınıfta mıyız? Seni mutlaka fark ederdim. Yani, kendine bir baksana.”

Bree kızarmamaya çalıştı. Ya da Hugo’nun suratına bir şaplak indirmemeye.

“Gerçekten aynı sınıftayız...” Bree sadece birkaç hafta öncesine kadar tuhaf ve yalnız bir kız olduğunu söylemek istemiyordu. “Eee, ne oldu? Asılacak kızlar tükendiği için gözlerini yeni kurbanlara mı diktin?”

Hugo bir kez daha güldü ve onu şaka yapar gibi itti.

Bree haklıydı. Hugo, onunla böyle oynanmasından hoşlanıyordu.

“Bana gerçekten ne düşündüğünü söylesene.”

“Bu güne kadar bunu yapan tek kişinin ben olacağımdan eminim.”

“Vay canına. Şahsi saldırı. Alındım.”

“Alındın mı? Altmış saniye öncesine kadar varlığımdan haberin bile yoktu.” Bree üfleyerek kâkülünü havalandırınca sıkkın göründü.

“Tamam, özür dilerim. Kendimi hiç tanıtmadığıma inanmıyorum. Ben Hugo.” Elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Senin adın ne?”

El sıkıştılar. “Bree.”

“Bree... Bir dakika... adını hatırlıyorum sanki.”

“Ya, tabii. Yalan söylemeyi bırak.”

Hugo yine muhteşem bir şekilde gülümsedi. Bree gülümsemesini görmezden gelerek çantasını omzuna astı.

“Gitsem iyi olur.”

“Ne? Hemen mi? Ama tam birbirimizi tanımaya başlamıştık.”

“Şansını yedinci sınıfta kaybettin.”

Hugo bir kez daha güldü. “Beni kolay kolay affetmeyeceksin, değil mi?”

Bree başını iki yana sallayıp gözlerini kısarak baktı. “Hayır.”

“Ah, haydi ama.” Hugo başını yenilgiyi kabul eder gibi arkaya attı. Sonra, “Bulduum,” dedi. “Sen beni affet, karşılığında ben de seni inanılmaz on sekizinci yaş günü partime davet edeyim. Partiden çok, ufak bir festival olacak.”

Davet! Bree'nin umutsuzca ihtiyacı olan şu davet!

Bree hiçbir fırsatı kaçırmayarak burnunu kırıştırdı. “Ne? Götürme Festivali mi?”

“Ah. Demek duydun. Sadece çocuklarla aramızda şakalaşıyoruz, biliyorsun.”

“Ragbici çocuklarla.”

“Şey, evet, bilirsin... *Hücum* komutuyla şaha kalkan şovenizm.”

Bree gerçek bir kahkaha attı. “Ragbiciler ne zamandan beri kendilerinin bu kadar farkında?”

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Hugo bu sözünü duymazdan geldi. “Yani partime gelecek misin?”

“Belki.”

“Senden daha iyi bir cevap koparamayacağım, değil mi?”

“Belki.”

“Pekâlâ. İstersen gel. İstemezsen gelme. Ben de ağlayarak uyurum.”

“Mendil olarak bir başka kızın çamaşırını kullanarak...”

Bu sözün üstüne Hugo kahkahayı bastı. “Belki. Sonuçta doğum günüm. Ama gelirsen, seni Götürme Festivali’nin kraliçesi yaparım.”

“Bir de romantizm öldü diyorlar.”

Biraz daha bol gürültülü kahkaha. “ŞAKADAN anlıyorsun, kızım.”

Bree gözle görülür bir şekilde ürperme dürtüsüne direndi. “Gerçekten gitsem iyi olur.” Hugo’nun yanından geçip yoluna devam etti.

Hugo arkasından, “Bekle!” diye seslendi. “Yani bu bir evet mi?”

Bree arkasına döndü. “Tamam, o zaman. Orada görüşürüz.”

“Harika. Detayları mesajla bildiriyorum, sen de duyarsın. Orada görüşürüz... Bree. Gördün mü? Hatırlıyorum.”

Bree, Hugo’nun onu izlediğini bilerek arkasına, “Tebrikler,” diye seslendi.

Çok iyi oynadın, Bree. Çok iyi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jasmine sinir bozucu bombasını okul yolunda patlattı.

“Bree, ne olduğunu asla tahmin edemezsin. Hugo ve benim. Tekrar başladık.”

Bree neredeyse dilbilgisi hatasını duyamayacak kadar şoktaydı. *Hugo ve ben, HUGO VE BEN.* “Ha? Ne? Ara verdiğinizi sanıyordum. Nereden çıktı?”

Jasmine kıkırdarak saçının arkasına saklandı. “Dün gece. Onu ragbi antrenmanından sonra, bilirsin işte, biraz sohbet etmeye davet ettim. Ve o derin muhabbetlere girdi. Beni nasıl özlediğini söyledi. Ragbi antrenmanlarının ben kenardan tezahürat yapmadan aynı olmadığını. Ve nasıl tekrar barışmamızı istediğini falan.”

Ya da maçtan sonra testosteron yüklenmişti ve dışarı atmak istedi.

“Vay canına. Jasmine, bu müthiş bir haber! Senin adına çok sevindim.”

İvir zıvır ivir zıvır ivir zıvır ivir zıvır ivir zıvır ivir zıvır.

Hugo’yu baştan çıkarmak –listesindeki bir sonraki kural buydu– zaten yeterince acı verici olacaktı ama bir de kız arkadaşı varken? *Ahlak kuralları ihlali. Ahlak kuralları ihlali.* Gerçi son

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

zamanlarda Bree etrafına pek ahlak saçmıyordu ama en azından elinden geleni yapmalydı.

“Biliyorum. Ben de benim adıma çok sevindim. Onu gerçekten özlemişim, biliyor musun?”

“Evet, biliyorum.”

Hava ılıktı, kış havası yoktu. İki de ceketlerini omuzlarına atmıştı. Bree Jass’i o sabah özel antrenörüyle birlikte çalışmaya davet etmişti. Her zaman teminatınızı yükseltmeye değerd. Artık Jass ve annesine neredeyse ayak uydurabiliyordu. Yaptıkları hareketler, çaydanlığın kaynamasını beklerken olduğu yerde tempolu yürümekle beraber hayatının rutin bir parçası olmuştu. Sonuçta, vücudu neredeyse tanımadığı bir şeye dönüşmüştü. Uzunları yavaş yavaş biçimleniyordu ve artık tualete oturduğu zaman selülit gamzelerine parmağını sokamıyordu. Artık sabah egzersizleri için ciddi ciddi sabırsızlanır olmuştu. Vücudunu önemsedüğinden değil ama daha çok, bütün bu yeni hayat çılgınlığı içinde kontrolün tamamen onda olduğunu hissettiği tek zaman olduğu içindi. Evet, bir sabahları bir de her gece en sevdiği kitaplarla yatağına kıvrılıp gün boyu kendisi olamamanın stresini rahatlatıcı ve güzel sözcüklerle üstünden atarken.

“Söylesene... sen ve Hugo, Seth’in partisindeki şu kız hakkında konuştunuz mu?”

Jassmine ona bir bakış atıp aşırı çalışılmış konuşmasına başladı. “Hiçbir şey olmadığını söyledi. Sadece saçma sapan bir dedikoduymuş. Ona güveniyorum. Biz âşığız.”

Kendinize.

“Ayy. Çok romantik.”

“Biliyorum, değil mi?”

“Hugo harika bir çocuk.”

“Biliyorum. Öyle, değil mi? Çok şanslıyım.”

Sonra köşeyi döndüler ve işte oradaydı. “Ah-çok-tatlı” James Dean gibi okul kapısına yaslanmış Jess’i bekliyordu. Jassmine ona koştu.

“Hişt, selam.”

Kollarına atıldı ve okula gelen öğrencilerin rahatça görebileceği kusursuz bir zamanlamayla tutkuyla öpüşmeye başladılar.

“Vay canına. Şuna bakın.”

“Yine barışmış olmalılar.”

“Ama ben çocuk onu aldattı sanıyordum.”

“Kız aldatmamış mıydı?”

“Birlikte harika görünüyorlar.”

“Ne tatlı bir çift.”

“Ne oldu acaba?”

Bütün okul büyülenmişti. Bree’nin derslerde tek duyduğu buydu. Jassmine aşağı, Hugo yukarı. Falan filan, falan filan, falan filan. İnsanlar ikisi nişanlandıklarını ilan etmiş birinci sınıf ünlüleri gibi davranıyordu. Ve bir açıdan öyleydiler, Queen’s’in birinci sınıfı. Aslında ilgi uyandıracak hiçbir şey olmamışken, herkesin bu kadar heyecanlı olması can sıkıcıydı. Oğlan kızla tanışır. Kız oğlanla tanışır. Şehveti hissederek. Tartışır. Oğlan kızı aldatır. Kız oğlanı affeder. Mutlu mesut yaşarlar ta ki a) üniversiteye başlayana ya da b) daha yüksek ihtimalle, oğlan kızı tekrar aldatana kadar.

BUNUN NESİ İNSANLARA İLGİNÇ GELİYORDU?

Ama kuralları Bree koymuyordu. Koyseydi, herkes nasıl Holdo’nun yirmi beşini doldurmadan kendini milyoner edeceğini konuşuyor olurdu. Ve Bree’nin üniversiteden mezun olmadan bir kitap anlaşması yapmasının ne kadar olası olduğunu. Hugo’nun, belli ki, ağır bir narsistik kişilik bozukluğu olduğunu. Ve Gemma Rinestone’un gerçekten kötü biri olduğunu. Ve Bree’nin hayatı normale dönebilir, ayağını acıtmayan ayakkabılar giyebilir, her

sabah yüzüne alçı gibi makyaj yapması gerekmezdi ve edebiyat dersinde elini kaldırıp, *“Aslında, bence Christopher Marlowe’un teknik olarak Shakespeare’den daha iyi bir yazar olduğu ama vakitsiz öldürüldüğü için en iyi eserlerini üretecek ilerlemeyi kaydedemediği iddia edilebilir,”* diyebilirdi ve herkes, *“Evet, çok haklısın,”* diyerek Bree’yi omuzlarına kaldırıp tezahürat edebilirdi.

Ya da öyle şeyler işte.

Oysa gerçekte Jassmine’in peşinden yüksek topuklarını tırkıdarak koşarken, “Bekle!” diye sesleniyordu.

Jassmine/Hugo kuma-rathon kavuşmasının sinir bozucu yan etkilerinden biri de kızların artık öğle aralarında Hugo ve “beylerle” oturmasıydı. Okul kazağının üstünden elleşmeden geçirilen zamanlar kaybedilmiş sayılıyordu. Bu yüzden Bree, ertesini gün kendini mağara adamlarının arasında buldu. Hava yeniden ısınmıştı, kış var gücüyle bastırmadan önce herkes yüzünü son kez gösteren “güneşten” olabildiğince faydalanmaya, bir yandan da titrememeye çalışıyordu. En iyi yer, lakros sahasının yanındaki güneşi en çok alan, onlarındı. Hugo elleri başının arkasında, kucığında Jassmine’le yere uzanmıştı. Diğer kızlar eteklerini bacaklarının altına sıkıştırıp yüzleri erkeklere dönük yarım daire halinde sıralanmışlardı.

Matty Çocuk –“beyler” ona takılırken de Maniş Çocuk olurdu– hepsine sapık bakışlar atıyordu.

Matty, Hugo’yu taklit ederek sırtüstü uzandığı yerden, “Baksanıza,” dedi. “Güneşi en çok bu yüzden seviyorum. Siz muhteşem varlıklar tenlerinizi gösteriyorsunuz. Mımmmm, bacaklarına bayılıyorum, Gemma.” Gemma’ya göz kırptı.

Gemma yerden bir tutam ot yolup ona fırlattı. Otlar hedefe ulaşmadan yere saçılınca Matt güldü.

“Ah, ottan cidden çok korkarım.”

“Korksan iyi olur, sapık,” dedi Gemma yarı surat asıp yarı gülümseyerek.

“Ama bacakların biraz kıllı.”

“Hey, benim bacaklarım kıllı falan değil.”

“Hımm, dur bir kontrol edeyim.” Matty uzanıp hızla bacaklarını okşadı.

“Çek elini!”

“Yanılmışım, Rinestone. Sen bir Jilet Tanrıçasısın.”

“Sen de seks suçlusun.”

Matty güldü. “Suçumu kabul ediyorum.”

Bree, Matty Çocuk’un neden popüler olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Estetik açıdan, kesinlikle olmamalıydı. Kısaydı. Biraz tıknaz. KIZIL. Bütün yüzü çillerle kaplıydı ve kirpikleri neredeyse beyazdı. Ayrıca altın zincirler ve beyzbol şapkalarıyla bir gangster özentisi gibi giyinmeye meyilliydi ve DELİCESİNE beyaz teninde çok komik duruyordu. Ama kibirli zevzeğin tekiydi ve görünüşe bakılırsa onu kurtaran da buydu. Hiçbir durumda egotizmin gücünü küçümsememek gerekiyordu. Bree gözyuvarları gayet iyi çalışan, gerçek kızların ondan “formda” ve “bayağı yakışıklı” diye bahsettiğini kulaklarıyla duymuştu.

“Pekâlâ, Bree, bugün tenini göstermek konusunda yetersiz kalman beni bayağı hayal kırıklığına uğrattı.”

Bree gözyuvarı kelimesini icat edenin Shakespeare olduğunu düşünmekle meşgul olduğundan Matty’nin onunla konuştuğunu anlaması için çizgi filmlerdeki gibi etrafına bakması gerekti. İlk defa konuşuyorlardı.

Bugün bacakları minik ruj desenli çoraplarla kaplıydı, yaraları hâlâ iyileşmemişti.

Marka güneş gözlüğünün üstünden Matty’ye baktı.

“Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?”

Hugo gülünce karnının üstünde yatan Jassmine’in kafası zıpladı.

“Evet, Matty Çocuk, görgü kurallarına ne oldu?”

Matty yüzünü buruşturdu. “Ben sadece bacaklarını gösteren kızlara nazik davranırım.”

“Pekâlâ, ben de sadece kirpiklerini boyamaya ihtiyacı olmayan erkeklere nazik davranırım.”

Hugo neredeyse gülmekten altına kaçırarak gibi oldu. Hatta Jassmine’in kafası çimenlere düştü. Oğlanlar da Hugo’nun tepkisini taklit edip güldüler. Sonra kızlar da katıldı.

Bree çantasından bulduğu bir rimeli ona fırlattı. “Al, istersen bunu ödünç alabilirsin.”

Biraz daha kahkaha.

Matty rimeli ona geri attı. Biraz fazla sert. Şans eseri Bree rimeli yüzüne çarpmadan yakaladı.

“Ooo, sakın ol. Biri regl öncesi sendromu yaşıyor sanırım.”

Kahkahalar devam etti.

“Sen *kimsin* bu arada?”

Bree elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Matty. Adım Bree.”

Matty eline pismiş gibi baktı ama yine de sıktı.

“İşte. O kadar zor olmadı, değil mi?”

Kahkahalar yatıştı, en son Seth’in sesi kesildi.

“Lanet olsun. Bu yeni kızın şakaları çok sağlam,” dedi Seth.

Bree içinden gülümsedi. İşveliden hazırc cevaba planlı geçişi işe yarıyor gibiydi. Korkusuzluğuna saygı duyuyorlardı. Jessica’nın yanına sırtüstü uzandı ve sohbetin bacak gösterme konusundan uzaklaştığına sevinerek gözlüğünün arkasında gevşedi. Jassmine tekrar Hugo’nun üstündeki yerini alıp onu yanaklarından öptü ama Hugo umursamadı bile. Jessica ve Emily onun rehberliği olmadan ne yapacaklarını bilemiyor gibiydiler.

“Ee, parti için son planlar ne?” diye sordu Seth.

Hugo Jassmine’i iterek uzaklaştırdı.

“Babam müthiş bir DJ ve devasa bir çadır kiralyor. Efsanevi olacak. Kıyamet kopacak yani.”

Jassmine terslendiğini görmezden gelerek Hugo’nun saçlarını okşamaya başladı.

Seth, “Tanrım. O kadar heyecanlıyım ki neredeyse erekte olacağım,” diye takıldı.

Hugo kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Çünkü Maniş Çocuk bana dün gece duş randevunuzda kaldırmakta zorlandığını söyledi...”

Bree’nin yarattığı kahkaha bunun yanında hiç kalırdı. En çok, tiz ciyaklamalar çıkaran Jassmine ve Emily kıkırdıyordu.

“Acayip komiksin, Hugo.” Emily ona hayranlıkla baktı ama Jass’in ters bakışıyla hemen toparlandı. “Demek istediğim... Ha ha. Seth, gerçekten gey değilsin, değil mi?”

Seth umursamaz görünmeye çalışırken kızardı. “Neden? Bana asılıyor musun? Çünkü sanırım asılan sensen, kesinlikle kaldıramam. İyi emer misin?”

Emily’nin yüzü seğirdi ve aniden beliren gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırıştırdı. Seth komik bulunmayı bekleyerek hevesle etrafa baktı. Ama gülen olmadı.

“Seth, ne kadar pisliksin,” dedi Jass. “Sanki Emily seninle yatarmış gibi.”

“Evet, kanka. Sakin ol, pisleşmeye gerek yok.”

Matty Çocuk, “Ben mutlulukla seninle yatarım, Emily,” diye atladı.

Emily, “Ahh, çoook sağ ol ya,” diye mırıldanınca herkes kıkırdadı.

“Bugün bu gerilim ne böyle?” dedi Hugo. “D vitamini almak için son şansımız, yani ne bileyim önümüzdeki yüz yıla kadar. Hepimiz biraz gevşesek ve birbirimize acımasızlık etmeyi bıraksak diyorum. Bu andan sonra kabul edilebilir olduğuna karar verdiğim sohbet konuları: Ragbi Dünya Kupası. Jassmine’in sıkı poposu...”

Jassmine ona cilveyle şaplak indirerek, “Yaa...” dedi.

“Dediğim gibi, Jassmine’in sıkı poposu, benim popo festivali gibi geçecek doğum günüm. Ve Ragbi Dünya Kupası demiş miydim?”

Bree dönüp yüzüstü yattı. “Vay canına, Hugo. Ragbi kalın kafalılığı modasını ne kadar da güzel inkâr ediyorsun.”

Hugo gülümsedi ve bir şeyler biliyormuş gibi Bree’nin gözlerinin içine baktı. “Benim kalını emmek ister misin, Bree?”

Bree, Hugo’nun kelimelerle oynamadaki ustalığından sinir bozucu bir şekilde etkilenirken güneş gözlüğünün yüzünün büyük kısmını saklamasından memnundu. Diğerlerinden neşeli çılgınlıklar yükseldi.

Bree yapıştıracak iyi bir cevap bulamadı. “Rüyada görürsün.”

“Dikkatli ol, Bree. Benim rüyalarım genelde gerçekleşir.” Ve yine o meşhur bakışlarıyla baktı. Bree’nin karnında tuhaf bir karıncalanma oldu ama Jassmine’in bakışını fark etti. Ölümcül bakışını.

“Bu izin verilen sohbet konularından biri değil. Sizin domuz derisinden bir topu tekmelemeyi falan tartışıyor olmanız gerekmiyor mu?”

Rahat tavrı Bree’nin kurtarıcısı oldu. Jassmine ona bir kaşık suda boğacakmış gibi bakmayı bırakıp İngiltere’nin kupadaki şansı hakkında bir şeyler söylemeye başlayarak Bree’ye düşünme fırsatı verdi.

Hugo beni istiyor. İşte bu çok ilginç.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bree'nin içindeki gerilim gitgide büyüyordu, ağır ateşte pişen bir saçmalık ve stres yemeği gibi. Kadere hiç inanmamıştı ama bir şekilde, iliklerinde ya da kalbinde ya da her neyse işte bir yerde Hugo'nun partisinin hayatındaki çarpıcı olaylardan biri olacağını hissediyordu. İnsanın hafızasına sonsuza dek kazınan gecelerden biri. Genelde yanlış nedenlerden...

Planını karıştıran bir dizi etken vardı. İlki, Bay Fellows'u affetmiş olması ve zamanının yüzde doksanını düğün günlerinde mihrapta onu beklerken yüzünün nasıl görüneceğini hayal ederek geçirmesiydi.

Herkesin yaptığı gibi yani.

Yaratıcı yazarlık kulübü sürtük kimliğinden sıyrılıp bir vahaya sığınmak, Sıgılık Şehri'nden tatile çıkmak gibi olmuştu. Okul sonrası toplanan bir kulüp olması çok iyiydi çünkü sıvışması Jassmine ve ekibinin daha az gözüne batacaktı. Ayrıca bu, birkaç akşam Bay Fellows'un sınıfında geç vakte kadar kalmasına, bu süreyi kalemlikleri ve sözlükleri toplamaya biraz fazla zaman harcayarak geçirmelerine neden oldu. Her anı muhteşemdi. Bay

Fellows'un kapsamlı kütüphanesini keşfettiler, eski şiir kitaplarına dalıp en sevdikleri dörtlükleri birbirlerine okudular. Ya da sıradaki Pulitzer'i kimin kazanması gerektiği konusunda tartışılar. Bree'nin buna gerçekten ihtiyacı vardı. Holdo'yla girdikleri yıllık bahisleri özlüyordu.

Her şey tamamen uygunsuzdu. Elbette. Durum defalarca tehlikeli yönlere saptı. Bay Fellows özel hayatına dair biraz fazla detay verdi. Bree karısıyla tatminkâr olmayan ilişkisi hakkında bütün klişeleri dinledi. Kitap okumayan biriyle birlikte olmaya nasıl tahammül edemediğini. Üniversitede ona ilgi gösteren ilk kızla yangından mal kaçırır gibi evlendiğini. Hatta bir keresinde artık doğru dürüst seks yapmadıklarını bile ima etti.

Her kelime, her göz göze gelişt onları KOVULACAK VE HAPSE GİRECEK diyarına biraz daha yaklaştırdı. Ancak gelişen arkadaşlıkları ne kadar doğal görünse de Bree'nin kontrol edilemeyecek kadar güçlü olduğunu hissettiği bir duygu dalgasını da barındırıyordu. Bree kendini akıntıya kaptırmıştı ve bu ona çok iyi geliyordu. Onunla olmak beyninin suskunlaşmasına ve gerçekliğin bulanıklaşmasına neden oluyordu.

Tekrar öpüşmediler ya da başka herhangi bir şey olmadı.

Bree her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyordu.

Belki.

Hiçbir şey olmayacaktı. Her şey yolundaydı.

Diğer bir konu da... bazen... sadece zaman zaman, pekâlâ bazen biraz daha fazla, Bree kendini kusursuzlar takımından bazılarından... biraz... hoşlanırken buluyordu. Yok yere insanlara eziyet etmedikleri zamanlarda. Gerçi Jass ile Hugo'nun arası düzeldiğinden beri, Jass onun peşinde dolaşmakla çok meşgul olduğu için gözle görülür şekilde durulmuşlardı. Ayrıca Bree Gemma'yı

Pis Dedikodu'da acımasız şeylerden bazılarını paylaşmamaya ikna edebildiği için kendiyile gurur duyuyordu. Bree onların attığı her adımı blogunda paylaşıırken, gerçekten ironik bir durumdu.

Artık okula her gün Jass'le birlikte yürüyordu ve onunla Bree'nin kızların konuştuğunu düşündüğü şeyleri konuşuyorlardı. Jassmine her an inanılmaz sığ olmuyordu. Hugo'dan, kendi dış görünüşünden ya da okulda kimin ezik olduğundan bahsetmediği samimi ve anlayışlı anları da oluyordu. Entelektüel aydınlanmaları yeri yerinden oynatacak şeyler değildi; şundan ibaretlerdi:

"Bazen makyaj malzemelerinin içine koydukları onca ıvır zıvır konusunda endişeleniyorum. Ya her gün yüzüme kendi elimle kanser sürüyorsam?"

Ya da:

"Sence Gemma'nın teşhis edilmemiş kişilik bozukluğu olabilir mi?"

Yerçekimini yeniden keşfetmediği kesindi ama Bree'nin başta düşündüğünden daha fazlası vardı.

Diğerleri de o kadar kötü değildi. Gemma pislğinde o kadar tutarlıydı ki, bu Bree'nin ona zamanla neredeyse saygı duymasına neden olmuştu. Herkese karşı bu kadar istikrarlı bir saldırganlığı korumak büyük çaba gerektiriyor olmalıydı. Jessica'ya içi özellikle ısınmıştı; Gemma'nın evinde elmalı Martini'yle sarhoş olup BÜTÜN eve dönüş yolu boyunca Broadway şarkıları söylediklerinden beri.

Yolda yalpalarken, hatırlayabildikleri bütün Andrew Lloyd Webber şarkılarını söylemişlerdi ve eve varmaları her zamankinin üç katı sürmüştü. Sonra ona Jassmine'i bazen bencil bulduğunu ve Hugo'yu *Cyrano de Bergerac*'tan zorla ayırdığı zaman, iki gece durmadan ağladığını itiraf etmişti.

Emily ise zararsızdı. İşler acısı? Belki biraz. Ama zararsız. Ve onlara koli bandı gibi yapıştığı için Emily'yi kim suçlayabilirdi

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

ki? Okul hayatını kolaylaştırmak için kuyruklarına tutunuyorsa, bunun nesi yanlıştı? Onlarla arkadaşlık etmeye başladığından beri Bree'nin hayatının kolaylaştığı kesindi.

Bree insanlarda *kendisinin* ilginç bulduğu şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Birilerini tanıdıkça, sizi onlara ısındıran iyi yanları değil; tuhaflikları, kendilerinden duydukları şüpheyeye dair itirafı, sadece çok yakından bakınca fark ettiğiniz kusurlarıydı, hani burnunuzun üstündeki sadece o korkunç büyüteçli aynalarda görünebilen gözenekler gibi. Bree hayatta alacak çok fazla dersinin olduğunu sanmıyordu. Ama belki de bu, o derslerden biriydi. İnsanları, Jassmine gibi görünüşte sıg ve kötü insanlar bile olsa, içeriye davet ettiğiniz zaman mutlaka bir şeyler öğreniyordunuz. Sadece yakınlık sayesinde öğrenebileceğiniz şeyler.

Sonra Gemma ona yine Mankafa Geyik Hanım diye hitap ediyor ve bu şeker kaplı içgörü bir anda pencereden dışarı uçuyordu.

Queen's Hall'ün en gizli mabedi Bree'ye yavaş yavaş, adım adım açılıyordu. Coco Mademoiselle kokan büyük bir soğanın kabuğunu soyar gibi. Her tuhaflik ve gizli arzu itirafı not ediliyor ve bloga yazılıyordu ve Bree zamanla çoğunu bir şekilde "anladığını" düşünmeye başlamıştı.

Hugo dışında.

Hugo.

Ne bilmeceydi ama. Çocuk HİÇBİR ŞEYİ açık etmiyordu. Gösteriş, gösteriş, gösteriş ve Bree'nin anlamadığı bir takım tuhaf sinyallerden ibaretti. Jassmine'le öpüşmenin ortasında gözlerini açıp ona göz kırpması gibi. Ya da bir okul çıkışı bir ara sokakta sigara içerken Seth'in kolunu izmaritle kasten yakması. Ya da Bree'nin felsefe sınıfında el kaldırıp Platon hakkında Bree'nin

duyduğu en anlamlı Şeyi söyledikten sonra koltuk altıyla osuruk sesi çıkarıp suçu öğretmene atması.

Hugo bir gizemdi; Bree'nin çözmek için can attığı bir gizem. Keşke bunu yapmak için aklına Kötü Yol'dan başka bir yol gelebilseydi. Tek yol olduğundan emin olduğu yol. Midesinin çırpılan bir kek hamuru gibi çalkalanmasına neden olan yol.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Anne, yardımına ihtiyacım var.”

Akşam yemeğini yeni bitirmişlerdi. Baş başaydılar. Yine. Annesinin etsiz bolonez soslu spagetti denemesi çok yanılttı. Tadı tamamen yanılttı. Büyük kısmı çöp öğütme makinesinde yok edilirken, annesi Thai yemeği sipariş etmişti. Yere saçılmış kutuların birinden haliya başıboş bir erişte sarkıyordu, ertesi sabah temizlikçi gelene kadar da orada kalacaktı.

“Elbette, Bree, ne oldu?”

“Bir partiye davet edildim denebilir. Büyük bir parti. Ve ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Düşündüm ki belki sen...”

“SENİNLE ALIŞVERİŞE Mİ GELEYİM?”

Heyecandan yarıyı yenmiş pad thai kutusunu devirdi. Bree kendini gülmekten alamadı.

“Şey, evet. Onu soracaktım.”

“Yine mi? Yani seninle bir kez daha alışverişe gelmeme izin mi vereceksin?”

“Elbette. Neden olmasın?”

“Geçen seferin bir kerelik olduğunu sanmıştım. Hayatta bir kez verilen bir şans. Günün birinde olur da evlenmeye karar verip bir gelinliğe ihtiyaç duyduğunda yeryüzündeki diğer herkes ölmüş olursa... belki o zaman tekrar alışverişe çıkabiliriz diye umuyordum.”

“Hey, anne. Geçen sefer çok keyifliydi.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette.”

“Ama yüzün hep asıktı.”

Bree bir kez daha güldü. “Şey, o zaman böyle şeylere alışık değildim. Ama artık daha çok ilgimi çekiyor.” Bree üstündeki kıyafeti işaret etti. Dar kot pantolonun üstüne giydiği kısmen içini gösteren uçuk pembe kazağını farklı boylarda incileri olan bir kolyeyle tamamlamıştı. “Bunu görüyor musun? Bu sabah hepsini kendi başıma seçtim.”

“Ve çok hoş görünüyorsun.”

“Teşekkürler. Ama daha önce hiç partiye gitmedim.”

“Jasmine’in partisi mi? O... ilginç bir kız.”

Jasmine. Bree midesinde suçluluk duygusunun kabardığını hissetti. Bir dakika, annesi *ilginç* mi demişti? Ne demek istemişti acaba?

“Parti Jass’in değil ama o da orada olacak.”

Annesi el çırpı. “Çok heyecanlı! İlk büyük partin. Ama neden alışverişe Jasmine’le gitmiyorsun? Eminim onunla alışveriş yapmak daha eğlenceli olurdu.”

Bree krem rengi, kalın tüylü halının üstündeki erişteye baktı. “Evet. Belki. Ama ben seninle zaman geçirmek istiyorum.”

Annesi halının üstünden boynuna atlarken Bree’den bir *ımb* sesi yükseldi.

Annesi elbise bulma işini çok ciddiye almıştı. Askeri operasyon düzeyinde ciddi. Pazar günü olmasına rağmen, Bree'yi daha güneş doğmadan yataktan zorla çıkardı ve bir saat içinde Londra'ya giden bir trendeydiler.

Bree esnedi. "Neden kasabada alışveriş yapamadığınızı hâlâ anlamış değilim."

"Birinin partiye seninle aynı elbiseyle gelmesi riskini mi alsaydık?"

Bree bunu hiç düşünmemişti.

"Ne tür bir parti olacak?"

"Minik bir festival gibi sanırım." Bree kafasının içinde biriken dedikoduları hızla taradı. "Bir çocuğun evinin bahçesinde. Ama sanırım bahçe, bahçeden çok ülke gibi bir şey."

"Çim mi?"

"Sanırım. Tabii eğer bütün bahçeye asfalt dökülmediyse."

"Dolgu topuk giymelisin, yoksa topukların çimlerin arasına gömülür."

"Dolgu topuk mu? Dolgu topuk ne?"

"Bana bırak, hayatım."

Victoria istasyonundan taksiye bindiler ("Ben hiç metroya binmem, hayatım.") ve Londra'nın işlek caddelerinden birine püskürtüldüler. Tam varış noktalarının altın yaldızlı döner kapısının önüne: Selfridges. Ya da annesinin kendi esprisine çılgın gibi gülerek tekrarlayıp durduğu diğer adıyla *Ana Gemi*. Çok geçmeden kozmetik tezgâhlarının ağır havasıyla sarmalandılar. İlginç cam oymaların arasına yerleştirilmiş parfüm şişelerinin çevrelediği tezgâhların her biri akla gelebilecek her tür güzellik ürünü sergileyen bir gökkuşağıydı.

Burası bambaşka bir evrendi.

“Üçüncü kata çıkmalıyız.” Annesi üstlerine çeşit çeşit pahalı sıvı püskürten satış elemanlarının arasından asansöre yürüdü. “Kadın giyim.”

Asansöre binmek için büyük bir mücadele verdikten sonra farklı ama eşit derecede şaşırtıcı bir dünyaya adım attılar. HER YERDE kıyafet vardı. Askılar dolusu giysi; bunaltıcıydı.

Annesi tam anlamıyla kararlılık timsaliydi. Hatta parlak zeminde koşar adımlarla ilerleyip giysileri teker teker koluna yığmaya başlamıştı bile.

“Bu işe yarayabilir. Aah, şuna bayıldım. Hımm, renk harika ama etek ucunu biraz kestirmek gerekebilir.”

Giysi dağı gittikçe büyürken Bree ancak annesini takip edebildi.

“Anne, bunların hepsini bu yüzyıl sona ermeden denememin fiziken mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Saçmalama. Haydi, gidip deneme kabinlerinde bir yer bulalım.”

Bree’nin deneme kabinleriyle sınırlı tecrübesi, aynaları her şeyi korkunç gösteren daracık kutucuklar, hiçbir zaman doğru düzgün kapanmayan perdeler ve teninin her zerresinin kusurlarını vurgulamaktan tarifsiz bir mutluluk duyan ışıktandırmadan ibaretti.

Oysa Selfridges’in soyunma kabinleri hayli farklıydı. Buyur edildikleri Kişisel Alışveriş Alanı’nda, sadece onlara ayrılmış bir süit vardı; bu güzel dünyadaki her şeyin daha da güzel görünmesini sağlayan harika aynalar ve birer kadeh şampanyayla her şey tamamdı. Baş başaydılar ve Bree elbiselerle boğuşurken onları ayıran perde sayesinde annesinin yara izlerini görmesinden endişelenmesi gerekmediği için minnettardı.

Annesi yorumlarını peş peşe sıralıyordu.

“Hayır, bu olmaz, müdireye benzedin. Bugünlerde modaya ne oluyor böyle? Artık kimsenin beli yok mu? Kesinlikle bacaklarını

göstermelisin, vücudunun en güzel yeri onlar. Kırmızı, tatlım, bence kırmızı olmalı. Ne dersin? Dikkat çekebilirsin, çok hoşsun. Keşke yaz olsaydı; yazın iyi görünmek çok daha kolay.”

Yerdeki denenip kenara atılmış kıyafet yığını gittikçe büyüyordu. Hiçbir şey yeterince iyi değildi. Hiçbiri “o” değildi.

Annesi diğerinin yanında çok küçük kalan henüz denenmemiş giysiler yığınına karıştırırken, “Önemli bir olaya kıyafet uydurmak ruh eşini bulmak gibidir,” dedi. “Sıkı çalışma, inanç ve içgüdü gerektirir.”

“Anne, altı üstü bir elbise.”

“Hiçbir zaman altı üstü bir elbise değildir, hayatım. Hayallerindeki işe girerken ya da hayatının aşkıyla tanışırken giydiğin elbise olabilir. Kumaşı, kesimi, sana hissettirdikleri, hepsi bir etki bırakır, biliyorsun. Hayatını değiştirebilir... Babanla tanıştığım akşam ne giydiğimi hâlâ hatırlıyorum.”

“Babamla mı?”

“Evet, kırmızı bir elbiseydi. Aslında fazla kısaydı ama o zaman gençtim. Bacaklarını benden almışsın. Çok aptaldım; bana bakacak bir bankacı bulma derdiyle süslenip püslenip Londra’da dolanıyordum.” Parlak mavi ipekten bir elbise seçip Bree’ye attı. Bree elbiseyi yakalayıp başından geçirdi.

“O elbise hâlâ duruyor, biliyor musun? Dolabımda asılı. Arada bir çıkarıyorum ve planladığım gibi karnımı açıkta bırakan sarı bluzu giyseydim yine yanıma gelir miydi diye düşünüyorum. Kot pantolon giymiş olsaydım bana hayatımı değiştiren o şampanyayı alır mıydı?”

Bree elbisesini göstermek için dönünce, annesi bir anda sustu.

“Ta-tammm!”

“Ah, tatlım. Bence bulduk.”

Bree yeniden aynadaki yansımasına döndü ve kendini hafifçe baştan ayağa süzdü. Diğer elbiselerin hepsi fazla kısa, fazla dar, fazla bol, fazla... şey... *eh*'ti. Ama bu elbise özeldi. İpek olmasına rağmen, omuzlarından gelişigüzel dökülüyordu. Arkada bağlanan geniş beyaz bir kurdelesı vardı, eteği bu kadar kısa olmasa neredeyse doğum günü partisine gelmiş küçük kız havası veriyordu. Uyluklarının üst kısmına sürtünen eteği yara izlerini kapatacak kadar uzundu.

Giysilerden ruh eşi olabilseydi, Bree "o"nu bulmuştu.

"İyi... değil mi?"

Annesinin ağzından heyecanla tek bir kelime çıktı:

"Alıyoruz."

Bree gelecekte elbisenin yanında olup elini tutabileceği bütün anları hayal ederek bir o yana, bir bu yana döndü. Elbisenin geçmiş hayatını düşündü; yeni patronunu etkilemek için geç saatlere kadar çalışan, tuttuğunu koparan bir moda mezunu tarafından özenle dikilmiş olmalıydı. Belki de birkaç haftadır bekliyordu, kimin gelip onu sahipleneceğini... gelecekte neler yaşayacağını merak ediyordu. Daha bu sabah kırıksıklıklarını kendi kendine düzeltmiş ve diğer elbiselere *bugün o gün, kurdelelerimde hissediyorum; bugün biri beni ALACAK* demişti. Ve şimdi Bree'yle birlikte Hugo'nun partisine gidecek ve orada, her ne yaşanacaksa beraber yaşayacaklardı.

Annesi düşüncelerini böldü. "Söylesene, kim bu çocuk?"

Bree yanakları kızararak ona döndü. "Efendim?"

"Elbise... bir çocuk için olduğu belli."

Bree kıpkırmızı oldu.

"Bu kızarma bana her şeyi anlatıyor."

Bree daha da kızardı. Utancından kurtulmaya çalışarak tekrar aynaya, kendini incelemeye döndü.

"Anne?"

“Evet.”

“Senin okulunda da o çocuklardan var mıydı? Bilirsin... herkesin hoşlandığı çocuklardan?”

“Bizim okulda da bir Beyaz Atlı Prens var mıydı diye mi soruyorsun?”

“Artık kimse ‘beyaz atlı prens’ demiyor, ama evet...”

Annesi deri kanepede arkasına yaslanıp kendini yelpazeler gibi yaptı. “Olmaz olur mu? Francesco Biaggio. Annesi ve babası İtalyan’dı. Sonuç olarak, MUHTEŞEMDİ. Elbette o da bunun farkındaydı. Her zaman farkındadırlar, değil mi? Özellikle sınıfındaki kızların hepsi ona çılgınca âşık olduğu ve ellerine geçen her fırsatta, üstüne atladıkları için, genelde giysileri olmadan.”

Bree yüzünü buruşturdu. “Çok zarif.”

“Bir şey diyemem. Ben de onlardan biriydim.”

“Anne!”

Annesi elleriyle yüzünü kapayarak kahkaha attı. “Tanrım, o kadar kötüydü ki. Sırf onu baştan çıkarma fırsatını yakalamak için bir parti bile verdim. Bir şekilde onunla yatarsam, sihirli bir şekilde bana âşık olacağını sanıyordum. O kadar gergindim ki kimse gelmeden bir şişe şarap içmiştim. Elbette biraz geç ama saat daha sekiz olduğu için hâlâ ayık bir halde geldiğinde onu üst kata, odama sürükledim. Ona ‘tazelenmek’ için odamın içindeki banyoyu kullanabileceğini söyledim, sonra birkaç küçük mum yaktım... ama kafam mumları odaya yerleştiremeyecek kadar iyiydi. Banyodan çıktığında beni suç mahallilerinde cesetlerin etrafına tebeşirle çizilen çizgiler misali etrafım mumlarla çevrili bir halde, yere yığılmış, delirmiş gibi sırtırırken buldu.”

Bree gülmemek için kendini zor tutarak, “Haydi canım!” dedi. “Ne oldu peki?”

Annesi de güldü; hatıra onu keyiflendirmişti. “Şey, şu işe bak ki, ‘benimle seviş, gözlerimin içine bakarak beni sevdiğini

söyle ve ciddiymişsin gibi görün' talebimi geri çevirdi. Gitmek için nazik bir bahane uydurdu. O noktada histerik gözyaşlarına boğuldum, beni yatağıma götürdü ve ben çirkinliğime ağlarken beni kollarının arasında salladı."

Bree annesinin yanına oturma ihtiyacı duydu, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Ciddi misin anne?"

"Ah, keşke şaka yapıyor olsaydım. Bazı geceler hatırlayınca uykum kaçıyor."

"Ah hayır, gerçekten mi? Ben ergenlikle ilgili bütün küçük düşürücü anıların zamanla komik anekdotlara dönüşeceğini umuyorum."

Annesi sevgiyle yanağını okşadı. "Korkarım öyle olmuyor tatlım. Ergenliğinde yaşadığın küçük düşürücü anlar hayatın boyunca yakanı bırakmıyor. Ama bu iyi bir şey; insanın kendine gülmeyi öğrenmesi önemlidir. Herkesin biraz burnunun sürtmesi gerekiyor."

"Francesco'yla aranızda ne oldu?"

Annesi iç geçirdi ve şampanyasından bir yudum aldı. "Tanrım, hiçbir şey. Bizim sınıfta, benim dışımda neredeyse herkesle yattı. Son duyduğuma göre başarılı bir bankacı olmuş. Zaten hepsi olmaz mı?"

Bree başını yukarı aşağı salladı.

Annesi kolunu Bree'nin omzuna attı. "Eee, şu çocuğa gelelim. Sana bu elbiseyi aldırın çocuğa."

"Biri için aldığımı söylemedim ki."

"Bree... Haydi ama... Ben senin annenim."

Bree gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Bir çocuk var. Her okulda deli gibi çekici bir çocuğun olması, nüfus dağılımında bir tür bilimsel gereklilik falan mı?"

"Dur, tahmin edeyim." Annesi parmaklarıyla özellikleri saydı: "Haddinden fazla yakışıklı, şeytan gibi karizmatik, sinir bozucu

derecede zeki ve yakışıklılığı ve karizması sayesinde herkesin görmezden geldiği narsistik kişilik bozukluğu var, değil mi?”

Bree, alaycı damarını kimden aldığı o anda anladı. “Onun gibi bir şey. Neden her okulda bir tane var? Hepsi aynı mı? Amaçları ne?”

“Hayatının içine etmek.”

“Harika, anne.” Bree uzanıp annesinin şampanya kadehinden bir yudum aldı. “Bari birazcık ballandırarak söyleseydin.”

“Ama doğruyu söylüyorum. Francesco’nun adını hatırlamamın başka ne nedeni olabilir?”

“Herkes sarhoş olup okulun en popüler çocuğunu bir mum gösterisiyle baştan çıkarmaya çalışmaz.”

Annesi kaşını kaldırdı. “Doğru. Ama okulumdaki bütün kızların onun adını hâlâ hatırladığına bahse girerim. Ve en sevdiği rengin ne olduğunu; yeşildi, bu arada. Hobilerinin neler olduğunu; keman ve futbol. Ve ders programlarının hangi kısmının koridorlarda sadece iki saniye de olsa yollarının kesişmesine imkân yarattığını; çarşambaları, benim biyoloji dersimden hemen sonra, tesadüfen. Benden sonra aynı sınıfta onun biyoloji dersi vardı ve sınıftan çıkarken yanından geçerdim. Bazen benim kalktığım sıraya oturduğunu hayal ederdim. Popolarımızın bir şekilde uyumlu olduğunu ve bunun bariz bir şekilde ruh eşi olduğumuz anlamına geldiğini.”

Bree bir kahkaha daha attı. Annesi onu güldürüyordu. Bu daha sık olmaya başlamıştı.

“Yani, senin bir SAPIK olman dışında, okulun en popüler çocuğu bütün kızların hayatını nasıl mahvedebiliyor?”

Annesi yere atılmış elbiselerden birkaçını alıp askılarına asarken bir süre düşündü.

“Sanırım çok küçük ve etkiye açık bir yaşta insana –evet, senin kendini gerçekten olgun bulduğunu biliyorum ama henüz tam olarak *kendin* değilsin–, çekici erkeklerin senden hoşlanmadığını öğretiyor. Okulun en çekici çocuğu neredeyse her zaman okuldaki TEK çekici çocuktur. Ve hiçbir zaman seni seçmez çünkü bir Hollywood filminde yaşamıyorsundur.” Bir elbiseyi daha askısına yerleştirdi. “Bu yüzden, büyüdüğün zaman, hatların oturup kendin olduğun zaman... Şey, o zaman herhangi bir çekici erkek sana ilgi gösterdiğinde o kadar minnet duyuyorsun ki sırf duruma hayranlığından bütün saçmalıklarına tahammül ediyorsun. *Vay canına, demek çekicisin ve benden hoşlanıyorsun. Evet, beni aldatman sorun değil, elbette aldatacaksın.* Çünkü çekici erkeklerin, sıkı dur hayatım gerçek bir hayat dersi vereceğim...” Parmağını Bree’ye doğru salladı. “Sana az önce söylediğim gibi genellikle burunları sürtülmemiştir ve bu, çok nazik insanlar olmamalarına neden olabilir. Görüyorsun ya, bir kez bile istedikleri kızı elde edemedikleri olmadığı için kızı *kaybetmekten* asla korkmazlar. Ve eğer seni kaybetmekten korkmazlarsa, canına okurlar. *İyi* birini bul, Bree. Yakışıklı birini değil... İyi kocalar iyi insanlardan çıkar.”

Bree annesi bir dahi miydi yoksa biraz dengesiz mi, kararsız kaldı. Annesiyle babasının evliliğini düşündü, muhtemelen hayatında ilk kez. Annesi mutlu muydu? Hiçbir zaman yanında olmayan biriyle nasıl mutlu olabilirdi ki? Belki de babası sonunda evde geldiği zamanlarda gerçekten süper iyi olabiliyordu.

Annesi düşüncelerini bölüp, “Söylesene, elbiseyi almana neden olan çocuk, ‘hayatını sonsuza dek mahvedecek çocuk’ mu?” diye sordu.

Bree gülümsedi. “Ragbi oynuyor.”

Annesi kollarını havaya kaldırdı. “Başka söze gerek yok!”

Bree perdenin diğer tarafına döndü, elbiseyi çıkarıp kot pantolonunu giydi ve ipek kıyafeti özenle askısına geçirdi.

“Her şey yolunda, anne. Kontrol bende. Ne yaptığımı biliyorum.”

Annesi perdenin arkasından, “*Ben* de öyle sanmıştım, ufaklık. Ama mum lekeleri annemle babamın halısından hâlâ çıkmadı,” diye seslendi. “Dikkatli ol, aşkım.”

Yirmi Yedinci Bölüm

“Hugo’nun partisinin gerçekten bu akşam olduğuna resmen inanamıyorum.”

Jasmine bir kat daha rimel sürmek için aynaya iyice yaklaşp başını arkaya yatırmıştı.

“Biliyorum.” Bree saçlarını geriye taramaya başladı. “Göz açıp kapayana kadar Noel gelecek.”

“Aaaah, Noel’e BAYILIRIM. Tadı kalorisine değen tek alkollü içki Baileys.” Kirpiklerini bir kat daha boyadı. “Bree bu rimel, İNANILMAZ falan. Artık takma kirpiğe gerek duyacağımı hiç sanmıyorum. Babanın kaptığı beleş ürünlere inanamıyorum.”

Bree, Jasmine’in yatağının üstüne saçılmış kozmetik ürünlerine baktı. Babası kendini aşmıştı. Marvel’in yeni ilkbahar/yaz koleksiyonundan yeni bir parti getirmişti. Bree bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama Jasmine’in minnettarlıktan yüzünü neredeyse yalamaya kalktığını biliyordu.

“Müthiş, değil mi? Bambi’ye benziyorsun. Ekstazi almış Bambi.” Jasmine kıkırdadı.

Birlikte hazırlanmak Jassmine'in fikriydi ve tuhaf bir şekilde diğerlerini davet etmemişti. Onlarla partide buluşacaklardı. Bree sağ kol konumunu kazanmışa benziyordu. Ya da en güvenilir kadın. Kız? En güvenilir kız. Ne olursa olsun, ikisi yalnızdılar. Bree makyaj malzemelerini getirmişti. Jassmine de kokteyl karıştırıcısı ile içki koleksiyonunu. Vişneli kokteyl yapmış, diyet kola eklemişlerdi ve daha şimdiden üçüncü kadehteydiler. Yani...

"Ahh... Fırçayı gözüme soktum." Jassmine gözlerini deli gibi kırıştırırken yanağına, fondöteninin üstüne öncü piyadeler gibi yol açan gözyaşları süzüldü.

"Ayyy!" Bree yüzünü buruşturdu. "İyi misin?"

Jassmine, "HAYIR!" diye inledi. "Makyajımı mahvediyorum."

"Yukarı bakmaya devam et. Dur bir dakika, bir mendil vereyim." Makyaj çantasından bir temizleme mendili çıkarıp Jassmine'in gözünün altına tuttu. Mendilin üst kenarı rimele bulanmış gözyaşlarıyla siyaha boyandı.

"Gözünü kırpmaya devam et..."

"Lanet olası rimel..."

"Hey, ağzından çıkana dikkat et. Marvel'den bahsediyorsun."

"Tamam, o zaman. Rimel sürme becerimin içine eden lanet olası vişneli kokteyller."

"Bu daha iyi oldu."

Jass gözlerini kırıştırmaya devam ederken Bree en kötü kısmın geçtiğini görebiliyordu. Sızıntının son kısmını da sildi, bir pudra fırçasıyla Jassmine'in yüzündeki gözyaşı izini sildi.

"Sağ ol, Bree."

"Lafı bile olmaz."

Toparlanan Jass ilaç niyetine kokteylden bir yudum aldı ve kadehinin üstünden Bree'ye baktı. "Cidden bayağı iyi birisin, değil mi?"

Hayır, değilim. Korkunç biriyim ve canını yakacağım ve erkek arkadaşımı baştan çıkaracağım ve üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım.

“Kimseye söyleme sakın, olur mu?” dedi ruhsuz bir sesle.

“Ben ciddiylim.”

Bree ona bakamadı. O berbat his bir kez daha midesinde fokurdamaya başlamıştı. Daha önce dışarı çıkmak için bir kızla beraber hazırlanmamıştı. Kafası bir Sylvia Plath kitabına gömülüyken kaçırdığı bir sosyal geçiş törenlerinden biri daha. Bu kadar eğlenceli olması onu şaşırtıyordu; büyük gecenin beklentisinin tadını çıkarmanın ve onu olayın bir parçasına dönüştürmenin. Hatta hazırlık kısmının olayın *kendisi* olmasını tercih ederdi. O zaman suçluluktan kusacak gibi olmazdı. Ve korkudan.

“Hugo senden çok bahsediyor...”

“Ha?” Bree’nin düşünceleri bu falsolu atış gibi yorumla bölündü. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsa da kalbi bir rock konserinde gibi gümbürdemeye başlamıştı. “Onunla uğraştığım içindir.”

“Hayır... Sadece o yüzden değil. Senin ‘farklı’ olduğunu söylüyor.” Jassmine’in sesindeki temkin bunu öylesine gündeme getirmediğini açık ediyordu. Planlanmıştı. Tasarlanmıştı.

Adımlarını çok dikkatli at.

Bree bir el aynasının kapağını açtı, bir klik sesiyle kapadı. “Şey, ben grubunuzda yeniyim, öyle değil mi?” Artık Jassmine’in gözlerine bakmak zorundaydı yoksa çok belli olurdu.

Yahuda, Yahuda, Yahuda...

Jassmine İsa değil, Bree. Sen bir azizi sırtından bıçaklamıyorsun. O sadece okulun en popüler kızı. İnternette insanları yemleyen kız.

Konuyu olabildiğince dikkatle değiştirdi. “Ona doğum günü hediyesi olarak ne aldın? Erkekler için alışveriş yapmak ne kadar zor!” Gerçi Holdo’ya doğum günü hediyesi alırken hiç zorlan-

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

mamıştı. Kitapçılardan aldığı hediye çekleri Holdo'yu her zaman havalara uçururdu.

Jassmine'in yüzü gevşedi. "Zor değil mi? Haftalardır bu yüzden panik içindeyim. Hugo'ya ne alınır ki? Demek istediğim, çocuğun her şeyi var. Ama sanırım başardım. Görmek ister misin?"

Bree başını evet der gibi salladı.

"Biraz dandik ama."

Gerçekten mi, Jass? Mor odan ve minik ampullerinle bunu nasıl söylersin?

"Eminim çok hoştur."

Jass komodininin çekmecesine gitti ve küçük kadife bir kutu çıkardı. Koyu mordu ve üstünde gümüş bir logo vardı.

"Ah... Çok şık görünüyor."

"Öyle. Annemlere 2095 yılına kadar falan borç ödeyeceğim."

Bree kutuyu alıp dikkatle açtı. Ağır bir kolye ucu ve ona bağlı olan kalın gümüş bir zincir mor ipeğin üstüne yılan gibi kıvrılmıştı.

Adıydı. O kadar adıydı ki Bree görür görmez Jassmine'e acıdı. Zevksizliği ve Hugo'yu bariz bir şekilde önemseydiği için.

"Vay canına, Jass, çok zevkli."

"Değil mi? Bak bir şey yazdırdım."

Bree cilalı metali kirletmemeye özen göstererek kolyeyi çevirdi. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, biraz sabotaj daha iyi görünmesini sağlayabilirdi.

Üstünde, *Seni dünden az ama yarından çok seviyorum*, yazıyordu.

Kuru bir iç çekiş.

"Tanrım, Jass, çok düşüncelisin. Bunu kendin mi akıl ettin?"

Jass kahrolası yazıyı bizzat kendisi kazımış gibi gururlu görünüyordu. "Hayır, keşke öyle olsaydı. Google'da *güzel aşk sözleri*'ni arattım, bu çıktı ve bana çok akıllıca geldi. Öyle, değil mi? İnsanı bir an düşündürüyor ve sonra anlıyorsun ve *vay canına, çok zekice ve çok tath*, diye düşünüyorsun."

Ve Hugo'nun boynuna HİÇ takmaması bir o kadar olası.

"Hugo bayılacak."

Hayır, bayılmayacaktı. Jass onu hiç tanıımıyordu. Bayılmış gibi yapacak, sonra arkadaşlarından önce davranıp Jass'in arkasından acımasızca dalga geçecekti.

"Öyle mi dersin?"

"Evet ve ikiniz de üniversiteye gittiğiniz zaman ona seni hatırlatacak."

"Ah... şu mesele." Jass kendini kocaman yatağına bıraktı. "Sakin hatırlatma. Sanırım kalbimin kırıklığından ölebilirim."

"Uzun mesafe ilişkilerinin sürdürüğü çok örnek var."

Jassmine ona bir bakış attı. "Ne demezsin, hele Hugo gibi adamlarla." Gözlerini pencerenin dışındaki karanlığa dikip kadehindeki içkiyi bitirdi. Bree, o yutkunurken incecik boynunun inip kalkmasını izledi. Jass kaç kokteyl içmişti acaba? Saat daha yedi bile değildi.

Bree havayı dağıtmak için müziğin sesini açtı ve komik bir suratla şarkıya eşlik etmeye başladı. Keyifsizliği hiçbir zaman uzun sürmeyen Jass çok geçmeden kıkırdayarak ona katıldı. Bir yandan şarkı söyleyerek Bree'nin saçlarını maşayla kıvırdılar, kendilerini parfüm bulutuna boğdular ve giyinirken sahte soprano gibi inanılmaz tiz sesler çıkarmayı sürdürdüler.

Bree elbisesinin altına külotlu çorap giyiyordu, kalçalarını biraz toplasın ve biraz daha seksi görünsün diye. Ne yazık ki bir yandan opera pop söylerken çorap giymek sanıldığı kadar kolay değildi. Bir süre tek ayağının üstünde sektikten sonra, sırtüstü yatağa, Jassmine'in üstüne devrildi.

"Aman!"

İkisi de kahkahaya boğuldular.

"Bree az önce en az on kaburgamı ezdin."

"Özür dilerim. Hep bu aptal külotlu çoraplar yüzünden."

Yuvarlanarak kalktı ve çorapları yeniden yukarı çekmeye başladı.

“Lanet olsun, Bree, bacaklarındaki o kesikler ne öyle?”

Oda bir anda soğudu. Bree sanki biraz fazla dondurma yemiş gibi beyninin buz tuttuğunu hissetti. Yere baktı. Düştüğünde, elbisesi sıyrılmış ve uyluklarının yara izleriyle kaplı üst kısmı açığa çıkmıştı. Her zamankinden daha öfkeli ve çirkin görünüyordu. Eteğini hızla aşağı çekti. “Hiç,” dedi kısaca.

“Bree.” Jass doğruldu. “Ne oldu? Göster bana! İyi misin sen?”

Bree’nin kulakları zonkluyordu. Sesinin titrememesi için çaba harcadı.

“Ah bu mu? Hiç. Gerçekten. Ben sadece... şey...” Beyni bir bahane üretemiyordu. Aşâğılık duygusu vücudunu ele geçiriyordu. Kollarını kavuşturdu. “Boş ver, Jass.”

“Neden görmeme izin vermiyorsun?”

“Görülecek bir şey yok.”

Jass alçak sesle, “Bunu kendine sen mi yaptın, Bree?” diye sorarken yatakta ona doğru kaydı.

“Hayır.”

“Sorun değil. Bana anlatabilirsin.” Jass’ın kolunu omzunda hissetti ve silkinerek kurtuldu.

“Lütfen, üsteleme.” Bree’nin sesi ona ihanet edip titredi. Utanç yerine batma hissine konsantre olarak kollarını kaşıdı.

Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Artık planı asla yürümezdi. Kendine zarar veren bir ucubeyi kusursuz gruplarında kim isterdi ki? Jass herkese anlatacak, küçük korkunç sırrını herkes öğrenecekti. Ve annesiyle babasının da haberi olacaktı ve babasının anlaması imkânsızdı... ve annesinin de. Sonra ne olacaktı?

Gırtlâğını bir yumrunun tıkadığını hissetti.

“Bree. Sorun yok. Anlıyorum...” Jassmine duraksadı. “Eskiden ben de yapıyordum.”

Sözcükler ilk başta bir anlam ifade etmedi.

“Senin kendine yaptığın şeyi... eskiden ben de yapıyordum.”

“Ya, tabii.”

“Doğru söylüyorum.” Jass elini sıktıktan sonra başını öne eğerek saçlarını Bree’nin kucığına döktü.

“Ne yapıyorsun?”

“Bak? Görebiliyor musun?”

Daha iyi görmek için eğilirken Bree’nin ağzı açık kaldı. “Jass, hiç fark etmemiştim. Ne oldu?” İşaret parmağıyla saçsız yere dokundu. Pürüzsüzdü.

Jass doğrulunca saçları tekrar omuzlarına döküldü. Saçsız nokta yine gizlenmişti. Şapkadan çıkan tavşan gibi.

“Söyledim ya. Ben de senin yaptığını yapıyordum.” Jassmine çok sakın ve rahat bir tavırla konuşuyordu. İlk kez aklı başında biri gibi görünüyordu.

“Ama ben öyle yapmıyordum. Saçlarımı yoluyordum. İkisi çok başka.”

Jass ona neredeyse üstünlük taslayan bir gülümsemeyle baktı. “İnsanın kendine zarar vermesi, sadece kesmekten ibaret değildir, biliyorsun. İnsanlar birçok farklı şey yapıyor.”

Kendine zarar vermek.

Bir çırpıda söyleyivermişti. *Posta kutusu* gibi, *çöp kutusu* gibi, çok yaygın bir kelimeymiş gibi bir nefeste söylemişti. Ama bunu üç yıldır yapan, tek bir insana bile bahsetmeyen, her anında kendinden nefret eden Bree’ye, bu kelime neredeyse fazla şirin geliyordu. Yaparken hissettiklerinin yakınından bile geçmiyordu.

“Daha önce hiç kimse bu şekilde söylememişti,” diye itiraf etti.

“Bilen var mı?”

Bree başını hayır anlamında salladı. Kolay ağlayan biri olsaydı, çoktan hıçkırıklara boğulurdu. Ama o kolunu kaşımayı sürdürdü. “Kimse anlamaz.”

“Neyi anlamaz? Bazen kendini kaynayan bir çaydanlık gibi hissettiğini, her an biraz daha ısındığını ve içinden atmanın tek yolunun bu olduğunu ve bunun etrafa buhar püskürtmekten farklı olmadığını mı? Ya da bazen, gerçekten süründüğünü hissettiğinde herhangi bir şekilde bir şey... fiziksel bir şey hissetmenin... iyi geldiğini ve acının etkisi en güçlü his olduğunu mu? Ya da belki bunun yaşadığını ispatlamanın bir yolu olduğunu? *‘Yaşıyor olmalıyım, kanım aktığına göre, bu benim var olduğumu ispatlar.’* Ya da, *‘Bak, avcumun içi saç dolu. Burada olmalıyım, gerçek olmalıyım. Bunu ispatlayabilirim.’*”

Jasmine’in odasının duvarları bir şekilde kaybolmuştu ve Bree kendini bu anın üstünde süzülüyor gibi hissediyordu.

Hayatta en sevdiği söz Alan Bennett’in *Tarih Öğrencileri* oyunundan alıntıydı. Oyunda edebiyat öğretmeni Hector okumakla ilgili şöyle diyordu:

Okumanın en iyi anları, size özel olduğunu ve size has olduğunu düşündüğünüz bir şeye, bir düşünceye, bir duyguya, bakış açısına rastladığınız anlardır. Çünkü orada karşınızdadır, bir başkası, hiç tanımadığınız, hatta uzun zaman önce ölmüş biri tarafından kâğıda dökülmüştür. Sanki bir el uzanıp sizinkini tutmuştur.

Bree yalnız hayatında bu hissi defalarca yaşamıştı. Sayısız yazarın eli mecazi olarak sayfadan uzanıp kalbini yakalayarak Bree’yi nefessiz bırakmıştı. Ve Bree o sihirli paragrafları defalarca, kendi kendine gülerek okurdu. Sonra defterini çıkarıp gelecekte kaçınılmaz bir yalnızlık anında geri dönebilmek için not ederdi.

Ama gerçek hayattan bir insanla başına hiç gelmemişti. Hele aynı zamanda okulun en popüler kızı olan gerçek bir insanla. Bree’nin prensipte nefret ettiği biriyle. Ama o anda, yüzünde utancın kırmızısıyla dururken, Jasmine’in eli hem mecazi hem gerçek anlamda onunkini tutmuş ve her zaman hissettiği ama

ifade etmenin bir yolunu asla bulamadığı duygularını sözcüklere dökmüştü.

Bilinci yatak odasına geri döndü. Şaşkın gözlerle Jassmine'e bakıyordu.

"Anlamıyorum. Sen, hayatın, her şey o kadar..."

"O kadar ne? Kusursuz mu?"

"Şey, evet."

"Genelde. Ama sadece son zamanlarda. Babam bütün parasını kaybetti. Tekrar iş bulabileceğini bile sanmıyorduk. Bu evi satmaktan, hatta beni yolun aşağısındaki parasız okula göndermekten bahsediyorlardı. Ve bir de Hugo'nun beni terk ettiği zamanlardı..." Gerisini getirmedim.

"Hiç bilmiyordum. Her zaman çok... her şeye hakim görünüyorsun."

"Çok tuhaf," dedi Jass gülümseyerek. "Çünkü ben de senin için aynıını söyledim."

Orada oturup birbirlerine bakıp kıkırdarken, Bree'nin kalbine bir sıcaklık yayıldı. Bu... bağ kurmanın... arkadaşlığın sıcaklığıydı. Sanki dünya onu kucaklıyordu.

Şimdi ne halt edecekti?

"Hiç fark etmemiştim... Saçlarını yani."

"Atkuyruğu yapmadığım sürece sorun olmuyor. Neyse ki bu aralar çok moda değiller."

"Hâlâ yapıyor musun?"

Jass başını iki yana salladı. "Hayır, içimden atmanın farklı yollarını buldum. Sence pazar sabahı *body combat* dersinde ne işim var? O ihtiyacı geride bırakmışım gibi hissediyorum, belki de öyledir. Her neyse, babam yeni bir iş buldu. Yine zenginiz. Hugo'yla yeniden birlikteyiz. Belki de sadece koşullara bağlıdır."

Ve bu son sözyle ondan nefret etmek tekrar kolaylaştı.

"Ama sen yardım almalısın," dedi Jass.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

“Ben iyiyim, sağ ol.”

“Cidden, Bree.”

“Boş ver, Jass. Unutup güzel bir gece geçirebilir miyiz?”

Jass ona itiraz edecek gibi baktı ama sonra vazgeçti ve yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Kesinlikle. Haydi, biraz daha kokteyle ihtiyacımız var!”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Partiye geldiklerinde Jassmine çoktan haddinden fazla sarhoş olmuştu.

“Opps.” Taksiden hızla indiği için yere düşerken göğsünün yan tarafı göründü. “Ah, hayır, tulumuma çamur bulaştı.”

Kucağa alınmak isteyen küçük bir çocuk gibi ellerini kaldırdı. Bree iç geçirerek onu çekti.

Taksi şoförü endişeyle, “Arkadaşın iyi mi?” diye sordu.

“Olacak. Değil mi, Jass?”

Ama Jass çayırda yalpalayarak uzaklaşmıştı bile. “Vay canına, Bree. Hiç böyle bir şey görmüş müydün?”

Evet. Bir çayır. Çayır, Hugo’nun partisine gelenlerin araçlarından indikleri noktaydı. Herkes bir çitin üstünden tırmanıp ışıktandırılmış iki devasa çadıra kadar, yaklaşık yüz metrelik yolu yürüyordu. Yolu aydınlatan küçük mumlar yarı sarhoş ergenlerin çamur çukurlarına düşmeden sofistike görünmelerini sağlıyordu.

“Dolgu topuk giydiğime acayip mutluyum,” dedi Jass bir kez daha tökezleyerek. “Gerçi Hugo’nun bizi bu havada yürüttüğüne inanamıyorum ama.”

Aylardan kasım olmasına rağmen, her yer yazlık müzik festivalini andırıyordu. Kış geldiği için hava dondurucu ve şimdiden zifiri karanlıktı. Bree paltonun yeniden moda-ya uygun kabul edilebileceği kadar yaşlı olmayı dileyerek kollarıyla kendini sardı. Mumların arasından titreyerek ve ortamın tadını çıkararak yürüdüler.

“Tanrı aşkına, Jass, erkek arkadaşın bambaşka bir zenginlik diyarında yaşıyor.”

Jass başını biraz fazla hevesle salladı. “Biliyorum. Sandalların olduğu gölü görene kadar bekle.”

Yaklaştıkça Bree karanlığın içinden parti alanını daha iyi seçebiliyordu. Ana bina doğal olarak devasaydı. Tamamen on sekizinci yüzyıl İngiliz mimarisi tarzında inşa edilmiş ama özünü kaybetmeye bir adım kalacak kadar modernize edilmişti. Garaj yolunun biraz ötesinde, yan tarafta daha küçük ikinci bir bina daha vardı.

Jass, Bree’yi, “Hizmetkârların evi,” diye bilgilendirdi. “Gerçi artık hiç hizmetkâr yok. Hugo orayı sadece partiler için kullanıyor.”

Burası bir bahçeden çok Anıtlar Kurulu tarafından korumaya alınmış tarihi bir mekâna benziyordu. Pekâlâ, Bree’lerin bahçesi pek çok gözü yuvalarından fırlatırdı ama en azından etrafa serpiştirilmiş mermer heykeller yoktu. Ya da bir labirent.

Jass labirentin yanından geçerken, sabırsızlanan Bree’yi, “Bir keresinde tam ortasında seks yaptık,” diye bilgilendirdi.

Parti şimdiden tam gaz başlamıştı ve önce nereye gideceğine karar vermek zordu. En büyük çadırda bir grup canlı müzik çalıyordu ve içerisi terleyen ve çoğunlukla *mosh* yapar gibi birbirlerinin üstünde dans eden insanlarla tıklım tıklım doluydu. Bree *mosh*’u bir yerlerde okumuştı ama gerçek hayatta hiç görmemişti.

Mosh çukurları. Holdo’nun bu *mosh* çukurları hakkında söyleyecek çok sözü vardı. Burada olsa, “Müziği takdir etmekle alakası yok,” derdi. “Hava atmaktan başka bir şey değil. Bazı grupları canlı dinlemeye izin verilmeden önce IQ testinden geçilmeli.”

Ama Holdo orada değildi. Davet edilmemişti. Hugo'nun on sekizinci yaş günü partisine girebilmek için geçilmesi gereken testleri Holdo geçememişti. Gerçi umurunda olmazdı ya.

Daha küçük ama yine de çok büyük olan ikinci çadırdaki gürültü saçan bir DJ ve çılgınca dans eden davetliler vardı. Hızla yanıp sönen ışıkların altında titreşen bir insan yığını. Ve bir de bar çadırı vardı. Tabii ki açık büfeydi. Tuvalet kabinleri de çadırdı. Belli ki sadece insanların beden sıvılarını değış tokuş etmesi amacıyla kurulmuş bir diğerkadır. Her yerde minderler ve yastıklar vardı. Hatta nargilelerle dolu bir çadır bile vardı.

Bree gümbürdeyen müzikte sesini duyurabilmek için bağırarak, "Nereden başlıyoruz?" diye sordu.

"Ee.. Doğrudan bara mı gitsek?"

"Sence biraz yavaşlasan daha iyi olmaz mı?"

Jass yüzünü buruşturdu. "Şey. Hayır? Ezik."

Ve sendeleyerek ilerledi. Bree bir kez daha iç çekip peşinden gitti.

Görünüşe bakılırsa, önemli sayılabilecek herkes barı mesken tutmuştu. Gemma, Jessica ve Emily oradaydılar ve Bree ile Jass'i görünce çığlık attılar.

"Tam gereken şekilde geç kaldınız!" Jessica onları fazla heyecanlı bir grup kucaklaşmasıyla karşıladı. "Bree, elbisen müthiş."

"Sağ ol."

"Önce bizde birkaç kokteyl içtik." Jass kıkırdadı. "Hugo nerede?"

"Ah, buralarda bir yerde. Kainatın Kralıymış gibi davranıyor," dedi Gemma. Parlak renkli tuhaf bir dantel elbise giymişti. Çok iyi görünmüyordu. Ama elbette söz konusu Gemma olduğu için, bütün dünya çok güzel görüldüğü yanlışını yaşıyordu.

"Erkek arkadaşından bahsediyorsun."

"Gevşek biraz, Akılsız Jazz, ilgiye boğulduğu zaman nasıl olduğunu biliyorsun."

Jasmine'in kaşları çatıldı. "Kızlar üstüne atlıyor mu?"

Bree yutkundu. O kızlar için korkuyordu. Biraz da kendisi için...

"Sence?"

Jasmine tehditkâr bir tavırla kıyafetini düzeltti. "Pekâlâ, onu bulup bu meseleyi halledelim."

"Sakin ol, Jass," dedi Jessica gergin bir ifadeyle gözlerini açarak. "Önce bir şeyler iç."

"Tamam."

İkna etmesi pek de zor olmadı.

Jasmine'in sözde arkadaşı olarak –onu sırtından bıçaklamak üzere olduğum kısmını bir yana bırakırsak– Bree daha fazla içmemesi gerektiğini düşünüyordu. Diğerleri aynı görüşte değildi. Hatta alkölü su gibi ağzına dayadılar.

Gemma, "Frambuazlı mojito!" diye bağırdı ve yavru bir kuşu besliyor gibi Jasmine'in ağzına bir pipet tıktı. Jass itaatkâr bir tavırla pipeti emdi. Gemma, Bree'ye, "Manyak gibi kıskançlaştığı zaman onu biraz daha sarhoş etmek her zaman en iyisi," diye mırıldandı. "Yoksa masum kızların gözlerini oyabilir."

"Tabiii," diye yanıtladı. "Jass, *sambuca* shot yapmak ister misin?"

Jass başını evet anlamında salladı.

Bir süre barda kalıp onlara göre davet edilmemiş olması gerekenlere pis pis gülerek insanları süzdüler. Emily orada olduğu için o kadar minnettardı ki neredeyse acınacak haldeydi. Ciyaklayarak bütün detayları işaret ediyordu. Ancak birkaç shot onu sakinleştirmeye yetti. Bree daha önce hiç shot yapmamıştı ve onu bu halde, göz bebekleri (ve pantolonlarının önü) arzuyla büyüyen erkeklerin çaresiz bakışları altında tekila shot yapıp Gemma'nın göğsünden tuz yalayıp, Jass'in ağzından bir limon dilimi alırken görse Holdo'nun yüzünde hiç şüphesiz göreceği küçümsemeyi düşünmekten kendini alamıyordu.

Bree, Jessica'yla bir limon dilimini paylaşıırken arkadaşlarıyla birlikte bir anda ortaya çıkan Hugo, "İşte bunlar görmek istediğim hareketler," dedi. "Bree senin bunu yapacak biri olduğunu sanmıyordum."

Bree, doğrudan Hugo'nun gözlerinin içine bakarak ağzını sildi. "Eh, o kadar boktan bir parti ki sarhoş olmaktan başka kurtuluşumuz yoktu."

"Biliyorum," dedi Hugo etraflarında, çimlerin üstünde dans eden, gülüşen ve öpüşen yüzlerce insana bakarak. "Gerçekten berbat, değil mi?"

"HUGO!"

Jass kendini bir roket gibi oğlanın üstüne attı ve bütün uzuvlarıyla onu sarmaladı.

"Jass? Ne kadar içtin sen?" Hugo rahatsız olmuşa benziyordu.

"Çok değil," dedi Jass. Yapmacık dargınlığı hıçkırıklarının arasında etkisini kaybetti. "Her neyse, bu senin on sekizinci yaş günün ve gerektiği gibi kutladığımızdan emin olmak istedim."

Hugo'nun arkasında beliren Matty, Bree'yi fark etti.

"Bree, demek geldin." Beşlik çaktı. "Siz kızların geleceğinden emin değildik."

"Ne? Gelmeyip hepinizin Hugo'nun gölüne işemenizi kaçırarak mıydık?"

"Ay," dedi Hugo. "Bahçeye işemek yok. Tuvalet kabinlerini boşa kurmadık."

Seth yalpalayarak Hugo'nun arkasından çıktı. Sarhoşluk konusunda Jass'e ciddi bir rakipti.

"Beyler, ne zaman dans edeceğiz?"

"Güzel soru," dedi Hugo. "Haydi, dans çadırına."

Ve tam kadro bardan çıkıp disko ışıklarının aydınlattığı dans çadırına girdiler.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bree, *popülerlik ve insanın gerzeğin teki gibi görünmeden dans edebilme becerisi arasında bir korelasyon olmalı*, diye düşünüyordu.

Ve daha yeni popüler olduğu için dans çadırındaki bu görev muhtemelen o ana kadarki en büyük sınavı olacaktı.

Hip hop çalışıyordu. Gerçek hip hop. Ve gerçek, üst orta sınıf İngilizler için bu, bütün kızların etnik kökenlerini geçici olarak unutup titretmek için gerekli vücut parçalarına sahiplermiş gibi dans etmeleri anlamına geliyordu.

Ancak diğer kızlar neredeyse beceriyordu.

Gemma rolünü doğrudan üstlenmişti; diğer kızlar etrafında dönüyordu. Saçlarını savurmadıklarında ya memelerini ya da kasıklarını okşuyorlardı.

Bree popülerliğin özgüven getirdiği sonucunu çıkardı ve ancak özgüvenle koca ragbi takımı izlerken yere çömelip bacaklarını açıp sonra kayıtsız ve umarsız bir ifadeyle titreyerek tekrar ayağa kalkılabiliirdi.

Ne yapacağını bilmiyordu. Dans edemiyordu; öğretene olmamıştı. Bir keresinde zorla bir kuzenin gösterişli düğününe sürüklenmiş

ve dans boyunca parmağıyla havayı işaret ederek idare etmişti. Bilinen anlamda seksi olmayı denese, anında başarısız olurdu. Durumunu yeni bir dans hareketi uydurarak örtbas etmekten ve insanların bunun en yeni dans olduğunu sanmasını ummaktan başka seçeneği yoktu.

Omuzlarını mekanik hareketlerle silkmeye ve vücudunu müzikle neredeyse eş zamanlı sallamaya başladı. Sonra biraz da adım ekledi; bir adım, bir adım daha. Sonra süreçten tamamen fena halde sıkılmış gibi görünmeye karar verdi.

“Vaaaaay canına, yürü be Bree!” diye bağırdı Gemma.

Kızlar dans hareketlerini onunkine benzetmek için birazcık değiştirtince, işi kıvırdığını anladı.

Müzik gümbürdüyordu ve ritim bulaşıcıydı. Gerçi Bree bu müziği yine de başka hiçbir yerde dinlemezdi. Hugo ve çocuklar birbirlerinin sırtına biniyor, üstlerine bira döküyor ya da uyduruk dans etme girişimlerinde bulunuyorlardı. Jassmine gittikçe daha da kayboluyor gibiydi. Saçını arkaya atıp duruyordu. Ama saçları artık düzelmiyor, onun yerine gittikçe daha fazla dağılıyordu. Bree’nin dikkat çektiğini fark edince, o da harekete geçti. Uyduruk çemberlerinin ortasına atıldı ve Hugo’yu tutup kendine çekti. Ona sırtını dönüp poposunu da kullanarak sürtünmeye başladı. Görünüşe bakılırsa yakın zamanda yayınlanan Kucak Dansı Sırları belgeselinden birkaç ipucu kapmıştı. Bree Hugo’nun buna bayılacağını sandı ama aslında biraz rahatsız görünüyordu. Jassmine’in savurduğu saçları her defasında kamçı gibi Hugo’nun suratına iniyordu. Jassmine farkında bile değildi. İçindeki strip-tizciyi ortaya çıkarmayı kafaya koymuştu bir kere.

Dalgınlaşan Bree bir şeyin kalçasına sürtündüğünü hissetti. Biraz... şişkin bir şeyin. Başını hızla arkaya çevirdi.

Matty’ydi. Ona sürtünüyordu.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Matty sırtıttı. “Haydi ama. Sadece dans ediyorum.”

“Hayır. Buna cinsel taciz denir. Taşaklarını çek üstümden. Hemen.”

Matty güldü ve onun istediğini yaptı.

“ÇÜKENGELİ!” diye bağırırken Seth’in suratı ter içindeydi.

Herkes güldü. Bree Hugo’yla göz göze geldi ve bir an aralarından bir şey geçti. Bree’nin sırtından aşağı bir ürperti indi. Dolgu topuklarının üstünde bir an dengesini kaybedip hafifçe sendeledi.

“İyi misin?” Jessica onu kolundan yakalayıp doğrulmasına yardım etti.

“Evet iyiyim.”

“Matty senden ÇOK hoşlanıyor.” Jessica neredeyse gıpta eder gibiydi.

“Hayır, sadece Jass ve Hugo’nun seks şovunu izlerken azdı.”

Tekrar onlara baktı ama Hugo ortadan kaybolmuştu. Jass kollarıyla kendini sarmış, şaşkın ve üzgün görünüyordu.

“Öylece. Gidiverdi!” Öfke krizi geçirmenin kıyasına gelmiş bir çocuk gibi yumruklarını sallayarak neredeyse ciyakladı.

Gemma, Bree’nin kulağına neşeyle, “Çadırı boşaltın! Çadırı boşaltın!” diye bağırdı ve kızlar ragbici çocukları geride bırakıp Jass’i çadırdan dışarı çıkardılar.

Jass sarhoştı. Kendini kaybetmişti. Bree, Jass’i hiç böyle görmemişti.

Karanlıkta, “Hugo nerede?” diye bağırdı. Yanlarından geçen bir grup kız ona baktı. Bree onu omuzlarından tutup başka tarafa yönlendirdi.

“Haydi gel, sana çadırlardan uzakta temiz hava aldıralım.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Jass. “Bahse girerim biliyorsundur. Ondan hep hoşlandın, değil mi?”

Bree tam itiraz edecekken, Gemma elini omzuna koydu.

“Duymazdan gel. Ne zaman böyle sarhoş olsa, içimizden birini Hugo’yu becermekle suçlar.” Jass’e döndü. “Haydi ama Jass-mini. Bree, Hugo’dan hoşlanmıyor. Ve hoşlansaydı bile, Hugo’nun gözü senden başkasını görmez.”

Jass’i partinin daha sakın bir köşesine, üstünde yanıp sönen ışıklarla aydınlatılmış bir fısıkiye olan göle doğru uzaklaştırdılar. Müzikten ve şamataadan uzakta Jass daha da sarhoş görünüyordu. Bir banka yığılıp yana kaykıldı.

“HUGO?”

Tanrı aşkına, delirmiş gibiydi.

“Geliyor. Sadece bütün davetlilere hoş geldiniz diyor.”

“Hugo. SENİ SEVİYORUM!”

“O da seni seviyor, tatlım.”

“Sen. Bree! Onu becermek istiyorsun ama beceremeyeceksin. HUGO BENİM.”

“Jass, erkek arkadaşını becermek falan istemiyorum.”

“İyi o zaman.”

Jass bir an için tatmin olmuş gibi gözlerini yumdu. Işıklar yüzünü aydınlatıyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse daha iyi görüldüğü zamanlar olmuştu. Yüzü terden ıslanmış, makyajının yarısı dağılmış ve saçları kafasına yapışmıştı. Jessica ile Emily geldi ve cesaret verici sesler çıkararak Kraliçelerinin önünde diz çöktüler.

“Jassmine, iyi misin?”

“Endişelenme, Hugo birazdan döner.”

“Bu akşam çok güzel görünüyorsun.”

Gemma, Bree’ye gözlerini devirerek baktı.

Jassmine gülümsedi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Sonra bir şeyler söylemek için ağzını açtı.

“... Kusacağım.”

“Çabuk,” diye bağırdı Bree. “Göle.”

Çok geçti. Jass kusmuştu, iğrenç ve vişne kokan kusmuğu kusursuz avlu taşlarına yayıldı.

Kimse nereye bakacağını bilemedi. Majesteleri Kraliçe'yi, Buckingham Sarayı'nda kusarken görmek gibiydi. Bree, Jassmine'in saçlarının büyük kısmını tutmuş, onun sırtını sıvazlıyordu.

Kusma bir süre devam etti.

"Jass, iyi misin?"

Jassmine taşların üstüne tükürdü. "İyiyim, sağ olun. Bir süre burada yatacağım."

"Hayır, kusmuğun içinde olmaz."

Ve Gemma'ya şapka çıkarmak gerekirdi, Jass'i son anda yakaladı. Jass bankın üstüne yığıldı ve suratında kocaman bir sırtışıla anında sızdı.

Hepsi birbirine baktı. Jass kendinde olmadığı için, talimat vermek Bree'ye kaldı.

"Pekâlâ. Jass'i sıcak bir yere götürmeliyiz. Sizce onu rahatlama çadırına taşıyabilir misiniz?"

Gemma başıyla onayladı.

Jessica, "Ama Jass kimsenin onu bu halde görmesini istemez," diye itiraz etti.

"Hipotermiden ölmek de istemez. Onu yürütmeme yardım eder misiniz?"

"Tamam, o zaman."

"Zifiri karanlık, kimse görmez. Ayılana kadar sakın bir köşeye yatırın yeter."

Gemma Jassmine'in yüzünü hafifçe tokatlamaya başladı.

"Jass, uyan tatlım."

Jass gözlerini açmadan, ellerini sallayarak onu savuşturdu.

"Git başımdan. Kötü bebek."

"Jass, sence ayağa kalkıp bizimle rahatlama çadırına kadar yürüyebilir misin?"

“Bence sen bok kafalısın.” Sonra Jass gözlerini açtı ve kafasını arkaya yatırarak kahkahayla güldü.

Gemma küçümseyen bir gülümsemeyle, “Hanımlar, beyler, aramıza döndü,” dedi.

“BOK KAFALI, BOK KAFALI!” Jass çılgın gibi gülüyordu.

“Bree?”

“Evet?”

“Hâlâ biraz solgun görünüyor. Hugo’nun evine gidip ecza dolabını bulabilir misin? Banyolardan birinde olmalı. Belki şu ishal tozlarından vardır –onları biliyor musun? Hani susuz kalan insanlara vermek için suyun içine katılan toz? Diro-rite mıydı, neydi? Ayılmaya da iyi gelir. Bir baksan sorun olur mu?”

“Hiç olmaz. Sence o iyi mi?”

“Kustuktan sonra her zaman toparlanır. Lanet Hugo. Sadece Hugo ona iyi davranmadığı zaman böyle oluyor. Barışmamasını söylemişim ama işte, söz konusu olan Hugo sonuçta. Kim barışmaz ki?”

Bree itiraz edemedi.

“Hangisi onun evi?” diye takıldı.

Gemma gülümsedi. “Ah, bulman zor olacak. Küçük, mütevazı bir yer işte. Harita çizeyim mi?”

Gemma, Jessica ve Emily güçlerini birleştirip Jass’i kaldırmayı başardılar ve yalpalayıp sallanarak partiye doğru yürümeye başladılar.

Bree yüksek dolgu topuklarının üstünde bir dala ya da benzeri bir şeye takılmaktan korkarak önden yürüdü. Çok karanlıktı ama partinin ışıkları ona büyük evin yolunu gösteriyordu. Yaklaştıkça, titreşimden partinin iyice yükseldiğini, sarhoş bir hedonist rezalete tırmandığını hissedebiliyordu. Çiftler her yerdeydi, çadırların arasında öpüşüyor, alkolün ortadan kaldırdığı arsız güvensizlik duygusu sayesinde elleşiyorlardı. Bree birden fazla kusmuk

İlginc Olmak Üstüne Bir Manifesto

birikintisinden kaçtı. Yanından geçtiği herkes onu gördüğüne delicesine sevinmişe benziyor ve onu ya bir grup kucaklaşmasına çekmeye ya da “acayip iyi çalan grubu” izlemek için müzik çadırına sürüklemeye çalışıyordu. Kulakları sağır eden ve insana yönünü şaşırtan bir gürültü vardı.

Nihayet Hugo'nun evine ulaştı ve kaydırarak açıp içeri girdiği cam kapıyı arkasından kapadı. Sırtını dayadı ve iç geçirerek bir an için sessizliğin tadını çıkardı. Etrafında ondan daha sarhoş insanlar varken iyi hissetmişti ama Hugo'nun mutfağının ılık sessizliğinde kendisinin de kafasının epey güzel olduğunu fark etti. Düşüncelerini yatıştırması ve başının dönmesini durdurması birkaç dakikasını aldı. Etrafına baktı. Çok hoş bir mutfaktı. Her şey siyahı ve dünyanın icat ettiği her tür son teknolojik alet vardı.

Tabii ya, ecza dolabı.

Krem rengi uzun bir koridor boyunca kapıları dikkatle açıp arkalarında kimseyi bulmamayı umarak ilerledi. Hugo'nun anne babasının nerede olduğundan emin değildi ama Hugo parti sırasında evin yasak bölge olduğu konusunda bayağı ısrarcıydı. Belki de odalarına çekilmişlerdi. Belki de gergin gözlerle perdelerin arkasından olan biteni izliyor ve duydukları her şangırtıda yüzlerini buruşturuyorlardı. Ama bütün odalar boştu. Bree bir spor salonu, bir oturma odası, kocaman bir avizesi ve BM zirvesine yetecek kadar sandalyesi olan bir yemek salonu ve en az beş misafir yatak odası gördü. Umut vaat eden bir dolabı olan bir banyo bulması çok sürmedi. Diro-rite'i her türlü alışılmış parasetamol ve antidepresanın arasında buldu. İki paket kaptı ve tam partiye dönecekken gözüne henüz keşfetmediği, kapısı aralık bir oda takıldı. Kapı arasından ahlaksız bir poster görünüyordu.

Burası Hugo'nun odası olmalıydı.

Geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Jassmine'in ilgiye ihtiyacının olduğunu. Beyninin nazik ve duyarlı yani ona ilaçları alıp

Jass'e vermesini ve iyi popüler bir vatandaş olarak sarhoşluğunu örtbas etmesine yardım etmesini söylüyordu. Ama beyninin acı yanı, Hugo'nun manifesto listesinde işaretlenecek bir sonraki büyük kural olduğunu hatırlatıyordu. Hugo'nun bu sosyal deneyde kilit rol oynadığını. Ve onunla ilgili her bilgi kırıntısının onun gerçekte kim olduğuna dair tuhaf bulmacasının parçalarını birleştirmesine yardım edeceğini.

Ayrıca yeryüzünde yaşayan hangi kız Hugo'nun yatak odasını karıştırmak istemezdi ki? Ya da Francesco'nun odasını? Ya da *<buraya kendi lise aşkınızın adını yerleştirin>*'in odasını.

Böylece Bree kapıyı açıp içeri girdi.

Maviydi, tahmin edileceği gibi. Hangi ergen erkek odası mavi değildi ki? İki kişilik büyük bir yatak ve kareli şık bir yatak örtüsü. Hugo'nun baskın tıraş losyonunun altından belirsiz bir erkek kokusu hissediliyordu. Hugo'nun poster seçimlerinin de kız arkadaşınıninkiler kadar basmakalıp olması Bree'yi hayal kırıklığına uğrattı.

1 numaralı sıradan yavan poster: Rezervuar Köpekleri. Başka bir deyişle; doğru düzgün tek bir maço film seyrettim ve bu yüzden çok havalı, derin ve müthişim

2 numaralı sıradan yavan poster: Bir yatağa uzanmış öpüşen iç çamaşırılı iki kızın siyah beyaz fotoğrafı. Başka bir deyişle; Kadınlardan hoşlanıyorum, KADINLARDAN, anlaşıldı mı?

3 numaralı sıradan yavan poster: Johnny Wilkinson ve arkadaşlarının 2003 Ragbi Dünya Kupası'nı kazandıkları zaman çekilmiş bir fotoğrafı. Başka bir deyişle; Ragbi BENİM.

Bree kaküllerini havalandıran bir iç çekişle kitaplığı taradı. Genelde bir insanın yatak odasının en can alıcı noktası kitaplık olurdu. Hugo bir kez daha, hayal kırıklığıydı. Sadece üniversite sınavı kitapları, istenmeyen Noel hediyeleri olduğu her hallerinden

belli olan birkaç tuvalet kitabı ve çocukluktan kalma bir *Guinness Dünya Rekorları Kitabı*.

Bree'nin gözleri çerçeveli birkaç fotoğrafın durduğu en üst rafa kaydı. Fotoğraflardan biri lüks bir yatta, herkesin gülümsediği bir aile fotoğrafıydı. Ve Hugo'nun, okul takımıyla geçen yıl kazandığı liseler arası şampiyona kupasını havaya kaldırdığı bir fotoğraf. Bree çerçeveyi aldı ve parmağını Hugo'nun yüzünün üstünde gezdirdi. Bu kadar formda olması sinir bozucuydu.

"İstediğin kadar bakabildin mi bari?"

Bree fotoğrafı düşürdü. Çerçeve pat sesiyle halıya düştü. "Hugo! Ben... şey..."

Hugo yüzünde bir gülümsemeyle, kapıya yaslanmıştı. Yanakları pembeleşmişti ve saçları biraz terliydi. "Seni eninde sonunda odama atacağımı biliyordum ama işimi zorlaştıracığını sanıyordum."

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Bree, "Ben, sadece, şey... Şunu arıyordum," diyerek ilaç paketini havaya kaldırdı.

"Diro-rite mi? Cırcır mı oldun, Bree?" Yüzünü buruşturdu.

Bree pakete baktı ve bağlantıyı kurdu. "HAYIR! Tanrım, hayır, benim için değil. Jassmine için."

Hugo bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Jass mi cırcır oldu?"

Bree sırf kötülük olsun diye evet dememek için kendini zor tuttu. "Hayır, sadece biraz kötü oldu, hepsi bu. Gemma bundan bir tane içerse iyi olacağını söyledi."

Hugo içeri girdi. Attığı her adımda, Bree'nin kalbi daha hızlı atıyordu.

"Sarhoş mu oldu?"

Bree elini bir o yana bir bu yana sallayınca, Hugo cevap olarak gözlerini devirdi.

"Kustu mu?"

"Biraz, evet."

"Ahh, o zaman toparlanır. Kustuktan sonra hep düzelir."

Hugo masasına gitti ve bir süre dizüstü bilgisayarını kurcaladı. Ne yapacağını bilemeyen Bree düşen fotoğrafı kaldırıp raftaki yerine koydu.

“Her neyse... Gitsem iyi olur. Jass’in nasıl olduğuna bakayım.”

Hugo’nun hoparlörlerinden müzik yükseldi.

“Seni o kadar kolay bırakmam.”

Ve Bree ne olduğunu anlamadan, tam karşısındaydı; burnunun dibinde.

“Hugo, ne yapıyorsun?”

Bree ona daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı; nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu. İğrenç değildi, daha çok kuvvetli, tatlı bir kokuydu.

Hugo bir adım yaklaştı. “Hiçbir şey.”

Bir adım daha.

“Cinsel tacizin yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Bree’nin kalbi canını acıtacak kadar hızlı çarpıyordu. Hugo’nun gözlerinin özel güçleri olduğuna yemin edebilirdi ve kirpiklerinin...

Hugo yavaşça yanağına dokununca, Bree’nin yüzü otomatik olarak eline yaslandı.

“Tacizle ilgili önemli bir nokta var Bree, taciz olması için istenmemesi gerekiyor.”

Bree, Hugo’nun elini dikkatle indirdi. “Peki, bana dokunmanı istediğimi nereden çıkardın?”

Hugo onu öperek yanıtladı. Basbayağı öperek. Başka hiçbir şey yapmadan, hiçbir şekilde girişe falan gerek görmeden. Saldırgan bir öpüştü; dili Bree’nin ağzını fethederken tadı da kokusu gibiydi. Mide bulandıracak kadar tatlı; bal yudumlamak gibi.

Bree de ona biraz karşılık verdi. İstemeden yapmıştı... şey, evet istedi ama bir saniye kadar sonra kendini durdurmayı başardı. “Ne yapıyorsun?”

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Hugo haylaz bir çocuk gibi sırttı, Bree'nin poposunu sıkarak onu kendine çekti. "Sence ne yapıyorum?"

Hugo onu tekrar öptü. Öpüşü sinir bozacak kadar güzel geldiği için, Bree'nin bir kez daha duracak iradeyi bulması birkaç saniyesini aldı.

"Hugo. Aklına eseniöpemezsin."

"Neden olmasın?"

"Kız arkadaşın ne olacak?"

Hugo bir an gerçekten afallamış gibi baktı, sonra kafasına dank etti. "Ne? Jassmine mi?"

"Evet, Jassmine. Kız arkadaşın. Hatırladın mı?"

Hugo Bree'nin itirazını geçiştirdi. "Pekâlâ, senin de onun arkadaşı olman gerekmiyor mu?"

"Ben seniöpmedim ki."

"Evet,öptün."

"Hayır,öpmedim."

"Öpmek istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum."

"Evet, istiyorsun."

Bree iç geçirdi. Olması gereken buydu. Onunla doğru şekilde oynadığını biliyordu. Sorun, belki alkol, belki Jassmine'in birkaç saat önce şaşırtıcı derecede iyi bir arkadaş gibi davranması ya da o iyi arkadaşın şu an ona ihtiyacı olmasıydı ya da bütün bunlar olmadan önce blogu için Hugo'nun karakteri hakkında can alıcı malzemeler toplamış olması gerekmesiydi ama bir anda her şey çok hızlı oluyormuş gibi hissedip korkuya kapıldı. Bree suçlu hissediyordu ve biraz da... tahrik olmuştu.

"Hugo, kız olmam doğrudan seni istediğim anlamına gelmez."

"Gelmez mi?" Ve Hugo kahkaha attı.

"Kendinden ne kadar eminsin."

“Ve sen de taş gibisin.” Hugo ağzını tekrar Bree’nin dudaklarının üstüne kapadı ve bu kez ona karşı koymak çok zordu. *Taş gibi*. Gerçek bir erkek Bree’ye “taş gibi” demişti. Bu iki kelime Bree’nin beynini pamuk şekere döndürmüştü. Evet, önemi olmamalıydı. Ve evet düşüncelerinin ve duygularının fark edilmesini istiyordu ve TABİİ Kİ dış görünüşünden daha önemliydi...

Yine de... daha önce Bree’ye hiç kimse, bir kişi bile taş gibi dememişti. Ya da hoş. Ya da çekici. Ya da çok nadir duyulan o muhteşem kelime... güzel. Bunlar başka insanlara ayrılmış kelimelerdi. Başka kızlara. O akşama kadar.

Bree Hugo’nun yatağına geri geri itildiğini hissetti. Gözleri kapalı, Mısır pamuğundan dokunmuş kumaşın içine gömüldü ve biri tarafından öpülme hissinde kayboldu. Bir kızı nasıl öpeceğini gerçekten bilen biri tarafından. Üstünde Hugo’nun onu yatağa çivileyen ağırlığını ve belinden yukarı aşağı gidip gelen ellerini hissedebiliyordu. Hugo’nun eli minik bir inlemeyle önce bacağına indi, sonra tekrar, bu kez eteğinin altından yukarı tırmandı.

Bree’nin gözleri kırışıarak açıldı. Yara izleri. Hugo onları bulacak, hissedecekti.

“Dur.” Ancak Hugo durmadı. Eli daha yukarı tırmanırken gırtlığından bir hırıltı daha yükseldi.

“Hugo, dur.”

Hugo durdu ve ona keyfi kaçmış gibi baktı. “Ne var?”

“En sevdiğin kitap hangisi?”

Hugo daha da sinirlenmiş görünüyordu. “Ha?”

“Kitap. Hani okumak için. En sevdiğin hangisi?”

Hugo kaşlarını oynattı. “Bilmem. *Kama Sutra*?”

Bree bir kez daha iç çekti. “Sen gerçekten kalın kafalı mısın? Yoksa diğer ragbicilere ayak uydurmak için rol mü yapıyorsun?”

“Ben azgınlım.”

Bree'yi tekrar yatağa itti. Eli doğrudan az önceki yerine gitti. Bree nefesini tuttu. Hugo uyluklarını fark etmemişti ve eli yara izlerini pas geçmişti. Daha yukarı doğru...

“Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Bree tahrik mi olmuştu yoksa korkmuş muydu, ayırt edemiyordu. Kalbi göğsünün içinde çırpınan bir sinekkuşu gibiydi ve artık düzgün nefes alamıyordu. Planı bu değil miydi? O zaman neden bu kadar ters gidiyormuş gibi hissediyordu?

Hugo daha da saldırganlaştı. Dili bütün ağzını istila ettiği için Bree'nin kendi diline bile yer kalmamıştı. Öğürmemek için çaba harcıyordu. Hugo'nun elleri etini rastgele avuçluyor ve canını yakacak kadar sıkıyordu. Ön sevişme böyle bir şey miydi? Eğer öyleyse, seks de böyle mi olacaktı? Bree seks yapacak mıydı? Daha fazlasına ihtiyacı vardı; bir bakış, nazik bir okşayış, küçük bir fısıltı, etten ibaret olmadığını, Hugo'nun ondan gerçekten *hoşlandığını* gösteren herhangi bir şey.

“Hugo?” Konuşmaya çalıştı ama kelimeler Hugo'nun keşfe çıkan kocaman dilinin arasında boğuldu. Çocuk yine inledi; gittikçe daha fazla hayvana benzer sesler çıkarıyordu. Bree bacaklarının arasında bir gıdıklanma hissetti ve Hugo'nun ustalıklı külotunu indirdiğini fark etti. Hızla doğrulup Hugo'nun ağzından kurtuldu.

“Hugo?” dedi daha yüksek sesle.

Artık inanılmaz kızgın görünüyordu. Bree ne yapacağını bilmiyordu. Kontrolü bir şekilde kaybetmişti.

“Ne?!”

Bree neredeyse soruyu soramayacak kadar utanmıştı. Aslında bunun önemli olmaması gerekiyordu; sonuçta bunu aşk uğruna yapmıyordu. Ama cevabı duymalıydı. Bree'nin hâlâ özsaygısı olan, her şeyi bu amaç uğruna feda etmek istemeyen o minicik bir yanı, bunu duymak istiyordu.

“Benden hoşlanıyor musun?”

Daha söyler söylemez çok aptalca geldi. Çok salakça. Fazla muhtaç.

Hugo sıırttı. “Elbette senden hoşlanıyorum.”

Bree ekose desenli yatak örtüsüne baktı. “Evet, ama neyimden hoşlanıyorsun?”

Hugo’nun yüzü yumuşadı. Nihayet bir insanlık belirtisi göstermişti. Gözlerini açtı ve başıyla Bree’nin yüzünü hafıfçe dürttü. “Bilmiyorum, sadece müthişsin. Daha önce tanıştığım kızlara hiç benzemiyorsun.”

Sözcükler Bree’nin göbek deliğine kadar inip orada boğaz pastili gibi eridiler.

“Gerçekten mi?” Bree ses tonundan nefret etti.

“Gerçekten.”

Hugo onu tekrar öpmeye başladı ve bu kez Bree de ona ellerini saçlarının arasında dolaştırarak var gücüyle karşılık verdi. Hugo onu yatağa bastırdı ve yüzü ile boynunu öpücöklere boğdu.

Ve romantizm orada bitti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Sonrasında Hugo “işemek” için odanın içindeki banyoya gitti. Bree elbisesini aşağı çekip yattığı yerden Hugo’nun işemesini dinledi. Epey uzun sürdü.

Şey yaparken de, bilirsiniz işte, çiş mi vardı? Uzun sürmesinin nedeni bu olabilirdi.

Tanrıya şükür.

Su şırıltısı kesildi ve Hugo banyodan çıktı. “Partiye dönmeye hazır mısın?”

Şaşkınlıktan Bree’nin başı hızla arkaya çekildi. “Ne? Hemen mi?”

Hugo bilgisayarına gidip müziği kapadı.

“Şey, evet. On sekizinci yaş günüm, unuttun mu? Hediye için sağ ol ama...” Bunu öyle kurnazca söylemişti ki Bree irkildi. “Ama partiye dönmeliyim. Ayrıca, Jass de nerede kaldığımızı merak eder.” Çok komik bir sır paylaşıyorlarmış gibi burnuna dokundu. Bree’nin çamaşırındaki kanı, bacak arasındaki acı ve midesinde bir balon gibi büyüyen utanç ve hayal kırıklığından uzak bir sır.

“Ben sanmıştım ki biz... sen...”

“Ne?”

Başımı kucağına yaslamama izin verir ve saçımı okşarken bana duygularını anlatırsın. Bana ne kadar özel olduğumu... yaptığımız şeyin ne kadar özel olduğunu söylersin. Az önce içime boşaldığının ve bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun farkında olduğunu... Beni sevdiğini söylersin... eskiden beri hep sevdiğini. Her zaman canımın böyle yanmayacağına, bir dahaki sefere daha ağırdan alacağımıza, mumlar yakacağına söz verirsin ve kendimi insan gibi hissedebilmem için kulağıma her şeyimle çok güzel olduğumu fısıldarsın. ŞU YAP-TIĞIN DIŞINDA HER ŞEY.

Bree'nin gırtlığına bir yumru tıkanı. “Bilmem. Unut gitsin.”

Hugo arkaya doğru gerindi. “İyi. Dışarıda görüşürüz. Temizlenmek için banyomu istediğin gibi kullanabilirsin.”

Gitti.

Gitti. Öylece.

otuz Birinci Bölüm

Bree üstünü başını düzeltti.

Banyoda hızlı bir temizlenme seansının ardından dış görünüşü toparlanmıştı ama içi karmakarışık, ezici bir acıyla çığlıklar atarak kıvranıyordu.

Parti Merkezi'ne çıktığı anda yüzüne soğuk hava çarptı. Avluda yere uzanmış, dudakları birbirine cerrahi müdahale gerektirecek kadar yapışık bir çiftin üstünden atladı.

İçinden, *bütün vücutları basur olacak*, diye geçirdi. Ve espri yapabildiği için kendiyile gurur duydu.

Bree'nin partiden uzak kaldığı kısa süre içinde müzik çadırı gözden düşmüş ve herkes dans çadırına doluşmuştu. Bree içeriye göz attı. Fosforlu boya dağıtılmıştı ve etrafa ışık saçan gençler bir kabarıp bir inen tek bir organizma halinde zıplıyordu. Bree çalan şarkıyı hiç bilmiyordu ama görünüşe bakılırsa herkes şarkıcıların, beyinlerini bir başka boyuta götürmesinden heyecanlıydı. Hugo'yu bir an gördü. Kendini zevke kaptırmış kitlenin tam merkezindeydi ve kendinden geçmiş gibi başını arkaya atmış, parmağıyla havayı işaret ederek zıplıyordu. Herkesin kolları ona uzanmıştı. Bree'nin

midesi bulandı. Yanıp sönen ışıklar durumu daha da kötüleştirdi. Titreşen sarsıcı mavi ışıktaki ne Jassmine'i ne de diğerlerini görebildiği için, rahatlama çadırına yöneldi.

"BRRRRREEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!"

Daha çadıra girmeden Jassmine boynuna atıldı.

"Merhaba, Jassmine." O da Jassmine'e sarıldı.

Gemma arkalarında belirdi.

"Nerede kaldın?" Şüpheli görünüyordu. Tabii ki şüphelenmişti.

Bree, Diro-rite'i salladı. "Aptal malikânenin içinde kayboldum, tabii ki. O evin kendine ait ayrı bir posta kodu olduğuna bahse girebilirim."

"Neredeyse bir saat oldu. Jass tekrar kustu. Üstüne kustuğu minderi bir kayığın içine saklamak zorunda kaldım."

Sadece bir saat mi olmuştu? Oysa geri alınamayacak ne çok şey yaşanmıştı. Jass biraz kusmuk kokuyordu ama Bree kendini çok suçlu hissettiği için ona sarılmaya devam etti. Suçluluk içinizden sıkarak atabileceğiniz bir şeymiş gibi.

"Artık buradayım. Haydi, ona ilacı verelim. Ki bu arada Hugo aldığı mı gördü ve kaka sızdığını mı sanıyor."

Gemma'nın gözleri kısıldı. "Hugo'yu mu gördün?"

Lanet olsun, belki de ondan bahsetmekten çekinmediğini göstermek için ondan bahsetmek, ondan hiç bahsetmemekten daha şüpheli görünmesine neden olmuştu.

"Evinden çıkış yolunu bulmama yardım etti."

Ve bekâretimi aldı ve şimdi ölmek istiyorum.

"BİR KEZ BİLE Jass iyi mi diye bakmaya gelmedi."

Ahh, demek burnunu sokmasının nedeni *buydu*.

"Gerçekten mi? Cidden ayıp etmiş."

Bree, Jassmine'i bıraktı ve Jessica'dan ilacı içinde eritmek için bir bardak su getirmesini rica etti. Bir mindere sırtüstü uzandı,

beyni yorgun ve kaybolmuş gibiydi... Jassmine'in de yanma uzanmasını hiç beklemiyordu.

"Bree?" diye fısıldadı. Nefesinde de belli belirsiz bir kusmuk kokusu ve kocaman açtığı gözlerinde çocuksu bir bakış vardı. "Hugo'yu gördün mü?"

Hugo'nun adı anılınca, Bree'nin midesinde daha fazla duygu uçuştı. "Gördüm sayılır, neden sordun?"

Jassmine'in gözleri taze gözyaşlarıyla nemlendi. "Bütün gece beni neredeyse hiç görmedi. Hediyesini verme şansım bile olmadı."

"Dans çadırında olduğunu gördüm. Neden gidip onu bulmuyorsun?"

Jassmine inatçı bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır. O bana gelmeli. Ancak öyle anlayabilirim."

"Neyi anlayacaksın?"

"Beni gerçekten sevdiğini."

Bir mide bulantısı dalgası Bree'yi vurdu; sanki fırtınada alabora olmak üzere olan bir feribottaydı.

Bunu yapamayacaktı. Gitmeliydi.

Hemen.

Sendeleyerek ayağa kalktı.

"Bree? Nereye gidiyorsun?"

"Şey, çok iyi hissetmiyorum."

"Benim ishal ilacından iç."

O anda Jessica suyla geri geldi.

"Al bakalım. İlacı sen katmak ister misin?" Bree Jassmine'i itip yanından geçerken paketi Jessica'nın eline tutuşturdu.

"Bree? Nereye?"

"İyi hissetmiyorum. Eve gideceğim."

"Ne?" dedi Gemma. "Biraz uzan, geçer. Jassmine'i bile hallettik. Senden on iki kat daha sarhoş."

“Hayır. Sağ ol. Ben sadece eve gitmek istiyorum.”

Ve kendini çadırdan dışarı, karanlığın kollarına attı.

Bree ayak bileklerine kadar çamura gömülmüş, taksi beklerken, kan dolaşımına ölümcül bir zehir gibi hızla yayılan kederi durduracak bir şeyler bulmaya çalıştı.

Bekâretimi Hugo'ya vermemin o kadar da korkunç olmamasının nedenleri:

1. Prezervatif kullandı.

Bree'nin az önce ne korkunç, tiksindirici ve rezil bir şey yaptığını ömür boyu hatırlatacak bir mini-Hugo üretme ihtimali yoktu. Ayrıca Hugo'da olduğuna kesin gözüyle baktığı, cinsel yolla bulaşan iğrenç bir hastalık kapma ihtimali de yoktu.

2. Hiçbir cinsel ilişki bu kadar büyük hayal kırıklığı yaşatmayacak.

Bree ileride bir gün tekrar seks yapmayı planlıyor olsaydı hoş bir teselli olabilirdi ama gerçekten planlamıyordu. Seks buysa, defolup gidebilirdi. Seksin kendisi, hakkında okuduğu ya da gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. “Gerçekçilikleri” yüzünden ödül kazanan edebi eserlerde bile kızlar orgazmın keyfiyle kıvranıyordu. Ne yalan! Bree olaya başından sonuna kadar acısını dillendirmemeye çalışarak katlanmıştı; bu yüzden herkesin anlata anlata bitiremediği orgazmlardan birini yaşadığını düşünemiyordu bile. Onun değersiz tecrübesinden anladığına göre orgazmlar, kadınların olayın esasında erkeklerin Discovery Channel'daki aslanlar gibi üstünüze tırmanmasından ibaret olduğu gerçeğini süslemek için uydurdukları ve bir tür kandırmaca olarak kullandıkları bir hayal ürünüydü.

3. Hugo'nun sonrasında "Harikaydı," demesi, her ne kadar Bree'nin aslında umurunda olmaması gerekse de, sekste özellikle kötü olmadığı anlamına geliyor olmalıydı.

Ki Bree bu "becerisinden" bir daha asla yararlanmak istemediğine göre, bu da işe yaramazdı.

4. Malzeme, malzeme, malzeme.

Bree'nin bunu yapma nedeni buydu. Şimdi olanları yazabilecekti. Bekâretinizi kaybetmek her zaman ilgi uyandırır. Ama Bree son bir saati kelimelere dökmek için zihninde tekrar yaşayabileceğinden emin değildi. Yazmak bunu daha gerçek, daha kirli ve daha korkunç, korkunç, korkunç yapacaktı.

Ancak eğer yazmazsa ne olacaktı? Bunu ne için yapmıştı?

Taksiyle eve dönüş yolunda hiç ağlamadı; nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordu. Ağlamak yerine gözlerini kış göğüne dikip zifiri karanlığın onu tamamen doldurduğunu hissetti. Arabanın camından buhar gibi içeri süzülüp Bree'nin içine akıyordu. Karanlığın, içinde büyüdüğünü, zehirli bir gaz gibi her şeyi öldürdüğünü hissediyordu.

Bazen, morali bu kadar bozuk olduğunda, kendi canını yakma isteği duymuyordu.

Üzgün olmadığı için değil; tam aksi. Kendine zaman harcamaya bile zahmet edemeyecek kadar üzgündü.

Bu akşam geriye sadece uyuşukluk kalmıştı.

İçinden eve sessizce süzülüp yatağına sırtüstü uzanmak ve belirsiz bir süre boyunca gözlerini tavana dikip hiçliği düşünmekten başka hiçbir şey gelmiyordu.

Ertesi sabah, sonunda uykuya dalmasının ardından, uyuşukluğu hâlâ geçmemişti. Sanki damarlarında buz dolaşüyor, kanını sertleştiriyordu; arterleri karda unutulduğunda şişesini patlatan süt gibi şişiriyordu. Annesinin içeri girdiğinin, parti hakkında bir şeyler saçmaladığının, nasıl geçtiğini ve onunla *body combat* dersine

gitmek isteyip istemediğini sorduğunun hayal meyal farkındaydı. Bree sadece yatağında döndü ve camdan dışarı baktı.

Annesi odadan çıktı.

Güneş, Bree'nin penceresinin bir tarafından diğer tarafına geçti.

Kırpıştırmamaktan gözlerinin üstünü bir film tabakası kapladı.

Hâlâ, uyuşukluktan başka bir şey yoktu.

Belki çok çabuk geçti, belki de asırlarca sürdü ama sonunda güneş gitti ve karanlık gökyüzü geri geldi.

Bree yatağından sadece bir kez kalktı.

Masasının başına geçip bilgisayarda yavaş yavaş ve uyuşuk bir halde bir şeyler yazmak için.

Üçüncü kural: Kişi diğer çekici insanlarla yatmalı

Tamam, çekiciyim.

Başka çekici insanlarla arkadaşlık ediyorum ve seni onların bütün sırlarıyla damla damla besliyorum. Listede sırada ne var?

Ergenlik hayali klişesine göre, insan karşı cinsin en çekici ve popüler üyesine değilse kime "duygusal bir ilgi" besleyebilir ki? "İlgi" derken, "seks"i kastediyorum. Çünkü istediğimiz kadar flört edip öpüşelim, aslında ilgimizi çeken bunlar olmuyor, değil mi?

Her zaman böyle biri vardır, değil mi? Büyüdüğün ve okulda hayatta kalmaya çalıştığın dönemde özel olan biri. Diğer kuruşların arasında biraz daha fazla parlayan o insan.

Ama o kişi sadece senin özel kişin değildir. Bütün okul için özeldir.

Hepimiz Şehvet Sıçanları gibi ona aynı anda âşık olur, kendimizi yollarına atar, koridorda bir kez rastlaşma şansı için her sabah kendimize çekidüzen veririz. Herkes onun gözüne kestirdiği ve kusursuz bir çift olmak için seçtiği kişi olmak ister.

Aklına bir isim geldi mi?

Çok iyi, çünkü muhtemelen o kişinin senin varlığından bile haberi yoktur. Bırak sürekli onu düşündüğünü bilmeyi...

Şey, ben başardım. Ona ulaştım.

Ah, evet, romantizmi, özsaygıyı ve kendinizi âşık olduğunuz kişiye saklama gibi, mümkünse gerçekten yok saymaman gereken bu ve benzeri bütün saçmalıkları göz ardı ettim... Okulumdaki o özel çocuk var ya... Ona bekâretimi verdim.

Sana bütün kan dondurucu detayları anlatabilmeyi o kadar çok isterdim ki –ve eminim bugüne kadar yaptığım en ilginç şey olurdu– ama yapamam, sevgili okur, imkânsız.

Muhtemelen canımın acıyıp acımadığını merak ediyorsun. Ya da onun ne dediğini. Nasıl yaptığımızı. Hangi pozisyonlarda? Romantik miydi? Beni insan olarak değiştirdi mi?

Tek söyleyebileceğim, ilginç olmaya çalışırken çok fazla şeyi feda ettiğim ve işi fazla ileri götürdüğüm.

Daha kötüsü, işi geri alamayacağım bir noktaya getirmiş olmam. Bekâreti kaybetmek Tippex'leyebileceğin ya da bir silgiyle silip silgi tozlarını üfleyebileceğin bir şey değil.

Ve bekâretimi ragbi takımının kaptanına vermiş olmam aranızdan bazılarının kıskançlıktan çatlamasına

neden olsa da, seninle seve seve yer değiştirebileceğimi dürüstçe söyleyebilirim.

Çünkü olay şu: Takıntıya dönüştürdüğümüz bu insanları TANIMİYORUZ. Benim eskiden olduğum gibi bir eziksen, onlarla sohbet etmiyor, birlikte zaman geçirmiyor, genelde sadece onlara uzaktan hayranlık besliyorsun. Ve çekici insanlarla ilgili problem, onlara çekici bir kişiliği genelde senin yansıtıyor olman.

Benim durumumda, ortada öyle bir kişilik falan yoktu.

Sizin için ve kendim için ondan bilgi sızdırmaya çalıştım, ocuklar. Zihnine, kalbine ve ruhuna dair bir içgörü toplamak için. Keşke sonrasında bana kalbini açtığını syleyebilseydim. Başımı kucağına yasladığımı ve bana baskıcı anne babasını, en sevdiği kitabı, çocukluğunu ve okulun en popüler çocuğu olmanın getirdiği baskı hakkında her şeyi anlattığını.

Oysa tek yaptığı fermuarını çekip gitmek oldu.

Belki senin için ilginç bir haber olabilir ama benim için kalp kırıklığıydı.

Bu yüzden. zgnm, millet ama bu kadar. nc kural başladığı kadar hızlı bitti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Bree?”

Onu duymadı.

“Bree?”

Ha?

“Bree? İyi misin?”

Bay Fellows’un ağzını kıpırdattığını görebiliyordu. Ancak sözcükleri Bree su altındaymış gibi, boğuk ve anlamsızdı.

Bree başını sallar gibi yaptı.

“İyi misin dedim?”

Bree bu kez onu duydu. Başını düzgünce salladı. Kafası sanki on ton ağırlığındaydı. “Evet, iyiyim.”

Bay Fellows yüzü onunkiyile aynı hizaya gelecek şekilde eğildi.

“Gerçekten mi? İyi misin? Başladığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadın.”

Pazartesi akşamüstü, okul sonrasıydı. Büyük partiden sonraki büyük pazartesi günüydü ve Bree yaratıcı yazarlık atölyesinin başındaydı. Yani, bedeni oradaydı. Ama akli bambaşka yerlerdeydi. İşin aslı, hayır, Bree hiç iyi değildi. Görme düşüncesine

dayanamadığı için, o sabah Jassmine'i ekmişti. Ya da iyi arkadaş rolü oynamaya. Hasta olduğunu söyleyen bir mesaj çekmiş, sonra gün boyu okulda kimsenin onu görmemesine çabalayarak bir ninja gibi köşe kapmaca oynamıştı.

Ancak koridor sohbetlerinden Jass'in, partide içkisine ilaç katıldığı gibi zekice bir yalanı herkese yutturduğunu öğrenmişti. Herkesin şahit olduğu bir rezalet için dâhice bir paravandı. Böylece kimse Jass'in sarhoşluğuyla alay edemeyecekti. Ve ortalık Hugo'nun ona bu "zor durumu" atlatmasına yardım etmesinden sonra birbirlerine daha da âşık oldukları dedikodusuyla çalkalanıyordu.

Hugo... Bree bir önceki günün tamamını yüzü yorganın altında, kısmen kendini boğarak, zaman geçirmek için yüze kadar ve yüzden geriye, sonra tekrar yüze kadar ve yüzden geriye sayarak geçirmişti. İçinin bu kadar kararması sık sık başına gelen bir şey değildi ama geldiğinde de korkunç olurdu. Kendine zarar verdiği zamanlardan daha beterd. En azından o zamanlarda bir şeyler hissederd; sadece hiçlik değil. Ancak şimdi evren pekmezden oluşuyormuş ve Bree içinde yapışıp kalmış gibi hissediyordu. Hareket etmek bile büyük çaba gerektiriyordu. Pekmez kafasının üstüne yığılmıştı, her yerini acıtıyor ve beynini hamurlaştırıyordu. Latince dersine giderken Holdo'ya rastlamıştı ve Holdo bir şeyler olduğunu gözlerinden anlamıştı. Artık konuşmuyor olmalarına rağmen Bree'yi durdurdu.

"Bree? Sen iyi misin?" Elini tutmak için uzandı ama son anda durdu. "Sen çok... şey görünüyorsun... bilirsin işte."

Bree'nin böyle olduğu zamanlarda Holdo her zaman çok iyi davranırdı. Hiç soru sormazdı. Onu zorlamazdı. "Kendine gel" demezdi. Hiç konuşmadan arka arkaya dehşet verici korku filmleri açar ve Bree'nin kanepeye uzanıp yan gözle seyretmesine izin verirdi. Geçene kadar.

Ama bunlar geçmişte kalmıştı ve artık şu andaydılar, bu yüzden Bree sadece, “İyiyim,” diye mırıldanarak yanından geçip gitti. Holdo’nun yüzündeki anlayışı kaldıracak durumda değildi. Anlaşılmayı hak etmiyordu. Hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Dersler bitmişti, Bree’nin verdiği bile hatırlamadığı bir alıştırma üstünde çalışan bir grup aşırı hevesli yedinci sınıf öğrencisiyle birlikte yaratıcı yazarlık kulübündeydi ve Bay Fellows yüzünü yüzüne dayamıştı.

“Bir şey mi oldu? Alınma ama Bree, pek... şey... iyi görünmüyorsun.”

Bree kollarını yukarı uzatıp esnedi. Bugün dış görünüşüne pek aldırmamıştı, hiç kimse olduğu ve henüz Hugo’nun vücut parçalarının onun vücudunun içine girmedığı o güzel eski zamanlardaki gibi. Abartılı bir şekilde nefes verdi. “Ben... iyiyim. Cidden. Sadece... bilirsiniz işte.”

Bay Fellows yanına oturdu. “Hayır, bilmem.”

“Sadece... Ne anlamı var ki? O kadar. Ne anlamı var? Her şeyin?”

Kelimeleri telaffuz ederken bile yoruluyordu. Gözlerini muhtemelen olması gerekenden biraz daha uzun süre kapalı tuttu ama iyi geldi.

“Bree. Başına bir şey mi geldi?”

“Hayır. Evet. Bilmem.”

Onunla burada konuşamazdı. Etraflarında onları dinlemeye çalışan bir sürü çocuk varken. Hem zaten, onunla konuşabilir miydi ki? Bay Fellows bir öğretmendi. Ve Bree’yi severdi. Ve olanları duyunca onu artık sevmeyecekti. Yaptığı, Bree’nin yapacağı bir şey değildi. Bay Fellows’un ona bakışını mahvedecekti ve Bree’nin önemsedığı tek şey onun gözünde nasıl göründüğüydü.

“Neden yaratıcı yazarlık kulübü bitince konuşmuyoruz?”

Bree kendini başını sallarken buldu.

Yarım saat sonra, Bree sarı bir kurşunkalemi ileri geri yuvarlayarak Bay Fellows'un masasında oturuyordu.

"Sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Bree kalemi yanlışlıkla masadan aşağı yuvarladı. Kalem hiç ses çıkarmadan halının üstüne düştü.

"Bu görev tanımınızın bir parçası mı, efendim? Yoksa bir danışman öğretmene falan mı gitmem gerekir?"

Bay Fellows derin bir iç çekerek yüzünü ovuşturdu. "Bir öğrencinin iyiliği beni ilgilendirir, Bree."

"Ben sadece bu muyum? Bir öğrenci?"

Öfkelenmesini bekledi. Savunmaya geçmesini. Bree sınırları zorladığında hep yaptığı gibi. Ama bu sefer öyle olmadı. Sadece biraz daha yaklaştı.

"Bir öğrenciden fazlası olduğunu biliyorsun, Bree."

Karanlık biraz olsun dağıldı.

"Sen aynı zamanda arkadaşımısın. Ve arkadaşlar bir sorun olduğunda birbirlerine anlatırlar."

Bree ona anlatamazdı. Bu gözündeki Bree'yi yerle bir ederdi. "Sadece... Hugo'nun partisi."

Bay Fellows, "Ne oldu?" diye sordu. "Beni endişelendiriyorsun."

Ama Bree söylemeyecekti. Bay Fellows anlamazdı.

Ayağa kalktı. "Unutun gitsin."

Bree sınıftan çıkacakken Bay Fellows onu kolundan yakaladı.

"Dur."

Bree koluna, onun dokunduğu yere baktı. Bay Fellows elini çekmedi.

"Yarın ne yapacaksın?" dedi neredeyse fısıldayarak.

"Ha?"

Bay Fellows'un yüzünde telaş vardı. Suç ortaklığı yapar gibi. "Yarın."

"Şey, buraya geleceğim. Her zamanki gibi. Neden?"

Bay Fellows'un dokunuşu yumuşadı ama elini çekmedi.

"Okul gezisine çıkmaya ne dersin? Eğitici bir geziye. Sadece sen ve ben."

Bu, kurallara aykırıydı. Mantık, her zamanki gibi, Bree'nin beynine bunun neden yanlış olduğuna dair nedenler sıralayan sinyaller gönderiyordu. Ama böyle yaşanmazdı, değil mi? Mantığa göre. Bu yüzden Bree içinden gelenlere ve heyecana beyninde yer açmak için düşünceleri istenmeyen yemek misafirleri gibi bir kenara itti.

Başını tamam der gibi salladı. "Kulağa... harika geliyor."

Geliyordu da.

Cevabının Bay Fellows'un yüzünde aynı ahlaki çatışmaya neden olduğunu gördü ve içinde köpürüşünü seyretti. Ancak beyni belli ki Bree'yle aynı sonuca varmış olacak ki ona gülümsedi.

"Tren istasyonunda buluşalım mı? Saat onda mesela? Okula hasta olduğumu söylerim."

"Evet."

Bree'nin kolunu bırakıp yerine oturdu. "Sanırım söylememe bile gerek yok ama bundan kimseye bahsetmemelisin."

Bree o gün ilk kez gülümsedi.

"Efendim?" Soruyu sormaya korkuyordu ama sormaya ihtiyacı vardı. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Bay Fellows alnına düşen saçları geri itip başını kaşıdı. Yüzü peluş bir ayıcık gibi yumuşacık görünüyordu.

"Çünkü bazen, birinin yanında olma sırası sana gelir, Bree. Ve şu anda yanında benden başkasını isteyeceğini sanmıyorum."

Tehlikeli sözcükler. Tehlikeli, doğru sözcükler.

"Teşekkürler."

"Yarın görüşürüz."

otuz Üçüncü Bölüm

Bree tam yeniden nefes alabildiğini hissederken, tam kendini yeniden güvende hissederken... koridorda Hugo'ya çarptı. Tam anlamıyla. Çarpışan arabalar gibi. Kime çarpıştığını gördüğü anda o boğucu kara madde tekrar üstüne hücum etti.

“Bak, bak, bak, kimleri görüyorum.”

Bree'yi baştan ayağa süzdü. Bree irkilip kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

Hugo'nun polo tişörtünün yakası çamurla kaplıydı; ragbi antrenmanından çıkmış olmalıydı. Bree okuldan sonra güvende olacağını sanarken aptallık etmişti.

“Merhaba, Hugo.”

Hugo ellerini kaldırdı. “Ooooo, çok resmiyiz, Bree. Bence bu pek uygun değil, sence?”

Bulantı. Bree'nin midesi bulanmaya başladı.

“Şişşt. Sen düpedüz aptal mısın?”

Hugo dilini üst dişlerinin üstünde gezdirdi. “Rövanşa tamamen varım.”

Midesi bu kadar bulanırken Bree ona penisini buzdolabı kapağına sıkıştırmasını söyleyemedi. Hugo fazla tehlikeliydi.

Sesini tıslama seviyesinde alçalttı. “Senin istediğini aldıktan sonra ilgini kaybetmen gerekmiyor muydu? Olayın bu değil mi?”

Hugo güldü. Başını arkaya atarak, kahkahayla.

“Senin de şimdi yapışkan bir kıza dönüşüp Jassmine’i terk edip seninle evlenmemi istemen gerekmiyor mu?”

“Alçak sesle konuş. Biri duyacak.”

Hugo etrafına baktı. “Ne olmuş yani?”

“Ne olmuş yani mi? Jassmine’in kalbinin üstüne işemek mi istiyorsun?”

“Mımm. Müstehcen. Su sporlarına meraklı olduğunu bilmiyordum, Bree.”

Bree onun yakınında durmaya dayanamıyordu. “İğrençsin.” Gitmek için topuklarının üstünde döndü ama Hugo bileğini yakaladı.

“Nereye gidiyorsun?”

Bir anda yüzünü öfke bürümüştü. Saldırgandı. Bree’nin mide bulantısı yerini korkuya bıraktı.

“Uzağa. Sen aptalca bir şey söylemeden. Yüksek sesle. Ve her şeyi mahvetmeden.”

“Umarım bu birlikte geçireceğimiz zamanın sonuna geldiğimiz anlamına gelmiyordur.”

Bree başını dikleştirerek, “Jassmine benim arkadaşım,” dedi. Belki de ruhunu ikna etmek bir işe yarardı. Onca testosteron arasında bir yerde gömülü bir ruhu olmalıydı.

Hugo elini bıraktı. “Komik... Geçen akşam arkadaşısı gibi davranmıyordun.”

“Sen de erkek arkadaşısı gibi davranmıyordun.”

“Tuş.” Hugo gülümsedi. “İşte bu yüzden tam birbirimize göreyiz.”

Bree tükenmiş vücudunda kalan son gücü toplayıp Hugo'nun elini tuttu ve onun kasığına bastırdı.

“Hayır. Asıl sen ve elin birbirinize göresiniz. Ve bu kadar özel bir ilişkinin arasına girmeyi asla istemem.”

Hugo'yu kahkahalarıyla baş başa bırakıp koridorda uzaklaştı.

Boş evlerine girdiği anda kendini yatağa attı. Annesi alışverişte, yogada ya da yeni mükemmel kızının neden eski berbat kızına dönüştüğünü merak etmekle meşgul olmalıydı. Bree yorganı kafasına çekti ve Hugo'yu gördüğü andan beri bastırdığı bütün duyguların taşmasına izin verdi. Yumruğunu ısırdı, minik kan damlacıkları çıkıp, demir tadı alana kadar. Bu, midesini tekrar bulandırdı. Çöp kutusunu yatağının yanına çekti ve kuru kuru öğürdü; Jass'in getirdiği bir magazin dergisinin üstüne hiçliği tükürdü. Bu memnuniyet geçince, gözlerini tavana dikip banyodaki keskin nesneleri düşünmemeye çalışarak yüze kadar ve sonra yüzden geri saydı.

Hugo tehlikeliydi. Bree bunu en başından beri biliyordu ve planının bu kısmı kolay olmayacaktı. Bree iki şeyi hesaba katmamıştı; a) vicdanının baskın çıkacağını ve b) cinsel deneyimin tekrarlama düşüncesine bile dayanamayacağı kadar berbat olabileceğini. Bunlar, planına kocaman bir çomak sokmuştu.

Onu rahat bırakması için Hugo'yu gerçekten kusmadan nasıl sakinleştirebilirdi? Hugo'nun kovalamaktan hoşlandığını anlamıştı. Bunalıp kendini farklı bir oyuna kaptırmadan önce onu sadece belli bir süre geri püskürtebilirdi.

Karanlık tekrar süzölmeye başladı. Bree karanlığın tavanın üst köşelerinden başlayarak duvarlardan aşağı inmesini izledi. Teninin içine işlemeye, damarlarında akıp doğruca kalbine ulaşmaya –ve onu uyuşturmaya– hazır, gerçek bir gölgenin üstüne geldiğini görebiliyordu.

Bree'nin ona karşı koyacak iradesi kalmamıştı.

Ama sonra, tam karanlık ona ulaşmak üzereyken yataktan kalkıp özel kitap rafına gitti. Kitaplar her zaman yaptıkları gibi onu kurtarsın diye.

Jane Austen'in *İkna* romanını aldı ve sondaki en sevdiği kısmı açtı.

"Yarı eziyet çekiyor, yarı umutlanıyorum."

Kitabın o sayfası açık kaldı. Cümle hâlâ Bree'nin yıllar önce ilk kez okuduğu günlerde tükenmez kalemle etrafına çizdiği pembe kalplerle süslüydü. İşlerin bir türlü yoluna girmediği uzun bir sabır ve özlem hikâyesinden sonra, kitabın en sonunda baş kahramana yazılan bir mektupta aşka dair bir cümleydi.

Bree içirse cümle hayatına dairdi.

Hayatının yarısı eziyetti; sırf Bree olmaktan ve kendini dünyanın onu gördüğü şekilde görmesinden kaynaklanan eziyetti. Tuhaf. Amaçsız. Pis.

Ama hayatının diğer yarısı umuttu. Sonunda her şeye değeceği ve eninde sonunda sürekli acı çekmekten kurtulacağı umudu.

O eziyetin bunun kadar güzel kelime ve cümleler üreteceği umudu.

Aynı zamanda aşka dair bir cümleydi.

Bay Fellows...

Bree ertesi günü onunla geçirecekti.

Bir kibrit çakılmıştı sanki.

Ve iki gündür ilk kez, üzgün yüzünde minik bir tebessümle ve elinde sıkı sıkı tuttuğu kitapla doğru düzgün bir uykuya dalarken, kötülük geri çekildi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İstasyonda onunla buluşmaya giderken dizleri titriyordu. Hatta dizleri bacaklarının geri kalanıyla anlaşılmayan bir irade geliştirmişti. Sakinleştiricilerin etkisi altında maraton koşmaya çalışmaktan farksızdı.

Bir de elbette ne giyeceğini karar verme sorunu yaşamıştı.

Bree, Bay Fellows'un aldırmayacağını biliyordu. Gerçekten aldırmazdı. Mezuniyet balosunda vücuduna oturan şampanya renkli o berbat elbisesini giymişken onu öpmüştü. Bree'nin geniş fosforlu çizgili çorap koleksiyonunu görmüştü. Kendini ifade etme yolu olarak seçtiği her tür saç rengine tanık olmuştu. Üstelik... bu bir randevu bile değildi... Değil mi?

Ayrıca Bree'nin bir beyni vardı. Bay Fellows'un ilgisini çeken bir beyni. Bugün aslında beyninin geziye çıktığını fark edince güldü. Tanık koruma programındaki birinin deniz kenarında kafa dinlemesine izin verilen bir gün gibi. Bugün entelektüel şeyler söylemesine izin vardı. Gizli gizli okuduğu kitaplardan bahsedebilirdi. Her şey harikaydı; ancak aynı zamanda... şey... muhteşem görünse hiç fena olmazdı doğrusu.

Sonunda dar bir kot pantolon, dantelli siyah bir kazak ve kendini cazibeli bir casus gibi hissettiren kısa suni bir kürk cekette karar kıldı. Görüntüsünü kırmızı bir ruj ve hafif bir rimelle tamamladı.

Ah... bir de çantasına bir Kafka kitabı gizlemişti; kitabı kaza süsü vererek yere düşürmeyi ve ona *“Ah, ne kadar aptalım, bunu okumuş muydunuz?”* diye sorup kirpiklerinin arasından entelektüellik, cinsellik ve masumiyet dolu gözlerle bakmayı planlıyordu.

Pekâlâ, planı buydu.

Yaya geçidinin düşmesine bastı ve yeşil adamın yanmasını bekledi. İstasyonun girişine sadece yirmi metre kala onu bekleyen Bay Fellows’u gördü. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Oradaydı! Sürgülü kapının önünde bir ileri bir geri yürümesini keyifle seyretti. Bay Fellows kaygıyla sürekli saatini kontrol ediyordu.

Henüz Bree’yi görmemişti.

Bree karşidan karşıya geçti ve gözünü ondan bir an ayırmadan yanına yürüdü. Bay Fellows etrafta okulun casuslarını arar gibi kafasını endişeyle bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu. Ve sonra, nihayet, onu gördü.

Bree, onun yüzünden geçen çelişkili duygu yelpazesini izledi. Korku. Geldiğine şaşırarak, belki? Ve rahatlama. Bay Fellows’un gözleri yumuşadı ve Bree basamakları çıkarken kendini gülümsemekten alamadı.

Nasıl selamlaşacaklarını bilemedikleri tuhaf bir an yaşandı. Tuhaf bir sarılma –öpüşme– yana çekilme dansının ardından hızla ve sessizce İngiliz usulü nazik bir yanaktan öpmeye karar kıldılar.

“Bree, geldin.”

Bree sırttı. “Şaşırmış gibisiniz.”

“Hayır. Evet. Şey, geleceğinden emin değildim.” Bay Fellows etrafa gergin bir enerji yayıyordu. Sesi biraz heyecanlı gibiydi.

Bree, onu sakinleştirmeye çalışarak yumuşak bir sesle, “Geleceğimi söylemiştim, değil mi?” dedi.

“Evet, elbette. Sana bir metro kartı aldım. Gerçi indirim almak için Gençlik Demiryolu Kartı’nı kullanamadım. Çünkü elbette bende o karttan yok, değil mi? Çünkü ben yaşlı herifin tekiyim. Senin gibi değilim. O yüzden normal bir kart alabildim. Sorun olur mu? Olmaz, değil mi?”

“Efendim, sorun değil. Kart için para ister misiniz?”

Bay Fellows irkildi. “Aman Tanrım. Az önce bana efendim dedin. Biz ne yapıyoruz, Bree?”

Bay Fellows sınıf dışında tamamen farklı görünüyordu. Aralarında otoriter bir masa yoktu. Her zamanki lacivert takım elbisesi yerine V yakalı gri bir kazak ile kot pantolon giymişti ve saçlarının büyük kısmını örten bir bere takmıştı. Bu her şeyi daha da tuhaf gösteriyordu. Ve daha yanlış. Ancak Bree, Bay Fellows’un onu gördüğü anda nasıl baktığını hatırlayınca, bu aptal projeye başladığından beri hiç olmadığı kadar mutlu hissetti.

“Gerçek adınızı bilmiyorum, Bay Fellows.”

Söylenecek en aptalca şeydi. Bay Fellows iç geçirerek elleriyle yüzünü kapadı.

“Elbette bilmiyorsun. Aman Tanrım, cidden Bree, biz ne yapıyoruz?”

Bree uzandı ve Bay Fellows’un ellerini yumuşak bir hareketle indirip onu kendisine bakmaya zorladı.

“Yanlış bir şey yapmıyoruz.”

“Bu yasadışı.”

“Hayır, değil. Hayatından nefret eden on yedi yaşında bir kız olduğum için okulu kırmış olabilirim. Siz de başka bir iş görüşmesine gitmek için hastalık numarası yapmış olabilirsiniz. Şans eseri tren istasyonunda karşılaştık. Kimse aksini ispatlayamaz.”

Bay Fellows ona uzun uzun baktı. “Ama öyle yapmıyoruz, değil mi, Bree?”

“Ne yaptığımızdan emin değilim ama yanlış gelmediğini biliyorum.”

Bay Fellows’un yüzünden bir gülümseme geçti. “Her zamanki gibi çok haklısın.” Sesi şimdi daha mutluydu. “Her neyse, sarılıp öpüşüyor falan değiliz ya, değil mi?”

“Hayır.” Bree hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. “Sadece beni neşelendirmeye çalışıyorsunuz, değil mi?”

“Öyle.”

Birbirlerine sırttılar.

“Tren ne zaman kalkıyor?” diye sordu Bree.

Bay Fellows sürgülü kapının camından ilan panosuna baktı. “On beş dakika kadar sonra.”

“Harika. Çok vakit var. Bir şişe su alacağım.” İstasyona bağlı olan küçük dükkâna yöneldi ama Bay Fellows seslenince durup arkasına döndü.

“Logan,” dedi Bay Fellows.

“Ne?”

Bay Fellows gözlerinin tam içine bakıyordu; o kadar yoğundu ki neredeyse nefesi kesilecekti. Sadece tadını çıkardı...

“Gerçek’ adımı. Logan.”

Bree gülümseyerek, “Tanıştığımıza memnun oldum, Logan,” dedi.

Logan da ona gülümsedi.

“Ben de.”

otuz Beşinci Bölüm

Bu, günün büyük kısmı için tuhaflığın sonu oldu. Logan'ın aşması gereken ahlaki huzursuzluk her neyse geride kalmıştı. Londra'ya kadar çok keyifli bir yolculuk yaptılar. İş saati geçtiği için vagonun yarısı boştu ve Logan'ın satın aldığı gazetenin her köşesini okumak için bol bol yer buldular.

Çift olmak gibiydi. Bree'nin her zaman bir yarısı olmak istediği çiftlerden. Hoş bir sessizlik içinde yolculuk ediyor, sadece ekleri değiş tokuş etmek, iyi, komik ya da hatalı buldukları kısımları yüksek sesle okumak için konuşuyorlardı. Zaman zaman gazetelerini bırakıp hızla yanlarından akan yemyeşil çayırları seyrediyorlardı, çayırlar zamanla yerini ofis binalarına ve trafikten tıkanmış yollara bıraktı. Bree, Londra'ya trenle gitmenin ona her zaman Larkin'in *The Whitsun Weddings*⁵ şiirini anımsattığına dair bir yorum yapınca Logan ona var olan en özel şeymiş gibi hissettiren bakışlarından birini attı.

5 (İng.) Hamsin Yortusu Düğünleri. (ed. n.)

Bree ebediyen o vagonda kalabilmek için tren raylarının sonsuza kadar uzamasını, her zaman bu kadar mutlu kalabilmesi için Tanrı'nın elektronik oyuncak araba raylarında olduğu gibi daha çok tren yolu inşa etmesini diledi. Ancak tabii ki Tanrı dünyadaki açlık ve savaşları çözüyor gibi yapmakla meşguldü ve bu yüzden, biraz fazla erken, trenin yavaşladığını hissetti ve Victoria istasyonuna vardılar.

Farkında olmadan vagonun her yerine saçtıkları gazeteleri toplarlarken Bree, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sürpriz."

Bree, Yaşam ekini çöpe atmak için katlarken yüzünü buruşturdu. "Sürprizlerden nefret ederim."

"Ama bunu seveceksin."

Çöplerini attıktan sonra metroya doğru ilerlediler. Tüneller hâlâ birkaç saat önceki kalabalıktan arda kalan vücut ısısının sıcaklığını taşıyordu. Metroyu beklerken Bree kürk ceketini çıkarıp eliyle yüzünü yelpazeledi. Çok geçmeden gelen trene atladılar ve ikisi de oturmayıp birer direğe tutundu.

"Metroyu seviyorum," dedi Bree karanlığın içinde hızla yol alırlarken. "Bana her zaman İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma fotoğrafları anımsatıyor. İnsanların yığınlar halinde burada uyuduğu, istasyonları dev bomba sığınakları olarak kullandığı zamanları."

"Ben çok meraklısı değilim," dedi Logan. "Sıkışıp kalırsak olabilecekleri düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Yavaş yavaş boğuluruz gibi şeyleri mi?"

"Aynen öyle."

"Hayır, boğulmayız."

"Şey, belki ölmeyiz. Ama ben kesinlikle bir tür sinir krizi geçiririm."

Bree onu şaka yapar gibi dirseğiyle dürttü. "Ah, sanki işi asıp bir öğrenciyi Londra'ya götürmek bir tür sinir krizi değil."

Şakası havada asılı kaldı.

Logan'ın yüzü ifadesizleşti.

"Haydi, şaka yapıyordum."

Logan, Bree'nin yüzü yerine ayakkabılarına bakarak, "Komik değil, Bree," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, onu anlamış oldum."

Sessizlik iki durak sürdü.

Sonunda Bree, "Hangi durakta ineceğiz?" diye sordu.

Logan önce cevap vermedi. Bree kendini biraz suçlu hissetti ama daha çok öfkeliydi. Neden tamamen yasak bir şey yaptıkları konusunda şaka yapamıyorlardı? Normalmiş gibi davranmak çok acayipti.

"Bir sonrakinde."

Bree vagonun tavanındaki metro haritasına baktı. "King's Cross St Pancras'ta mı?"

"Evet, orada."

"Yoksa beni Paris'e mi götürüyorsun?" Bree'nin yüzü aydınlandı.

"Şey... hayır."

"Imm... elbette hayır, tabii ki."

Bir süre daha boğucu sessizlikte yol aldılar. Bree biraz rahatsız olmuştu ve bakımlı saçlarının altındaki aklıyla nedenini tam olarak kestiremiyordu.

Pekâlâ, tamam, kestirebilirdi.

Logan ona duyduğu sonsuz aşkı trene bindikleri anda ilan etmemişti. Parmaklarını parmaklarına kenetleyip gözlerinin içine bakarak, "Bree. Kaçalım ve bir karavanda şiirler yazarak ve yazdıklarımızı gürül gürül yanan bir ateşin başında birbirimize okuyarak yaşlanalım," dememişti.

İstasyonlarında indiler ve ayak bileklerini turistlerin tekerlekli valizlerinden kaçırarak yürüyen merdivenden çıkıp parlak kış güneşine adım attılar.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

“Şimdi nereye?”

Logan yön duygusunu kazanmak için etrafına baktı ve haritaya bakmak için kenara çekildi. “Şey... sağa, sanırım.”

Telaşlı trafiğin içinde kısa bir süre yürüdükten sonra Logan durdu ve “Geldik,” dedi.

Bree karşılarında yükselen kırmızı modern binaya baktı.

“Neredeyiz?”

“Bilmiyor musun?”

Bree başını hayır anlamında salladı.

“Britanya Kütüphanesi.”

Bree’nin bütün sıkıntısı dağıldı.

“Cidden mi? Burası mı?” Bree kırmızı ve krem rengi karolarla döşeli avluya ve binanın parlak kızıl tuğlalarına baktı. Her şey çok temiz, derli toplu ve en tuhafı yepyeni görünüyordu.

“Ne? Ne oldu?”

Bree olduğu yerde etrafına bakarak döndü. “Bir şey yok. Sadece, böyle görüldüğünü düşünmemiştim.”

“Buraya hiç gelmedin mi?”

“Hiç.”

Logan kendiyle gururlanmış gibiydi. “Nasıl olmasını bekliyordun?”

Bree omuz silkti. “Bilmem. Hogwarts gibi. Burası çok... modern.”

“Britanya Müzesi Okuma Salonu’ndan buraya taşıldılar. Yani eskiden Hogwarts’a daha çok benziyordu. İçeride yayımlanmış bütün İngiliz kitaplarının bir kopyası var, biliyor musun?”

Bu bilgi Bree’yi heyecanlandırdı. “Gerçekten mi? Hepsinin mi?”

İçerisi daha da gösterişliydi ve hiç kütüphane gibi görünmüyordu. Güvenlik görevlileri çantalarını kontrol ettikten sonra Bree dev mermer basamakları neredeyse uçarak çıktı.

“Bir kitabın yaşayabileceği daha mutlu bir yer düşünemiyorum,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

Logan güldü. “Yani Hogwarts’a benzememesi önemli değil mi?”

Bree başını hafifçe evet anlamında salladı. Etraflarındaki herkes Bree’nin arkadaş olabileceği gibi insanlara benziyordu. Hepsinin elinde bir ya da daha fazla kitap vardı. Son moda aptal giysiler yerine bir ders çalışma gününe uygun, rahat kıyafetler içindeydiler. Ve sessizliği bayağı ciddiye alıyorlardı.

“Belki bir gün benim de kitabım burada olur.”

“Yeni bir kitap üstünde çalışmaya başladın mı?” Logan –Bree adının bu olduğunu bilmekten asla sıkılmayacaktı– ona hayranlık ve kaygı karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

Bree kendi kendine sıırttı. “Üstünde çalıştığım bir şey var. Ama henüz ne olduğundan emin değilim.”

“Yazmaya devam etmen harika, Bree.”

“Şey, artık kendini iskeleden atmak isteyen kızlar yok, merak etme.”

Logan’ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

“Çok yazık...” Logan’ın gülümseme-mesi daha da büyüdü.

“Hey!” Bree, Logan’ın koluna bir şaplak indirdi. “Bence o müthiş bir düzyazı örneği idi.”

“Bir intihar girişiminin 110.000 kelime boyunca sürmesini sağlamak bence de büyük bir başarı.”

Logan bir kahkaha atınca Bree etraflarındaki insanları rahatsız etmek pahasına, yapmacık bir öfkeyle onu devasa merdivende kovalamaya başladı. Nefes nefese kaldı, karnına (taş gibiydi) şakayla karışık bir yumruk indirdi ve birlikte bir banka çöktüler.

Bree tavana bakarak, “Ee, burada ne yapacağız?” diye sordu.

Logan alnını kaşırken rahatsız görünüyordu. “Şey, bütün kitapların aslını görmek için okuma odasına giriş başvurusu yapman gerekiyor.”

Bree yüzünü buruşturdu. “Bu kütüphane deli mi? İçeri elini kolunu sallayarak giremiyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman girmek için başvuru yapabilir miyiz?”

Logan daha da rahatsız göründü. “Şey, on sekiz yaşından büyük olman gerekiyor.”

Bree başını ağır ağır salladı. “Tabiiiii.”

“Ancak seni buraya bir şey göstermeye getirdim.”

“Yaşım tutuyor mu?”

Espri olması gerekiyordu ama sesi öyle çıkmamıştı. Yaş farkı ve burada olmamalarını gerektiren bütün nedenler ucuz bir parfüm gibi havada asılı duruyordu.

“Gel, bu taraftan.”

Bree’yi antika kitaplarla dolu dev cam bir kolonun yanındaki merdivenlerden aşağı indirdi. Bree cam kapaklı yüksek rafları işaret etti.

“İşte, Britanya Kütüphanesi’nin böyle görüneceğini sanıyordum.”

“Görsel olarak, bilgisayar ekranındaki bir veritabanından biraz daha etkileyici, değil mi?”

“Nereye gidiyoruz?”

“Alt katta.”

Bree’yi karanlık bir kapı eşiğinden geçirdi ve koyu mor bir ışığa girdiler. İçerisi insanda hemen uslu davranma zorunluluğu uyandıran müze serinliğindeydi. Herkes arkadan aydınlatılmış cam kutuların üstüne eğilmişti.

“Burası neresi?” diye fısıldadı Bree.

Odanın sükuneti Logan’ın yüzünü sakinleştirmişti. Bree’nin elini tutup sıktı.

“Britanya Kütüphanesi Hazinesi. Seni neşelendirecek bir yer varsa burasıdır diye düşündüm.”

Bree de onun elini sıktı. Sıkıca. Sonra hazineyi keşfetmek için bıraktı.

Edebi pornografı gibiydi. Gördüğü her şey onu mutlu ediyordu. İçeride Shakespeare'in eserlerinin orijinal baskıları, Logan'ı etkilemek için biliyormuş gibi yaptığı Magna Carta adında önemli eski bir belge ve John Lennon tarafından kaleme alınmış elyazısı şarkı sözleri vardı. Bree her birinin önünde bir asır geçirdi; tarihin içinde kaybolurken nefesinin buğusu cama vuruyordu. Bu yadigarlara daha önce dokunmuş bütün o farklı insanları, hayatlarının nasıl olduğunu, başlarından neler geçtiğini hayal etti.

Logan gülümseyerek onu takip etti. "Hoşuna gitti mi?"

Bree başını salladı. "Evet. Hem de çok."

"En güzelini sona sakladım." Bree, Logan'ın uzattığı eli çekerek tuttu ve beraber, sergilenen birkaç şeyin arasından geçip merkezdeki bir cam kutunun önünde durdular. "Jane Austen'in yazı masası," dedi, Bree'nin daha iyi bakabilmesi için bir adım geri çekilerek. "Ve gençliğinde tuttuğu günlük."

Şöyle dese de olurdu: *İşte her şey burada. Ben senin için yaratılmışım.*

"Haydi canım." Bree yüzünün tamamını cama bastırdı. "Bunu nereden bulmuşlar ki?"

"Ailesi bağışlamış."

"Yani Jane Austen'in soyundan gelen, bizimle aynı havayı soluyan insanlar mı var?"

"Evet, sanırım... Ama tabii ki hiç çocuğu olmadığı için, bugüne kimin üstünden ulaştığını bilmiyorum. Belki de..."

Bree dinlemeyi bıraktı. Masayla özel bir an yaşıyordu. Mümkün olduğunca çok yaklaşmak için alnını cama yapıştırdı.

Jane Austen bu masada yazmıştı.

Jane Austen.

Bree'nin evrendeki en büyük idolü.

Koyu renk ahşabı, Jane'in mürekkeplerini, parşömenlerini ya da o zamanlarda her ne kullandıysa, onları sakladığı küçük yarık ve girintileri dikkatle inceledi. Jane'in yetenekli parmakları bu masaya dokunmuştu. Onları ayıran cam olmasa Bree de aynı yerlere dokunabilirdi.

Rastgele bir sayfada açık bırakılan günlük masanın yanında sergileniyordu. Onun elyazısı. Jane Austen'in gerçek elyazısı orada, Bree'nin tam karşısında duruyordu. Bir an için gözlerini yumdu ve o sayfanın bir zamanlar nasıl boş olduğunu hayal etti. On dokuzuncu yüzyılda üstüne bir şeyler karalanmasını beklerken nasıl boş boş durduğunu. Ya da birinin bir telefon numarası not etmek için bir sayfa koparmasını... O zamanlar telefon numaraları yoktu ama neyse. Ancak bir gün, Jane Austen bir gün oturmuş ve o sayfayı düşünceleri ve duygularıyla doldurmuştu ve işte, tarih yazılmıştı. Ne Jane'in ne de sayfanın, birkaç yüzyıl sonra Bree'nin tam o sayfaya bakacağından haberi yoktu. Bree kendi sadık bilgisayarını düşündü. Yüzlerce yıl sonra gelecekte bir gün kafası karışık bir başka kız da Bree'nin eşyalarına bakmak için yüzünü bir müzede, bir vitrine dayayacak mıydı? Bree bunu sadece dileyebilirdi.

Derin bir iç çekince Logan ona baktı.

"İyi misin sen? Sanırım, bir an seni kaybettim."

"Çok iyiyim. Tanrım, o zamanlar çok daha romantikmiş ama değil mi?"

Logan'ın kafası karışmış gibiydi. "Ne? Âşık olmak mı? Jane'in çok romantik bir hayatı olduğunu sanmıyorum."

Bree başını salladı. "Hayır. Âşık olmak değil. Yazmak, kalem, mürekkep ve kâğıtla yapılırken çok daha romantikmiş. Sanki..." Doğru kelimeyi aradı. "Daha zamansızmış. Ve her şeye değer." Eliyle masayı işaret etti. "Bir düşünsene. Bugün evrene akıtılan ne çok söz var. Hepsi dijital ortamda. Hepsi Comic Sans ya da Times New Roman fontunda. Saçma sapan internet sayfaları. 24 saat açık

kalan kanallara dijital olarak yüklenen aptal haberler. Bunca yazı nereye gidiyor? Kaydını kim tutuyor? Neyin yayınlanmaya değer olduğuna neyin olmadığına kim karar veriyor? Ama o zamanlarda...” Bree tekrar gözlerini kapadı ve zihninde eski zamanlarla ilgili yer etmiş görüntüleri canlandırdı; kafasında canlandırdıklarının *Gurur ve Önyargı*’nın BBC versiyonuna çok benzemesi de komikti. “O günlerde bir şeyler yazmak isteyenlerin kâğıt alması gerekiyordu. Satın almak! Ve mürekkep. Ve bir kalem. Ve pahalı olduğu için bir sürü kâğıt ziyan edemezlerdi. Bu yüzden insanlar yazdıkları zaman, sadece ham fikirleri olduğu için ve lanet olası bir sosyal ağda paylaşarak varlıklarını ispatlamak amacıyla değil, yazmaya değer olduğu için yazarlardı.”

Bree durdu ve tam utanıp savunmaya geçecekken Logan’ın ona bakışını yakaladı.

Logan ona gerçekten bakıyordu.

Yüzü Bree onu sızlanmasıyla büyülemiş bir tür sihirli söylenme perisiymiş gibi donakalmıştı. Gülümsemesi rahattı. Saçlarının tamamı gözlerine dökülmüştü ve geri itmeye bile zahmet etmemişti. Bree kendini çıplak hissetti.

“Ne?” dedi utanarak.

Logan yine de cevap vermedi.

“Ne oldu?”

Logan başını belli belirsiz iki yana salladı. “Hiç.”

“Söyle,” diye üsteledi Bree.

Logan ağzını açtı. Kapadı. Sonra tekrar açtı.

“Sadece bazen daha on yedi yaşında olduğunu unutuyorum. Ve şey...” Tekrar ona baktı. “Ve bazen kendime bunu gerçekten hatırlatmam gerekiyor ki...” Gerisini getirmede.

Bree’nin kalbi bir mikrodalga fırına itilmiş gibi ısındı ve sıcaklık midesine kadar yayıldı.

“Ki ne?”

Logan bir karar vermiş gibi ona doğru cesur bir adım attı.
“Ki seni tekrar öpmeyeyim.”

Logan ona doğru eğildi ve Bree de ona yakınlaştı, enfes bir öpüşmeden hemen önce gelen o beklenti dolu tatlı rahatlama duygusunun tadını çıkardı. Teninin her santimi karıncalanıyordu.

Ama öpücük gelmedi.

Bree Logan’ın ılık dudaklarını beklerken, öfkeli bir dirsek yedi. Arkasına baktı.

“Hey.”

Elinde *Akıl ve Tutku*’nun hediyeelik eşya mağazasından alınma pahalı bir kopyasını tutan öfkeli bir yaşlı kadın onu kötü kötü bakarak itip yanından geçti. Hiç de üzgün görünmeyen bir tavırla, “Üzgünüm. Sadece Jane’in masasına yaklaştırmaya çalışıyorum,” diye gürlledi.

Bunca zamandır masanın önünde duruyorlardı. Bree silkinip gerçeğe döndüğünde, romantik yakınlaşmalarının arkalarında homurdanan bir sıranın oluşmasına neden olduğunu gördü. İkisi de kızardı. Logan öksürerek uzaklaştı.

“Şey, evet, özür dileriz. Önünü kapamak istememiştik.”

Gerçeklik devasa bir ele dönüşmüş Bree’nin omzuna vuruyordu sanki.

Adam evliydi. Onun öğretmeniydi. Yanlıştı. Hem de çok.

Jane Austen bile öyle düşünmüş olmalıydı. Uygun bulsaydı, ruhu, masasının önünde akılları başlarından gidene kadar öpüşmelerine hiç şüphesiz izin verirdi. Onları ayırmak için aksi bir emekli gönderdiği düşünülürse, belli ki onaylamıyordu.

İnsanlar sırayla yanlarından geçip Jane’in masasına bakarken ikisi de gözlerini kararlılıkla haliye sabitledi.

Bay Fellows resmiyetle, “Sırada ne var?” diye sordu.

“Emin değilim, efendim.” Bree nedenini bilmeseydi de “efendim” sözcüğünü özellikle vurguladı. “Bu geziyi planlayan sizsiniz.”

Bay Fellows saatine baktı. “Şey, henüz erken ama istersen eve dönebiliriz. Gerçi benim... imm... eşim saat yediden önce dönmemi beklemiyor.”

“Eşim” sözcüğü Bree’ye kurşun gibi saplandı. Bree sadece... sözel bir mermi olduğunu düşündü. “Efendim’e bir misilleme. Ancak her şey bu kadar harika giderken, peşini böylece bırakmazdı. Yapacak bir şey bulmak için beynini kurcaladı. Öpüşme içermeyen bir şey. Aklına bir şey geldi.

“Gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Çok uzak olduğunu sanmıyorum.”

Bay Fellows şüpheli görünüyordu. Her nasılsa karşılıklı güvenleri kaybolmuştu. Berbat bir histi.

“Gerçekten mi? Neresi?”

“Bedava.”

“Neymiş?”

“Gidince görürsün.” İşe şaka katma çabası anında yüzüstü yere çakılmıştı ama Bree yine de direndi. “Hoşuna gidecek, gerçekten.”

“Tamam o zaman.”

Daha da fazla sessizlik içinde metroya bindiler. Her durak durumun tuhaflığını vurguluyor, her şeyin daha rezil gelmesine neden oluyordu. Ama Bree öpüşememe sahnesinden uzaklaşmanın durumu yeniden normalleştireceğini umuyordu. Pekâlâ, ölü bir kadının yazı masasına bakmaya gitmek için okulu asan bir öğretmen ve öğrenci ne kadar normal olabilirse.

“İşte geldik.” Bree, onun peşinden gelmesini beklemeden vagondan indi. Doğrudan gözlerinin içine giren cılız gün ışığına çıktılar. Her şeyi altın rengine boyayan alçak bir kış güneşi vardı. Bree şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Bay Fellows etrafa bakıyor, turistleri, güvercinleri ve Nelson Sütunu’nu inceliyordu.

“Trafalgar Meydanı mı? Burada ne yapıyoruz?”

Bree çeşmeyi fotoğraflayan on bin kadar turistin başının üstünden National Gallery'nin geniş merdivenlerini işaret etti.

“Oraya gidiyoruz.”

Bay Fellows'un gözleri Bree'nin parmağını takip etti. “National Gallery'ye mi?”

Bree başını evet anlamında salladı.

“Sen sanat sever misin?”

“Hayır. Genellikle sevmem. Ama muhtemelen şu dünyada önemsedığım tek tablo o galeride.”

Bay Fellows, Jane Austen masası olayından sonra ilk kez gülümsedi. “İşte bu ilgimi çekti.”

Bree de gülümseyerek karşılık verdi. “O zaman içeri girip merakınızı giderelim.”

Sadece gerçek Londralıların başarabileceği şekilde Nelson Sütunu'na bakmadan kalabalık turist gruplarının arasından geçip oymalı merdiveni çıktılar. Galeriye girdikleri anda, şehrin itiş kakışı yerini fısıltılara bıraktı. İçerisi serindi. Bree oraya senelerdir gitmemişti ve giriş holünün güzelliğini unutmuştu. Cam kubbeli tavana bakarak turkuvaz mozaik zemini geçti. Baş döndürücüydü.

Logan'ı yanında hissetti.

“Vay canına, çok güzel.”

“Evet, gerçekten öyle.”

“Ee, şu en sevdiğin tablo nerede?”

“Imm. Dümdüz gidince, sanırım.”

“Bilmiyor musun? Dünyada en sevdiğin tablo olduğunu sanıyordum.”

“İstedğim zaman internetten bakabiliyorum.”

Logan bir kez daha gülümsedi. “Çok yazık.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Biraz kayboldular. Bree sonunda sormak zorunda kaldı ve galeri görevlisi bu isteğini biraz şaşkınlıkla karşıladı.

“Şey, o tablo mu?” dedi kafasını kaşıyarak. “Sanırım Beşinci Salon’da.”

Bree işaretleri takip etti ve çok geçmeden karşılarındaydı. Başka kimsenin olmadığı küçük kırmızı bir odada. Bree tablonun karşısına oturdu ve Logan’ın yüzündeki ifadeyi görünce sırtıttı.

“Bu mu?”

“Beğendin mi?”

“Bu grotesk! Nasıl yani? Kafam karıştı.”

“Adı *The Ugly Duchess*⁶.”

“Ama bu elbise giymiş bir erkek.”

“Erkek değil, baksana, memeleri var.”

Logan yüzünü buruşturdu. “Ah. Gözümden kaçmış. Sönmüş balonlara benziyorlar. Korkunç.”

6 (İng.) Çirkin düşes. (ed. n.)

Bree gülümseyerek Logan'ın yüzüne yansıyan bütün duyguları izledikten sonra, dikkatini tekrar tabloya çevirdi. Sanattan ve insanların tablolarla “kendini kaybedebilmesini” hiçbir zaman gerçekten “anlamamıştı”. Çoğunlukla insanların daha kültürlü ve ilginç görünmek için heyecanlanmış gibi yaptığını düşünürdü. Ama bu tabloyu anlıyordu. Fırça darbelerine bakmak bile zihnini, nadiren ziyaret ettiği sakin bir yere gitmeye ikna ediyordu. Düşesin kırıksık yüzünü, süslü başlığını ve hayatı ona bağılmış gibi sınıksıkı tuttuğu küçük kırınıcı çiçeği inceledi.

Kimdin sen, diye düşündü.

Logan yanına, biraz fazla yakınına oturdu.

“Pekâlâ. Yani bu... değişik bir şey. Ama neden en sevdiğin tablo? Gözü okşayacak bir şey değil.”

“Ben de onu seviyorum.”

“Neden?”

Bree yıllar önce, yine bu bankta bu tabloyu ilk kez gördüğü günü ve aklından geçenleri düşündü.

“Bu odaya gelirken kaç kusursuz memeli, güzel sarışın kadının portresinin önünden geçtik?”

“Bilmem. Sanırım iki tablodan biri onlardandı.”

“İşte tam bu yüzden bu tabloyu çok seviyorum. İğrenç. O kadar korkunç ki insan bakamıyor bile. Memeleri sarkmış, yüzü kâbus gibi, insanı ürpertiyor. Ama yine de... biri, çok ama çok uzun zaman önce, bir yerde bu kadının resmini yapmak için zaman –belki *günler*– ayırmaya değdiğini düşünmüş. Dünyadaki yerini daha kalıcı kılmak için.”

“Neden?”

Bree bankta ona iyice sokuldu. “İşte bu tabloyu tam olarak bu yüzden seviyorum. Bilmiyorum. Ama besbelli anlatacak bir hikâyesi varmış.”

“Yani görünüşü dışında ilginç bir yanı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bree ona baktı. “Aynen öyle.”

Bir süre sadece tabloya bakarak oturdular.

“Bree?”

“Evet?”

“En sevdiğin tablonun bu olması hoşuma gitti...”

“Ama?..”

“Ama... şey, yine de yatak odanın duvarına asmazdın, değil mi?”

Bree güldü. “Hayır, sanırım asmazdım.”

“Bree?” Logan’ın sesi biraz gergindi.

“Evet?”

“İnsanların ilginç olması konusunda neden bu kadar takıntılısın?”

Bu bir buçuk soru ederindeydi. Bree tüylerini kabartıp savunmaya geçtiğini, teninin biri mahrem düşüncelerine gereğinden fazla yaklaştığında hep olduğu gibi kaşındığını hissetti. Ancak karşısındaki Logan’dı...

“Ne demek istiyorsun?” Zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Bu tablo ve okulda yapmakta olduğun bütün o yeni şeyler. Neden? Neden sadece kendin olmaktan mutlu olmuyorsun?”

Bree tabloya bakmayı bırakıp ayaklarını incelemeye başladı.

“İyi bir yazar olmak istiyorum. Ve daha ilginç bir hayat yaşamam gerektiğini söyleyen sendin.”

Logan endişelenmiş gibiydi. “Korkarım sözlerimi fazla doğrudan anlamışsın, Bree. Sana hiçbir zaman kişiliğini değiştirmeni söylemedim.”

Bree, “Yazar olmayı her şeyden çok istiyorum,” diye itiraz etti. “Ve haklıydınız. Yazacak hiçbir şeyim yoktu. Ama artık var.”

Logan'ın kaşları kaygıyla çatıldı. "Ne? Ne yazıyorsun?"

Bree ona blogtan bahsetmeyi düşündü. Ama kelimeler daha gırtlığına yaklaşmadan içeride bir yerde takılıp kaldı. Ona ne kadar âşık olsa da, bu... şey, yaptığı her neyse, sadece kendisi içindi.

"Hiç. Bilirsiniz işte, sadece günlüğüme bir şeyler karalıyorum. On yedi yaşındakilerin yazdığı normal saçmalıklar işte."

"Saçmalık olmadığından eminim."

"Ya size *İskele*'nin devamını yazdığımı söylersem..."

Logan kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı.

"Gördünüz mü?"

"Özür dilerim, Bree. Cidden, üstünde çalıştığın her neyse, harika olduğuna eminim."

Bree tekrar tabloya baktı. "Bilmem. Hayat acayip zor. Bu kadar mücadeleyi yok yere vermek istemiyorum. Bütün hayatım boyunca yükseklerden kafama bok atılacaksa, onca sefalet karşılık bu dünyada bir iz bıraktığımdan emin olmak istiyorum. İlginç *olmalıyım*, Logan, biri *olmalıyım*. Çünkü... aksi takdirde... Sadece mutsuz, yalnız, kafası karışmış biriyim ve hiçbirinin bir anlamı yok. Ve o," tabloyu işaret etti, "tipsizin teki olabilir ama birinin resmini yapacağı kadar ilginç biriymiş. Ve şimdi, National Gallery'nin duvarında asılı. Muhtemelen berbat, yalnız bir hayat sürdü ve öleli yüzlerce yıl olmuştur ama teknik olarak, artık ölümsüz."

Bree sözlerini sesi titreyerek tamamladı. Logan bir an sessiz kaldıktan sonra, kolunu temkinle onun omzuna attı.

"İyileşecek, Bree. Hayat demek istiyorum. Hiçbir zaman on yedi yaşındaki kadar sefil hissetmeyeceksin. Hayatın kendisi kolaylaştığı için değil; bir şekilde hep zor olacak. Ama kendini daha iyi tanıyacaksın ve başkalarının düşündüklerini o kadar umursamayacaksın."

Bree kafasının bir kez daha “olacaklarla ve olmayacaklarla” karışmasını istemediği için, silkinerek kolundan kurtuldu. “Öyle mi?”

“Evet. Okuldan nefret ederdim. Sözlükte ergenlik dönemim boyunca kendimi ne kadar berbat hissettiğimi anlatmaya yetecek sıfat olduğunu sanmıyorum. Ama şimdi...” Devamını getirmedi.

Bree onun yerine, “Şimdi, o kadar mutlusunuz ki gününüzü bir ergenle Londra’da geçirmek için iş yerinize hastalık numarası yaptınız ve karınıza yalan söylediniz, öyle mi?” diye tamamladı.

Pekâlâ, biri söylemeliydi. Eninde sonunda.

Logan, Bree’nin tahminin aksine, dışarı çıkmak için ayağa kalkmadı. Sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

“Ne yaptığımızdan emin değilim, Bree. Ama şu ana kadar yanlış bir şey yapmadığımızı biliyorum.”

Şu ana kadar...

“Tek bildiğim, her nedense, şu anda birbirimizi biraz görmemiz gerektiği. İkimiz için de. Harika bir gün geçirdim.”

Bree ona baktı ve kolunu tekrar omzuna atmasını sağlamak için başını boynuna gömdü.

“Gerçekten mi?”

Logan sırtarak Bree’nin teşvikine karşılık verdi. “Gerçekten.”

Düşese gösterdikleri yoğun ilgi, diğer turistlerin de odaya doluşmasına, tabloya yaklaşmak için sıraya girmelerine ve telefonlarıyla fotoğraf çekmelerine neden olmuştu. *Mona Lisa* gibi bir şey olduğunu sanmışlardı. Bir değil iki bel çantası takmış heyecanlı bir Amerikalı Bree’nin dirseğine vurdu.

“Ahh.”

Logan onu izdihamdan kurtarabilmek için kendine biraz daha yaklaştırdı.

“Onunla yeterince zaman geçirdin mi? Belki gidip bir şeyler yiyebiliriz?”

“Harika olur.”

Ve turistleri savuşturmak için dirseklerini hazırlayıp kendilerini salondan dışarı attılar.

Sonraki bir saati Logan’ın bildiği bir yerde, beş çayına gömülerek geçirdiler. Bree çeşit çeşit mini sandviçleri, tatlı çörekleri ve ikram edilen iki tip kaymağı da memnuniyetle tattı. Gerçi hiçbir şey çilekli bir Pop-Tart’ın mutluluğuyla karşılaştırılmazdı.

Bayağı karışmış mideler ve paytak adımlarla Londra’nın yoğun trafiğine çıkıp şekerden başları dönerek Victoria istasyonunun yolunu bulmaya çalıştılar. Bütün şehir ters yöne gidiyor gibi görüldüğü için, bitmek bilmeyen bir gri takım elbise ve sırlanmış gözler akıntısına karşı yüzüyor gibiydiler. Görünüşe bakılırsa etraflarındaki kimse onlara çarpmadan geçmiyordu ve herkes nezaket gösteremeyecek kadar meşgul ve önemliydi. Sonunda Bree işi oyuna çevirdi ve kazayla yaya trafiğinin arasına karıştıkları anda, “BEN SOMONUM, BEN SOMONUM,” diye bağırmaya başladı. Logan işi bir adım daha ileri götürüp balık taklidi yaparak insanlar şaka girişimlerini bile görmezden gelip akın akın yanlarından geçerken vücudunu gevşek bir şekilde çırpı. Kıkırdamaktan, balık taklidinden ve genel olarak günün tamamından bitkin düşmüş bir halde tren koltuklarına yığıldılar ve sessiz bir yolculuk yaptılar. Gri binalar yanlarından son hızla akıp çayırlara ve malikânelere dönüşürken, Bree başını Logan’ın omzuna yasladı.

Ama vedalaşma vakti geldiğinde durum tuhaflaştı. Logan kaygıyla etrafa bakıp duruyordu.

Bree günün bitmesinden duyduğu üzüntüyle, “Sanırım, yarın görüşeceğiz,” dedi. Kendini asırlardır ilk kez yenilenmiş ve özgürleşmiş hissetmişti.

“Evet, ilk ders sizinleyim, değil mi?”

Bree başıyla onayladı.

“Umarım ödevini yapmışsındır,” dedi parmağını sallayarak.

şaka yapmaya çalışmıştı ama Bree’nin kulağına neredeyse korna  alıyor gibi gelmişti.

“Ne zaman ödevimi yapmadım ki?” Gerçi itiraf etmeliydi ki son zamanlarda blogu, egzersizleri ve Jass’le arkadaşcılık oyunları arasında ödevlerini yapmakta hayli zorlanıyordu. Normalde ödevlerini iki hafta önceden teslim ederken, geçen hafta Latince ödevini son gün vermişti.

“Evet... doğru... Ah, saat bu kadar ilerledi mi gerçekten?”

Logan saatine baktı. “Ben en iyisi...”

Bree telefonunda saate baktı. “Evet, ben de. En iyisi...”

Konuşmadan durdular.

Sonunda Bree, “Müthiş bir gün geçirdim, Logan – z r dilerim, yani, efendim. İhtiyacım olan tam da buydu. Teşekkür ederim.”

Logan yüzünde gururlu bir ifadeyle Bree’nin atkısını d zelitti. “Dünden çok daha mutlu görünüyorsun.”

“ yleyim.”

“Yarın yine okulun en popüler kızı olmaya mı döneceksin?”

Bree, henüz Jassmine ve Hugo’yu düşünmek istemediği için gözlerini devirdi. Hayatında gerçekten değerini bilmesi gereken anlar o kadar nadirdi ki bu anı kötü düşüncelerle mahvetmeyecekti.

“Evet. Sanırım.”

“Tamam. Görüşürüz, Bree.”

“Görüşürüz, efendim.”

İlk uzaklaşan Logan oldu. Bree onun gittikçe küçülmesini, karınca gibi ufacık kalmasını izledi. Sonra o da evine gitmek için arkasını döndü.

Dördüncü kural: Kişi elde etmesi imkânsız
birine âşık olmalı

Seks konusunu kapadığımızı göre –muhtemelen sonsuza kadar–, çok daha az heyecan verici ama ah, çok daha önemli akrabasına gelem: Aşk.

A.Ş.K.

Bunun için buradayız, millet. Birini bulmak için. Sizi bulmaları için. Bütün dünyayı öpmeyi istemene sebep olan ve kendini harika hissettiren ama aynı zamanda seni bu kadar savunmasızlaştırmasından nefret ettiğin için sana taşlar atan karnınızdaki o ılık yanma için.

Ve aşkı kendimiz umutsuzca aramadığımız zamanlarda, daha başarılı arayıcıların hikâyelerinin peşine düşeriz. Bir çiftin nasıl bir araya geldiğini dinlemekten daha güzel bir hikâye olabilir mi? Sıkıcı çiftlerin bile. Çirkin çiftlerin bile. Hayali çiftlerin bile. Var olmayan, sadece kâğıt üstündeki bir harf vuruşları topluluğundan ibaret insanlarla ilgili kitaplar okur ve birlikte olmaları için resmen YANIP TUTUŞURUZ.

İlk hamlelerin, kaçırılan fırsatların ve yanlış anlaşılan sinyallerin minik dramları insan hayatının en iyi yanıdır. Mümkün olsaydı kendimizi süper güçlü bir yapıştırıcıya batırıp bizi diğer bütün boktan şeylere karşı koruyan bir battaniye gibi sarsın diye baştan ayağa aşk hikâyeleriyle kaplanmak için yuvarlanırdık.

Aşk ilginçtir.

Âşık olmak ilginçtir.

Âşık olarak yaşamak ilginçtir.

Aşkın bitmesi ilginçtir.

Ama eğer o aşk yasaksa hayal edilemeyecek kadar ilginçleşir.

Birlikte olmamalısınızdır.

Bu aşka izin yoktur.

Bundan daha etkili bir şey olabilir mi?

Her konuda sahtekârlık edemem, biliyorsun. Saçlarım sahte, sizin için çocuklar. Giysilerim sahte. Günde en az yedi saat rujlu dudaklarımdan dökülen her kelime sahte.

Bu projenin büyük kısmı noktasına virgülüne kadar planlı. Olmak zorunda. Olmasa nasıl benim izimden gidebilirsin?

Ama bu... bu kuralda sahtekârlık edemem.

Sana itiraf etmem gereken bir şey var.

Ben âşığım. Ve bu yasak bir aşk.

O, okulumda öğretmen. Evli.

Bize âşık olmayı yasaklayan kanunlar, gerçek kanunlar var. Hiçbir şekilde ve hiçbir durumda birlikte olamayız.

Ama ben yine de ona âşığım.

Onu o kadar çok seviyorum ki onu her görüşümde kalbim göğüs kafesimde tuhaf bir hip hop dansına başlıyor. Zaman onunlayken değerli. Yanımda olmadığında saniyeler geçmek bilmiyor ve yanımdayken su gibi akıp gidiyor.

Onun yanındaki beni seviyorum.

Çocuklarımızın nasıl olacağını bile düşündüm.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Yani al sana beklenmedik bir bonus. İlginç olma keşfimize eklenen bir sürpriz. Birlikte olup olmayacağımızı öğrenmek için can atıyor musun? İster onayla ister onaylama, yine de beraber olmamızı istiyorsun... sırf ne olacağını görmek için.

Keşke neler olacağını bilseydim.

Çünkü asıl vurucu nokta şu: Onun da beni sevdiğine eminim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Yeni bir gün gelmişti ve çifte hayata dönme zamanıydı.

“Bree!” Köşede buluştuklarında Jass, Bree’yi sımsıkı kucakladı. “Seni özledim.”

Bree kendini hafifçe gülümsemekten alamadı. Daha önce hiç özlenmemişti.

“Sadece üç gün oldu,” dedi Jassmine’in koltukaltına doğru.

“Tanrım, gerçekten mi? Ama o kadar çok şey oldu ki. Nasılsın? Daha iyi misin? Gemma kendini kötü hissettiğin için Hugo’nun partisinden erken ayrıldığını söyledi ama hepimiz senin sadece doğru düzgün içemediğini düşündük. Yoksa gerçekten hastalandın mı?”

Bree kendini Jass’in kollarından kurtardı. “Köpek gibi.”

“Çok şanlısın. Midemi bozmaya bayılırım. Sonrasında hep incecik olurum.”

Birlikte Queen’s Hall’e doğru yürüdüler. Gece çöken kırağı, otların tamamını attıkları her adımın çıtırdamasına neden olan güzel buzlu bir kıyafet gibi sarmıştı.

“Eee, ne kaçırdım? Partiden dedikodular var mı?” Bree sesinin onu ele vermesinden çekindiği için Hugo’nun adını anmaya hâlâ çok korkuyordu.

Jassmine’in yüzü ciddileşti. “Şey, içkime ilaç katıldığını duydun mu?”

Aman ne katılmak.

“Ah, hayır! Ciddi misin?”

“Korkunç, değil mi? Hugo’nun anne babası araştırıyor. Polis yapabilecekleri çok fazla şey olmadığını söyledi.”

“Polis mi?”

“Hugo’ya onlara söylememesi için yalvardım, değmeyeceğini söyledim ama ısrar etti. Onun evinde olduğu için kendini çok kötü hissetti.”

Ya da senin dikkatini aldatmasından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Vay canına, Jass, sen iyi misin? Demek istediğim, o gün bayağı kötüydün. Sandım ki...”

“Çok içtiğimi mi sandın? Hayır. Birlikte hazırlandık, hatırlamıyor musun? Öncesinde neredeyse hiçbir şey içmedim.”

Taksiden inemeyecek kadar çok kokteyl dışında.

“Evet, elbette, çok korkunç.”

“Gerçekten korkunç.” Jassmine hiç korkmuşa benzemiyordu.

Bree don tabakasında iz bırakmak için özellikle dokunulmamış yerlere yönelirken, “Ee, başka ne kaçırdım?” diye sordu.

Jassmine el çırpı. “Aaah, söylememem lazım ama...”

“Ne? Haydi ama.”

“Pekâlâ. Çok heyecanlı. Matty Çocuk sana RESMEN âşık olmuş.”

Bree başını ayak izlerinden kaldırdı. “Ha?”

“Matty Çocuk. Seni seviyooooor. Sen gittikten sonra gerçekten çok bozuldu ve senin taş gibi olduğunu düşündüğünü söyledi.”

Bree yüzünü buruşturmamaya çalıştı. “Cidden mi?”

“Evet. Müthiş değil mi?”

“Şey...”

“Eee...” Jass başını ona doğru yatırdı. “Sen onu beğeniyor musun?”

Bundan şikâyet edeceği hiç aklına gelmezdi ama... Pekâlâ şimdi içinden gerçekten şikâyet etmek geliyordu. “Kimi? Matty’yi mi?”

“Herhalde.”

“Pek sayılmaz. Neden? Beğenmeli miyim?”

“Ben ikinizin harika bir çift olacağını düşünüyorum.”

Tabii ki düşünürsün. Muhtemelen bunun Hugo’nun önünü kesmesini umuyorsun.

“Hımmmm.”

“Hımmmm derken, ilgileniyor musun?”

Bree tekrar yüzünü buruşturdu. “Jass, komik çocuk falan tamam ama bunak bir kardan adama benziyor.”

Jass kahkahasını tutmaya çalışırken burnundan bir ses çıkardı. “Ah, Bree, çok acımasızsın.”

Bree omuzlarını düşürdü. “Doğru ama.”

“O kadar da çirkin değil...”

“Jass, lütfen, kes şunu.”

Okula gelmek üzereydiler. Başka öğrenciler önlerine çıkmaya başlamıştı, küçük yedinci sınıflar buzda sırayla kayıyordu. Jassmine ve Bree’nin geçmesi için sessizce yol verdiler.

“Çok yazık. Son iki gündür pek şirin. Sürekli, ‘Bree nere-lerde?’, ‘Daha iyi mi?’, ‘Haber aldınız mı?’ falan deyip duruyor.”

Bree’nin içi sızladı. Matty Çocuk ona bir hiç olduğu zamanlarda da ufacık bir ilgi göstermiş olsaydı, içi kan ağlayabilirdi bile.

“Çok şirin,” dedi duygusuz bir sesle.

“Yani gerçekten hiç şansı olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Jassy-min, hiç şansı olmadığını biliyorum.”

“Tanrım. *Herhangi birinden* hoşlanıyor musun?”

Bree göz kırptı. “Sadece sen varsın, aşkım ama sen de kapılmışsın.”

Jassmine yine burnundan itici bir ses çıkararak kakhaha attı. “Pekâlâ, tamam, çocuk hayal kırıklığına uğrayacak. İlgilenmediğini benim söylememi ister misin?”

Bree bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündü. Jass belli ki var olmayan bir dramaya dahil olmak istiyordu.

“Hayır, sorun değil. Yakında zaten anlar.”

“Benim için gerçekten sorun olmaz.”

“Cidden ben hallederim. Teklifin için sağ ol.”

“Her zaman.” Jass bir an duraksadı. “Geri dönmen çok güzel, Bree.”

Bu Bree’nin duyacağını asla düşünmediği bir cümleydi.

“Ben de seni özledim, bebek. Şimdi edebiyat dersine gidip yeni çoraplarımı sergileme zamanı.”

“Evet, ben de tam muhteşemleerrr diyecektim.”

“Ah, teşekkürler.” Bree çorabını göstermek için bacağına uzattı. O depresyon çukurundayken annesi hediye etmişti. Öncekiler gibi sahte jartiyere benziyordu ama bu kez rengi canlı bir kırmızıydı. Acayip seksiydi. Ve elbette okul kurallarına tamamen aykırıydı. Ama Bree’nin ilk dersi Bay Fellows’laydı ve ona önceki gün yaşananları hatırlatmak istemişti.

“Müdirenin çorabına öğle teneffüsünden önce el koyacağından eminim.”

Bree esnedi. “Muhtemelen. Pekâlâ, ben edebiyata gidiyorum. Senin dersin ne?”

Jassmine dudaklarını büktü. “Sosyoloji.”

“Öğle arasında görüşürüz müyüz?”

“Elbette.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Okul koridorlarında yürürken Bree'nin midesinde bir köpük baloncuğu büyüyordu. Dün yanından ayrıldığı an onu özlemeye başlamıştı ve o andan beri zaman geçmek bilmemişti. Şimdi önlerindeki bir saati birlikte gizlice Londra'ya gitmemişler gibi davranarak geçirmek zorundaydılar. Normal bir öğrenci ve öğretmen gibi. Biri öğreniyor, biri öğretiyor ve daha fazlası yokmuş gibi. Birlikte kaçmamışlar gibi.

Daha ateşli bir şey olabilir miydi?

Bree herkes yerine oturmuş olsun diye, sınıfa bilerek zilin çalmasından tam bir dakika sonra girdi. Eteği bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekilmişti.

"Bree, geç kaldın," dedi Logan biraz öfkeli bir sesle.

Ne? Neden böyle keyifsizdi?

"Özür dilerim, efendim."

"Hemen otur ve kitabını çıkar. Herkes bekliyor."

Bree aceleyle oturdu ve eteğini utanç içinde aşağı çekip çantasından kitabını çıkardı. Bir model robot öğrenci gibi önüne döndü, hayal kırıklığına uğramıştı.

“Pekâlâ, geç kaldığına göre geçen ders nerede kaldığımızı bize hatırlatabilirsin.”

Bree’ye her şeyi bildiğini gösteren bir ifadeyle minicik, ufacık göz kırptı ve her şey tekrar yoluna girdi. Sanki, dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu olan ve bir anda özgür bırakılan bir yunus sürüsü Bree’nin midesinde dalışa geçmişti.

“Şey...” Ne düşünebiliyor ne de konuşabiliyordu. Beyni Logan’ın önceki gün Jane Austen’in masasının önünde ona bakışında takılı kalmıştı. Hangi kitabı okuduklarını bile hatırlayamıyordu.

Chuck gönüllü olarak söz alıp, “*Damızlık Kızın Öyküsü*’nün müstehcen kısmına gelmiştik,” diyerek onu kurtardı.

Logan dikkatini Chuck’a çevirdi. “Ah, öyle mi?” dedi parmağını ağzının üstüne götürerek.

“Evet.” Chuck şahsına münhasır saçlarını gururla salladı.

“Önceden okumadan bunu nasıl biliyorsun?”

Sınıf güldü –Logan da– ve Chuck sandalyesine sindi.

“Herkes doğruca kitapların ayıp kısımlarını karıştırır, efendim,” diye itiraz etti.

“Pekâlâ, doğru dürüst okusaydın seni tahrik etmesine şaşırdım. Pek hoş bir seks sahnesi değil.”

Bree kitabının sayfalarını karıştı. Gariptir ki, bu derse hazırlanmamıştı. Meşguldü. Seks sahnesi sayfasını taradı ve yüzünü buruşturdu. Kitap tuhaftı; doğurgan kadınlar zengin adamların evlerine kapatılıyor ve azalan nüfusu kurtarmaya yardımcı olmak için onlarla yatmaya zorlanıyordu. Bu seks sahnesinde, zengin adamın karısı da ordaydı ve tuhaf bir üçlü yapıyorlardı.

Iyy.

“Bree’nin yüz ifadesine bakılırsa ‘seks sahnesini’ bulmuş olmalı.” Logan parmaklarıyla havaya tırnak işaretleri çizdi. “Ne diyorsun, Bree?”

Doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Sanki Bree'nin nefesi onu terk etmiş ve sığınma hakkı talep etmek için bir başkasının vücuduna koşmuştu. Logan gibi yakışıklı erkeklerin böyle bakarken “seks” kelimesini söylemesi yasadışı olmalıydı. Bree durumu kurtarmak için abartılı bir tikslenme ifadesi takındı.

“Çok acayip. Neden kitaba kattığını bile anlamadım. Kitaplarda seksten nefret ediyorum, iğrenç geliyor. Yazar neden sadece üstü kapalı anlatamıyor? Eski James Bond filmlerindeki gibi?”

“İlginç bir nokta, Bree. Margaret Atwood'un en önemli...”

Ve Logan yeniden öğretmen olmaya döndü. Sınıfta seks sahnesi okudukları bir gün onlara müfredatın önemli kısımlarını öğretmeyi başaran iyi bir öğretmen. Logan kendini kaptırdıkça saçları gözlerine düşüyor, düşen saçları rastgele geri iterek her defasında Bree'nin midesinin köpürmesine sebep oluyordu. Yakışıklı bir erkek olduğuna hiç şüphe yoktu. İyi kalpliydi, gerçekten çalışan bir beyni vardı ve düşünceleri Bree'ninkilerle uyuyuyordu. Onu anlıyordu. Daha önce bunu hiç kimse, ne kadın ne erkek, başaramamıştı. Dersin kalan kısmında dikkatli davrandı ve Bree'nin olduğu tarafa en fazla iki kısa bakış attı. Bree biraz bozulmuştu ama sadece öğrenci-öğretmen oldukları yanılsamasını sürdürmenin önemli olduğunu biliyordu.

Zaman su gibi aktı -âşık olduğunuz biri beş metrelik menzildeyken hep olduğu gibi- ve sonra Bree Latince dersi boyunca hayaller kurdu. Sanki beynine bir virüs girmiş, Logan, Logan, Logan dışında bütün düşünceleri silmişti.

Öğle yemeğinde Hugo'yu görmek bile umurunda olmadı.

Bree okul kantinindeki her zamanki yerlerine yaklaşırken Jessica, “Merhaba, yabancı,” dedi. “Özledik seni.”

Kolu gevşek bir şekilde Jassmine'in belinde duran Hugo sıkılmış görünüyordu. Gemma, Emily'nin ödevinden kopya çekiyor, Seth

ağızına olabildiğinde fazla patates kızartması tıkmaya çalışıyor ve Jassmine'i tiksintiyle ciyaklatıyordu.

"Bree." Matt ayağa kalktı, sonra kıpkırmızı bir suratla geri oturdu.

Ah, evet... şu mesele. Kahretsin.

"Selam, millet." Bree eliyle hepsini selamladıktan sonra tek boş kalan yere, Matty Çocuk'un yanındaki sandalyeye oturdu. Ne sürpriz ama! Bir cips alıp ağızına attı. Matt ona sokuldu.

"Daha iyi misin? Çok mu hastalandın?" Yüzü endişeliydi.

Ah. Bu iş çok tuhaflaşacaktı.

"İyiym, teşekkürler." Bree bir cips daha aldı.

"Hugo'nun partisinde eğlendin mi?"

"Evet, Bree. Partimde eğlendin mi?" Hugo kaşını kaldırarak kötü niyetle ona baktı.

Bu arsız ve tiksindirici tavrına rağmen, Bree'nin karnındaki mutluluk duygusuyla arasına giremedi.

"Tatmin ediciydi... sanırım," diye cevapladı.

"Sadece tatmin edici mi? Sana uygun, iyi bir ev sahibi olmak için daha fazla çaba harcamalıydım."

Jass, Seth'i patates kızartması dolu bir ağızla baş başa bırakarak konuşmaya katıldı.

"Hugo'nun partisini sevmedin mi, Bree?"

"Şaka yapıyordum. Harikaydı," dedi Bree daha tehlikeli bir hal almadan konuyu kapatmak için.

"Harika, ha?" Hugo tekrar kaşlarını oynattı.

Kinaye. Aptalların mizah anlayışı...

Jass kaşlarını çatarak bir ona, bir Bree'ye baktı. Hugo'yu boğma tasmalı bir köpekmiş gibi kendine çekti.

"Hughie?"

Hugo isteksizce kız arkadaşına baktı. "Ne?"

“İçkime kimin ilaç katmış olabileceği konusunda polisle tekrar konuştuğun mu?”

Bree masanın yarısının gözlerini devirdiğine emindi. Ama sonraki cümleyi hiç beklemiyordu.

“Şey, hayır, Jass. Çünkü sadece çok içtiğin için sarhoş olduğunu düşünüyorum. Senin hatandı, başkasının değil.”

Bree masanın diğer tarafından Jasmine’in gözlerinin yaşardığını gördü.

“Ne? Hugo? Ne demek istediğini anlamadım.”

“Evet, anladın.” Hugo onu kucğından itince Jass tuhaf ve rahatsız bir şekilde yandaki sandalyeye indi.

Kimse ne yapacağını bilemedi.

Hugo biraz daha patates kızartması istediğini söyleyip masadan kalkarken, herkes duygusal bir patlamanın kıyısında sendeleyeyen Jasmine’e baktı. Bree ona sevecen bir gülümsemeyle bakmaya çalıştı ama karşılığında ters bir bakış aldı.

“Neye bakıyorsun?”

“Hey, hiçbir şeye. Jass, iyi misin sen?”

Herkes sustu. Her zaman uygunsuz şeyler söylemek konusunda usta olan Seth bile, çenesini kapatmış patates kızartmalarını yutmaya çalışıyordu.

“Evet, iyiyim, neden olmayacaktım?” Jass’in sesi sert ve kindardı.

Bree geri adım attı. “Sadece sordum.”

“Sorma.”

Gemma, Bree’ye *boşuna uğraşma* der gibi baktı.

Jass bir sonraki kurbanını bulmak için masadakilere baktı. Gözleri Emily’de durdu.

“Emily, yeni saçın sana hiç yakışmadı,” dedi durduk yerde.

Emily’nin parmakları şaşkınlık ve utanç içinde kâküllerine gitti. Gözlerinin yaşarma sırası ondaydı. İşler böyle mi yürüyordu?

Popülerlik Ülkesi'nde "İyilik Yap İyilik Bul"un, hiyerarşide yukarıda olanların aşağıdakilere cıvık yemek artıkları gibi pislik akıttıkları ters bir versiyonu mu vardı?

Jasmine sandalyesini arkaya itti. "Hugo iyi mi diye bakayım. Ragbi maçı yaklaştığında her zaman böyle aksileşir."

Jasmine uzaklaşırken diğerleri geri dönmelerinden korkarak birbirlerine baktı.

Bree Emily'ye, "Bence kâküllerin çok güzel oldu," diye fısıldadı. "Sen Jasmine'e bakma. İlişkisine olan sinirini senden çıkarıyor."

Emily bu sevgi gösterisi karşısında hemen neşelendi. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Yüzünü acayip ince gösteriyor. Kişisel algılama. Kime patlayacağı Rus ruleti gibiydi. Bugünün kaybedeni sendin."

Gemma, "Pekâlâ, çok tuhaftı," deyince hepsi kıkırdamaya başladı ve havadaki gerilim buharlaştı.

"Son zamanlarda çok kavgâ ediyorlar," dedi Jessica. "Özellikle hafta sonundan beri. Hugo'nun kolyeyi takmayı reddetmesi de tuz biber oluyor."

Seth düşünür gibi yaparak, "Acaba neden?" deyince yeniden kahkahayı bastılar.

Ortam yatıştı, yemeğe devam edildi. Bree bir cips daha aldı. Matt ona daha da yaklaştı, nefesinin boynunu gıdıkladığını hissedebiliyordu.

"Hey, Bree."

Bree yutkundu. "Sana hey."

"Hugo'nun evindeki davranışım için özür dilemek istedim." Matt kucığında parmaklarını bükerken açık tenli yüzü kıpkırmızı oldu.

"Davranışın mı?" Bree anlamamıştı.

"Evet, özür dilerim. Haddimi aştım..."

"Matt, gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum."

Matt mümkünmüş gibi daha da kızardı. “Şey bilirsin. Dans pistinde bir şeylere kalkışmam. Pek mutlu olmadın.”

“Ah, şu mesele.”

Matt çadırdaki ona sürtünmüştü. Bree bunu tamamen unutmuştu. Tanrı aşkına, o akşam kendisi de dahil o kadar insanın sergilediği kötü davranışlar arasında Matt’in sürtünmesi onu neredeyse bir rahibe kadar masum yapıyordu. Erkek rahibe diye bir şey var mıydı? Her neyse.

“Evet, o mesele. Gerçekten üzgünüm.”

“Matt, önemli değildi. Ben atlattım bile. Zaten hiç üstüme alınmamıştım.”

“Ah.” Matt hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Dert etme.” Bree, Gemma’ya dönmek üzereydi ama Matt’in söyleyecekleri bitmemişti.

“Telafi etmek isterim.”

Bree kendini tuttu. “Gerek yok.”

“Hayır, gerçekten istiyorum. Üzgünüm. Çok sarhoştum.”

“Gerçekten, sorun yok. Çok istiyorsan bir dahaki sefere hep beraber dışarı çıktığımızda bana bir içki ısmarlarsın.”

Matt iyice sokuldu. Bree nefesindeki ketçap kokusunu alabiliyordu.

“Seni bir şeyler içmeye götürebilirim? Eğer istersen?” Her zamanki özgüveni kaybolmuş ve savunmasız, sevimli bir oğlana dönüşmüştü. Kalbine bir ragbi tekmesi yemek üzere olan sevimli bir çocuğa.

Bree yüzünü hangi şekle sokacağından ya da ne diyeceğinden emin değildi.

Matt Bree’nin sessizliği anlamamasından kaynaklanıyormuş gibi umutla, “Sadece ikimiz?” dedi.

“Şey... Emin değilim, Matty. Arkadaş olmamızdan memnunum.”

Matt'ın yüzü önce asıldı, sonra sertleşti. Sevimli çocuk bir anda kayboldu. "Evet, pekâlâ, ben sadece nazik olmaya çalışıyordum. Ve sana sürtündüm çünkü sadece kafam iyiydi." Yer değiştirip Seth'in yanına geçti.

Bree iç geçirerek diğer tarafa döndü. "Gemma," diye seslendi. "Hugo ve Jassmine'in nesi var?"

Gemma sıkılmış görünerek saçlarını üfledi. "Hugo partiden beri ona pis davranıyor. Jass onu aldattığına inanıyor."

O gün ilk kez, dehşet Bree'nin mutluluk baloncuğunu delip geçti. Müsait olan her tür tanrıya suratının onu ele vermemesi için dua etti. "Cidden mi?"

"Evet. Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum."

Ne demekti bu? Gemma biliyor muydu yoksa?

"Ne demek istiyorsun?"

"Hugo'dan bahsediyoruz, değil mi? Sadık kalsa daha çok şaşırdım."

Bree güvendeydi. *Tşkekkürler müsait tanrılar.*

Jassmine ve Hugo kendilerinden bahsedildiğini anlamış gibi sarmaş dolaş koklaşarak döndüler.

"Ah, harika," diye mırıldandı Gemma. "Barışmışlar... yine."

"Eee, çocuklar," dedi Jassmine daha az önce bir drama yaşanmamış gibi. "Heyecanlı haberlerimiz var."

Seth el çırpı. "Dostum, yoksa onu hamile mi bıraktın? Sanki biraz karnın çıkmış, Jassmine."

Herkes güldü, Hugo ve Jassmine'in yüzlerini görünce sustular.

"Kapa çeneni, gerzek. En azından bir kızı hamile bırakacak sperm sayısına sahibim."

Seth bir daha konuşmadı.

"Her neyse," diye devam etti Jassmine. "Az önce birkaç eziği poster asarken gördük. İki hafta sonra Queen's Hall'de Noel Partisi olacak. Hem de kıyafet balosu."

Bu, görünüşe bakılırsa iyi haberd.

“Harika,” dedi Matty arkasına yaslanarak. “Şu on birinci sınıflardaki taş hatunlardan birini ökse otunun altına götürüp Noel hediyesinin gerçek anlamını öğretirim.”

Bree cık cıkladı. “Ne kadar saygılı bir hareket. Ya kızın ‘Sevgili Noel Baba,’ listesinde yoksan?”

Matty’nin bakışından kısa süreli aşkının geride kaldığı anlaşılıyordu.

“Parti nerede?” diye sordu Jessica.

“Burada. Okul salonunda.”

Herkes, “Ayyyyy, neee?” sesleri çıkardı.

“Çok ezik,” dedi Gemma. “Thames’de bir tekne falan tutamazlar mıydı? Yani, anne babalarımız burada okuyalım diye para ödüyor.”

“Bence amaç... rustik olması.”

“Bana biraz demode geldi.”

“Parti partidir.”

“İki hafta. Tanrım, Noel o kadar yaklaştı mı?”

“Kıyafet balosu ha?” dedi Gemma tekrar söz alarak. “Ne halt kılığına gireceğiz söyler misiniz?”

OTUZ DOKUZUNCU Bölüm

Bree fotokopi makinesinin düğmesine basarken, “İsa’nın doğum sahnesi,” diye yanıtladı.

Logan kaşlarını kaldırdı. “İsa’nın doğum sahnesi mi?”

“Evet, biliyorum. Bak, elimden gelenin en iyisi buydu. *Kötü Kızlar*’ı izlemedin mi? Jassmine gibi kızlara ‘kıyafet balosu’ demek, uçak kiralayıp gökyüzüne *Haydi bize memelerini göster* yazdırmak gibi. Onları ömürlük seksi Noel Baba kostümleri hayallerinden vazgeçirmek bayağı zor oldu.”

Fotokopi makinesi çalıştı ve vınlamaya başladı.

Logan başını etkilenmiş gibi yukarı aşağı salladı. “Okulun en popüler insanlarını İsa’nın doğum sahnesi kostümleri giymeye ikna ettiğine inanamıyorum.”

“Şey, evet, pek istediğim gibi olmadı...” İlk bir fotokopi kâğıdı tomarını alıp ortadan ikiye katladıktan sonra zımbalaması için Logan’a uzattı.

Logan’ın gözlerinin içi güldü. “Nasıl istediğin gibi olmadı?”

Bree iç geçirdi ve yardım etmek için boştaki bir zımbayı eline aldı.

“Şey, son duyduğuma göre Jass ile Gemma doğum sahnesi kostümlerini nasıl ‘seksileştirebileceklerini’ tartışıyordu. İç gösteren üstlerden bahsediyorlardı; bu yüzden bu Melek Cebrail’in iç çamaşırını göreceğimiz ilk Noel olabilir...” Tekrar iç geçirdi. “Hangisi daha kötü bilmiyorum; Noel Baba’nın karısının seks objesine dönüştürülmesi mi yoksa İncil’in cinselleştirilmesi mi?”

“İncil,” dedi Logan ciddiye almadan gerçekten gülümseyerek. “Kesinlikle İncil’in cinselleştirilmesi.”

“Ah, Tanrım, ben ne yaptım?” Bree zımbanın soğuk metalini yüzüne bastırıp nefes verdi.

“Aman Tanrım mı? Şimdiden dine küfretmeye mi başladın?”

“Kapa çeneni.”

Logan gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırıldı. “Sen hangi karakteri aldın?”

Ah evet, bir de o vardı.

“Bir... koyun,” dedi Bree.

Logan kâğıtlarını bırakıp kahkahalarla gülmeye başladı. “Koyun mu?”

“Evet.”

“Neden?”

“Kura çektik! Endişelenme, benimle işleri bittiğinde koyundan çok striptizciye benzeyeceğimden eminim.”

Logan Bree’yi tepeden tırnağa süzdü, önceki hafta sonu satın aldığı ve beline oturan ceketine dikkatle baktı. Kurnaz bir iğrençlikle değil, nazik bir beğeniyle.

“Ona hiç şüphem yok.”

Ve işte yine oradaydı. Cinsel çekim. Bree kırtasiye dolabındaki bütün cansız objelerin canlanıp kendilerine dokunmaya başlamasına şaşıırıyordu.

Yaratıcı yazarlık kulübünün sadece üyelere ve ebeveynlere verilen dergisinin yeni sayısını çoğaltıyorlardı. Saat beşi geçmiş,

okulun büyük kısmı gitmişti ve Bree ile Logan halledilmesi gereken bir yığın fotokopiyle malzeme odasına tıkmıştı.

“Nasıl bir şey?” diye sordu Logan.

“Koyun kostümüm mü? Şey, ham pamuktan...”

Logan başını hayır der gibi iki yana salladı. “Hayır, onu sormuyorum. Okulun en popüler grubunun parçası olmak nasıl bir şey?”

Bree düşünürken fotokopi makinesi vınlayarak öttü.

“O kadar harika değil. Kendimi ikili hayat yaşıyor gibi hissediyorum... sanırım aslında yaşıyorum da.”

“Ne demek bu?”

“Hiç.”

Makine öfkeli bir ötüşle işinin bittiğini ilan ederek durdu. Bree kâğıdı koymak için kapağı kaldırdı. Kapağı kapadığında Logan yüzünde vahşi ve yoğun bir ifadeyle hemen dibindeydi.

“Ne oldu?” Bree Logan’ın güvenlik lambasını anımsatan bakışı karşısında utandı.

“Hiç.”

Logan, sert karnı Bree’ninkine degecek kadar ona yaklaştı. Bu temas Bree’nin vücudunun her yerine elektrik dalgaları gönderdi, nefesi kesildi. Logan’ın yüzü o kadar gergindi ki Bree bir an ağlayacak sandı.

“Okuldayken hiç kimseydim,” diye fısıldadı ve Bree nefesini yüzünde hissetti. Kahveli, çikolatalı ve heyecan vericiydi. Bree’nin omurgasında yeni elektrik dalgaları dans etti.

“Buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Ama doğru. Sıska ve tuhaftım ve bütün zamanımı pis kokulu tuvaletlerde deri ciltli bir deftere berbat şiirler yazarak geçirirdim. Hiçbir kız benden hoşlanmazdı. Bir kızı ilk kez üniversitede öptüm.”

Mümkünmüş gibi, daha fazla yaklaştı ve başını dudakları neredeyse birbirine değecek şekilde eğdi. Öpüşeceklerdi... tekrar olacaktı... Bree sabırsızlanıyordu.

Ama sonra Bree'nin beynindeki posta kutusunda, kırmızı "çok önemli" ünlemiyle işaretlenmiş yok sayamayacağı nahoş bir düşünce çınladı.

"Logan?"

"Hımm?" Logan dudaklarına bakıyordu; artık sadece birkaç santim uzağındaydı.

Bree zaman kazanmak için başını çevirdi. "Bir keresinde gazetede öğrencilerine âşık olan öğretmenler hakkında bir yazı okumuştum."

Bree yazıyı gazetede okumamıştı; önceki gün blogunu güncellemesi gerekirken internette araştırmıştı. Google'a "*Yasal mı?*" ve "*Yürüyor mu?*" sorularını da ekleyerek *öğretmen öğrenci ilişkileri* yazmıştı. İsteddiği cevaplar yerine *-Hayır, keyfine bak ve Evet, her zaman yürür-* aklından bir türlü çıkaramadığı can sıkıcı bir psikolojik araştırmaya denk gelmişti.

"Ha?"

Logan hızla geri çekilince Bree panikledi. Onu kaybetmek, bu anı mahvetmek istemiyordu ama bilmeliydi.

"Beni dinle." Sesi titreyerek Logan'ın elini tuttu. "Sadece bunun en yaygın nedeninin öğretmenlerin, zamanında okuldan nefret etmeleri olduğunu söyleyen bir psikologdan alıntı yapmışlardı. Senin de söylediğin gibi. Okulda kimse onlardan hoşlanmadığı, yalnız ve dışlanmış oldukları için, şey, bu ilişkiler, yani o rezil pedofil ilişkilerden değil doğru düzgün ilişkiler..."

"Pedofil mi?" Dehşetten Logan'ın ağzı açık kaldı.

"Hayır, demek istediğim o değildi, efendim!"

"Bree..."

“Lütfen! Dinle! Bu önemli.” Sesi titremeye çok yakındı ve gözleri beklenmedik yaşlarla doldu. “Bu ilişkiler... Genelde okuldaki popüler öğrencilerle yaşanmış. Psikolog bunun öğretmenin bir tür fanteziyi gerçekleştirme şekli olduğunu düşünüyordu. Onlara gösterilen ilgi gururlarını okşuyormuş... kendi okul hayatları reddedilmelerle dolu olduğu için özgüvenleri düşük oluyormuş... ve bu yüzden öğrenciye değil, fanteziye âşık oluyormuş.”

Logan o kadar şaşkın görünüyordu ki Bree ağzına on üzüm tanesi atabileceğinden ve onları çiğnemek yerine boğazına takılıp boğulacağından emindi.

“Bu yüzden, korktum, Logan. Bunun sadece... benim sadece bir fantezi olmamdan...”

Bree ağlayacaksa şimdi ağlayacaktı bu yüzden nefesine odaklandı. Ancak bir saniye sonra, Logan tekrar yakınındaydı ve o harika, iri elleriyle yüzünü avuçlayıp onu kendisine bakmaya zorladı.

“Bree, bir şeyi unutmuyor musun?”

Bree’nin gözleri yaşarmaya başlamıştı. Öğretmeninin gözleri gibi.

“Ne? Neyi unutuyorum?”

Logan’ın sol gözünden minik bir gözyaşı damlası süzüldü ama yüzü mutluluktan parlıyordu. Bree neler olduğunu anlamıyordu.

“Bree, ben seni bu okulda kimse adını bilmezken sevdim. Saçlarını mora boyadığında ve rengi solup çamura döndüğünde sevdim. Eteğin dar geldiği, o korkunç fosforlu çorapları giydiğin ve sınıfta sorduğum her soruya parmak kaldırdığın zaman.” Tekrar gülümsedi. “Seni seviyorum, Bree. Popüler olsan da olmasan da. Seni seviyorum.”

Ve sonra ikisi de söyleyecek söz bulamadı. Logan’ın ağzı ağzına kapandı ve Bree inledi; o kadar güzeldi ki. Logan onu fotokopi makinesine itince vücutları birbirine yaslandı ve Bree makinenin şikâyet eder gibi çıkardığı öfkeli bip sesini bile fark

etmedi. Logan'ın öpüşü Logan'ın kendisinin tam tersiydi: Israrlı, güçlü, hükmedici. Dilini saldırgan bir tavırla Bree'nin ağzına itti ama Hugo'yla öpüşmek gibi değildi. Bu seferkini istiyordu. Bree'nin dili de karşılık verdi; onun tadını alarak ağzının her santimetresini ezberlemeye çalıştı. Logan'ın elleri saçlarına dolandı; Bree'nin elleri de onunkilere. O kadar harikaydı ki. Bree bunun yanlışı, çok yanlışı olduğunu biliyordu ve her salisesini bu kadar heyecan verici ve iyi kılan buydu. Bir şekilde yere indiler, bacakları birbirine dolandı, sırtlarına batan sanayi tipi gri halının üstünde yan yana uzandılar. Öpüşmelerine bir an bile ara vermediler. Göğüs kafesinin iki yanında dolaşan Logan'ın ellerinin her dokunuşu Bree'nin tüylerini diken diken ediyordu. Malzeme odasının kapısına dayanan ayaklarıyla onu bilinçsizce, istenmeyen misafirlere kapadı.

Bree bir öpüşmede bundan fazlasını hayal edemezdi. Her ikisinin de sonsuza dek hafızasına kazınacak bir öpüşmeydi. Gelecek hayatlarının sıkıcı anlarında yeniden yaşayabilecekleri bir gülümseme. Hayattaki diğer her şeyin önemini kaybedip arka vokallere dönüştüğü o nadir anlardan biriydi. Nihayet son bulduğunda muhteşemliği karşısında afallayarak birbirlerinin kollarının arasında bir süre daha yattılar. Bree'nin başını kendine çekip saçlarını ve yüzünü okşarken, Logan'ın yüzü ona dokunabilecek kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi ısıldıyordu.

Bazı insanlar bütün hayatlarını birinin onlara, şu anda onun bana baktığı gibi bakmasını hayal ederek geçiriyor.

Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bree'nin o ana kadarki bütün varlığı araya rastgele siyahların serpiştirildiği peş peşe grilerden ibaretti. Bugün –şimdi– nihayet beyazla tanışmıştı. Işığın, aydınlığın, umudun, kefaretin, saflığın ve... ve... ah benzetmelerin canı cehenneme, onu tekrar öpmek istiyordu. Ve öptü.

Sonunda bitkin düşerek ayrıldılar ve zamanlarını birbirlerine hayranlıkla bakmaya ayırdılar.

Logan parmaklarını yüzünde dolaştırıyor, her parçasını büyük bir zevkle izliyordu.

“Hey, sen,” dedi Bree mahcup bir sesle.

Logan tembel tembel gülümsedi. “Sana hey.”

“Beni gerçekten seviyor musun?” Tekrar duymanın bir zararı olmazdı. Defalarca duymanın. Tercihen aralıksız, tekrar tekrar.

“Evet, Bree. Seni seviyorum. Uzun zamandır.”

Bree, onun gülümsemesine, gülümseyerek karşılık verdi.

“Sen beni sevdiğini söylemediğinin farkındasın, değil mi?” dedi Logan yarı şaka yaparak ve Bree o anda bir zamanlar olduğu o güvensiz çocuğu gördü. Ve muhtemelen her zaman biraz olacağı.

“Söylemedim mi?”

“Hayır.”

“Söylememe gerek yoktur diye düşündüm.”

“Hâlâ söylemedin.”

Bree oturduğu yerde doğruldu ve kendini hazırladı. O kelimeleri daha önce hiç kimseye söylememişti ve ona son derece yabancıydılar. Metinlerde milyonlarca kez okumuş, basılı halini görmüş ya da televizyondaki aktörlerin ağzından duymuştu. Başka insanların söylediğini de duymuştu; Jassmine’in, Jassmine’in ona kızmasına son vermek istediği zamanlarda Hugo’nun, bir keresinde Noel’de içkiyi fazla kaçırın babasının. Ancak Bree’nin ağzı o sözcüklerin biçimine hiç girmemişti. Bree hiçbir zaman “seviyorum”un “s”si için dişlerini birleştirmemiş, ardından “rum”u için dudaklarını büzmemişti.

Biraz kararsız bir şekilde, “Ben de seni seviyorum, Logan,” dedi.

Logan’ın zaten gülümseyen ağzı tüm yüzüne yayıldı. “Çok zor olmadı.”

Bree tekrar söylemek istedi. “Seni seviyorum.”

Logan başını arkaya atarak güldü. “Harika, değil mi?”

Ve sonra, her zamanki gibi karanlık bir düşünce partiye davetsiz geldi. *O bu kelimeleri ilk defa söylemiyor...*

Sonra aynı karanlık düşünce bütün üçkâğıtçı arkadaşlarını arayıp gelmelerini ve partiyi dağıtmalarını istedi... *Muhtemelen karısına sürekli söylüyordur.*

Sonra gerçeklik bir polis arabasıyla geldi ve partideki herkese ortalığı temizleyip evlerine gitmelerini söyledi.

Bree Logan’ın kollarından sıyrıldı. “Logan, biz ne yapıyoruz?”

Logan’ın yüzünün gerilmesine bakılırsa ses tonundaki değişikliği anlamıştı. Bu muhteşem adam onu o kadar iyi tanıyordu ki. “Ne demek istiyorsun?”

Bree zaten apaçık ortada olanı dile getirmek istemiyordu ama şimdi tam zamanıydı. Bunu nasıl bozmazdı ki? Başına gelen en mükemmel şeydi. Yakıp yıkmazsa Bree olmazdı.

“Sen benim öğretmenimsin.”

Sözcükler parça tesirli bomba gibi düştü ve çekim kuvvetleri vücutlarını birbirinden ayırıyordu.

“Bunu biliyorum,” dedi Logan alçak sesle.

“Sen evlisin.”

“Öleyim.”

Bree’nin sadece bir kelimesi kalmıştı. “Nasıl?”

“Nasıl ne? Neyi soruyorsun? Bu işin nasıl yürüyeceğini mi?”

Sonraki beş dakikanın getireceklerinden deli gibi korkan Bree başıyla onayladı.

Logan iç geçirdi ve fotokopi makinesinin yanına tutunup kendini yukarı çekti.

“Az önce yaptığımız şey çok ciddi, Bree. İşimden olabilirim. Tanrım, seninle yatsam hapse bile girebilirim.”

Kötü sözcükler, kötü sözcükler, kötü sözcükler.

“Ama bunları önceden düşünmedim mi sanıyorsun? Seni sevmemem için nedenleri; senden uzak durmam, bu ilişkiye girmemem için nedenleri defalarca düşünmedim mi? O düşüncelerin her lanet olası gün salgın bir hastalık gibi beynimin etini yediğini anlamıyor musun?” Derin derin iç çekerken bitkin görünüyordu. “Ama seni öpmeden edemem, Bree. Seni sevmeden edemem. Bu kendime nefes almamamı söylemem gibi. Bunu nasıl yapacağımızdan, nasıl olacağından, birlikte olmanın yolunu nasıl bulacağımızdan emin değilim...”

Bree parmağını onun dudaklarının üstüne koydu ve şişt sesi çıkararak onu susturdu. Bir filmde birinin böyle yaptığını görmüştü. Logan sustu.

Bree'nin daha fazla kelime söylemeye de duymaya da ihtiyacı yoktu. İlk defa, en sevdiği o şeylerin hiçbirini istemiyordu.

Eğildi ve onu tekrar, zaman bütün anlamını yitirene ve geriye sadece duygu, his, aşk, ılık, ılık, ılık ve aşk kalana kadar öptü.

O gecenin blog yazısı kısaydı.

Onu öptüm. Onu seviyorum. Beni seviyor. Onu öptüm. Onu seviyorum. Beni seviyor. Onu öptüm. Onu seviyorum. Beni seviyor.

Bree tekrar tekrar yazdı ve her defasında içinde varlığından bile habersiz olduğu derin bir yerden gülümsedi.

Kırkını Bölüm

Âşık olmanın yazmaya değeri bazı yanları vardı. Ve Bree bunları kâğıda dökmeye zaman ayırmasa Bree olmazdı.

Kâğıda döküp internette yayınlamaya.

Âşık olmanın müthiş yanları

Her şey mutlu.

Bunun dünyanın en şık cümlesi olmadığını biliyordu ama tarif etmenin en yalın yolu buydu. Bu anlaşılması güç ruh hali –mutluluk– artık nereye gitse, ne yapsa peşindeydi. Sanki kalbi altına dönmüştü ve damarlarına erimiş, ısıltılı iyilik pompalıyordu.

Gülümsemek kolaydı. Çaba gerektirmiyordu.

Aslında gülümsemeden durmak daha zordu. Bree yürümüyor, havada süzülüyordu. Hayatın can sıkıcı yanları; Jassmine'in yine tuvalette Hugo yüzünden ağlaması, Latince ödevinden A eksi alması, Holdo'yu koridorda görmezden geldiği zamanlarda duyduğu suçluluk, Bree'yi hiç etkilemiyordu. Şey, birazcık etkiliyor

olabilirdi ama öyle anlarda *LOGAN* aklına giriyor ve Bree yine dünyadan kopup kendi kendine onda sevdiği şeyleri listelemeye başlıyordu. Düşüncesinin cılız bir fısıltısı bile her şeyi ve herkesi iyiye dönüştürüyordu.

Kendimi... seviyorum.

Özgüven. Bree'de zekâdan bolca vardı. Ama diğer özellikleri –dış görünüş, karakter, mizah anlayışı– söz konusu olduğunda, her zaman *kendinden nefret etme* kutucüğünü işaretlerdi.

Aslında geçen haftaya kadar hayatı boyunca, olduğu kişiden nefret etmişti. Yoksa Bree olmak gibi basit bir suç yüzünden neden derisinde yarıklar açındı ki? Oysa şimdi o kadar da kötü olmadığını fark etmeye başlıyordu. Logan onda kendinin hiç görmediği şeyler görüyordu. İltifat edilebileceğini bile bilmediği şeyler için ona iltifat ediyordu.

Mesela: “Bu yönünü çok seviyorum, Bree. Söylediğin her şeyde çok netsin. Bu bir yetenek.”

Gerçekten mi? Ölümcül şüpheliklik bir yetenek olabilir miydi? Sadece bir savunma mekanizması değil miydi?

Ya da: “Gözlerini devirşin beni öldürüyor.”

Görünüşe göre, göz devirmek seksi olabiliyordu. Pislik yerine.

Ve: “Olduğunu sandığından daha iyi kalplisin,” dedi Logan, bir akşam Bree Holdo’yu acımasızca yüzüstü bırakışını anlatırken.

Logan’ın gördüğü Bree, Bree’nin tanıdığından çok farklıydı. Ama sürekli iltifat dolu bir analiz sayesinde, Bree de onun gördüğü Bree’yi görmeye başlıyordu.

Evet, bu berbattı. Özgüven, sırf bir adam sizi sevdiğini söylediği için çatlayıp büyüyen bir yumurta olmamalıydı. Bree etik açıdan bu kadar hafif meşrep olduğu için kendine çok kızıyordu. Ama sizi tamamen kendi özgür iradesiyle seçen biri tarafından

sevilme  hiçbir şeye benzemiyordu. Özellikle etrafta sevillebilecek daha pek çok insan varken. O seçilmişti. O. Ve sadece beden eğitimi derslerindeki gibi sona kalan, tek seçenek olduğu için değil. Kendisi olduğu için. Bu onu çok rahatlatıyordu. Sıcacık, samimi, “a laken yanlış ama umurumda değil” gibi bir rahatlık.

Anı ya ıyorsun.

Bree anı yaşayan insanlara hep kıskanmı tı.

Hayatı arkası kesilmeyen büyük bir macera gibi gören, önüne çıkan heyecan verici her şeye balıklama dalan.

Oysa bugüne kadar Bree’nin hayatı ve düşünceleri iki ana hik yenin etrafında d nm  t :

- Geçmişin bütün pi manlıklarını, korkudan ve vicdan azabından midesi bulanana kadar bir kısırdöngü halinde tekrar tekrar yaşayıp analiz etmek.
- Gelecek ve yolunda gitmemesi potansiyel olan en ufak şeyler için sistemli bir şekilde endi elenmek.

Bree bunlarla me gulken, hayat akıp gidiyordu. Anlar fark edilmeden geçiyordu. Anılar yaratılmıyordu. Zaman neredeyse hakaret kabul edilecek kadar ziyan ediliyordu.

Ama artık Logan’la birlikteydi.

 lk kez, önemli olan tek şey “ u an” dı. Bir “ u an”dan diğerine atlıyor, sonuncusu ya da bir sonrakine hiç aldırmadan muhteşem anlar arasında sekiyordu.

Muhtemelen iyi de ya ıyordu. Geçmiş sadece utanç vericiydi. Konuşma cüretini gösterdiklerinde ikisinin de eski davranışları neredeyse komik geliyordu. Gelecek... düşünmeye de mezdi. Bree a k sarho u olmasa, şunlar için endi elenirdi:

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

- Karısı.
- Yakalanmak.
- Logan'ın işini kaybetmesi.
- Karısı.
- Nasıl bir arada kalacaklardı ki?
- Bir buçuk yıl sonra üniversiteye gidip ondan ayrı kalmak.
- Yaş farkı.
- Karısı.
- Onunla yatmak.
- Logan'ın tutuklanıp hapse atılması.
- Düğün günlerinde “nasıl tanıştık” konuşmalarının tuhaflığı.
- Karısı.

Ancak şu anda bunların hepsi uçucu düşüncelerdi çünkü Bree yaşıyor, yaşıyor, yaşıyor ve seviyor, seviyor, seviyordu.

Değişimi ilk olarak annesi fark etti.

Bir sabah, “Sende bir değişiklik var,” dedi. He ne kadar sadece taze çekilmiş ekstra sert kahvesini almak için uzanan eli dışında bir gazetenin arkasında gizlenmiş olsa da Bree'nin babasının da onlarla birlikte kahvaltı ettiği nadir anlardan biriydi.

Pat diye söylemişti. Ama adil olmak gerekirse, Bree taze meyve ve yan komşunun arılarının balından eklediği organik yulaf lapasını yerken, bir şarkı mırıldanıyordu. Son zamanlarda canı Pop-Tart çekmiyordu.

Yutkundu. “Ne?”

Annesi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sana neler oluyor?”

“Hiçbir şey.”

“Sürekli... gülümsüyorsun.”

Bree kıkırdayınca annesi heyecanla iç geçirip parmağıyla gösterdi.

“Gördün mü, kıkırdadın! Karnımdan çıktığın günden beri bir kez olsun kıkırdadığını duymadım. Kıkırdadı mı, Daniel?”

Babası gazeteyi ancak göz çevresindeki işkolik mor halkaları gösterecek kadar indirdi ve ona şaşkın şaşkın baktı.

Bunun bir test olup olmadığından emin olamıyormuş gibi, temkinle, “Hayır,” dedi. “Bree genelde kıkırdamaz.”

Bree buna ne tepki vereceğini bilemedi. “*Sen nereden bileceksin? Hiç yoksun ki!*” diye bağırmak uygun gelmedi.

Annesi, “Ne oldu? Yoksa biriyle mi tanıştın?” diye devam etti.

Bree kendinden nefret ederek, yanaklarının ısındığını hissetti.

“Tanıştın mı? Bir erkek mi?”

Bree uyarır gibi, “Anne, boş ver,” dedi ama sesi tehditkâr olamayacak kadar neşeli çıkmıştı.

Babası gazetesinin üstünden kaşlarını kaldırdı. “Umarım eziğin teki değildir,” dedi. “Sen çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Bree ona kötü kötü baktı. “Hayır, baba ezik falan değil.” *Sadece öğretmenim.*

Annesi ciyaktı. “Vay canına! Küçük kızım... âşık.”

“ANNE.” Bree’nin sesi bu kez daha ürkütücü çıktı.

“Tamam, tamam, tamam, hiçbir şey anlatma. Böylece şoktan ölmem.”

Hakkını vermeliydi, annesi daha fazla üstelemedi ve işe ne zaman biraz ara verebileceği konusunda Bree’nin babasını sorgulamaya başladı. Ama kahvaltının geri kalan kısmında Bree’ye minik gülümsemeler göndermekten de geri kalmadı.

Sonra Jassmine fark etti.

“Son zamanlarda herkese daha az kötü davranır oldun.”

Jassmine asla sözünü sakınacak biri değildi. Jassmine’in en sevdiği özelliklerinden biri buydu. Gerçi Jassmine’in kelimelere saygısının istemsiz olduğundan da emindi.

Bree aynada rujunu inceledi. Marvel'in ürün yelpazesinin son üyesi, 4D dudak parlatici. Babası formülü anlatırken Bree sıkıntıdan patlayacaktı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Senden. Her zamankinden daha az laf sokuyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Hımm."

Ders arası makyaj tazeleme dedikodusu yapıyorlardı. Genelde bu, günde sadece iki kez olurdu. Ama son zamanlarda yeni ürünler ve yaklaşan baloyu konuşma gerekliliğiyle her ders arasında yaşanmaya başlamıştı.

"Biraz... dalgın görünüyorsun, o kadar." Jass'in vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Uyanık olduğun her anı bir tulumun üstüne pamuk topları yapıştırarak geçiriyor olsaydın sen de dalgın olurdun."

Jasmine güldü. "Gördün mü!? Bu hafta ilk kez laf soktun. Özlemişim."

Bree ellerini kuruladığı kâğıt havluyu çöp kutusuna attı. "Kaltak gibi davranmamı mı özledin? Yoksa özgüven sorunların mı var?"

"Sadece tuhaf geliyor... Daha mutlu görünüyorsun."

"Şu boktan koyun kostümünü giydiğimde mutlu olmayacağım."

Jass, Bree'nin makyaj çantasını karıştırdı ve parıltılı bir *eyeliner* seçti. "Bunu kendine neden yaptığını bir kez daha sorsam?"

"Kuradan bana koyun çıktı."

"Bence sen koyunun bile iyi görünmesini sağlarsın."

"Tek yapması gereken kafasına biraz sim dökmek olan Melek Cebail Hanım konuştu. Gerçi yağmur yağmasa iyi olur, yoksa pamuk bütün suyu çeker ve enlemesine genişlerim."

İki arkadaş gibi birlikte kıkırdadılar.

"O zaman neden neşelisin, Bree?"

“Tanrım, pes etmeyeceksin, değil mi?”

“Sadece merak ettim, o kadar... Yoksa biriyle mi tanıştın? Erkeklerden HİÇ bahsetmiyorsun.”

“Sen sürekli Hugo’dan yakınırken iki çift laf etme fırsatı bulamadığım için.”

Şaka yapmıştı ama Jassmine’in yüzü asıldı.

Yine.

Bütün haftayı böyle geçirmişti.

“Özür dilerim, Jass, komiklik olsun diye söyledim.”

Jassmine yeni sürdüğü *eyeliner*’ı dağılıp ışıltılı gözyaşları dökmesine neden olmasın diye gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten o kadar kötü müyüm?”

Bree ona sarıldı. “Şakaydı.”

Jass, “Gerçeklik payı olan bir şaka,” diyerek omzunda burnunu çekti.

“Aranız gerçekten o kadar kötü mü?”

Partiden bu yana Hugo Jass’e bok gibi davranıyordu ve Bree kısmen de onun suçuymuş gibi hissediyordu. Hugo durmadan Jass’i aşağılıyor, tersliyor ve herkesin gözü önünde Bree ve diğerleriyle açıkça flört ediyordu. Ve Jass bu kötü muameleye doymuyordu. İzlemek acı vericiydi ama ellerinden ne gelirdi ki? Jassmine mükemmel çift olduklarını ve ayrılırlarsa okulun dönmeyi bırakacağını kafaya koymuşa benziyordu.

Ve Bree’nin bir gün koridorda çenesini kapamak için akılsızlık edip Hugo’ya telefon numarasını verdiği günden beri sağanak gibi yağın mesajlardan Jassmine’in haberi bile yoktu.

Tekrar gösterim ne zaman olacak?

Eğer sert kızı oynuyorsan işe yarıyor. Sertleştirim...

Bize gelmeye ne dersin. Annemler dışarıda. Penisim de...

Bree onu yok sayıyordu ama Hugo için hayat bir oyundu ve yok sayılmak hoşuna gidiyor gibiydi.

Jass bir parça tuvalet kâğıdı koparıp kaçan gözyaşını dikkatle yakaladı. “Hayır, her şey yolunda. Özür dilerim, sanırım regl öncesi sendromu falan yaşıyorum.”

Bree omzunu sıvazladı. “İlişki denen şeyin insanı mutlu etmesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Jass, “Biz *mutluyuz*,” diye çıkıştı. “İkimiz baş başayken nasıl olduğunu bilsen... O gerçekten çok tatlı.”

“Hımmm...”

“Her neyse, neden bu kadar neşeli olduğunu hâlâ söylemedin.” Jass burnunu sildiği mendili çöpe attı.

“Sadece Noel sevinciyle dolu olamaz mıyım?”

“Matty yüzünden mi? Yoksa ikiniz çaktırmadan çıkmaya falan mı başladınız?”

“Hayır.” Bree iç geçirdi. “Bana çıkma teklif etti ama ben reddettim.”

“Ah...”

“Ah’ ne demek oluyor?”

“Şey, bu bize sürekli senin lezbiyen olduğunu düşündüğünü söylemesini açıklıyor.”

“Haydi canım, bunu yapmış olamaz.”

“Yaptı.”

“Piç... Tanrım, bazı erkekler reddedilmeyi gerçekten kaldıramıyor, değil mi?”

“Hayır.”

“Bunun hesabını soracağım.” Ne pislikti ama. Bree saat 15:00 itibariyle havası sönen yeni kestirdiği saçlarını önüne atarak kabarttı.

“Görmek isterim. Ne zaman?”

“Bilmem. Şu aptal baloda olabilir.”

“İçkisine bir şey katıp pantolonunu aşağı indirebilirsin falan.”

“Ya da DJ’i YV ışıklarını açmaya ikna edebilirim. Seni o kadar soluk ki bütün vücudu karanlıkta parlar.”

İkisi de kahkahalarla güldü. Jass, Bree’yi bir kez daha kucaklayınca Bree iki şeyi anladı: a) Jass’in daha iyi hissettiğini ve b) Bree’yi kurcalamaktan vazgeçeceğini.

“Balonun hafta içi akşamı olması çok sinir bozucu. Queen’s çok salak bir yer.”

Bree bir sonraki ders için çantasını toplamaya başladı. “En azından Noel tatilinden önce atlatmamız gereken tek bir okul günü kaldı.”

“Evet, sanırım. Hep birlikte akşamdan kalma olabiliriz.”

Zil çaldı.

“Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Kırk Birinci Bölüm

“Herkes bana neden bu kadar mutlu olduğumu sorup duruyor.”

Logan gazetesinin üstünden sırttı. “Öyle mi?”

Bree başını evet anlamında yukarı aşağı salladı.

“Neden acaba?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Bree gülümseyerek.

Günlerden cumartesiydi, dönemin bitmesine bir hafta kalmıştı. Logan onu sokağın başından alıp iki kasaba öteye kahve içmeye götürmüştü. Bree karısına ne dediğini bilmiyordu ve sormamıştı. Ateşli bir öpüşme molası için arabayı kır yolunda kenara çekmişlerdi. Logan sürücü koltuğunu arkaya yatırmış ve birbirlerinin ağzının içine inlerlerken Bree kendini onun üstünde, Logan’ın ellerini vücudunda bulmuştu. Şimdi hâlâ biraz dağınık saçlarıyla bir kahve zincirinin yumuşak deri kanepesinde zencefilli kurabiyeli latte’lerini yudumlayarak yaşlı evli bir çift gibi gazetenin haftasonu eklerini paylaşırken arka planda çalan ucuz Noel şarkılarını duymazdan gelmeye çalışıyorlardı.

Noel, her zaman aralık ayı ortasında olduğu gibi, o hafta sonu patlamıştı. Dükkânlar tıklım tıklım doluydu, küçük çocuklar

okula saçlarında simlerle geliyordu ve her yer ya çam ya tarçın kokuyordu. Bir önceki akşam Bree'nin babası eve iki buçuk metre yüksekliğinde bir çam ağacını sallayarak gelmişti. Annesiyle babası gece geç saate kadar ağacı süslemiş ve mantar seslerine bakılırsa, bir yandan da kafayı bulmuşlardı. Bree o sabah parmak uçlarında oturma odasının önünden geçerken içeri göz attığında hafif yana yatmış çam ağacını ve yerdeki üç boş şampanya şişesini görmüştü.

Logan, Bree'ye yanaşmak için gazetesini katlayıp sehpaye bıraktı. Bree içgüdüsel olarak ona sokuldu ve elini tuttu. Birbirlerinin parmaklarını sıktılar.

Logan kulağına, "Mutlu musun?" diye mırıldandı. Nefesini boynunda hissetmek bile Bree'nin tutarlı düşünme becerisini kaybetmesine yetiyordu.

"Aklımı kaçırarak kadar, sen?"

Logan elini daha sıkı tuttu. "Bree, tahmin bile edemezsin."

Topladıkları kınayıcı bakışlardan habersiz, bir süre yüzlerini birbirlerine dokundurarak oturdular. Sonunda Bree uzaklaşıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Tanrım, Noel'e bayılıyorum," dedi. "Her şeyin tadı harika oluyor. Zencefilli kurabiye ile kahvenin birbirine bu kadar yakışacağı kimin aklına gelir?"

Logan onu tekrar kendine çekti. "Senin bir Noel-sever olacağını düşünmezdim."

"Sevmezdim... Bu yıla kadar."

"Ah, öyle mi?" Logan onu kendine bastırdı. "Yoksa bu birine hediye almam gerekeceği anlamına mı geliyor?" Bree'nin yüzünün yan tarafını öpücüklere boğdu.

"Belki... ama büyük bir şey değil. Belki *Bülbülü Öldürmek*'in ilk baskısı falan olabilir."

Logan başını tamam der gibi salladı. "Elbette, elbette. Ve belki *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ın orijinal metni?"

“Şey, sonuçta Noel.”

Logan onu tekrar öperken Bree öpüşün tadını çıkarmak için ona iyice sokuldu. Her şey o kadar harikaydı ki. Boynundaki öpücükler, dilindeki tatlı zencefilli kurabiye'nin tadı, kahve dükkanındaki tarçın kokusu. Logan'ın Noel hediyesini çoktan almıştı; aslında, kendi elleriyle yapmıştı. Bloguna ara verip Logan'a kısa bir hikâye yazmıştı. İtiraf etmekten nefret etse de yazarken bayağı zorlanmıştı. Mutluyken kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Adı “Bizim Hikâyemiz”di ve hatta onların komik karikatürleriyle resimlemişti. Eski Bree bu kadar duygusal ve bayık şeylerden nefret ederdi. Ama Yeni Bree, Eski Bree'nin sevmeye muhtaç, üzgün ve yalnız bir kız olduğunu düşünüyordu.

İçeri bir grup yetişkin girince Logan hemen gerildi. Telaşla, daha iyi görmek için sırtını dikleştiren Bree'nin arkasına saklandı.

“Onları tanıyor musun?”

“Kahretsin, belki, bilmiyorum. Şu adam, onu bir yerden tanıyor gibiyim.”

Bree'nin bağırırsakları düğümlendi. Logan yüzünü kanepeye gömdü.

Bree, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Sence ne yapıyor olabilirim? Saklanıyorum. Beni tanıyorsa, Carol'ı da tanıyor olabilir.”

Carol. Adı buydu demek. Eş'in adı. Logan daha önce adını hiç söylememişti. Bree'nin midesindeki düğümün üstüne bir düğüm daha atıldı ve bütün karnına kramp girdi.

“Evden kilometrelerce uzaktayız. Birinin seni tanıması ihtimali ne kadar olabilir ki?”

“Bekle. Tuvalete giderken daha iyi bakabilirim.”

Ve ayağa kalkıp Bree'yi hiç tanııymıymış gibi yaptı. Gruba çaktırmadan bakmaya çalışarak yavaş adımlarla tuvalete gitti.

Bree suratını asarak kahvesini içti. Fincanında kalan tortuya bakarken, Noel ruhunu kaybettiğini hissetti. Logan iki dakika sonra gülümseyerek geri dönünce ona sarılmasına izin vermedi.

“Ne oldu?” dedi Logan şansını tekrar deneyerek ama Bree kanepede geri çekildi.

“Yani onları tanımıyor muymuşsun?”

Logan sırttı. “Hayır. Yanlış alarm.”

“Harika bir haber.”

“Neden böyle davranıyorsun?”

“Nasıl davranıyorum?” Bree hayatında ilk kez yaşını belli eden bir şey söylemişti.

“Böyle.” Logan göğsünde kavuşturduğu kollarını ve asık yüzünü işaret etti. “Ergen gibi, asık suratlı.”

“Ben ergenim, unuttun mu? Bu yüzden insanların arasında beni tanımıyor gibi davrandın.”

“İnsanların arasında ne yaptım? Bree... Ne? Ah, şu mesele mi? Yaptığının bu olduğunu mu sandın? Ben sadece panik oldum, o kadar. Haydi ama, bunun için beni suçlayamazsın. Senin için kendimi tehlikeye atıyorum sonuçta.” Çileden çıkmış görünerek başını kaşdı.

Bree kendisinin de oldukça büyük bir tehlike altında olduğunu düşünüyordu. Kalbini ona vermişti ve Logan istediği anda çiğneyip geçebilirdi.

Kendi özgüvensizliğine canı sıkılarak, “Benden utanıyor musun, konu bu mu?” diye sordu.

“Elbette o değil.”

“O zaman neden tuvalete saklandın?” Kalbi... acıyordu. Organlara kramp girebileceğini bilmezdi ama şu anda öyle hissediyordu.

“Bree... haydi ama. Öyle olmadı.”

“Ama bana öyle geldi.” Çocuk gibi davranıyor olması umurunda değildi. On yedi yaşındaydı; ZATEN çocuktu.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Logan bir saç tutamını kulağının arkasına itti. Bu hareket Bree'nin içini eritti ve kendinden nefret etti.

"Biliyorsun ki durumumuz... biraz karışık."

"Ama öyle olması gerekmiyor." Bree'nin sesi küçük bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Ne öneriyorsun? Karımı bırakıp seninle kaçmamı mı?"

Hiç *fena* bir fikir değildi.

"Henüz on sekiz yaşında bile değilsin. Bu yüzden hapse bile girebilirim. Buna güven istismarı deniyor."

"Hapse girmeni istemiyorum... Ve sen güvendiğim tek insansın."

Tanrım, iş ciddiydi. Bree âşık olmakla o kadar meşguldü ki Gerçek Hayat'taki sonuçları enine boyuna düşünmek istememişti.

"Önümüzdeki eylül ayında on sekiz olacağım. Bir yıldan az kaldı." Bu da bir şeydi...

"Ne yapmamızı öneriyorsun, Bree? Okulu bitirmeni beklememi ve Kathy ile Heathcliff gibi birlikte bozkırlara kaçmamızı mı?"

İlişkileri hakkında edebi bir espri yapmıştı. Bree gülmesi gerektiğini biliyordu ama aslında hiç komik değildi.

"Bilmiyorum."

Ve bilmiyordu da. Gerçekten.

"Akışına bırakıp hayatın bizi nereye götüreceğine bakalım mı, ne dersin? Kulağa nasıl geliyor?"

Dürüst olması gerekirse yan çizmek gibi geliyordu. Bedava bir "kodesten çık" kartı gibi. Ama Bree'nin başka seçeneği var mıydı ki? Ona ultimatoma verecek gücü yoktu. Onu kaybetme riskini alamazdı. Ve Logan şu an hayatında yanındayken kendisi olabildiği tek insandı. Onu da kaybederse, Bree kim olurdu? Sonsuza dek popüler Bree'ye mi dönüşürdü? Yani, eski Bree ormanda düşse ve onu duyacak kimse olmasa yine de ses çıkarır mıydı?

Bree kendini başını sallarken buldu.

“İşte benim kızım.” Logan ona neredeyse nefesini kesecek kadar sıkı sarıldı. Bir süre sonra onu bırakınca, Bree onun yüzüne; gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıklara, burnunun güçlü kemerine ve çenesindeki belli belirsiz çukura gerçekten baktı ve bu ona her şeyi unutturdu. En azından şimdilik.

“Şimdi... neden bana şu koyun kostümünden biraz daha bahsetmiyorsun? Perşembe günü üstünde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kırk İkinci Bölüm

Baloya, tabii ki Jasmine'in evinde hazırlandılar.

Yatak odasında delice bir bayram havası vardı. Jasmine Noel ışıkları olayını bambaşka bir boyuta taşımıştı; mümkün olan bütün düz yüzeyler yanıp sönen ışıklarla kaplıydı ve Noel aromalı mumların kokusundan nefes alınmıyordu.

Jasmine, "ALKOL!" diye bağırdı ve görüntüsü bile tiksinti uyandıran bir tepsi dolusu içkiyle mutfaktan döndü.

Gemma sime bulanmış yüzüyle, "Bunlar ne böyle?" diye sordu. Kurada birinci Maguş'u çekmişti. Altın. Bu yüzden altın renginde hayli dekolte bir elbise giymiş ve bütün vücudunu altın rengi simle kaplamıştı. Bree, Gemma'nın "bir şekilde seksileştirme" konusundaki uzmanlığına hayran kalmıştı. Ortalıkta hiç takma sakal yoktu.

Jass tepsiyi dikkatle çıkarılıp atılmış giysilerle dolup taşmış çalışma masasına bıraktı.

"EGGNOG! Eggnog'un ne olduğunu bilmediğim için sambuca'nın üstüne biraz Baileys döktüm. Baksanıza mini Guinness'lere benzediler!"

Bree içkileri dikkatle süzerken Jass'e yakalandı.

"Endişelenme, Hugo'nun partisindeki gibi kendimi kaybetmeyeceğim."

Bree masum bir tavırla, "Şey... ben içkine bir şey katıldı sanıyordum," dedi.

Jass bir kadeh sahte *eggnog*'u kafaya dikti, yüzünü buruşturdu ve bir kadeh daha aldı. "Ah, haydi ama çok içtiğimi hepimiz biliyoruz."

Gemma yatakta ayağa kalktı.

"HANIMLAR BEYLER, SONUNDA İTİRAF ETTİ."

Hepsi alkışlayıp tezahürata başladı; Jassmine de onlara katıldı. Çok hoş görünüyordu. Kıvrılan, uçuşan, altın rengi bir örgüyle tutturulmuş beyaz bir elbise giymişti. Altın rengi, incecik yılbaşı süslerinden yapılmış narin halesinin parlaklığı bal rengi saçlarına vuruyordu. Özellikle Gemma'yla mukayese edildiğinde, şaşırtıcı derecede mütevazı görünüyordu ve Bree o geceki partide bütün grubun Hristiyanları gücendirmeyecek olmasına sevinmişti.

"Evet, evet, tamam... İyi bir paravan oldu."

"İyi mi?" dedi Jessica. O da melek olmuştu. Ancak bir takım esrarengiz nedenlerden (Jassmine mesela) simli süslerinin derecesi altın renginden gümüş rengine düşürülmüştü. "Polis rapor tuttu."

Jass bardakları dağıttı. "Kimin umurunda? Gerçek bir suç işlenmedi ki... Bree sen bu kılıktayken ciddi konuşamıyorum."

Bree kendine baktı ve anlamamış gibi yaptı. "Nasıl bir kılıkta?"

"Seksi bir koyun! Bunu nasıl başardın?"

Bree ayağa kalktı ve kostümünü bir kez daha herkese göstermek için kendi etrafında döndü. Bir şekilde olmuştu işte; tulumu baştan ayağa pamuk toplarıyla kaplıydı. AŞIRI kısa tulumu. Uyluklarının üst kısmını gizlemeye yetecek kadar pamuk topu kullanılmıştı.

“Neredeyse... şirinsin. Ama aynı zamanda gerçekten edepsiz de görünüyorsun. Hayran kaldım,” dedi Emily. O da bir kral tacı yerine kraliçe tacı takmış Kral Herod kılığındaydı.

Bree kollarını açtı. “Sarılmak isteyen? Yumuşacığım.”

Jass, “Ben isterim!” diye bağırarak üstüne atladı. Birlikte sırtüstü düşüp çakırkeyif gençler gibi kıkırdadılar. Ama muhtemelen zaten iki çakırkeyif gençtiler. Jass, Bree’nin karnını okşadı. “Yumuşacıksın. Seni okşamaktan kendimi alamıyorum.”

“Geri çekil, lezbo.”

Bree itiraf etmekten nefret etse de çok eğleniyordu. İmkânsız bir şey gerçekleşmişti ve kusursuzlar takımı kendini çok ciddiye almıyordu. Pekâlâ, İsa’nın doğum sahnesi kostümlerinin hepsine seksapel katılmıştı ama en azından hepsi bunu yapmayı kabul etmişti.

Jass bir bardak daha alıp yatakta ayağa kalktı. “Kadeh kaldırmak istiyorum.”

“Ah, hayır. Yine kafayı buluyor,” diye mırıldandı Gemma. Yüksek sesle. Bilerek.

“Kapa çeneni, Gemma.”

Ve kapadı da.

“Noel bir yılın sona ermesi demektir. Ve sizi bilmem ama ben bu yılın başında, Bree’nin, nam-ı diğer Mankafa Geyik Hanım’ın burada bizimle içki içeceğine ve bize İsa’nın doğum sahnesi kostümleri giydireceğine ihtimal vermezdim.”

Bree’nin yüzü koyu şeftali rengine döndü.

“Ama Bree, nedeni her ne olursa olsun, bir şekilde kendine bir hayat edindin. Arkadaş grubumuza katıldın. Ve sizi bilmem ama çocuklar, ben bundan çok memnunum.” Jass’in sesinin titremesi Bree’yi fazlasıyla şaşırttı. “Bree, sen, yani, harikası. Hepimiz seni seviyoruz, değil mi kızlar?”

Diğerleri tezahüratlarla onayladıklarını gösterince Bree'nin yüzünün şeftali tonu daha da koyuldu.

“Mutlu Noeller, millet. Şimdi gidip Queen's Hall'dekileri biz olmadıkları için kıskançlıktan çatlatalım.”

İçkilerini fondip yapmadan önce kadehlerini tokuşturdular. Sonra Jassmine'in devasa boyutlardaki hoparlörlerinden Mariah Carey'nin *All I Want For Christmas is You* şarkısı yükseldi ve hep birlikte striptizciler gibi dans ettiler. Bree onlara katılamadı. Az önce söylenenlerin sersemliğini üstünden atamamıştı. Biraz da duygulanmıştı. Başarmıştı. Gerçekten başarmıştı. Olağanüstü ezik Bree, çemberin iç halkasını başarıyla kırmıştı. Ondan sadece korkmak ve etkilenmekle kalmamış, onu gerçekten sevmişlerdi.

Bree sevimliye alışık değildi. Bu ona o kadar harika geldi ki kendini savunmasız hissetti.

Gerçeği bilseler, onu yine de severler miydi?

Kırk Üçüncü Bölüm

Okul muhteşem görünüyordu. Demode bir okul balosu olacağı yönündeki bütün kaygılar, tavandan baş aşağı asılmış ve minik ampüllerle süslenmiş Noel ağaçlarını görünce buharlaştı.

İçeri hep birlikte girdiler. Kızlar ve erkekler.

“Yok artık.”

“İsa’nın doğum sahnesi kılığında gelmişler.”

“Çok... sıradan.”

“Çok... müthiş.”

Yarı sarhoşluktan yüzü şimdiden pembeleşen Hugo herkese, “BANA BAKIN!” diye bağırdı. “MERYEM ANA OLDUM!”

Bir oyuncak bebek çıkardı ve minik İsa’yı İngiltere futbol ligi kupası gibi başının üstüne kaldırdı.

Aldığı tepkiye bakıp bir NME ödülü⁷ kazandığını düşünebildirdiniz.

“Çok acayiiiiiiip.”

“Vay canına, yürü be Hugo!”

7 İngiltere’de aylık olarak yayınlanan müzik dergisi NME, New Musical Express’in her yıl verdiği müzik ödülleri. (ed. n.)

“Hugo’nun Bakire Meryem olarak geldiğine inanamıyorum. Bakire mi? Hugo mu?”

“Seth’in Joseph olarak geldiğine inanamıyorum.”

Kendini göstermek için can atan Seth, Hugo’nun yarattığı tepkiye ortak olmak için arkasından koştu ama cüppesine takılıp tökezledi. Salondan kahkahalar yükseldi.

Çoban kılığındaki Matty mahcup bir gülümsemeyle Bree’ye sokuldu. “Benim sana göz kulak olmam gerekmiyor mu?”

“Sorun değil,” dedi Bree. Herkese lezbiyen olduğunu söylediği için ona hâlâ biraz öfkeliydi. “Ben çok bağımsız bir koyunum. Ayrıca, belli ki bir lezbiyenim. Bunun bir hakaret olduğunu düşündüğüne göre çok dar görüşlü bir çoban olmalısın.”

“Özür dilerim.”

“Ne dedin, duymadım?” Bree elini kulağına dayayıp abartılı bir şekilde ona doğru eğildi.

“Özür dilerim dedim.”

“Ah, evet. Harika. Hangi konuda?”

“Şey... Olanları kaldıramayan piçin teki olduğum ve seninle ilgili dedikodular yaydığım için mi?”

“Ah, şu mesele. Evet dilemelisin.”

Matty sırtıttı. “Bir koyun kostümünü çok seksileştirmeyi başardığını söylesem, beni affeder misin?”

Bree onu terslemeye hazırlandı ama Hugo ortaya atılıp onu havaya kaldırdı ve sınıksı sarıldı.

“Bana isterseniz Galli diyebilirsiniz ama gecenin sonunda bir koyun-becerici olabilirim.” Hugo onu etrafında döndürürken, Bree yüzünü buruşturmamak için büyük çaba harcadı. Koruyucu pamuk topu tabakasına rağmen, Hugo’nun dokunuşu midesini kaldırmıştı. Hugo ağzını kulağına yapıştırıp, “Çok seksi görünüyorsun,” deyince ürperdi.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Onu itip kendinden uzaklaştırırken etrafına baktı. Haklı olarak hayli şüphelenmiş görünen Jassmine başta olmak üzere herkes onları izliyordu.

“Senin çocuğuna bakıyor olman gerekmiyor mu? Ne de olsa Tanrı’nın oğlu.”

“Kime, buna mı?” Tam bebek İsa’yı yere atıp tekmelemeye hazırlanırken Jassmine yanma koşup elinden aldı. Ciyaklayarak sahte bir kakhaha attı ve Hugo’nun komik davranışını aralarına girmek için bahane olarak kullandı.

“Hugo. Tanrı’nın oğluna ragbi topu muamelesi yapamazsın. İnsanları kızdıracaksın.”

“Canım ne isterse yaparım.”

“Ah, öyle mi?”

“Öyle.”

Ve sonra Jass bir anda tepetaklak oldu. Elbisesi beyaz tangasını gösterecek şekilde kafasına geçti. Hugo omzunda onunla bara koşarak simli yılbaşı süslerinden yapılmış halesini yere düşürürken, Jass çılgılık çılgılıydı. Her. Anından. Zevk. Alıyordu.

Bree bu geçici huzur anını kullanarak etrafını analiz etti. Kıskanç bakışlar üzerlerindeydi. Nedense, dışarıdan bakınca, bu pembe dizi yaşam biçimi insanlara çekici geliyordu.

Mekân bir okul diskosuna göre bayağı iyi görünüyordu. Tavana asılı ağaçların yanı sıra bir çikolata çeşmesi ve baston şekerlerle süslü dört metrelik bir Noel ağacı da vardı. Dans pistinin ortasında dev gibi bir ökseotu topu asılıydı ve bazı öğrenciler hakkını şimdiden sonuna kadar veriyordu. Bree, bütün bunları Logan’ın nasıl karşıladığını merak ederek onu aradı ve onu “bar”ın arkasında, pançı içki katılmasına karşı korurken buldu. Takım elbise giymişti ama biraz dağınık görünüyordu, tam Bree’nin sevdiği gibi. Saçları, Noel Baba şapkasının altından çıkıyordu. Göz göze geldiler ve aralarından yine o şey –cinsel çekim– koca salonu aşarak geçti.

Logan onu ve aralarındaki şeyi sessizce onaylar gibi hafifçe başını eğdi. Bree'nin kalbi deli gibi atmaya başladı ve Gemma onu belinden yakalayıp bara doğru sürükleyince rahat bir nefes aldı.

"Haydi, içinde hâlâ alkol varken pança ulaşmalıyız."

"Nasıl alkol olabilir ki? Korunmuyor mu?"

"Evet, ama şu 'ben de sizden biriyim' havasındaki ezik edebiyat öğretmenini tarafından. Hugo içine yarım şişe apsent boşaltırken adam bilerek görmezden geldi."

"Apsent mi?"

"Evet? Kitlesele kafayı bulmuşluk için pança apsent katılmalıdır."

Gemma'nın Logan'ı betimleme şekli Bree'nin gururuna dokundu. "Ben de sizden biriyim" diyen biri değildi. Sadece, diğer öğretmenlerin aksine, bir ruhu vardı. Sosisli çörekleri dağıtmaktan sorumlu Latince öğretmenini tüvit bir takım giymişti mesela, Tanrı aşkına!

Bara vardıklarında, Logan pança bir bardak daldırıp Bree'ye uzattı.

"Panç ister misiniz, kızlar?"

Tanrım, bu işi o kadar iyi kıvırıyordu ki.

Bree plastik bardağı alıp bir yudum içti. Kesinlikle alkollüydü. "Teşekkürler, Bay Fellows."

Logan Gemma'ya da bir bardak uzatırken, "Yavaş olun, kızlar," dedi. "Aşırı meyve suyu sizi fazla enerjik yapabilir."

Gemma küçümseyici bir tavırla, "Bunu aklımdan çıkarmayacağım," dedi.

Pançlarını yudumlayarak uzaklaşırlarken, "Gördün mü?" diye fisıldadı. "Ne kadar yalaka!"

Bree bütün dikenlerini çıkartan bir kirpi gibi hissetti. "Yalaka falan değil. Gayet havalı..." Gemma'nın yüzündeki ifadeyi gördü. "En azından bir öğretmen için. Dans edelim mi?"

Bree'nin ikinci panç bardağından sonra, her şey biraz puslandı. BİR SÜRÜ Noel şarkısı çaldıklarını hatırlıyordu, özellikle tartışmasız en sevdiği grup olan The Pogues'tan. Sonra onun önerisiyle dans pistinde kendilerine bir yer açıp İsa'nın doğum sahnesini baştan sona canlandırdılar. Müzik eşliğinde.

Çok saçmaydı. Ama onlar yaptığı için havalıydı. Jassmine, Hugo'ya sürtünüp etrafta uçar gibi yaparken şaşırtıcı derecede komikti. Gemma solo dans gösterisi için DJ'den seksenlerden *Gold* şarkısını çalmasını istedi. Ve Bree vaktinin büyük kısmını onu sürekli sopasıyla yakalayan Matty'den kaçarak geçirdi. *Merry Christmas Everyone* çalmaya başlayıp doğum sahnesinin bütün karakterleri sarmaş dolaş bir halde müzik eşliğinde sallanırken, gecenin zirve yaptığını düşündü.

İtiraf etmeliydi; çok eğlenceliydi. Bu, uzaktan nefret ettiği buz gibi, kusursuz popüler grup değildi. Bunlar nefret ettiği o sapkın, kindar insanlar değildi. Bu insanlar zeki, gülmeye hazır ve kendi kendiyile dalga geçen tiplerdi... ve Bree elinde olmadan bu değişimden az da olsa kendini sorumlu tutuyordu. Pekâlâ, zorbalık aktivitelerindeki düşüşten kesinlikle o sorumluydu. Hatta Gemma önceki gün Pis Dedikodu'daki hesabını bile kapatmıştı.

Belki de Bree o kadar da ilginç olmayan biri değildi. Belki de... idare eder biriydi? Belki apsent yüzündendi. Ya da Noel ruhu. Ama Bree ilk kez kendiyile ve olduğu kişiyle gurur duyuyordu.

Ayrıca fena halde çışı gelmişti.

Sersemlemiş bir halde, yol üstünde insanlarla sohbet molaları vererek tuvalete vardı. Biraz sarhoş olduğunu ancak klozete oturunca fark etti. Bu yüzden başının fırıl fırıl dönmesi durana kadar orada oturdu ve ellerini yıkarken de acele etmedi. Aynaya bakınca koyun kostümünün dağıldığını fark etti ama yine de muhteşem görünüyordu. Aynadaki yansımasına gülümsedi, kurutucunun

altında ellerini kurutup dışarı çıktığı anda Bay Fellows'a rastladı. Hafifçe çarpılmış Noel Baba şapkasıyla duvara yaslanmıştı.

"Logan."

Logan muzip bir gülümsemeyle, "Şişşt," diye fısıldadı. "Tuvalette kimse var mı?"

Mucizevi bir şekilde –bir kızlar tuvaleti için gerçek bir mucize– içerisi boştu. Gerçi Bree bilinmeyen bir nedenden, yuvasına dönen bir haber güvercini gibi, salona daha uzak olan "ağlama tuvaletine" gitmişti.

Başını hayır anlamında salladı.

"Harika." Logan onu elinden tutup az önce çıktığı yere geri soktu.

"Logan, ne yapıyorsun?"

Logan önce cevap vermedi; onu kabinlerden birine itip ikisini içeri kilitledi. Bree'yi duvara yaslayıp vücudunun her santimiyle duvara çivileyerek çılgın gibi öptü. Ağzında apsent tadı vardı.

Bree, "Logan," diye kıkırdadı. "Sen içki mi içtin?"

Logan öpücükler arasında, "O. Kadar. Muhteşemsin ki," diye yanıtladı.

Logan'ın dudakları her tür mantıklı düşünceyi kafasından silerken Bree gözlerini yumdu. "Logan, yakalanacağız."

"Umurumda değil."

Bree pes etti ve öpücüklerine karşılık verdi. Dahası hafifçe sıçrayıp ağırlığını Logan'a verdi ve bacaklarını beline sardı.

"Aman Tanrım, Bree."

Bree bundan bacaklarını sarmasından Logan'ın hoşlandığı anlamını çıkardı. Logan erkeksi bir iç çekişle Bree'nin vücudunu duvara itti. Her şey puslu bir şehvet ve hormon karışımına dönüşmüştü. Bree, Logan'ın tadına, her an yakalanma riskine, bu kadar... arzuluyor olmasına bayılıyordu. Bu bir öğrenci ve öğretmen arasında değil, bunu kendi rızasıyla yapan iki yetişkinin

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

arasında yaşanan öpüşmeler, dokunmalar, okşamalar, inlemeler ve diğer “ler”lerden ibaretti.

Bir süre sonra Logan geri çekildi.

“Ne?” dedi Bree. Logan’ın hayranlık dolu bakışlarından utanmıştı.

“Sen gerçekten inanılmaz bir şeysin, biliyorsun değil mi?”

Bree mahcup gözlerini önüne indirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Salondaki insanları görmedin mi? Sana nasıl baktıklarını? Etrafında nasıl döndüklerini?”

“Saçmalama.”

“Bu doğru.”

Logan ona sımsıkı sarıldı. “Okulun en popüler kızını öptüğüme inanamıyorum...”

Bree’nin bela dedektörü derhal devreye girdi. “Ne? Bu yüzden mi buraya geldin?”

“Sadece şaka yapıyorum.”

“Ah...” Bu kelimeler yine de aklına kazınmıştı. “Nedeni bu... değil... değil mi?”

Logan, “ŞİŞŞŞT,” diye fısıldadı telaşla. “Biri geliyor.”

Kapının çarpma sesiyle Bree’nin kanındaki adrenalin tavan yaptı. Plastik döşemeli zeminde yüksek topukların tıkırtısı yankılandı.

Ah hayır ah hayır ah hayır ah hayır. Logan’ın eli ağzına kapandı. Bree genç adamın kalbinin çılgınca atışını vücudunda hissedebiliyordu.

Yakalanırlarsa...

Bir ses, “Jasmine Dallington sürtüğün teki,” dedi. Bree sesi tanııyordu; aynı sınıftan herhangi biri olabilirdi. Kızların birbirine karışan parfümlerinin kokusu kapının altındaki boşluktan kabine süzülüyordu.

“En azından seksi görünmeye çalışmış. Bree’nin halini gördün mü? Koyun kostümü!”

“Biliyorum. Onunla neden arkadaşlık ettiklerini anlamıyorum.”

“Ucubenin önde gideni.”

“Hep öyleydi. Ve sırf Jassmine beyninin bir kısmını ameliyatla aldırdı falan diye, bir anda hepimiz bunu unutacak değiliz.”

“Çantamı tutar mısın, lütfen? Altıma edeceğim.”

Kızlardan biri bitişik kabine girip bir koşum atı gibi işerken, ikisi de kalpleri ağızlarından çıkacakmış gibi çarparak dinlediler.

Kız bir yandan işemeye devam ederken, “Hugo her zamanki gibi muhteşem görünüyor,” diye seslendi.

Durumun vahametine rağmen, Bree gözlerini devirmekten kendini alamadı.

“Ve nasıl da farkında,” diye cevapladı arkadaşı.

Sessizce nefes almak çok zordu. Bree nefes almanın ne kadar gürültülü bir hareket olduğunu ilk kez fark ediyordu. Ya da kalp atışlarının bir amfiye bağılıymış gibi duyulduğunu.

Logan çok daha sessizdi. Nefesi hızlı ve hırıltılıydı. Bree’nin ağzını kapayan eli öyle şiddetli titriyordu ki Bree’nin dişlerinin üstünde tap dansı sesleri çıkarmaması şaşırtıcıydı.

Kızlar aralarında Hugo, Seth ve Matty’nin fiziksel muhteşemliklerini bir süre daha tartıştılar.

Tanrım, diye düşündü Bree, kızlar gerçekten tuvaletten çıkmak bilmiyor.

Nihayet sonsuz kadar uzun gelen bir bekleyişin ardından, kızlar tuvaletten çıktı ve kapı arkalarından gürültüyle kapandı. Logan ve Bree bir süre hiç ses çıkarmadan durup geride birisinin kalmış olabileceğine dair her sese kulak kesildiler.

Hiç ses yoktu.

Logan neredeyse dans pistinden bile duyulabilecek kadar gürültülü derin bir oh çekti.

Ancak hiçbir şey söylemedi. Sadece elini Bree'nin ağzından çekti ve genç kız bir anda zehirliymiş gibi geri çekildi.

“Şey,” dedi Bree gerilimi azaltacak bir ses olsun diye. “Korkutucuydu.”

Logan'ın yüzü bembeyazdı. Ona bakamıyordu. “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Ya bizi yakalasalardı?”

Bree yüzünü avuçlarının arasına alıp onu kendisine bakmaya zorladı. “Yakalamadılar. İyiyiz. Haydi, bana bak.”

Ama Logan bakmadı. “Her şeyimi kaybedebilirdim.” Logan Noel Baba şapkasını çıkarıp elinde büktü.

Bree bir kez daha ona ulaşmayı denedi. “Ama kaybetmedin. Her şey yine aynı.”

“Buradan yakalanmadan nasıl çıkacağım?” Logan panik içinde kabinde etrafına bakıyordu.

“Önce ben çıkarım,” dedi Bree şefkatli bir sesle. “Etrafı kontrol ederim.”

“Yapar mısın?”

“Ama önce böyle tuhaf davranmayı bırakmalısın.”

“Tuhaf falan davranmıyorum.”

“Davranıyorsun. Gerçekten davranıyorsun.”

Yine sessizlik. Yine gerginlik. Logan'ın yüzünde cılız bir gülümseme belirdi.

“Üzgünüm. Ödümü patlattılar, o yüzden. Nasıl bir oyun oynuyoruz?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Bree utanarak. “Ama bu oyunu seviyorum.”

Logan cevap vermeyince Bree onu nasıl yatıştıracağını bilemeyerek kendini tuttu.

“Şimdi gidip ortam çıkman için uygun mu diye bakmamı ister misin?” diye sordu.

“Pek değil. Çok korkuyorum.”

“Panç kâsesine bekçilik etmen gerekmiyor mu?”

“Ah, şu mesele... evet. İşimde çok iyi olduğumu sanmıyorum, Bree. Kuralları sürekli çiğneyip duruyorum.”

Bree usulca, “Değiyor mu?” diye sordu.

Ve Logan ona tekrar yaklaştı. Bunu bir öpücük izledi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bir süre sonra Bree kalabalık bir yolda karşıdan karşıya geçer gibi durmadan sağına ve soluna bakarak kabinden çıktı. Hiçbir şey yoktu. Bütün lavabolar boştu. Çizgi filmlerdeki gibi parmak uçlarında kapıya yürüdü, açtı ve koridoru boydan boya kontrol etti. Karanlıktı. Ve boş. Mutluluk verecek kadar boş.

Arkasına dönüp, “Logan,” diye fısıldadı. “Temiz. Çık, çık, çık, çık.”

Ve Logan şimşek hızıyla kapıdan dışarı koştu. Karanlıkta sadece dudaklarını dudaklarına bir an değdirecek kadar duraksadı ve koridorun sonunda müziğin ritmi onu yuttu.

Kırk Dördüncü Bölüm

Bree koridorda kaldı; sırtını kapıya yaslayıp yanında son yirmi dakikanın bütün gerilimini de boşaltmak ister gibi nefesini bıraktı.

“Vay, vay, vay, demek mesajlarıma bu yüzden cevap vermiyorsun.”

Ses hayalet gibi bir anda çıkmıştı. Bree sesin sahibini tanımakta gecikmedi. Vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu.

“Hugo?”

Hugo onu başarıyla saklayan karanlıktan çıktı. Bree’nin beyninden soğukkanlı bir korku geçti.

Ne kadarını görmüştü?

“Demek edebiyat öğretmeni, ha, Bree? Cidden mi?” Hugo iyice yaklaştı.

Bree geriye adım atmaya çalıştı ama arkasında duvar vardı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Umursamaz görünme çabasının başarısız olduğunu kendisi bile anlamıştı.

“Seni tanıdıkça beni daha çok şaşırtıyorsun,” dedi tepki almak için yüzünü inceleyerek. “Seni aklımdan çıkarmakta gittikçe daha da zorlanıyorum.”

“Çok tatlısın ama ben baloya dönüyorum.” Bree gitmek için döndü ama Hugo elini hızla yüzünün önüne uzatarak koluyla geçişini engelledi. Hareketindeki şiddet Bree’yi yerinden sıçrattı.

“Ya birine söylersen?”

Bree’nin kan dolaşımına biraz daha korku pompalandı, sanki biri korku serumu enjekte etmişti. “Neyi söylersen?”

Hiçbir şey ispatlayamazdı. Değil mi?

“Harika kız Bree’nin bir öğretmene verdiğini.”

“Saçmalama, Hugo. Ben ona vermiyorum.”

En azından bu doğruydı.

“Gerçekten mi? Yoksa yerim dolmuyor mu? Zavallı Bay Fellows benimle boy ölçüşemeyeceğini mi düşünüyor yoksa?”

Hugo’nun o tek ve berbat performansına dayanarak Bree, Viagra almış bir sümüklüböceğin bile Hugo’nun cinsel uzmanlığına fark atacağına emindi. Fakat bunu söylemek için uygun bir an olduğunu sanmıyordu. Beynindeki bütün nöronlar hızlı düşünmeye geçmişti. Hugo’nun pes etmesini bekleyerek kolunu itip geçmeye yeltendi ama Hugo yerinden kıpırdamadığı gibi diğer kolunu Bree’nin öteki tarafına uzatarak onu araya sıkıştırdı.

Pekâlâ, itiraf etmeliydi ki Bree artık gerçekten korkuyordu.

“Hugo. Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Hugo yüzünü onunkine o kadar çok yaklaştırdı ki yanlarından biri geçse öpüşüklerini sanabilirdi. Bu hiç iyi değildi. Bu duruma dair hiçbir şey iyi değildi.

Hugo muhtemelen baştan çıkarıcı olduğunu sandığı bir tavırla, “Beni istemiyormuş gibi davranmandan sıkılmaya başlıyorum, Bree,” dedi. “Haydi, artık filmi sana yine pis şeyler yapacağımız

kısmı saralım. Öğretmenlere meraklıysan, ben de sana birkaç şey öğretebilirim...”

Hayatta mantıklı olanı yapmanız gereken anlar vardır. Bu da o anlardan biriydi. Mantıklı olan Hugo’ya âşıkmiş gibi davranıp onu daha sonra becereceğine söz verip, Bay Fellows’la hiçbir şey yapmadıklarıyla ve Hugo’ya nasıl âşık olduğuyla ilgili büyük sözler sarf etmekte.

Ancak Bree son zamanlarda pek mantıklı şeyler yapmıyordu.

Hatta Bree mantıklı şeyler yapmaması sayesinde her gün bin kelimelik malzeme topluyordu.

Ve kontrolü kaybetmek üzereydi.

Suratına, “SİKTİR GİT, HUGO!” diye bağırdı, Hugo sinerek ona biraz olsun yer açtı. “Ne zaman anlayacaksın? Senden hoşlanmıyorum. Ne elini ne de başka bir yerini ASLA YAKI-NIMDA istemiyorum. Anladın mı? O gece partinde olanlar hayatımda yaşadığım en berbat şeydi. Boktandı. Sen boktandın. Ve nedenini bilmek ister misin? Çünkü boktan bir heriften başka bir şey değilsin. Senden nefret ediyorum. Ve seninle ilgili her şeyden. Sen terbiyesiz, kibirli, küstah bir götsün. Jass’e karşı tavrın aşağılık ötesi. HERKESE karşı. Seninle neden yattığımı bilmek istiyor musun?” Bree aylar boyunca boğulduktan sonra ne hissettiğini nihayet söylemenin sarhoşluğuyla sırtını dikleştirdi. “Bir deneydi. O kadar. Ve iğrenç bir deneydi. Bu yüzden lütfen, bırak beni çünkü o minicik penisinin ya da cücük gibi beyninin yakınında bir SANİYE daha geçirirsem çılgılık atacağım ve o kendini beğenmiş ve kendine âşık suratına kusacağım.”

Bir filmde olsaydı karanlığın içinden çıkan insanlardan, usul usul başlayıp gittikçe şiddetlenen bir alkış yükselirdi.

Bir filmde olsaydı Hugo gözyaşlarına boğulup koşarak uzaklaşır ve çöpçü falan olurdu.

Bir filmde olsaydı Logan koşarak gelir, Hugo'nun çenesine bir yumruk atıp Bree'nin yanına koşar, onu kollarına alırdı ve birlikte nereden çıktığı belli olmayan beyaz bir ata atlayıp dört nala uzaklaşırlardı.

Ama hayat bir film değil, değil mi?

Hugo bir adım geri çekildi. Başını yana yatırıp ona göz kırptı.

"Dikkatli ol, Bree. Ben sinirlendirmemen gereken biriyim."

"Kapa çeneni, Hugo. Lanet olası mafya değilsin."

Hugo gülümsedi. Gülümsememesi gerekiyordu.

Ve gülümsemeler insanı bu kadar korkutmamalıydı.

"Jasmine'in yanına dönsen iyi olur. İkimizin de nerelerde kaldığımızı merak edecek."

"Merakını gidermemeni önerebilir miyim? Jass benim arkadaşım, onu incitmek istemiyorum."

Hugo işte tam bu anda kontrolü kaybetti. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve tükürükler saçarak konuştu.

"SEN bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Bree. Anladın mı?"

Amacı Bree'yi korkutmaksa, işe yarıyordu. Bree'nin elleri kontrolsüz bir şekilde titredi ve sıçrayan tükürüklerden korunmak için yüzünü buruşturdu.

"İsa bebeğini düşürdün," dedi ve eli titreyerek yeri işaret etti.

Hugo işaret ettiği yere, plastik zemine düşmüş oyuncak bebeğe baktı ve gülmeye başladı. "Tüh."

Ve sonra, hiçbir şey olmamış gibi, İsa bebeği aldı, Bree'ye bir kez daha göz kırptı ve sallanarak müziğe doğru uzaklaştı.

Bree duvarda aşağı kaydı ve yere çöküp tekrar nefes alabilmek için umutsuzca çabaladı.

Kırk Beşinci Bölüm

Bree tereyağı sürülmüş, enfes, sıcacık kızarmış ekmek kokusuna uyandı.

“Uyanın, Bayan Akşamdan Kalma, tatilden önce bir gün daha okul var.”

Annesi kahvaltıyı komodinine bırakıp perdeleri açtı. Hafif yağmurlu havanın kasvetli ışığı, istemeye istemeye odaya doldu.

Bree gözlerini ovuşturup kırışıtırarak yatağında doğruldu. “Ahh. Saat kaç?”

“Yedi otuz. Çok fazla zamanın yok.”

Bree ağrıyan başını komodine çevirdi. Kızarmış ekmeği ve bir bardak portakal suyunu gördü. “Anne, sen gerçek bir efsanesin, bunu biliyorsun, değil mi?”

Annesi gülümseyerek yatağın kenarına oturdu. “İster inan ister inanma, bir zamanlar ben de gençtim. Karbonhidrat ve C vitaminin iyi geldiğini tecrübelerimden biliyorum.”

Bree ekmekten bir ısırık alırken inledi. “Kesinlikle çok iyi geliyor.”

“Eee, iyi vakit geçirdin mi? Bu sabah koyun kostümünü merdivenin dibinde buldum. Bayağı harap haldeydi.”

Bree gecenin sonunu hatırlamaya çalıştı. Ahhhh, eve dönerken yağmur yağıyordu. Koyun kostümü bütün suyu çekip iki katma çıkmıştı. Jass bunu çok komik bulmuştu ve eve yürüyüşleri –daha doğrusu sendelemeleri– sürekli kıkırdadığı ve fotoğraf çektiği için iki katı sürmüştü.

Jassmine... Ah, lanet olsun, Hugo. Konuşmalarını hatırlayınca, Bree’nin içi yine korkuyla doldu. Ancak dansa döndükleri zaman Hugo hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Bree son iki şarkıya yetişmişti ve hep beraber, çember halinde birbirlerine sarılıp, “*Mutlu Noeller,*” diye bağırıyorlardı. Ve Hugo normal davranmıştı. Eh, Meryem Ana kılığında bir seksen boyunda bir ragbi oyuncusu ne kadar normal olabilirse.

Başka ne olmuştu?

Ah evet, Gemma *Santa Baby* eşliğinde seksi danslar yaparken biraz fazla terlemiş ve etrafa simli su birikintileri akıtmıştı. Harikaydı.

İyi bir gece olmuştu. Bree o grubun bu kadar eğlenceli olabileceğini asla düşünmezdi ama bazen, sadece bazen yanıldığını itiraf edebiliyordu.

Şimdi iki haftalık tatile sadece bir gün kalmıştı. Bree Noel süresince Manifesto görevlerini bir kenara bırakıp, önemli kitaplar okumaya, birkaç sanat filmi seyretmeye zaman ayırmayı planlıyordu. Hatta Holdo’yla arkadaşlığını çaktırmadan yeniden canlandırabilir mi diye düşünüyordu. Onunla... hayattan bahsetmeyi özlemişti. Onu... çok özlemişti.

“Evet, eğlenceliydi.” Bree susuzluğunu gideren meyve suyundan bir yudum aldı. “Kostümüm yağmur yedi ama onun dışında çok eğlendim.”

“Ökseotunun altında kimseyi öptün mü?”

“Anne!”

“Ne? Sadece soruyorum. Benden sakladığın bir erkek olduğunu biliyorum.”

Logan. Hugo’nun onları görmesinin dehşeti Bree’nin suratına yeniden bir tokat gibi indi. Ancak gecenin kalan kısmında Hugo’nun hiçbir şey söylemediğinden emindi... Bu yüzden kaygılarını şimdilik bastırdı.

Okul çıkışı Noel için vedalaşmak ve birbirlerine hediyelerini vermek için Logan’la buluşacaklardı. Yani, Logan’ın ona bir şey aldığını umuyordu. Tatil boyunca neden hiç görüşemeyeceklerini hâlâ anlayabilmiş değildi ama Logan bir sürü neden söylemişti; aralarında ailesine verdiği sözler ve eşinin ailesini görmek için İskoçya’ya gitmek zorunda olmak da vardı. Bree deli gibi kıskanmıştı.

Annesine, “Giyinsem iyi olur,” dedi.

Annesi, “Evet, evet, evet. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun,” diyerek odadan çıktı.

Bree o sabah görünüşüne çok fazla zaman harcamadı. Sadece akşamdan kalmalığının izlerini gizlemek için yüzünü ısıltılı bir fondötenle kapladı, kırmızı bir ruj sürdü ve saçlarını tepede atkuyruğu yaptı. Güvenlik kapısına geldiğinde doğru düğmelere basmak için birkaç kere denemesi gerekti ama onun dışında kendini nispeten işlevsel hissediyordu.

Jasmine’le her zamanki köşelerinde buluşmaya sadece iki dakika geç kalmıştı ama Jass orada yoktu. Kaldırımından Jasmine biçiminde bir karaltının yaklaşmasını bekleyerek birkaç dakika telefonuyla oynadı. Ama Jasmine biçiminde kimse gelmedi.

Ona beş dakika daha zaman verdi.

Hâlâ gelen giden yoktu.

Mesaj çekti.

Neredesin, tembel? Ben köşeye sağ salım vardığıma göre sen de gelsen iyi olur. Beş dk daha bekleyip sensiz gidiyorum.

Cevap gelmedi.

On dakika sonra hâlâ gelen giden yoktu. Jass ya uyuyakalmıştı ya da tuvalette kusuyor olmalıydı. Böylece Bree yola koyuldu.

Jasmine'i beklerken geç kalmıştı. Okula koşmak zorunda kaldığı için, ışıltılı fondötenin altında terlemiş ve pancar gibi olmuştu. Ortak sınıfa gitmek için sadece bir dakikası kaldığından her zamanki parti sonrası dedikodu seansına ayıracak zamanı yoktu.

Bree koridora adım attığı anda bir sorun olduğunu anladı.

Gözler, bütün gözler üstündeydi. Öğrenciler yanından geçerken onu turist gibi izliyordu. Kulakları fısıltılarla çınliyordu.

Neler oluyor?

Çaktırmadan kendini kontrol etmesi zordu. Kokuyor muydu? Kafasını eğip koltuk altını koklamaya çalıştı. Sanmıyordu. Yoksa yarı erimiş kırmızı suratı o kadar mı kötüydü? Çantasından kapaklı aynasını bulup yüzüne baktı. Hayır. Fena değildi. Muhteşem değildi ama idare ederdi.

Kulağına sürekli aynı kelime çalınıyordu.

Patates.

Cidden neler oluyordu?

Ortak sınıfa tam zil çalarken ulaştı. Hugo, Seth ve ekibi dahil herkes çoktan yerini almıştı. Bree içeri girdiği anda gülüşmeler başladı.

"Sessizlik, zil çaldı," dedi Bay Phillips.

Bu onları daha fazla güldürdü. Bree oturdu ve hepsine, *Neler oluyor?* bakışı attı ama hiçbiri ona bakmadı. Hugo hariç. Pis pis güldü ve Bree sandalyesini çekip otururken ona dik dik baktı. Bree soran bakışını tekrarlayınca, Hugo ona kanını buza dön-

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

düren ve atardamarlarını sertleştiren bir ifadeyle baktı. Bree neye benzediğini bile tarif edemiyordu. Göz kırpma, kafa sallama ve Cheshire kedisi sırtışı karışımı bir şeydi.

Kötüydü.

Tanrım. Söylemiş miydi yoksa? Hugo ne yapmıştı?

Seth, “PATATES,” diye bağırdı ve bütün sınıf kahkakaya boğuldu.

Bree dışında bütün sınıf.

Bay Phillips, “Bu kadar yeter,” dedikten sonra, Noel tatili sırasında tekrar yapmakla ilgili bir nutuğa başladı.

Bree adamın söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı. Aklını olanları bir mantığa oturtmaya vermişti. Bay Fellows’la mı ilgilirdi? Herhalde Hugo herkese bunu söylemiş olamazdı, değil mi? Bu Bree’yi yeniden o rahatsız yatağına atmak için savurduğu boş bir tehditti. Söylemiş olsaydı, Bree şu anda müdirenin odasında çılgın gibi yalan uyduruyor olurdu. Yoksa partisinde yaşananları mı anlatmıştı? Bree kendi kendine başını salladı. Hayır... mantıklı değildi. Hugo Jassmine’i kaybederdi ve kendi rezil nedenlerinden ötürü, Jassmine’in onunla olmasından hoşnuttu. Ayrıca ona kimse inanır mıydı? Bree’nin Jassmine’e böyle bir şey yapmayacağını herkes bilirdi. Şey, en azından herkes öyle sanıyordu. O zaman neydi mesele? *Patates* neydi?

Hugo’nun, önceki akşamki çıkışmasına ceza olarak saçma sapan bir dedikodu uydurduğu sonucuna vardı. Ne olduğunu öğle yemeğinde kızlardan öğrenecek ve gülüp geçecekti. Noel tam zamanında gelmişti.

Evet, böyle olmalıydı...

Ortak sınıftan ayrılmadan önce oğlanlarla konuşma zahmetine girmedi. Zaten sürekli, üst üste “patates” deyip duruyorlardı ve görünüşe göre her defasında öncekinden biraz daha histerik oluyordu. Bree hızla Latince sınıfına gitti; bütün okul koridorda

iki yana çekilip yol verince bir sınıftan diğerine bu kadar hızlı gidebilmesi çok komikti. Bree'nin sabırsızlığı artıyordu ve üst üste iki Latince dersi durumu hiç kolaylaştırmadı. Saatin kolları ilerlemek bilmiyordu; yolda önlerine çıkan bütün barlarda bira molası veriyor gibiydiler. Zaman bir adım ileri iki adım geri bir hızla ögle arasına ilerlerken, Bree ayağını yere vurmaktan neredeyse sırasının altındaki halıyı aşındırdı.

Nihayet, NİHAYET, zil çaldı. Bree zeytinyağına bulanmış bir mermi gibi yerinden fırlayıp her zaman gittiği tuvalete koştu. Kızlar orada olmalıydı. Hep orada olurlardı. Neler olduğunu nihayet öğrenecekti.

Kapıyı ittiği anda en sondaki kabinden gelen ağlama sesini duydu.

“Bunu nasıl yapabildi?”

“Bilmiyorum, tatlım. Lütfen ağlama artık, değmezler.”

“O sürtüğün teki.”

“Öyle ve artık bunu herkes biliyor.”

“Ama nasıl olur...”

Bree'nin nefesi kesildi. Onlardı. Jassmine ağlıyordu.

Demek Hugo söylemişti. O şerefsiz gerçekten söylemişti.

Bree'nin bundan sıyrılmak için ÇOK yalan söylemesi gerekecekti.

Olabildiğince sakın ve yumuşak bir sesle, “Jass?” diye seslendi.

Kabinden, “Şişşt” sesleri geldi ve sonra sessizlik oldu.

“Jass, orada olduğunuzu biliyorum. Sizi duyabiliyorum.”

Yine sessizlik. Birkaç şişşt sesinin karıştığı bir sessizlik.

Bree iç çekti. “Hugo size ne söyledi bilmiyorum ama lütfen ona inanma... Tam olarak neler olduğundan emin değilim ama bu meseleyi çözmeliyiz... Sen benim en iyi arkadaşımın...”

Kapı çarpılarak açıldı ve Jassmine görüldü. Yüzü o kadar ürkütücüydü ki Bree birkaç adım geri çekildi.

“Nasıl yaparsın?” diye tısladı Jassmine.

Jassmine o kadar çok ağlamıştı ki yüzü kendi gözyaşlarına alerjik tepki vermiş gibi görünüyordu. Her santimi kıpkırmızı ve şişti. Gözleri şişmiş, saçları matlaşmıştı. Gözeneklerinden keder sızıyordu. Ama yüzünde öfke de vardı. Hayır, öfke değil, hiddet. Aslında hiddet de değil... Hiddetten daha kötüsü neydi? İşte o.

Bree cılız bir sesle, “Jassmine,” diye itiraz etti. “Onu dinleme. Yalan söylüyor. Her ne söylediyse, yalan söylüyor.”

“BANA YALAN SÖYLEMEYİ BIRAK!” diye bağırdı Jassmine ve bağıırışının şiddetiyle Bree’nin saçları arkaya doğru uçuşur gibi oldu. “Nasıl yaparsın? NASIL YAPARSIN? Haya-tımda iyi olan tek şeyi alıp mahvetmen yetmezmiş gibi, arkadaşım olduğunu İDDİA EDEN sen, bir de karşıma geçip yalan söyleme CÜRETİNİ mi gösteriyorsun? Senden nefret ediyorum. SEN-DEN NEFRET EDİYORUM. Defol. HEMEN ŞİMDİ defol. Bu okulda bittin sen, anladın mı? BİTTİN.”

Jassmine tekrar gözyaşlarına boğuldu ve yere yığıldı; uluyor, hıçkırıyor.

Bree işte o zaman anladı.

Uzun zamandır görmezden gelmeye çalışsa da Jassmine bir insandı. Gerçek bir insan. Sadece bir karakter, bir klişe ya da popüler bir kaltak değildi. Bir *insanın* yaşadığı duygulara, güvensizliklere, geçmişe ve hayata sahipti; kırılgan bir insanın, herkes gibi.

İncinebilen bir insanın. İhanete uğrayabilen. Ve küçük düşen.

Ve o sadece bir insan değildi. Bree’nin arkadaşıydı. Bree’nin yara izlerini öğrendiğinde ona harika davranan, onu dünyasına kabul eden bir arkadaş. Evet, geçmişte Bree’ye berbat davranmıştı ama bu Bree’nin ona yaptıklarını doğru kılmazdı. Ve kin hiçbir şeyin bahanesi olamazdı.

Doğal bir onunla ilgilenme içgüdüleriyle Bree durumu düzeltmek için Jassmine'in yanına gitmeye yeltendi. Ama Gemma karşısına dikildi, kin dolu yüzü her zamankinden de çirkindi.

"Ondan uzak dur."

Ve teker teker, kusursuzlar takımının üyeleri Jassmine'in önünde durdu, kraliçelerini... arkadaşlarını korumak için hepsi öne çıktı.

"Ben... bilmiyorum..." Bree konuşmaya çalıştı ama doğru sözcükleri bulamadı. Daha önce ne söyleyeceğini bilemediği hiç olmamıştı.

"Ne dediğini duydun," dedi Jessica. "Git buradan."

Bree'nin dönüp gitmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kapı arkasından çarparak kapandı ama Jassmine'in yeniden başlayan ağlama sesi koridorlarda yankılanıp havayı müthiş bir kalpkırıklığına boyadı.

Kırk Altıncı Bölüm

Bree, Hugo'yla konuşmalıydı.

Ne yapmıştı? Bree, onun aklını biraz başına getirebilirse –tercihen demir bir sopayla vurarak– ne kadar aptal olduğunu fark edebilir ve birlikte bu yoldan geri dönebilirlerdi. Jass'e bir yalan olduğunu söyleyebilirlerdi. Kontrolden çıkmış bir şaka.

Hugo neredeydi acaba?

Hugo'nun bu gösteriyi olabildiğince fazla kişiye izleterek sergilemek isteyeceği tek bir yer vardı.

Kantin.

Bree çift kanatlı kapıyı ittiği anda herkes sustu. Düzinelerce kafa söz birliği etmiş gibi aynı anda ona çevrildi. Bree'nin kalbi bir davul gibi gürültüyle atıyordu. Bir ölüm davulu. Ağır ve kararlı adımlarla Hugo'nun masasına yürüdü. Bree'yi izlemeyen sadece Hugo ve yanındakilerdi. Hepsi gözlerini Hugo'nun aptal tabletine dikmiş, sırtlanlar gibi gülüyordu.

Bunu nasıl yapabiliyordu? Hele kız arkadaşı bir koridor ötede ağlamaktan perişanken?

Bree masaların arasından geçerken mırıldanmaları duydu. Takılan isimleri. Her birinin tek hedefi oydu. Hayatının en uzun yürüyüşüydü ama başını dik tutarak kararlı adımlarla ilerledi. Masaya ulaştı.

“Hugo?”

TANRI'ya şükür, sesi tam ihtiyaç duyduğu gibi kendinden emin çıkmıştı.

Hugo kafasını kaldırmadı.

“Hugo?” dedi bir kez daha. Daha yüksek ses ve daha otoriter bir tavırla. “Konuşmalıyız.”

Bunu yapmak zordu, hele ki her saniyesini iki yüz kişi izlerken.

Hugo onu yine duymazdan geldi.

“Hugo, haydi ama, pislik yapmayı bırak.”

Hugo parmağını kaldırınca Bree sustu. Sonra Hugo aynı parmağı ağır ağır ve göstere göstere ağzına götürdü.

“Şişşt,” dedi. Yüzündeki ifade Bree'yi ürpertti. “Bir şey izliyorum.”

Tablet. Hugo tableti ağır ağır ve göstere göstere ona çevirdi. Tam ekran boyutunda bir video oynuyordu. Gece görüşüyle çekildiği için, Bree önce ne olduğunu anlamadı.

Yeşil yapay ışıkta parlayan, kaslı, beyaz bir popo vardı. Birinin üstünde aşağı yukarı hareket ediyordu.

Hayır...

Bu Hugo'nun poposuydu.

Ve işte orada, Bree'nin acıyla buruşmuş yüzü. Hugo'nun altında. Hugo'nun kendini içine her itişinde saçları yüzüne dökülüyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmış, kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu.

O dehşet verici anın içine bıçak gibi saplanan bütün anıları yeniden canlandı.

Vücudu elektrik verilmiş gibi titremeye başladı. Video bitmek bilmiyordu. Devam ediyordu. Bree kendine bakakaladı. Midesi

önce bulanmaya başladı ve sonra asla çözülmeyecek bir şekilde düğümlendi.

“Sen bizi kayıt mı ettin?” Sesi o kadar cılız çıktı ki odadaki herkes duymak için ona doğru eğildi.

Ve sonra bir anda her şey yerine oturdu.

Yapmadan hemen önce, Hugo müzik açmak için bilgisayarına gitmişti. Ya da Bree müzik açmak için gittiğini sanmıştı. Oysa Hugo aslında bilgisayarın kamerasını açıyordu.

Bree o anda hiç kimsenin Hugo kadar kötü kalpli olamayacağına emin oldu. Bütün vücudu çığlıklar atıyordu.

Hugo sırtıyordu; az önce mahvettiği hayata tamamen kayıtsızdı.

“Eğlenceli olur diye düşündüm,” dedi pürüzsüz bir sesle. “Bilirsin işte, birlikte geçirdiğimiz zamanı yad etmek için? Ama yatakta bu kadar kötü olacağın aklıma gelmemişti. Şu haline baksana. Bir patates çuvalını düzmek gibi.”

Patates.

Kelimenin anılması bile Seth ve Matty’nin yeniden kahkahayı basmasına yetti. Ve kahkaha insandan insana, masadan masaya yayıldı. Kantindeki her bir kişi ona gülüyormuş gibi gelene kadar. Her zamanki gibi. Ancak bu kez çok daha kötüydü.

Yapılacak tek şey vardı.

Bree arkaasını döndü ve kaçtı.

Kırk yedinci Bölüm

Bree sınıfında olacağını biliyordu. Hep olurdu. Her öğle teneffüsünde. Öğretmenler odasında dönen entrikalardan nefret ettiğini söylerdi.

Muhteşem, güvenilir Logan. Onu seven adam. O, bu durumu düzeltebilirdi. Onu kollarının arasına alıp saçlarını okşayabilir ve yetişkin gibi konuşup, yetişkinlerin verebileceği öneriler verebilirdi; “Hemen, şu an birlikte kaçalım,” gibi.

Bree daha önce başka kimseye ihtiyaç duymamıştı. Şimdi Logan’a o güne dek hiç kimsenin, hiç kimseye ihtiyacı olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Hiç. Hiç. Hiç.

Koridorlar boştu. Herkes kantinde, dedikodu ziyafetinde domuz gibi tıkınıyordu. Konuşulacak, incelenecek çok şey vardı; izlenecek video görüntülerinden bahsetmiyordu bile.

Bir dakika geçmeden onun kapısında idi. Camdan bakınca, onu orada gördü ve o anda bile daha iyi hissetmeye başladı. Kalbi göğüs kafesinde kuş gibi çırpınıyordu. Sınıfa daldı, suratında delirmiş gibi bir ifade vardı.

“LOGAN!”

Malzeme odalarında öğrencilerini ellemeyen daha geleneksel bir öğretmen bile ciddi bir sorun olduğunu hemen anlardı.

Oysa Logan, Bree'nin dramatik girişine gerçek bir tepki vermedi. Okuduğu kitabı kapayıp ona döndü, o kadar.

"Evet, Bree, ne oldu? Bir sorunun mu var?"

Sanki birbirlerini tanımıyorlardı.

"Logan. Korkunç bir şey oldu. Yardımına ihtiyacım var."

"Ben senin öğretmenimim, Bree. Bu yüzden bana Bay Fellows diyeceksin."

Ne?

"Logan?"

"Bree, seni uyarıyorum." Logan'ın yüzü son derece duygusuz, dudakları gergindi. Bree'ye bakmıyordu.

"Neler oluyor?" Bree yanına gitti ve dizlerinin üstüne çöküp ona bakmasını sağlamaya çalıştı. Ama Logan'ın gözleri sola, sağa, yukarı, aşağı, Bree'nin gözleri dışında her yere döndü.

"Bilmiyorum, Bree. Sınıfıma gelen sensin."

"Cidden, neler oluyor?"

Logan kitabını alıp bir sayfa çevirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bree o zaman anladı. Logan neden bahsettiğini elbette biliyordu. Okuldaki herkes biliyordu; konuştukları tek şey buydu. Müstehcen dedikodular Olimpiyatlarda yüz metre koşan bir yarışçıdan bile hızlı ilerlerdi ve muhtemelen daha Bree ortak sınıfa koştururken, bütün öğretmenler, yardımcı öğretmenler, öğrenciler, herkes duymuştu.

Atkıyruğundan kurtulan bir tutam saçını arkaya iterken Bree, bugünün daha kötüye gidebileceğini düşünemiyordu. Her bir saniyeyi, teker teker atlatmaya odaklandı, çılgılık atmadan ya da top gibi kıvrılmadan.

"Logan... Bildiğini biliyorum."

“Neyi bildiğimi?” Logan okumamasına rağmen bir sayfa daha çevirdi.

Ciddi miydi? Çocuk gibi davranıyordu. Ama Bree kızamayacak kadar çaresizdi. Onu da kaybedemezdi; bunu aklının ucundan bile geçiremezdi.

“Logan... Bizden önce oldu. O... bir anlamı yoktu. Sadece şu yazdığım şeyle ilgiliydi... Başıma gelen en korkunç şeydi. Üstelik kaydetmiş, Logan, *video* çekmiş. Ve şimdi herkes gördü...” Sesi, tiz kapanış notasında bocalayan opera sanatçısı gibi titredi. Yaşananların dehşetinin büyüklüğünde boğuluyordu.

Logan başını kaldırıp ona baktı. Tanrı’ya şükür. Göz teması kuruyordu.

“Logan...” Bree şansını tekrar denedi ama Logan onu susturdu. Sesi hiçlikle doluydu.

“Ne hissettiğimi biliyor musun?” dedi yarı fısıldayarak. “Bu şekilde öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu sabah girdiğim her derste çocukların bunu konuştuğunu duymanın? Ne hissettirdi, biliyor musun?”

Bree umutsuz bir sesle yalvardı. “Sana söylemediğim için özür dilerim. Bir anlamı yoktu. Korkunçtu. Biz birlikte olmaya başlamadan önceydi.”

Logan konuşmaya devam etti. “Onunla yattığına inanmıyorum. Hugo, herkesin Bay Popüler dediği çocuk. Herkesin olmak istediği adam. Ve bunu bana kendin söyleme nezaketini bile göstermedin. Haberin benim gibi zavallı bir eziğe eninde sonunda ulaşacağını biliyordun çünkü, değil mi?”

“Zavallı mı? Ezik mi? Logan, ne demek istediğini anlamıyorum. Ya da neden bu kadar öfkeli olduğunu.”

Logan ayağa kalktığında gözleri kırmızıydı. “Yeniden on yedi yaşında gibi hissettim, Bree. Ve bu hiç hoşuma gitmedi. On yedi yaşında olmayı o zaman da sevmiyordum ve bugün de sevmedim.”

Bree kimin gördüğüne ya da duyduğuna aldırmadan, “BEN DE SEVMİYORUM!” diye bağırdı. “BENİM NASIL HİSSETTİĞİMİ SANIYORSUN? BENİM NASIL HİSSETTİĞİMİN HİÇ ÖNEMİ YOK MU?”

“Bana bağırma, Bree. Ben senin öğretmeninim.”

“Sen benim öğretmenim değilsin. Erkek arkadaşımsın.”

Bree bu kelimeyi kullanmaya ilk kez cesaret ediyordu. Her şeyi kaybetmenin insana bu kadar büyük bir cesaret vermesi çok tuhaftı. Ancak kelime seçimi pek iyi olmamıştı. Logan irkildi.

“Ben senin erkek arkadaşın değilim, Bree. Saçmalamayı kes.”

“O zaman neyiz biz? Neredeyiz? Beni sevdiğini söyledin. Beni eskiden beri hep sevdiğini. Ve şimdi başıma olabilecek en kötü şey geldi. Neden atlatmama yardım etmiyorsun?”

“Biz hiçbir şey değiliz,” dedi Logan alçak sesle.

Ve Bree’nin kalbi, kırılğan kalbi midesine kül ve toz saçarak infilak etti. “Bunu söylüyor olamazsın.”

“Üzgünüm. Ama biz, aramızdaki, bir hataydı. Artık seni görmek istemiyorum.”

Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Gözlerinde hiç acı yoktu. Güzel dudakları titrememişti bile. Bree bunu kaldırmazdı. Duygusal olarak ölü gibi durmasındansa öfkeli olmasını yeğlerdi.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi, bu kez sesinde biraz öfkeyle. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Bree. Konuyu kapayalım.”

“Hayır, kapatmayacağım. Biriyle yattıysam ne olmuş? Ya senin karın, Logan? Ya senin lanet olası karın? Sen onunla yatmıyor musun? Neden seninki sorun değil ama benimki sorun?”

Logan, “Bree, kes şunu,” dedi yalvarır gibi.

“Hayır, kesmeyeceğim. Bunu yapamazsın. Beni kendine âşık edip, beni sevdiğini söyledikten sonra bunu yapamazsın. Her şey böyle mahvolmuşken olmaz. Beni gerçekten seviyor musun? Hiç

sevdin mi?” Bree’nin sesi artık histerik çıkıyordu ama umurunda değildi. Sesi o kadar yüksekti ki neredeyse çığlık atıyordu.

Logan, Bree yerine halıya baktı ve Bree onu kaybettiğini o an anladı.

“Hayır, sevmedim. Sevmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyordum.”
Travma. Zamanı idareli kullanmıyor.

Kendini bir seferde yenebilir minik lokmalara bölüp bütün hayatınıza eşit dağılmıyor.

Travma, ya hep ya hiç. Her şeyi yıkan bir tsunami dalgası. Hayatınıza bir anda –tek bir kilit anda– giren ve sadece bir an içinde dünyanızı bir daha asla eskisi gibi olmayacak şekilde yerle bir eden akıl almaz bir korkunçluk kasırgası.

Bree böyle bir acının mümkün olduğunu bilmiyordu. Kaburgaları kırılıyormuş gibi hissetti. Kalbinin infilakıyla paramparça olmuşlar gibi. Ve acının ardından öfke geldi. Okula, saçmasapan bir ergen olmaya, Hugo’ya, hayata ama en önemlisi Logan’a duyduğu öfke.

Yumruklarını sıkarak, “Yüz karasisin,” dedi.

Logan cevap vermeyince, kitabını alıp duvara fırlattı.

“Beni duydun mu? Sen sefil, ezik bir yüz karasisin. Herkese anlatabilirim, biliyorsun değil mi? Seni bir anda mahvedebilirim. Senin nasıl bir sapık olduğunu herkese söyleyebilirim. Bana bunu yapmamam için tek bir neden söyle. Tek bir neden, Logan... lütfen...”

Bu umut ettiği andı, her şeye rağmen, “Çünkü seni seviyorum, özür dilerim,” demesini umduğu an.

Umut. Ne aptal bir kelime. Golyat boyutunda bir travma karşısında Davut boyutunda bir kelime. Elinde sapanı bile olmayan bir Davut.

Ama bu gerçekliklerin gerçekliğinde... aklın alabileceği bu en berbat günde...

Bree’nin aldığı tek cevap şu oldu:

“Kimse sana inanmaz.”

Logan’ın gözleri hâlâ halıdaydı. Bree’nin çok iyi tanıdığı, daha dün akşam ona hayranlıkla bakan o gözler.

“Evet, inanırlar.”

“Hayır, inanmazlar.”

“Pekâlâ, o zaman öğrenmeye ne dersin? Hemen gidip söyleyeceğim.”

Logan gözlerini devirdi. Ciddi ciddi gözlerini devirdi. Bree aşk ve nefretin neden bu kadar yakın arkadaş olduğunun söylendiğini o anda anladı.

“İnanmazlar. Sana iyi davranan tek insana, üzücü, acınası platonik bir aşk beslediğini düşünürler.”

Bree gözlerini kapadı, sanki böylece onu delip geçen acıyı dışarıda bırakabilirmiş gibi.

“Senden nefret ediyorum.”

O an için elinde kalan tek silah sözcüklerdi.

Sözcükler. Onun arkadaşları. Tek arkadaşları.

Ama Logan savaşmak istemiyordu.

“Bree. Git. Kendini küçük düşürmeyi bırak.”

Yüz ifadesinde en ufak bir pişmanlık olsaydı... O gergin gülümsemenin arkasında azıcık bir burukluk olsaydı... Bir şey, herhangi bir şey, Bree’yi önemseydiğini ele veren minicik bir zerre bile olsaydı, Bree onu affederdi.

Ama hiçbir şey yoktu.

Görünüşe bakılırsa, Bree bir hiçti.

Kırk Sekizinci Bölüm

Bree eve gitti.

Bree eve annesi duymadan girdi.

Bree odasına çıktı.

Bree doğruca odasındaki banyoya girdi.

Bree banyo dolabını açtı.

Bree ihtiyacı olan şeyi çıkardı.

Bree duvar dibine sinip ileri geri sallanmaya başladı.

Bree Jassmine'in yüzündeki ifadeyi düşündü.

Bree bütün okul kantinin dönüp ona nasıl baktığını hatırladı.

Bree video görüntülerini zihninde tekrar izledi.

Bree Logan'ı düşündü.

Londra'da geçirdikleri günü.

Malzeme odasında geçirdikleri zamanı. Kahve için buluşmalarını. Ve aradaki bütün ısıltılı zamanları.

Bree sözlerinin yaralı zihninde yankılandığını duydu.

Biz hiçbir şey değiliz.

Jilet tenine değince, Bree yüzünü bile buruşturmadı.

Ve bir anda hepsi geçti.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

“Bree, aman Tanrım, hayatım, sen ne yaptın böyle?”

“Bree? Bree? Beni duyabiliyor musun?”

“Alo? Evet, kızım için arıyorum. Bir şey yapmış. Her yerde kan var. Ben... Bilmiyorum. Yardım edin. Ne yapmalıyım?”

“Bree. Haydi, hayatım, ayağa kalk. Hastaneye gidiyoruz.”

Hareket ediyordu. Vücudu hareket ediyordu. Bir adım, bir adım daha.

İçerisi.

Dışarısı.

Tekrar içerisi.

Araba motoru.

“Bree, benimle kal. Konuşalım, tamam mı? Bree, hayatım. Seni seviyorum. Haydi ama, Noel geldi bak. Bree? Bree?”

Canının daha fazla acıması gerekmez miydi? Oysa tek hissettiği huzurdu.

“Az kaldı, hayatım. Haydi, gözlerini açık tut.”

Pencerenin dışında bulanık bir görüntü silsilesi akıyordu. Bulanıklıklar birbirini takip ediyor, bir büyük lekeye dönüşüyordu.

Bree gözlerini kapadı. Gökyüzü fazla parlaktı.

“Hayır, Bree, aç gözlerini, açık tut. BREE GÖZLERİNİ AÇIK TUT, BENİ DUYDUN MU?”

Karanlık Bree’yi kendine çekti. Ona sımsıkı sarılıp tek lokma halinde yuttu.

Ve Bree gülümsedi.

Ellinci Bölüm

Gerçeklik ona hazır olmanızı beklemez. Siz istediğiniz zaman başınızdan gitmez. İnatçı bir sivrisinek gibidir, kanınızı emmeyi ve geride kaşıktan kendinizi alamadığınız kırmızı bir kabarıklık bırakmayı kafaya koymuştur.

Bree henüz gerçeğe yüzleşmeye hazır değildi. Ama gerçek ona hazırdı.

“Bree, seni aramızda görmek çok güzel.”

Bir doktordu. Bree bunu üniformasından ve elinde sıkıca tuttuğu dosyadan anlamıştı. Karşısındaki bir doktorsa Bree bir tür hastanede olmalıydı.

Vücuduna baktı.

Bir insanın görebileceği en çirkin geceliğin içinde, rahatsız bir yatakta yatıyordu.

Evet. Bree hastanedeydi.

Neden?

Tetikleyici bir şey aramak için aydınlık, steril tavana baktı.

Ve bir anda her şey canlandı. Banyo, kendini kesişi, bir anda her şeyin geçmesinin o baş döndürücü mutluluğu. Sonra annesinin sesi. Annesinin çığına dönmüş sesi.

Ne yapmıştı?

Vücudu aynı anda on milyon deprem oluyormuş gibi titremeye başladı. Ne yapmıştı? Ne yapmıştı? Ne yapmıştı?

Telaşla, “Annem nerede?” diye sordu. Annesi. Zavallı, zavallı annesi. Onu daha ne kadar hayal kırıklığına uğratabilirdi?

“Şişşt, Bree, annen dışarıda,” dedi doktor onu sakinleştirmeye çalışarak. “Sen iyisin. Annen ve baban dışarıdalar, senin için çok endişelendiler ama artık iyisin.”

Soluğu gırtlığına takılıyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. “Ne oldu?”

“Hatırlıyor musun, Bree?”

Pek sayılmazdı. Sonra... Ah, Tanrım, video. O berbat, dehşet verici video. Ve Logan. Logan! Anılar tek tek beynine dolarken Bree’nin kalbi tekrar tekrar paramparça oldu. Titremelerini geçirmek için hastane yatağında öne arkaya sallandı.

“Aptalca bir şey yaptım, değil mi?”

“Aptal doğru kelime mi bilmem. Belki de akılsızca demek daha doğru olur.” Doktor ona nazik ve sıcak bir gülümsemeyle bakınca, Bree biraz sakinleştiğini hissetti. Doktorun gülümsemesi, ilacıydı sanki.

Bree derin bir nefes alıp geceliğini sıyırdı. Evet, gerçektir. Tek bacağının üst kısmında büyük, beyaz bir bandaj vardı ve içinde bunun hakkında bir şeyler yazmak için en ufak bir istek yoktu. İç geçirdi; vücudu yeni depremlerle tekrar sarsılmaya başladı.

“Burada olduğun için çok şanslısın, Bree. Az kalsın ana atar damarlardan birini kesecekmişsin.”

“Öyle mi?”

Oysa planı bu değildi. Planı bunu yapmak değildi... değil mi? Hayır. Hayır! Pekâlâ, belki en kötü günlerinde aklından geçirmişti... ama o, gerçekten yapmaktan çok farklıydı. Ya annesi

onu bulmasaydı. Ya annesi onu *bulsaydı* ama çok geç olsaydı? Bu doktorun anlamasını sağlamalıydı.

“Kendimi öldürmeye çalıştığımı sanmıyorsunuz, değil mi? Çalışmadım. Ben kendimi...”

Doktor yatağın kenarına ilişti ve bir kez daha Bree’yi yatıştırdı.

“Sence ne oldu, Bree?”

“Ben kendimi... Sanmıyorum... Ben sadece geçsin istedim.”

“Ne, Bree? Ne geçsin istedim?”

“Okul.”

“Okul mu?” Doktor şaşırmış gibiydi.

“On yedi yaşında olmanın nasıl olduğunu hatırlamıyor musunuz, doktor bey?”

Bree, minik bir gülümseme kazandı.

“Hatırlıyorum ve *o kadar da* kötü değildi. Şimdi sana birkaç soru sormalıyım.”

Bree daha rahat etmek için yattığı yerde dönünce doktorun isim kartını gördü. Dişlerini sıktı.

Dr. Karl Thomas. Psikiyatri Birimi.

Bree bu sefer zekâsını kullanarak yırtamayacağını anladı.

“Eee,” dedi gözleri ilk defa yaşarak, “ne öğrenmek istiyorsunuz?”

Elli Birinci Bölüm

Böylece Bree doktorla konuştu. Anlattı, anlattı, anlattı. Gizlilik zorunluluklarını on milyon kez falan hatırlattıktan sonra, Dr. Karl Thomas'a neredeyse her şeyi anlattı. Ona kitabının reddedildiğini, blog fikrini, dönüşümünü, Holdo'yu kaybetmesini, Hugo'yla yatmasını, Logan'a âşık oluşunu ve son dönemde yaşanan bütün o dehşet verici şeyleri anlattı. Birine her şeyi anlatabilmek onu hafifletmiş, özgürleştirmişti. Ve psikiyatrlar harika dinleyicilerdi. Karl Thomas anlayışlı ama üstünlük taslamayan bakışlarla, zaman zaman başını sallayarak ve dosyasına notlar alarak içini boşaltmasına izin verdi.

“... Bu yüzden, evet, bütün bunlardan sonra, kendime zarar verme olayını biraz abartmış olabilirim. Sanırım.”

Dr. Thomas hafifçe gülümsedi.

“Yaptığın şeyin ne kadar ileri gidebileceği konusunda *herhangi* bir fikrin var mı?”

“Var. Ama benim niyetim...” Bree duraksadı ve kendini tuttu. “İnsanlar bunu neden yapar, doktor bey? Benim gibi gençleri her

zaman görüyor olmalısınız. Ve belki de onları zamanında bulacak anneleri olmayanları da görüyorsunuzdur. Ama neden?”

Dr Thomas bu soruyu defalarca duymuş olmanın hüznüyle dolu derin bir iç çekti. “Henüz bilmiyoruz. Genelde çok hasta oluyorlar ve bunu tek çıkış yolu olarak görüyorlar... ve sonra...”

“Ve sonra ne?”

“Hiç.”

“Lütfen?”

Doktor sözcüklerini seçerken gözlüğünün çerçevesinin üstünden boşluğa baktı.

“Şey, bazen, örneğin seninki gibi vakalarda, öylece yapıveriyorlar işte,” dedi ve Bree’ye baktı. “Aslında planlamıyorlar ve gerçekten ne anlama geldiğini düşünmüyorlar. Genelde bir şey ispatlamak için öfkeden yapıyorlar. Okuldan bahsettin, okul bazıları için gerçekten cehennem gibidir. Bundan hiç şüphem yok. Hiç. Ama anlamadıkları şey, ölümün sonsuz ve kalıcı olduğu. Oysa hayatlarındaki diğer bütün sorunlar genelde öyle değildir. Ve bir şeyi ispatlamak istiyorlarsa, burada olup o şeyin ispatlandığını görmüyorlar. Yaptıkları şeyden... geri dönemezler. Keşke bunu bir şeyler yapmadan önce anlamalarını sağlayabilsem. Keşke onlara söyleyebilsem. Bu ebedi ... dönüşü yok. Yeniden yaşama şansın yok.”

Bree battaniyeyi titreyen vücudunun üstüne çekerken yüzünü buruşturdu.

Doktora, “Ben her zaman yaşamaya çalışacağım,” derken artık titremeyen sesi perdeli duvarlarda net bir şekilde yankılandı. “Şu andan itibaren, söz veriyorum, her zaman yaşamayı seçeceğim.”

Elli İkinci Bölüm

Bir hemşire içeri girip yatağın ayakucundaki bir çizelgeyi kontrol etti. Bree sıradaki sorusunu sormak için hemşirenin çıkmasını bekledi.

“Beni duvarları yastıklarla kaplı bir odaya kilitlemeyeceksiniz, değil mi?”

Doktor dosyasında sayfayı çevirdi. “Hayır, kilitlemeyeceğiz. Ama bana az önce anlattıklarını başka kimseye anlatacak mısın? Biraz içini açacak mısın?”

“İnsanlara anlatıyorum aslında. Yani sayılır. Her gün blog yazıyorum.”

“Peki, gerçek insanlara anlatmaya ne dersin? Annen ve baban gibi? Ya da şu nazik arkadaşın Holdo?”

Bree yüzünü buruşturdu. “Holdo benimle bir daha asla konuşmaz ve haksız da değil. Ona bok gibi davrandım. Ve annemlere gelince...” Dilini çıkardı. “Şaka mı yapıyorsunuz? Umurlarında olduğundan şüpheliyim. Hele babamın.”

“Çok şaşırabilirsin, Bree. Hastaneye getirildiğinde ikisi de çok kötü durumdaydı.”

“Babam sadece işten eve erken çağrıldığı için bozulmuştur.”

Dr. Thomas bunu not aldı, sonra kâğıtları indirip ilk sayfaya döndü ve dosyayı göğsüne bastırıp ayağa kalktı.

“Bu bir sorunsa, belki de onunla, birlikte daha fazla zaman geçirmenin önemi hakkında konuşabilirim. Ama söylesene, insanlar her zaman onlara yüklediğin korkunç beklentilerini karşılıyor mu?”

Bu neredeyse iki soru değerinde bir soruydu. Bree bunu gerçekten yapıyor muydu? Dudağını sarkıttı.

“Her neyse...” Doktorun sesi yeniden rahatlayınca Bree en kötü kısmın geçtiğini anladı. “Annenle babana hangi kısımları söyleyebilirim? Gerçekten tamamını anlatmanı öneriyorum ama buna hazır olmanın zaman alacağını da anlıyorum. Kararın ne olursa olsun, dışarı çıkıp onlara kızlarının bacağına yok yere doğradığını söyleyecek değilim.”

Bree tekrar paniklemeye başladı. “Blog olmaz. Yazmama engel olurlar ve elimde başka hiçbir şey yok.” Çok ilerleme kaydetmişti; şimdi duramazdı. Ayrıca yazmazsa geriye ne kalırdı ki?

“Bu doğru değil...”

Bree, “Şişşt,” diyerek sözünü kesti. “Burada pazarlık ediyorum. Ve Logan da olmaz. Babam aklını kaçıırır.”

“Haklı olarak...”

“Söylemeyeceğinize söz verdiniz.” Bir yanı Noel sonrası Logan’la durumu düzeltebilmeyi umuyordu. Onun söylediklerine rağmen, Bree’nin kalbinin bir aç kapa düğmesi yoktu; belki Logan’ınıninkinde de olmayabilirdi.

Dr. Thomas ellerini kaldırdı. “Anlatmayacağımı söylediğimi biliyorum. Ancak adam yasadışı bir şey yaptı ve ben, şahsen bedelini ödemesi ve sorumlu tutulması gerektiğini düşünüyorum. Haydi ama annenle babanın bir şeyleri bilmesi gerek. Kendini herkese kapayamazsın, Bree.”

Bree battaniyesini kaldırıp tekrar bacağına baktı. Bandajın çıkacağı günden ve altındaki bacağının neye benzeyeceğinden şimdiden korkuyordu.

“Tamam,” dedi alçak sesle. “Video, onlara videoyu söyleyebilirsiniz. Şimdilik yeterli neden olur.”

“Senin için onlara anlatacağım.” Doktorun gözlerinde yine anlayış vardı. Video, o korkunç video yüzünden kim olsa Bree için üzüldü. Queen’s Hall’de öğrenci olmayan herkes. “Korkarım birkaç takip randevusu ayarlamamız gerekecek. Senin için birkaç terapi seansı ayarlamak konusunu annen ve babanla konuşacağım. Ne yazık ki sevin çıkması birkaç haftayı bulur.”

“Ne? Terapiye gitmem mi gerek? Ama size her şeyi anlattım!”

“Bree, lütfen itiraz etmekten vazgeç. Anlatmak ihtiyacının sadece ilk adımı. Neden burada olduğunu hatırla. Az önce verdiğin sözü. Şimdi gidip annenle babanı içeri alacağım.”

Doktor perdeyi açtı ve Bree onun sakın ve yatıştırıcı bir sesle anne ve babasıyla konuştuğunu duydu.

Bree onları görmekten korkuyordu. Yatakta birkaç kez pozisyon değiştirdi. Önce yapay bir gülümsemeyle oturdu. Sonra biraz aşağı kayıp başını yastığa koymayı denedi. Ne görmek isteyeceklerinden emin değildi. Tam tekrar pozisyon değiştirirken perdeler açıldı ve Bree’nin annesi telaşla yatağa yaklaştı.

“Ah, Bree, hayatım.” Yüzünü battaniyeye kapayıp hıçkırdı.

Bree’nin babası gergin bir tavırla içeri girdi, sandalyeye oturdu ve Bree dışında her şeye baktı.

“Bree, neden bana söylemedin? Sana yardım edebilirdim, seni durdurabilirdim... Aman Tanrım. Öleceğini sandım.” Yine ağlamaya başlamıştı; gözyaşları Bree’nin tırtıklı battaniyesinde büyük lekeler bırakıyordu.

“Anneeeeeee.” Bree beceriksiz hareketlerle annesinin sırtını sıvazladı. “Her şey yolunda. Ağlamayı kes.”

Annesi taze gözyaşlarıyla karşılık verdi. Bree ve babası göz göze geldiler ama babası bir şey demedi.

“Anne, ben iyiyim. Lütfen sakinleş, haydi ama, sana hiç yakışmıyor.”

Annesi tekrar hıçkırdı ve doğruldu. Kendini toplamaya çalışarak makyajın gözlerinin altında oluşturduğu nehirleri sildi. “Özür dilerim, sadece şoktayım, o kadar. Hiç beklemezdim...”

“Kızının bu kadar berbat durumda olmasını mı?”

Annesi Bree’nin elini tuttu. “Ah, tatlım. Sen berbat falan değilsin. Harikasın. Sana yardım edeceğiz.”

“Anne, ben yardım almak istemiyorum. Ben iyiyim.”

“Tatlım, hastanedesin. Kendine yaptığın şey yüzünden. Yardıma ihtiyacın var.”

Bree somurtarak battaniyesine baktı. “Özür dilerim.”

“Ne için özür diliyorsun? Özür dilemek zorunda değilsin. İyi olduğuna seviniyorum, o kadar.”

“Hayır. O yüzden değil.” Bree birazdan söyleyeceği sözcükleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu ama doktorla konuşmanın faydası olmuştu. Belki de artık daha açık olmaya başlamasının zamanıydı. “Olmamı beklediğiniz kız olamadığım için özür dilerim. Derli toplu, güzel ve popüler. Ben hâlâ eskisi gibi rezil bir eziğim.”

Annesi battaniyeye daha sıkı yapıştı. Bree saçlarının altından baktığında annesinin ağzının açık kaldığını gördü.

“Bütün bunları önemseydiğimi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Ben seni olduğun gibi seviyorum.”

“Hayır, sevmiyorsun.” Bree’nin sesi titriyordu. “Sen de herkes gibisin. Saçlarımı pembeye boyayıp çirkin giysiler giyerken ve eziğin önde gideniyken umurunda değildim. Benden utanıyordun. Sonra güzelleştim, popüler oldum ve bir anda bana doyamamaya başladın. Şey, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben böyleyim.”

Bree'nin sözleri sessizlikle karşılandı.

"Bree bana bak. Sandığın gibi değil."

Bree annesine bakmadı. "Ama öyle geliyor."

Annesi çenesini tutup yukarı kaldırdı. "Sen her zaman umurumdaydın, Bree. Seni her zaman sevdim. Ama şu son birkaç ayda, sonunda seninle ilgilenmeme izin verdin. Sonunda seni sevmeme izin verdin. Bunun saçlarıyla, giysileriyle, spor yapmamızla ya da okulda kimlerle arkadaş olduğunla alakası yok. Biz bu yüzden yakınlaşmadık. Beni ilk kez hayatına aldığın için yakınlaştık. Ve ben bu fırsatın üstüne atladım. Sanırım bu ergenliğe girdiğinden beri bana verdiğin ilk fırsattı..." Devamını getirmedi.

Bree bir süre düşündü. "Bu doğru mu?"

"Tabii ki doğru. Sen benim kızımsın, seni seviyorum."

"Ama ben eziğim. Hiç kimseyim."

Sonra annesi ona kaburgalarını acıtacak kadar sıkı sarıldı. Bree'nin babası sessizliğini koruyarak onları izliyordu.

"Hayır, değilsin. Akıllısın, güzelsin, nazik ve harikasın ve sandığından çok daha iyisin. Okulda insanlar seni anlamıyorsa ne olmuş yani? Popüler değilsen ve bu seni biraz üzüyorsa ne olmuş? Sen kendini sevdiğin sürece, hayatım, bunların hiçbirinin bir önemi yok."

Okulu düşündüğü anda Bree'nin midesi bulandı.

"Okula dönemem, anne, lütfen beni zorlamayın. Doktor olanları size anlatmış olmalı." Kıpırmızı oldu. Ah, ne kadar küçük düşmüştü. Videoyu her hatırladığında, yeni ve buz gibi bir aşağılanma dalgası başından aşağı boca edilmiş gibi hissediyordu. Ve annesi ile babası da artık biliyordu; biriyle yattığını. Bu utanç midesini bulandırdı. "O... video çekmiş."

Annesinin söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Gözlerindeki acıma bakılamayacak kadar büyük bir işkenceydi.

Annesi Bree'ye sınıksı sarıldı. "Endişelenme, hayatım. Oraya dönmek zorunda değilsin. Sorun değil."

"Gerçekten mi, söz veriyor musun? Baba?"

Babası nihayet konuştu. "Bree, okula döneceksin."

Bree ve annesi bir anda birbirlerinden ayrılıp ona baktılar.

"Sorunlarından kaçamazsın."

Bree'nin nutku tutuldu.

"Olanları duydun. Bree'nin oraya dönmesine nasıl izin verebiliriz?" Annesi ayağa kalktı.

"Tam da bu yüzden oraya dönmesi gerekiyor." Babası da ayağa kalktı. Arkaya ittiği sandalyesi hastane zemininde korkunç, tiz bir ses çıkardı. "Bree, bir psikiyatrin bana yaşananlara rağmen seni hastaneye yatırmayacağını söylemesini sindirmeye çalışıyorum. Belki annenden bu akşam gelen telefonun anısıyla baş etmeyi öğrenebilirim. Bunları kaldırabilirim. Ama kızımın, tek kızımın kendini kurbanlaştırmasını hoşgöremem. Onun yarısı kadar bile olmayan insanların onu merdivenden yuvarlanmasına izin vermesini de. Bunu kabul etmeyeceğim. İş yüzünden çok fazla yanında olmadığımı biliyorum ve bunun için de üzgünüm ama şu anda buradayım ve sana şunu söylüyorum: Biz seni böyle olman için yetiştirmedik. Biz bir savaşçı yetiştirdik. O nerede?"

Bu soruya verilecek en uygun cevap sessizlikti.

Kendi dramatik çıkışına kendisi şaşırın babası bitkin bir halde tekrar yerine oturdu. Bu, umursadığının, endişelendiğinin işaretiydi.

Bree bir kez daha düşündü.

Çok şey değişmişti. Görünüşü, hayatı, aşkı. Ve evet bu değişim sonunda biraz daha ilginçleşmişti ama Bree karşılığında ciddi bir bedel ödemişti. Buraya gelen yolda etik değerlerini, ahlak değerlerini, bekâretini, saygınlığını ve eski en yakın arkadaşını, yeni en yakın arkadaşını kaybetmişti.

Bütün bunlar trajedi değildi, o kadar değildi. Kabul edelim, muhtemelen pek çok insan yukarıdakilerin hepsini bir noktada yitiriyordu.

Ama Bree'nin kaybettiği bir şey varsa o da –her ne kadar şu ana kadar fark etmese de– başka insanların ne düşündüğüne aldırmamasıydı. Eskiden umurunda bile olmazdı. Ve işte o asıl gücü.

Sessizliğinden endişelenen annesi hemen savunmaya geçti. “Biraz destek olsun... Nakil olabileceği diğer okullara bir bakalım. Ya da evden eğitim almaya ne dersin? Ben oraya dönmesine izin vermeyeceğim.”

Bree annesinin sözünü kesti. “Baba?”

“Evet, tatlım.”

Babası ona ilk kez bir sevgi sözcüğüyle hitap etmişti.

“Bununla nasıl savaşmamızı önerirsin?”

Babasının yüzüne çöken bitkinlik dağıldı ve gözlerinin arkasında canlı bir ışık yandı. Bree ilk kez evdeki o yorgun enkazı değil de, aslında olduğu güçlü adamı gördü.

Babası gülümsedi.

“Pekâlâ, annen ile senin beni hiç görememenizin bir nedeni var. Ben bir avukatım. Ve herkesin nefret ettiği şu kötü kalpli avukatlardan çok fazla tanıyorum...”

Elli Üçüncü Bölüm

Ve böylece, Bree ve ailesi bir süre iyi geçinmeyi başardı. Bree hastaneden, ertesi gün değiştirilmiş bandajlar ve Dr. Thomas'tan bir çift ciddi sözle taburcu edildi.

“Sakın havaya girme; sırf ailenle biraz çene çaldınız diye daha iyi olduğunu sanma. Hâlâ onlara anlatmadığın bir sürü şey var. Ve hâlâ biriyle görüşmen için ayarlama yapmak istiyorum.”

“Sizinle konuşmadım mı? Konuştum. Bu beni iyileştirmedim mi? Hem ayrıca doktorların hastalarına ‘havaya girme’ falan demesine izin var mı?”

“Bak, havaya girdin bile. Hayat zordur, Bree. Bence savunma mekanizmaların üstünde çalışmalısın.”

Bree yüzünü buruşturdu. “Belki Noel Baba bana biraz getirir?”

Doktor başını salladı. “Hayır. O kadar basit değil, üzgünüm. Savunma mekanizmaları çaba gerektirir... Yılbaşında arayacağım.”

* * *

Logan'ı ya da Hugo'yu ya da Jassmine'i ya da Holdo'yu –ya da hayatının son birkaç ayına dair herhangi bir şeyi– düşünmediği zamanlarda Bree, Noel öncesi günlerde, ilk başlarda şaşırtıcı derecede keyifliydi. Sosyal anlamda dışlanmış olmak ona en sevdiği şeyleri yapmak için zaman kazandırdı. *Ulysses*'i (James Joyce) okumak ve anlıyormuş gibi yapmak gibi. Ayaklarının banyoda nasıl görüldüğü üzerine duygusal şiirler yazmak. Daha iki ay sonra gireceği sınavları için ders çalışmak. Ve sırf cık cıklemek (ama gizliden gizliye bayılmak) amacıyla *reality show*'lar izlemek.

Tatil dönemi boyunca kendi beklenmedik mutlu aile versiyonlarını yaşadılar. Dr. Thomas'ın evde daha fazla zaman geçirmesi yönünde sert tavsiyelerde bulunduğu babası, Noel Arifesi'nde izin alıp onları Londra'ya götürdü ve lüks bir yemeğin ardından Selfridges'de son dakika alışverişine çıkardı. İkisine de istedikleri birer şey seçmelerini söyledi. Bree anahtar biçiminde bir kolye seçti; bugüne dek gördüğü en güzel şeydi. Güce ihtiyaç duyduğu zamanlarda takmak için kendine söz verdi. Noel sabahının erken saatlerinde eve döndüler ve derin uyku saatlerine kadar *Şahane Hayat*'ı izlediler.

“Birlikte mutlu olma” yönündeki şiddetli çabaları ertesi sabah da sürdü. Noel temalı kazaklar giydiler ve “oooff” ve “aaah” sesleri çıkararak hediyelerini açtılar. Bree'nin babası lades kemiği bile olan etsiz bir “Tofu Hindisi” bile almıştı.

Ne yazık ki sahte hindinin tadı talaş gibiydi ve babası çok fazla yakınınca annesi ona jambon almak için 24 saat açık olan benzin istasyonuna gitti. Annesi brendiyi fazla kaçırıp kanepede horlarken, Bree ve babasının Hugo'ya karşı başlatılacak yasal süreci tartışmalarıyla gün sona erdi. Çok güzel geçen birkaç gün biraz buruk son bulmuştu ve Bree, Noel'in ertesi günü uyandığında önceki akşamdan kalan buruk tat hâlâ ağzındaydı.

Bree'nin babası işe döndü ("Ama akşam yedide eve döneceğim, söz."). Annesi, Noel'de aldığı kalorileri kafasına takmaya ve meyve suyu detoksu hakkında durmadan konuşmaya başladı. Bree'yi günlerce sürecektir derin bir yalnızlık bekliyordu.

Noel'den birkaç gün sonra posta kutularında bir mektup buldular.

Daktiloyla yazılıp elden bırakılmıştı. Logan Bree'nin onu ispiyonlamayacağına güvenmiyor olmalıydı. Bree mektubu yatak odasının halısının üstünde elleri titreyerek okudu.

Bree,

Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Çok üzgünüm. Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Sen daha çocuksun ve ben çok üzgünüm.

Queen's Hall'den ayrılacağım için beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. Sana öyle davranmamdan sonra buna sevineceğinden eminim. Kendimi yeniden genç hissetmemi sağladın, Bree. İyi anlamda. Sen, senin yaşındayken asla elde edemediğim hayaldin ve ben dürtülerime teslim olmakla bencillik ve acımasızlık ettim. Ayrıca senin yaşındaymışım gibi davranmamı sağladın. Dönemin son gününde sergilediğim davranışların tek izahı bu olabilir.

Sen daha önce tanıdığım kimseye benzemiyorsun. Sende bir şey var Bree; senin de zamanla daha fazla göreceğin özel bir şey. Ve seni sevmeye layık birinin de göreceği.

Londra'nın merkezinde, kötü bir bölgedeki bir okula geçiyorum. Maaşım daha kötü, çocukların da daha kötü olacağı kesin ama zengin ergenlerin Oxford'a girmesine yardım ederek bir fark yarattığımı sanarak kendimi kandırmaya son vermiyorum.

*Karımla ilişkimizi yürütebilmek için çaba harcıyoruz.
Gelecekte benimle temas kurmamaya gayret edersen çok mutlu
olurum.*

Bir kez daha, çok üzgünüm.

*Sevgiler,
Logan*

Böyle rezil bir mektup müsveddesine verilecek pek çok tepki vardı.

Bree halının üstüne uzanıp tek bir damla gözyaşı kalmayana kadar ağlayabilirdi. Mektubu paramparça edip yakabilirdi. Annesine götürüp her şeyi anlatabilir ve yeni “paylaşma” temellerine katkı sağlayabilirdi.

Bree’nin gerçekte tek istediği kesici bir alet kullanarak bütün duygularını dışarı akıtmaktı.

Logan’ın mektubunu karnında, bağırsaklarına yayılan bir hüznün büyüterek tekrar tekrar okudu. Reddedilme. Su katılmamış bir şerefsiz tarafından da olsa, yine de reddedilmeydi. Bree ağır adımlarla kitaplığına yürüdü ve mektubu özenle duvardaki çiviye astı.

Odasındaki banyoya gitme isteği dayanılmazdı. Annesi ile babası (fark etmeyeceğini sanarak) kesici olabilecek her şeyi saklamış olsa da Bree bir şeyler bulabileceğinden emindi. Ama sonra doktora verdiği sözü hatırladı.

Şifonyere gitti, anahtar kolyesini taktı ve sessizce mutfağa indi. Büyük boy bir bardağı buz makinesine sakince dayadı ve bardak dolarken çıkan tıkırtıları dinledi. Sonra odasına döndü, kendini banyoya kilitledi ve buz küplerini eriyene kadar tek tek avcunun içinde tuttu.

Ona tembihledikleri gibi.

Buzun verdiği acı aynı değildi ama yine de canını yakıyordu. Farklı bir şekilde. Bree elleri yeni bir buz küpü alamayacak kadar uyuşana kadar devam etti.

Ama yetmemişti.

Bu yüzden annesine yürüyüşe gideceğini söyledi, eline geçen her tür yünlü şeye sarınıp en yakındaki parka yürüdü. Sonra en yakın parktan kasabaya yürüdü. Sonra kasabadan diğer kasabaya yürüdü. Oradan bir sonraki parka. Yüzü soğuktan kızarana ve bacakları bir nalbant tarafından dövülen erimiş demirmiş gibi hissetmeye başlayana kadar yürüdü. Dönüş yolunda, eve ulaşacak enerjisinin kaldığından emin olamadığı anlar oldu. Ama yürümeye devam etti. Buz tutmuş otları ayaklarının altında çatırdatarak, ağır ve düzenli nefesler alarak yürüdü.

Attığı her adımla biraz daha iyi hissetti.

Nihayet eve varınca, aptal gibi cep telefonunu almayı unuttuğu için deliren annesini yatıştırmakla uğraşmak zorunda kaldı. Ona milyonuncu kez bir daha kendine zarar vermeyeceğine söz verdikten sonra, sendeleyerek odasına çıktı.

Çivi hâlâ kitaplığının altında başköşede duruyordu.

Bree gülümsedi. Ne yapacağını biliyordu.

O gece uykuya daldığında, o güne dek aldığı bütün ret mektupları babasının çalışma odasındaki kâğıt öğütücüsünün dibini boylamıştı.

Logan'ınki de aralarındaydı.

Elli Dördüncü Bölüm

Ertesi gün yılbaşıydı. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, eğlenmenin evrensel olarak imkânsız olduğu bir gece.

Bree uyandığında berbat hissediyordu. Sıcak bir banyonun faydası olmadı. Muhtemelen bandajlı bacağıny suyun dışında tutmak zorunda olduğu içindi. Annesinin halının üstünde tuvaleti gelmiş gibi çömelerek spor yapmasını izlemek de fayda etmedi.

“Anne, bugün Londra’ya gitmeyi düşünüyorum. Sakıncası var mı?”

Annesi yüzünü sildiğı havluyu bıraktı. “Elbette, tatlım. Bir duş alayım, birlikte trenle gideriz.”

“Tek başıma gitmeyi tercih ederim, eğer sakıncası yoksa?”

Annesinin yüzünü son bir haftadır sık sık olduğu gibi dehşet dolu bir ifade kapladı. “Bree... Bence ben de seninle gelmeliyim.”

Bree, annesinin, bundan sonra o tek başına dışarı çıktığı zaman endişelenmekten hiç vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak etti. Ve Bree de buna neden olduğu için suçluluk duymaktan...

“Anne, Dr. Thomas’a söz verdim ve sana da veriyorum. Bir daha öyle bir şey yapmayacağım. Gerçekten ve ciddi söz ver-

yorum. Neden korktuğunu anlıyorum ama lütfen izin ver. İşe yarayacaksa, gün boyu sana mesaj atarım.”

Annesi iç çekti ve Bree beyninde görünmez bir savaşın yaşanmasını izledi. Sonunda annesi, “Yılbaşı. Ortalık çok kalabalıktır,” dedi.

“Biliyorum. Hava kararmadan evde olurum.”

“Pekâlâ, o zaman. Ama düzenli mesaj atacaksın. Yoksa merak ederim.”

Dışarısı buz gibiydi. Çiseleyen yağmurun bulutları Noel’in bittiğini anlamış gibi, gri ve kasvetliydi. Bree yine Logan’la Londra’ya giderken giydiği kalın kürk ceketini giymişti. İstasyona giderken Holdo’nun evinin önünden geçtiğinde orada bir süre durdu. Yılbaşını her zaman Jools Holland izleyerek ve kırmızı şarap içip müzik gruplarının boktanlığına söylenerek geçirirlerdi.

Londra treni sessizdi. Herkes enerjisini gecenin zorlama eğlencesine saklamak istiyordu sanki. Ama şehir kalabalıktı; sokaklar Noel hediyelerini indirimden yararlanarak daha fazla istedikleri şeylerle değiştiren alışverişçilerle doluydu. Bree metroya atladı ve ona bakma cüreti gösterenlere gözlerini dikerek karşılık verdi. Çok fazla değildiler. Bulaşıcı tatsız ruh hali etrafa yayıldığı için olsa gerek yol boyunca yanına kimse oturmadi. Trafalgar Meydanı’nda indiğinde onu berbat bir manzara bekliyordu; gri, gri ve yine gri. Bree, harap güvercinlerin arasından geçip doğruca galeriye yürüdü. Rubens’ta, *Nilüferler*’de ya da turistlerin görmek için saatlerce sıra beklediği diğer paha biçilmez tabloların hiçbirinde durmadı.

Doğruca *The Ugly Duchess*’a gitti.

Salon boştu; çirkin düşes kimsenin umurunda değildi. Bree tablonun karşısına oturup bütün fırça darbelerine tek tek bakarken, onu ilk gördüğü günü hatırladı.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Ağır ayakkabılarını ahşap zeminde tıkırdatarak salondan salona, tablodan tabloya geçmişti.

The Ugly Duchess'ı tuvaleti ararken şans eseri bulmuştu.

Tablo, önce çocuk olduğu ve çirkin insanlara bakmak komik geldiği için çekici gelmişti. Sonra Bree tablodaki çirkin kadına üzülmeye başlamıştı. Hayatının nasıl olduğunu ve birinin onun portresini yapmaya neden karar vermiş olabileceğini merak etmişti. Kadını aptal durumuna düşürmek için yapılmış, tasarlanmış bir şaka falan mıydı acaba? Saraydaki diğer herkes ona gülüyor muydu?

Minik Bree onu bugünkü Bree'ye dönüştüren o düşünceye ilk kez o an kapılmıştı.

Şaka olup olmamasının bir önemi yoktu. Çok çirkin olduğu için ona gülüp gülmemelerinin de. Önemli olan Çirkin Düşesin, tuvale aktarma ihtiyacı duyacak kadar birinin dikkatini çekmeydi. Ve şimdi, yüzlerce yıl sonra, hâlâ buradaydı. Hâlâ vardı ve birilerinin üstünde etki bırakıyordu.

Bree onun gibi olmaya karar vermişti.

Bir gün, diye düşünmüştü, artık on bir yaşında olmayacağım. On yedi yaşına falan geleceğim ve artık üzgün olmayacağım çünkü çok çalışacağım, ilginç olmak ve insanların hakkımda bir şeyler öğrenmek istemesini sağlamak için elimden geleni yapacağım. Ve buraya geri dönecek, bu tabloya bakacak ve on bir yaşındayken bu kadar üzgün olduğum için biraz üzüleceğim ama aynı zamanda artık öyle olmadığımı sevineceğim. Buraya geri döndüğümde, artık hiç derdim olmayacak. Bir sürü arkadaşım olacak ve havalı ve ilginç olduğum için gerçekten mutlu olacağım.

Zaman bazen tuhaf olabiliyordu. Belli yerlerde izler ve tutsak edilmiş hayalet anılar bırakabiliyordu. O gün, o soğuk yılbaşı günü, Bree minik Bree'nin hayaletini etrafında hissedebiliyordu. Yine yıllar önce oturduğu yerde oturuyordu ve hiçbir şey değişmemişti.

Hâlâ yalnızdı. Hâlâ hiç kimseydi. Yaş ve tecrübe sözlerini yerine getirmemişti. Dünyayı adil ya da doğru bir yere dönüştürmemişti.

Bree, kendi çocukluğundan, onu hayal kırıklığına uğrattığı için özür diledi.

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

Üzüntüsü Japon çiftin fotoğrafını çekmesiyle kesintiye uğradı. İki kez.

Öfkeyle ayağa kalktı. “Ne yapıyorsunuz? Burası Tate Modern değil, ben bir enstelasyonun parçası değilim.”

Çift fotoğraf makeniesi çantaları arkalarında sallanarak kaçır gibi uzaklaştı. Bree gözyaşını sildi ve arkalarından hareket çekti.

Burada başka hayaletler de vardı, tabii ki. Bree ile Logan’ın ve romantik gezilerinin hayaleti. Poposunun sadece bir ay kadar önce değdiği ahşap banka hapsedilmiş mutluluğu neredeyse hissedebiliyordu.

Onu özlüyordu.

Logan pisliğin önde gideniydi... ama Bree onu özlüyordu.

Aşkın işleyiş şeklinin genelde böyle olduğunu düşündü.

Beşinci kural: Kişi benliğinden tamamen arınmalı, duygusal açıdan harebeye dönüp paramparça olmalı

Ralph Emerson, hayatın bir varış noktası değil, bir yolculuk olduğunu söylemiş. Bunu birkaç kez duymuş olabilirsiniz. İnsanların derin ve anlamlı görünmek için araba tamponlarına çıkartma olarak yapıştırdıkları türde deyişlerden.

Ralph Emerson pek çok konuda haklıymış.

Bu da onlardan biri.

Bu süreçte saçlarımı boyatmak ve okuldaki bir erkekle yatmak gibi yüzeysel şeyler yaparak ilgini –umarım– üstümde tutmuşumdur.

Ama sonuçta bundan fazlasını istiyorsundur.

Duygusal yolculuğumu görmek istiyorsun, değil mi?

İlginç kalabilmek için olgunlaşmam ve ilerlemem gerek. Ve o sürecin bir parçası olarak tamamen yıkılmam ve değer verdiğim her şeyi kaybetmem gerekiyor ki bakalım, sonrasında üçüncü perdede sihirli bir dokunuşla "sonsuzda dek mutlu" sonumu yaratabilecek miyim?

Sana anlatılan bütün basit hikâyelerde böyle olur. Kışın havanın soğuması kadar tahmin edilebilir. Filmleri düşün... Belki kız sonunda oğlanı elde etmez, Timbuktu'ya giden bir uçağa biner; oğlan onu ne kadar önem-sediğinin farkında değildir. Yoksa farkında mıdır? Bir dakika... havaalanının içinde kızın peşinde mi koşuyor?

EVET, EVET, ÖYLE.

Başkahramanınız önce acı çekmezse, bu nihai kurtarılma ve tatmin anlarının hakkını veremez.

İşin ilginç yanı, bunun olacağını biliyordum. Her şeyin birbirine gireceğini. Nasıl girmesin ki? Neredeyse hepsini ben planladım.

Planlamadığım kısım, işlerin ne kadar ters gidebileceği ve şu anda bulunduğum yerde olmanın ne kadar korkunç olabileceğiydi.

Çünkü şu anda bütün bunlar basmakalıp bir hikâye yaratıyormuşum gibi görünse de, bu benim hayatım ve hayatta size "sonsuzda dek mutlu olma" garantisi verilmiyor.

Artık ilginç olduğum kesin. Aynı zamanda o kadar üzgün ve yalnızım ki aynada hâlâ bir yansımam olmasına şaşıyorum.

Bu benim yolculuğum, kendimi harika bir yazara ve ilginç bir insana dönüştürmek için kendime çizdiğim bir yol. Ama seni uyarıyorum, ilginç olmaya giden yol hiç kolay değil.

Yattığım çocuk vardı ya, bizi videoya almış. Bunu planlayamazdım. Tıpkı görüntüleri bütün okula yaymasını da planlayamayacağım gibi.

İlginç bir gelişme. Ama eğlenceli olduğunu söyleyemem.

Âşık olduğum öğretmen mi? Görünüşe bakılırsa büyük aşkım biraz tek taraflıymış. Düşündükçe, kendi berbat ergenlik yıllarından kalma acıklı özgüven sorunlarını gidermek için beni kullandığını daha iyi anlıyorum.

Arkadaş olduğum o korkunç kızlar mı? Anlaşıldı ki o kadar da kötü değillermiş. Zaman zaman acımasız ve korkunçlar, evet, ama aynı zamanda insan ve samimi-lermiş. Ancak artık arkadaşım değiller.

Hiç arkadaşım yok, bir tane bile.

Neden korktuğumu bilmek ister misin? Sana dört gözle beklediğin o kurtarılmayı verememekten korkuyorum. Yolculuğumun bütün açık uçları güzelce birleştirememesinden. Çünkü bu bir hayat; sadece bir hikâye değil ve hayat her zaman hikâyelerde anlatıldığı gibi gitmiyor.

Ya mutlu bir sonum yoksa?

İşte asıl korktuğum bu.

Elli Beşinci Bölüm

Bree yılbaşını, yeni “düzgün bir aile olalım” deneylerinin bir parçası olarak yerel golf kulübündeki gösterişli partiyi pas geçen ailesiyle kutladı.

Anne babanız sizin için üzüldüğü zaman, bir tür sosyal hayata giriş sınavından kaldığınızı anlıyorsunuz.

Üstelik Bree onlara olanların yarısını bile anlatmamıştı. Anlatmaya dayanamazdı.

Hepsi giyinip süslendi ve babasının şarap mahzeninde sakladığı tozlu şarap şişelerinden birkaçını açtılar.

Bree şampanyanın verdiği cesaretle, Holdo’ya bir mesaj attı.

Hey, eski bir dostla birlikte Jools Holland’la dalga geçmek istersen, bu akşam bize gelebilirsin.

Holdo’nun ihtiyaçlarına duyduğu saygıdan imla kurallarına fazladan dikkat etmişti.

Holdo cevap vermedi.

Tabii ki vermeyecekti.

Big Ben geceyarısını vururken, yarı sarhoş olmuşlardı ve kadeh tokuşturarak *Auld Lang Syne*'in acınası bir versiyonunu söylediler.

Bree'nin annesi kanepeye çıkmış şampanyasını dökerek sağa sola sallanıyordu. "Yeni başlangıçlara," diye ilan etti. Diğerlerinin kadeh tokuşturmasını beklemeden kadehi kafasına dikti ve hıçkırdı.

Bree de, "Yeni başlangıçlara," dedi ve o da kadehinin tamamını içti.

Herhangi bir yerde, gönlünden geçen geceyi yaşayan hiç kimse var mıydı acaba?

Hugo büyük bir parti veriyordu. Partiye "Götürme Festivali - Yeniden Doğuş" adını vermişti.

Hugo, o geceyarısı hangi şanslı kızı becerecekti?

Jassmine ve diğerleri partiye gitmiş miydi?

Saat on ikiyi vurduğunda Logan karısını öperken Bree aklına gelmiş miydi?

Hugo'nun yasal evrakları eline geçmiş miydi?

Belki Bree'yi bekleyen kurtarıлма garantisi yoktu ama elinden umut etmekten fazlası gelmiyordu.

Elli Altıncı Bölüm

Ocak ayının beşinde, Bree ayna karşısında gergin bir şekilde görünüşünü incelerken, annesi moral konuşmasını yapıyordu.

“Tek yapman gereken fazla dikkat çekmemek, tatlım.” Beş yaşındaymış gibi ciddi ciddi Bree’nin saçlarını tarıyordu. “İnsanlar çok geçmeden unuttur. Çok yakında modası geçmiş haber olacaksın.”

“Modası geçmiş haberler sonsuza dek amatör porno sitelerinde kalmaz.”

“Babanın o görüntünün tekrar paylaşılmasına engel olduğunu biliyorsun. Bu kadar güçlü bir baban olduğu için şanslısın; bu duruma düşen ve bizim yaptığımızı yapamayan bir sürü kız var.”

“Sen az önce bana şanslı mı dedin?”

“Elbette, hayır. Hayır. Bunu şey gibi söylemedim... Ah, Bree.” Bree’den daha ürkek görünüyordu. “Bugün iyi olabilecek misin?”

“İdare ederim.”

“Seni benim götürmemi istemediğinden emin misin? Bikram yogayı kaçırısam da olur.”

“Anne, cidden, ben iyiyim. Bu kadar tatlı olduğun için teşekkürler.”

Yeni sarılmalarından birini denediler. Son zamanlarda bol bol pratik yapıyorlardı.

“Şey... dikkat çekmeyecek gibi görünüyorsun.”

Bree karnındaki norovirüsü ile mide iltihabı karışımı duyguya rağmen güldü. “Amacım oydu zaten.”

Gri yünlü bir külotlu çorap, gri ceket ve gri okul eteği giymişti. Saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmış ve sadece hafif bir rimel sürmüştü. Üstünde dikkate değer tek parça anahtar kolyesiydi. Savaşçı kolyesi.

Güce ihtiyaç duyacağı bir gün varsa, bugündü.

“Bana neler olduğunu haber ver. Telefonumu bütün gün yanımdan ayırmayacağım. Bir de Dr. Thomas’ın tavsiye ettiği şu görüşmeleri ayarlamalıyız.”

Terapi.

Bree annesini üzmemek için yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Ama tatil boyunca o görüşmeler için randevu almaktan ustalıklı kaçınmıştı. Yaşamayı seçmişti, evet. Bu kadarı yetmez miydi? Gerçekten içini dökmesi, acının yeniden üstüne üstüne gelmesine izin vermesi ve annesi ile babasına her şeyi anlatması gerektiği konusunda baskı görüp ailesinin de ondan nefret etmesine neden olması gerekiyor muydu? Birilerinin beynini kurcalaması başka neye yarardı ki? Ve Dr. Thomas ile dostu blog yazmasına engel olur muydu?

Okula yürüyüşünün zamanlanması ayarlamak tehlikeli bir işti. Bree evden her zaman erken çıkan Holdo’ya rastlamamak için fazla erken çıkmak istemiyordu. Ancak çok geç de kalmak istemiyordu çünkü Jassmine hep geç kalırdı.

Güvenlik kapılarının önünde, dizlerindeki jöle hissinden kurtulmak için ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek sekti.

Okul... o kadar kötü olamaz... Sadece herkes senden nefret ediyor ve seni çıplak gördü.

Başını iki yana salladı. Bu bir savaşçının tavrı değildi.

Sonuç olarak kimseye rastlamadı. Okulu asma isteği baş döndürücüydü ama babası haklıydı. Kurban olmayacaktı.

Ne bugün ne de daha sonra.

Gerçi siz bir koridorda ilerlerken, herkes aynı anda sustuğunda kurban gibi hissetmemek çok zordu.

“Geri döndüğüne inanamıyorum.”

“Ben dönmezdim, çok utanırdım.”

“Jass delirecek.”

“Nakil olacağını duymuştum, burada ne işi var?”

“Neden baştan ayağa gri giyinmiş?”

Bütün fısıltılara rağmen, kimse onunla konuşmuyor ya da yolundan çekilmiyordu. Bree sosyal olarak görünmezdi. Ortak sınıfa erken ulaştı ve öndeki eski sırasına oturup bekledi.

Sınıf doldu. Etrafını sarıp aval aval baktılar. Kapıdan içeri girince Seth’in ağzı çizgi filmlerdeki gibi bir karışık kaldı. Bree onu selamlamak için “Breeeeee,” diyecek gibi olduğunu ama son anda neler olduğunu hatırladığını anladı. Seth hiçbir şey demeden yanından geçti. Diğer herkes gibi.

Hugo dışında herkes.

Sınıfın sıcaklığı daha o içeri girmeden düştü. Bree ona hazırды. Göz göze gelmeye hazırды ve Hugo’nun zayıflık işareti olarak görmesi ihtimaline karşı gözünü kırpmamayı kafasına koymuş, kapıya bakıyordu.

Hugo her zamanki rahat tavrıyla sallanarak içeri girdi ve Bree’yi fark etti. Kaşları çatıldı, yüzü kızardı, kollarını sıvadı.

Sınıftaki herkes sustu.

Hugo yürümeye devam etti ve çantasını Bree’nin sırasına çarptı. Düşmanca bir tavır bekleyen Bree yerinden bile sıçramadı.

Sen kurban değilsin. Sen kurban değilsin.

“Buna nasıl cüret edersin?” diye bağırdı Hugo. Evet, bağırdı. Sınıfın orta yerinde.

Bree sıkılmış gibi görünerek tırnağını incelemeye başladı. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Evime polis gönderip, beni bir PEDOFİL olduğum gerekçesiyle tutuklattın.”

Sınıftan iç çekişler duyuldu, sanki etrafları canlı stüdyo izleyicisiyle çevrili gibiydi.

“Ah,” dedi Bree duygusuz bir sesle. “Şu mesele.”

Hugo çantasını kaldırıp bir kez daha Bree’nin masasına çarptı. Sınıftaki herkes irkildi. Bree dışında herkes.

“Ben pedo değilim,” dedi Hugo.

Bree gülümseyerek, “Aslında, Hugo, yasa bu konuda seninle aynı fikirde değil,” diye yanıtladı. “Ben hâlâ on yedi yaşındayım, yani sen beni videoya çekerken, on sekiz yaşından küçüktüm. Yasal olarak bu durum bir pedofili görüntüsü oluşturuyor. Yasal açıdan, webcam’ini açarak –ki bunu iznim olmadan yaptığını eklememe izin ver, aşağılık herif– basbayağı pedofilik bir görüntü ‘üretmiş’ oldun. O görüntüleri bilgisayarına yüklediğin anda, pedofilik bir görüntü ‘bulundurma’ durumuna geçtin.” Bree suçlamaları parmaklarıyla saydı. “Ah? Bir de bütün okula izletmen var, değil mi? İşte o da dağıtım sayılıyor.”

İç bir jöle fabrikasından farksız olsa da, halinden memnun görünmeye çalışarak arkasına yaslandı.

“Seni küçük fahişe.”

“Dikkatli ol, Hugo... Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin ama söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine kullanılacaktır.”

Hugo yumruğunu sıktı ve Bree’nin yüzünün önüne tuttu. “Bu iş asla mahkemeye varmayacak. Babam savaşmak için ülke-

nin en pahalı avukatını tutuyor. O suçlamaları yaptırmayı nasıl başardığını bilmiyorum ama birkaç güne kadar düşürülecekler.”

“Çok tuhaf,” dedi Bree çenesini sıvazlayarak. “Çünkü muhtemelen ülkenin en pahalı avukatı babamın en yakın arkadaşı... ve yine tuhaf ki, babamın en yakın arkadaşı olduğu için benim tarafımda olduğu söylenebilir.”

“Çok saçma. Ben pedofil değilim. Daha on sekiz yaşındayım.”

Bree suratına isabet eden tükürüğü silmemek için kendini zor tuttu.

“Saçma değil, Hugo. Henüz dava hukukuna konu olmadı o kadar. Henüz reşit olmayan kızların görüntülerini internete yükleyen senin gibi pislikler, fazlasıyla güncel bir yasal mesele. Seni emsal göstermek bile isteyebilirler. Hımmm. Acaba Oxbridge bu konuda ne düşünür?”

İşte o zaman Hugo üstüne atladı. Bere bunu beklediği için kenara çekildi ve Hugo yumruğunu isabet ettiremedi.

“Seni*****
*****!”

Bree bu kadar küfrü bir arada kullanmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

Seth, Hugo’yu tutmak için sınıfın diğer tarafından atladı ama yeterince güçlü değildi. Diğer oğlanlar da onu zapt etmek için devreye girdiler.

Hugo onları ayıran insan duvarının üstünden, “Buna pişman olacaksın,” diye haykırdı. “Pişman olacaksın, sürtük. Kimse benimle uğraşamaz.”

“Ah, kapa çenen, Hugo.”

Ve Hugo olanlara; Bree’ye, suçlamalara, Bree’nin bir insanın başına gelebilecek en aşağılayıcı şey karşısında takındığı bıkkın tavra, inanamayarak çenesini kapayıp oturdu. Tam Bay Phillips sınıfa girip neler olduğunu sorarken.

Elli yedinci Bölüm

Edebiyat dersi atlaması gereken bir sonraki engeldi.

Aptalca da olsa, Bree, Logan'ın her zamanki gibi masasında olacağını hayal etmekten kendini alamadı.

Kapıdan girdiğinde öğretmen sandalyesi hâlâ boştu. Demek hâlâ umut vardı.

Şiir antolojisini çıkarırken fısıltıları duymuyormuş gibi yaptı.

“Duydunuz mu? Babası Hugo’yu pedofiliyle suçlatmış.”

“Yok artık.”

“Evet.”

“Böyle bir şey mümkün mü?”

“Ondan... hiç korkmuyor mu?”

Bree gülümsedi. Daha iyi oynayamazdı. Babası haklıydı. Kurban gibi davranmazsanız, insanlar da size kurban muamelesi yapmakta zorlanıyordu. Herkes fısıldaşıyordu. Noel öncesinden beri Bree’yi ilk defa görüyorlardı ve her bir yüz ifadesini analiz etmek için yarışıyorlardı.

“Pekâlâ, herkes yerine.”

O olmadığını anlamak için, kafasını not defterinden kaldırmasına gerek yoktu.

Bu kadar üzüldüğü için kendinden nefret etti.

“Oturun, lütfen.”

Bree sesi bir yüzle birleştirmek için başını kaldırdı. Yeni edebiyat öğretmenleri ürkütücü derecede büyük burun delikleri olan ve takım inci kolye ve küpe takmış elli yaşlarında bir kadındı. Ancak Bree dışında kimsenin yeni edebiyat öğretmenleri olduğundan haberi yoktu.

Chuck, “Bay Fellows nerede?” diye sordu.

“Bay Fellows artık Queen’s Hall’de çalışmıyor. Londra’da bir okula geçti. Adım Bayan Masoon. Artık derslerinize ben gireceğim.”

Herkesin gözeneklerinden hayal kırıklığı sızdığı hissedilebiliyordu.

“Ne oldu?”

“Buradaki tek adam gibi öğretmen oydu.”

“Noel pançına içki katmamıza göz yumduğu için mi?”

“Bu artık Philip Larkin okumayacağımız anlamına mı geliyor?”

“Ya ödevlerimiz? Shakespeare ödevlerimizin yarısını okumuştun.”

Bayan Masoon pançla ilgili geçici bir süre sağırlaşmasına neden olan soru dışında bütün soruları elinden geldiğince yanıtladı. Bree cevaplarının hiçbirini dinlemedi.

Gittiğine hâlâ inanamıyordu.

Onun yüzünden.

“Şimdi, herkes antolojisini açarsa, yeni bir Philip Larkin şiirine başlamak istiyorum. *Bu Olsun Şiir*’i okuduğunuzu biliyorum ama korkarım müdire hanım derslerde öyle kaba bir dil okumanızdan pek hoşnut değil.”

Birkaç homurtunun ardından herkes duruma ayak uydurdu.

Dersin sonunda Bay Fellows çoktan unutulmuştu. Bree dışında herkes tarafından, tabii ki.

Bir sonraki engel, Jassmine ve diğerlerini ilk kez görmektir. Bree birbirlerine rastlamaları ihtimaline karşın gün boyu ortalıkta, yüzüne yapıştırdığı “Erkek arkadaşınla yattığım için çok üzgünüm” somurtmasıyla dolaştı.

Hayli can sıkıcı öğle arasını, yaratıcı yazarlık kulübündeki öğrencilere kulübü üstlenecek yeni bir öğretmen bulunana kadar ara vereceklerini anlatarak geçirdi. Suratları erimiş tavuk köfteleri gibi düştü; hatta biri ciddi ciddi ağlamaya başladı.

Bree on bir yaşın ne kadar küçük bir yaş olduğunu unutmuştu.

“Ama öğle aralarında nereye gideceğiz?” dedi biri dudakları titreyerek.

“Bilmem. Kantine mesela?”

Kelimeyi duyunca “Hades” demiş gibi hepsi birden irkildiler.

Biri diğerine, “Kütüphaneciden bizi oraya saklamasını rica edebilirim,” diye fısıldadı.

Bree yüksek sesle, “Saklanmak mı?” diye tekrarladı. “Saklanacak ne var ki?”

Hepsi birden ona gezegenin en aptal insanıymış gibi baktılar.

“Kantine giden herkesin başına gelen bütün o kötü şeylerden.”

“Evet, senin başına gelen gibi.”

Hugo dışında, Bree’nin yüzüne karşı bu konudan bahsedebilen ilk insanlardı. Bree şaşırmıştı.

“Hatırlatma için teşekkürler,” dedi usulca.

“Özür dileriz, Bree.” O cümleyi söyleyen kız dehşete düşmüş gibiydi. “İyi misin? Küsmedin değil mi?”

Ona kaygılarını gösteren ilk insanlar bu kızlardı ve Bree hepsini kucakladı.

“Küsmedim ama üzüldüm. Sizin kütüphanede saklanma ihtiyacı duymanıza üzüldüm. Gerçekten isterseniz kütüphaneciyle ben de konuşurum. Ama unutmayın, hepiniz hayatta gayet mutlu olacak çok iyi kalpli, tatlı ve zeki insanlarsınız. Kantine gitmekten korkmamalısınız.”

Bree'ye Rahibe Teresa'ymış gibi ısl ısl gözlerle, gülümseyerek bakıyorlardı.

“Bu sürede kendinizi daha iyi hissettirecek kitaplar okuyun. *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı, *Saksı Olmanın Faydaları*'nı ve *Bülbülü Öldürmek*'i önerebilirim. Bay Fellows hazır olduğunuzu düşünmüyordu ama bence hazırsınız.”

Daha fazla gülümseme. Bree, Jassmine'in geçtiğini görene kadar bir süre daha kucaklaştılar.

“Ah, çocuklar, gitmeliyim.”

Bree koridora tam Jass'in kafası köşeyi dönerken fırladı. Kurulmuş saat gibi, dudak parlatıcısını tazelemek için edebiyat koridorunun tuvaletine gidiyor olmalıydı. Bree, kendisiyle ilgili dedikodulara kulak misafiri olmadığı zamanlarda, Jassmine'in yılbaşı akşamı Thames'de bir teknede üniversiteli bir çocukla birlikte olduğunu duymuştu.

Umut, her zaman gerekenden daha geç ölür. Bree bu romantik gelişmenin Jass'le aralarındaki bombaları bir şekilde etkisiz hale getirebileceğini umuyordu. Affedilmeyi Jass'e blogundan dolayı ihtiyacı olduğu için mi yoksa onu gerçekten bir arkadaş olarak özlediği için mi istediğinden emin değildi.

Onu güvenli bir mesafeden –kim bilir? – takip etti, Jass tuvalete girdi, kapı arkasından kapanırken makyaj çantasını karıştırmaya başladı.

Bree yarım dakika kadar bekleyip içeri girdi.

Jass aynada onun yansımasını görünce irkildi. Sonra hemen toparlandı ve rujunu sürmeye devam etti.

“Jassmine.”

Cevap yoktu.

“Jassmine, çok üzgünüm.”

Jass dudaklarını birbirine yapıştırıp açtı ve parlaticısını okul çantasına atıp kapıya yöneldi. Bree’ye bakmadı bile. İlk andaki irkilmesi de olmasa, Bree kendi varlığından şüphe edecekti.

Gün sona ermeden kusursuzlar takımının tamamını bir arada gördüğü zaman da aynı muameleyle karşılaştı.

Bree sosyal belirsizlikten okulun kraliçeliğine, okulun en küçümsenen öğrencisinden sonra da şimdi tekrar belirsizliğe dönmüştü.

Annesi onu okuldan kocaman cipleriyle aldı.

Bree arabaya binince annesi, “Eee, nasıldı?” diye sordu.

“Okuldu işte.”

“O kadar kötü ha?”

Annesi paltosunun cebinden bir çikolata çıkardı. Bree’ye sıcak ama biraz hüzünlü bir gülümsemeyle bakarak çikolatayı uzattı.

“Nereden bildin?”

“Okul okuldur.”

Bree’nin babası o gün eve, akşam yemeğinin ortasında geldi; bu onun için eve öğleden sonra gelmek gibi bir şeydi. Ağzı kulaklarındaydı. Evrak çantasını masanın üstüne sertçe bırakınca, Bree’nin bezelyelerinden birkaçı tabağından dışarı yuvarlandı.

“Bilin bakalım bu akşam kim Hugo d’Felance’i ağılattı?” Kaşlarını oynatırken biraz Danny DeVito’ya benziyordu.

Bree hızla ayağa kalkarken biraz daha bezelyenin tabağından fırlamasına neden oldu. “Gerçekten mi?”

“Hem de bebek gibi.”

“Bu habere sevinmem beni kötü bir insan mı yapar?”

“Hayır, hayatım. Seni benim kızım yapar.”

Demek Bree babasına biraz da olsa benziyordu. Sonunda, onunla bu tür şeyleri fark edecek kadar zaman geçirebilmek çok güzeldi. Aslında “güzel” bu konudaki gerçek hislerini ifade etmeye yeten bir sıfat değildi. Bree ve babası sarılmayı seven insanlar olsaydı, hemen o anda ve orada birbirlerine sarılırlardı. Bu onuru onlar adına Bree’nin annesi üstlenerek evrak çantasını devirdi.

“Ah, bu harika bir haber, Daniel.”

“Hepsi bu değil.” Babası paltosunu çıkarıp masanın başındaki yerine oturdu. “Hugo bilgisayarını getirdi ve bilgi işlemdekilerden bir takım testler yapmalarını istedim. Videonun tek kopyası bilgisayarda. Hiçbir siteye yüklememiş, sadece görmek isteyenlere tabletinden izlettirmiş. Yani seni daha çok sinirlendirmek için gösteriş yapıyormuş, o kadar. Bu seni dünyanın en şanslı kızı yapıyor. Ona, bunun tek kopya olduğunu ve kısaca yeni bir kopyanın ortaya çıkması halinde ebediyete kadar ailesinin bütün fertlerinin son kuruşuna kadar alacağımızı belirten yasal bir belge imzalattım.”

Bree’nin içi, ayak parmaklarından başının tepesine kadar hafıfledi. “Bu müthiş bir şey, çok teşekkür ederim.”

Annesi babasının omuzlarını ovmaya başladı. “Bu gerçekten harika bir haber hayatım. Suçlamalar ne olacak?”

Babası dudaklarını büzdü. “O kısmı biraz daha zor. Kısacası Bree, deneyebiliriz de. Ama riskli bir girişim ve bana kalırsa onu yeterince korkuttuk.”

“Yani...”

“Yani benim bir avukat olarak tavsiyem boşuna uğraşmamak.” Ellerini birbirine sürttü. “Ancak baban olarak tavsiyem bunu Hugo’ya bir süre daha söylememen.”

Bree’nin yüzünde bir sırıtış seğirerek oluşmaya başladı. “Onu daha ne kadar kandırabiliriz?”

Bree ile babası arasındaki benzerlik kendini ilk kez bu kadar belli ediyordu. Gülümsemeleri tıpatıp aynıydı.

“Bir ay kadar uzatabilirim.”

“Gerçekten ağladı mı?”

“Hıçkırarak çok üzgün olduğunu söyledi durdu.”

“Henüz benden özür dilemedi.”

“Ah, endişelenme. Dileyecek. Yakında. İcabına bakacağım.”

Ertesi gün okul çıkışı Hugo, özür dilemek için Bree’yi bir köşeye sıkıştırdı.

“Bree, çok üzgünüm. Lütfen suçlamaları çek.”

Bree onu hiç bu kadar çaresiz görmemişti. Yüzünün böyle görünecek kas hafızasına sahip olmasına bile şaşırmişti.

Bree kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni iznim olmadan videoya çektiğin, bütün okula yayıp hayatımı mahvetmeye çalıştığın için mi üzgünsün? Yoksa ilk kez birisi sana kafa tuttuğu için mi?”

Hugo onu omuzlarından yakalayacakmış gibi öne doğru bir hamle yaptı ama kendini son anda tuttu ve meczup bir evsiz gibi kollarını kaşımaya başladı. “Her şey için üzgünüm.”

“Sana inanmıyorum.”

“Lütfen! Bu, hayatımı mahvedebilir!”

“Sen benimkini mahvetmeye çalıştın.”

“Biliyorum, üzgünüm.”

“Hiç dayanıklı değilsin, değil mi? O kelimeyi kullanmanın her şeyi halledebileceğini sanıyorsun. Sen böylesin, Hugo, sorun bu. Bir kez bile kendinden, yaptıklarından sorumlu tutulmamışsın. Çok üzgünüm ama uğraşmak için yanlış kızı seçtin.”

Elli Sekizinci Bölüm

Şubat ayının on beşi.

Koca bir ay geçmiş, okul durulmuş ve Bree yeniden sosyal belirsizliğine dönmüştü.

Koca bir ay geçmiş ve Bree annesiyle babasının onu terapiye götürme girişimlerinden bir şekilde kaçmayı başarmıştı. İcini dökmeye ve annesi ile babasına her şeyi anlatmaya mecbur edilip kendini gözlerinde bir kez daha mahvetmekten o kadar korkuyordu ki.

Koca bir ay arkadaşsız ve blogunu yazmaktan başka yapacak hiçbir şeyi olmadan geçmişti.

Ama yazacak bir şey de yoktu.

Şubatin on beşi.

Genelde, hiçlikten ibaret bir gün. Aslında, bu on beş şubata kadar kayda değer tek şey Sevgililer Günü hikâyelerini karşılaştıran insanlar olurdu. Kart alan ve randevusu olan şanslı insanlar. Mutsuzluklarında boğulan ve her ihtimale karşın posta kutularını dakikada on sekiz kez kontrol eden şanssız insanlar.

Şu ana kadar, şaşırtıcı olmaya çok uzaktı.

Ancak şubatın on beşi Queen's Hall öğrencileri için kayda değer bir güne dönüşmek üzereydi.

Öğrencilerin uzun yıllar boyunca konuşacakları, tuvalet kabinleri ve kantin kuyruklarında fısıltılarla dilden dile aktarılacak bir gün olmak üzereydi.

Elbette o sabah uyandığında Bree de günün öneminden habersizdi. Çoğu gün bir hayal gibi öylesine gelip geçerken, bazıları tuhaf, hayatını değiştiren bir anla işaretlenirdi.

Bree o günün, özellikle onun için, o büyük günlerden biri olacağını bilmiyordu.

Ne giyeceğine –yine belki biraz göze batmayacak ama tarz sahibi bir ceket ve ince çoraplar– karar verirken olacıklardan habersizdi. Dişlerini fırçalarken habersizdi. Birinin aramış olması gibi aptalca bir ihtimale karşın –yine– cep telefonunu kontrol ederken habersizdi.

Noel öncesinden beri tek bir mesaj bile almamıştı. Cep telefonu ayda kırk pound'a mal olan bir çalar saatti.

Bree, bir şey olduğu hissine ilk olarak, okulun güvenliğinden geçmek için sırada beklerken kapıldı.

Fısıltılar vardı. Her yerde. Yine.

Bree atkısını çözüp yünlü şapkasını çıkarırken havadaki heyecanı hissedebiliyordu. Binanın içindeki atomlar, havai fişekler gibi cızırdıyordu.

İnsan grupları genelde birlikte durmadıkları diğer grupların yanında duruyordu. Birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. İki ders üst üste Latince'ye doğru giderken, duyduğu iç çekişlerle yolu kesildi. "Yok artık"lar ve "Gerçekten mi?"lerle birlikte.

Artık hiçbir şeyi ilk duyanlardan olmuyordu. Kusursuzlar takımıyla ilgili son haberler, bayat ekmek parçaları gibi önüne

atılıyordu. Genelde, gittikçe daha çok vaktini kütüphanede birlikte gizlenerek geçirdiği yedinci sınıflar tarafından.

Jasmine Sevgililer Günü'nde üniversiteli çocukla çıkacaktı. Yoksa bir şey mi olmuştu? Olay bu muydu?

Bree, Hugo'nun suçlamalarını henüz "geri çekmediği" için, o olamazdı. Tabii eğer Hugo yine korkunç bir şey yapmadıysa –ki yapması akla yatkın olmazdı. Son zamanlarda yarım Hugo gibiydi; daha az espri, daha az eşek şakası, daha az ahlaksızlık.

Belki de Jessica'yla çıkmaya falan başlamışlardı?

Tuhaf olan, insanların arada sırada Bree'ye bakmasıydı. Ya da belki de Bree hâlâ var olup olmadığını anlama çaresizliğiyle hayal görüyordu.

Belki ona öyle geliyordu ama fısıltılar peşini bırakmadı. O geçerken insanlar susuyordu.

Bree kendi kendine, kafasını iki yana sallayarak durumu reddetti.

Hayır, kesinlikle ona öyle geliyordu. Bree bir hiçti.

Uğultular Latince sınıfına kadar süzüldü. Ders kitaplarının arkasından fısıldaşmalar yükseliyor, karalanıp elden ele notlar dolaştırılıyordu. Dedikodudan oluşan bir arı kovanının ortasına düşmüş gibiydi. Bree bir süre sonra dersi öğrenmekten vazgeçip konuşma kırıntılarına kulak misafiri olmaya çalıştı.

"Ne sürtükmüş, gerçekten mi?"

"Tabii gerçekten oysa."

"Sadece o değil, hepsi. Bunu gerçekten yapıyorlar mıdır?"

"İmkânsız. Olamaz."

"O olduğunu sanmam. Burada olsaydı bilirdik."

"Hem de bir öğretmenle?"

Son cümle teninin karıncalanmasına neden oldu.

Zil çaldığı anda Bree paranoyaklık etmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Koridordaki herkes kesinlikle dönüp ona bakıyordu.

Fısıltılar yükseldi, bakışlar daha bariz bir hal aldı. Bree gerçekten ne yaptığını anlayamıyordu. Hugo'nun video olayını herkes çoktan aşmıştı.

Bir ses dalgası Bree'nin o yöne bakmasına neden oldu. Eski arkadaşları ona doğru geliyordu. Jassmine'in yüzü hiç görmediği kadar çirkindi.

Bree her ne oluyorsa bir parçası olmak istemediği için kollarını kavuşturarak kantine doğru ilerleyen insan akının arasına karıştı. Önüne bakarak yürümeye devam etti.

Birinin ceketini –sertçe– çekiştirdiğini hissettiğinde yanından geçtiklerinden emindi.

Sendeleyerek kendini yeniden koridorun ortasında buldu ve Jassmine'in, suratına indirdiği sert tokatla sersemledi.

Gözleri yuvalarından fırlayacaktı sanki.

Bree kendini korumak ister gibi yanağını tutarken etrafındaki dudaklardan bir “Ooooooooo” dalgası yükseldi.

“Bu ne içindi?..”

Gemma yeni bir tokatla karşılık verdi.

Bree'nin yüzünün diğer tarafı alev aldı. Her yeri acıyordu. Beyni erimeye başlamıştı sanki. Ne oluyordu? Bu gerçek miydi? BU SEFER ne yapmıştı?

Jassmine, “Bunu yaptığına inanamıyorum,” diye ciyakladı. Ve Bree ne yanlış yaptığının birazdan söyleneceğini anladı.

“Ne yaptım ki? Bana tokat atan sizsiniz.”

“Seni sürtük. Seni korkunç ezik SÜRTÜK.”

Jassmine bir tokat daha atmaya hazırlandı ama her zaman hızlı öğrenen Bree eğilince ıskaladı.

“Bir kez daha vurursan bir öğretmene haber vereceğim.”

“Ahh, sen öğretmenlere bayılırsın, değil mi Bree?”

Kahretsin.

“HERKESE her şeyi anlatmaya da bayılırsın? Bunca zamandır çevirdiğin işlere... söylediğin yalanlara... inanamıyorum. Sana anlattığım her şeyi... herkes biliyor... herkes görmüş.”

Jassmine gözyaşlarına boğulunca diğerleri etrafında koruyucu bir kalkan oluşturdular.

Okuldaki herkes oradaydı ve hepsi onları izliyordu.

Bree, “Ne yaptığımı hâlâ anlamadım,” dedi, gerçi tahmin yürütmeye başlamıştı.

Bir anda yeniden hiddetlenen Jass kızların oluşturduğu bariyeri aştı. “SENSİN! İnternetteki şu ‘ilginç olmak üstüne bir manifesto’ kızı sensin, seni ezik ucube. Yalan söyledin, bizi kandırdın ve herkese her şeyi anlattın.”

Bree’nin göğsünde bir şok bombası patladı; nefes alamaz oldu.

“Ne?”

“Sen olduğunu okuldaki herkes biliyor. Senden daha fazla nefret etmemin mümkün olabileceğini sanmıyordum. Hugo’yla, erkek arkadaşımla yattın. Ne için? Hakkında yazmak için mi, seni ezik? Ben sana güvendim, seni hayatıma aldım ve sen beni sırtımdan bıçakladın.”

Bree’nin kafasını toplayacak zamanı yoktu. Jass’in Manifesto’dan nasıl haberi olmuştu? İsimsizdi. Üstelik kimsenin okuduğunu sanmıyordu. Sadece kendisi için yazıyordu aslında. Ah Tanrım. Neleri paylaşmıştı? Her şeyi mi? Evet, her şeyi.

“Ben... ben değilim... neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Gemma öne çıktı. “Yalan söylemeyi bırak. Yalan söylediğini hepimiz biliyoruz.” İfadesi anlaşılmazdı, dudakları iki ucu aşağı bakan birer çizgiydi.

Hepsi sırayla öne çıkınca, Bree biraz tehlikede hissetmeye başladı.

“O öğretmenle işi pişirdiğini de biliyoruz,” dedi Jessica tekrar öne çıkarak.

“Kendine zarar verdiğini de,” dedi Gemma.

“Seni terk ettiğini de biliyoruz. Neden acaba, sonuçta sen ucubenin önde gideni falan değilsin ki.”

Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Bree sürekli gözlerini kırıyor, durumun gerçekliğinden emin olmaya çalışıyordu. Logan’dan bahsettiklerini duymak içini acıtmıştı. Hem de çok.

Birkaç adım daha. Yoksa onu dövecekler miydi? Bree geriye doğru bir adım attı ama gittikçe artan kalabalığa çarptı.

Jass tehditkâr bir sesle, “Bunu yaptığına pişman olacaksın,” dedi. “Hayatının sonuna kadar pişman olacaksın.”

Artık çok yakındılar. Yüzleri korkutucuydu. Bree kalabalığın arasından sıyrılamazdı. Gözlerini kapatmaktan başka seçeneği yoktu. En kötüyü bekleyerek yüzünü buruşturdu.

Burada değilim. Bu gerçek değil. Her şey yolunda.

“BİR DAKİKA.” Biri düşüncelerinin arasına girdi.

Doğru düzgün tanımadığı bir kız önüne geçip Bree ile diğerleri arasında bariyer oldu. “Eğer blogu yazan Bree’ye ve okul Queen’s Hall’s’e, Pis Dedikodu’daki şeyleri yazanlar da siz mi oluyorsunuz?”

“Kapa çeneni,” dedi Gemma.

“Ve bu herkesin bir takma adı olduğu anlamına mı geliyor? Neler vardı? Kişilikli Saç? Lütfenbenisevinler?”

Kalabalığın arasından biri, “Ve bu Jassmine’in partide iç-kisine ilaç katıldığı konusunda yalan söylediği anlamına gelir,” diye seslendi.

“Ve müthiş olduğunuzu düşünmemiz için özellikle giyinip süslenip fotoğraflar çekiyorsunuz ama aslında sadece umutsuz ve güvensizsiniz, öyle mi?”

“Kafanda kellik mi var, Jassmine?”

“Gemma görünüşe bakılırsa makyajının altında hiç güzel değilmişsin.”

Kusursuzlar ne yapacaklarını bilemiyordu. Bree'nin blogundan tek tek seçilen hakaretler, şeytan taşlar gibi, kafalarına atılıyordu. Durmadan herkese çenesini kapamasını söylüyorlardı ama kala-balık çok güçlüydü.

"Benimle ilgili o dedikoduyu sizin yaydığınıza inanamıyorum."

"Ne kadar korkunç kızlar olduğunuzun farkında mısınız? Hem de herkese karşı?"

"Bunu yaptığı için Bree'yi suçluyor musunuz?"

"Hugo yatakta gerçekten o kadar kötü mü?"

Kusursuzlar takımı dağılmaya başladı ve toplu sorgulama karşısında ciddi ciddi gözyaşlarına boğuldular. Jassmine'in suratı yol yol rimel izleriyle kaplandı. Jessica'nın yüzü o kadar kırmızıydı ki her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Gemma bile hıçkırıyordu.

Bree ise yazdığı kelimelerin bu kadar çok insan tarafından tekrar edilmesini şaşkınlık içinde izliyor ve dinliyordu. Bütün vücudu titriyordu.

"Ne kadar acınası olduğunuzun farkında mısınız?"

"Siz Pizza Express'te olanları herkese anlattıktan sonra ağlamaktan uyuyamadım. Bana bunu yapmış olmak umurunuzda mı?"

Bir çete. Bree'nin yarattığı bir çeteye dönüşmüşlerdi. Bree'nin başından beri istediği buydu. Jassmine ve diğerlerinin ağlamaları, alaşağı edilmeleri ve onu çocukken dışlayıp özgüvenini tuzla buz ettiklerinden beri hissettiği gibi mutsuz ve kaybolmuş hissetmeleri.

Bree artık bunu istemiyordu. Sonunda olanları izlemeyi bıraktı. Çete ile kusursuzların arasına girip bağırdı.

"DURUUUUUN!"

Ve durdular.

Bree utanıp cesaretini kaybetmeden, "Kesin şunu," diye bağdı. Jassmine'in sümük ile gözyaşına bulanmış yüzüne döndü. "Jassmine, özür dilerim, gerçekten. Ama bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum."

Jasmine'in ağzı bir karış açıldı. "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Sen ŞAKA MI YAPIYORSUN?"

"İstediğin bu değil miydi, Jasmine? Bütün hayatını kendini ve diğer herkesi sefil ederek geçirdin, hem de ne için? Bütün okul seni önemsesin diye mi? Seni önemli ve ilginç bulsun diye mi? Eğer öyleyse, bu senin HAYALİN değil mi? Sana, Gemma'ya, Jessica ve Emily'ye adanmış bir blog. Elinden gelse bunu yapması için parayla birini tutmaz mıydın?"

Gemma, Jessica ve Emily'nin ağızları sırayla açıldı. Koreografi gibiydi.

Jasmine hepsinin adına konuştu. "Senden nefret ediyorum!" Çılgılığı pahalı halılardan sekip yüksek tavanlarda çınladı.

"Pekâlâ, ben senden nefret etmiyorum," dedi Bree. "Tekrar soruyorum, seni kızdıran ne, Jass? Markanı mahvetmem mi? İnsanların senin popüler olmak için nasıl umutsuzca çabaladığını öğrenmesi mi? Hugo'nun sana kötü davranmasına nasıl izin verdiğini söylemem mi? Sen ve Gemma'nın korkunç zorbalığını ortaya çıkarmam mı? Sen marka olmaktan bıkmadın mı, Jass?"

Bree'nin sesi titriyordu ve aklından geçenleri bir an önce kelimelere dökme ihtiyacı duyarak kalabalığa döndü. İlk defa, bu kez yazmak yerine, onlarla konuşmak için.

"Hepimiz marka olmaktan bıkmadık mı? Kendimizin kusursuz versiyonunu canlandırmak zorunda olmaktan? Saplantı halinde diğer herkesin bizim doğru şeyi yaptığımızı ve düşündüğümüzü sanması için çabalamaktan? Birbirimize 'berbat durumdayım' ya da 'yalnız hissediyorum' ya da 'duygularım gerçekten incindi' diye itiraf etmekten neden bu kadar korkuyoruz?" Bree tekrar Jass'e döndü. "Neden kızdın? Sen aslında epey iyi birisin, değil mi? Aslında epey komiksin. İnsanların bunu bilmesini neden istemiyorsun? Senin iki boyutlu bir maket değil, gerçek olduğunu insanlara gösterdim diye neden kızılıyorsun?"

Jassmine'in dudağı titredi. "Ben... Ben..."

Teneffüsün bittğini haber veren zil çaldı ama kimse kıpırdamadı.

Ve Bree... Okulda berbat zamanlar geçirmiş bütün kızların adına konuşuyordu. Jassmine gibi insanlar davet alırken balolara davet edilmeyen kızlar adına. Acınacak haldeki sözde hayatı yüzünden en az bir kez okul tuvaletinde ağlamış bütün kızlar adına. Yakışmadığı için dar kotlar giymeyen, erkeklerle nasıl konuşacağını bilmeyen, koridorlarda kendileriyle ilgili pis dedikoduların ve kendilerine takılan isimlerin orman yangınları gibi yayıldığına kulak misafiri olan... Bree, "Göremiyor musunuz?" dedi. "Bunun ne kadar aptalca olduğunu göremiyor musunuz? Sürekli başka insanların hakkımızda ne düşündüğü konusunda endişelenmenin ne kadar anlamsız olduğunu?"

Zil tekrar çaldı ve Bay Masoon kalabalığın arasına karışıp el çırparak hipnozu bozdu.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz? Sınıflarınıza. Haydi, hepiniz. HEMEN!"

İnsanlar yanlarından geçerken kusursuzlar ve Bree birbirlerine baktılar. Gemma hâlâ salya sümük ağlıyordu. Makyajı akmıştı. Aslında bayağı hoş görünüyordu.

Sonra Bree onu duydu. "Bree. BREE."

Holdo ona koşuyordu. Dağılan çetenin arasında eğilerek ve zikzaklar çizerek geldi ve tam karşısında durdu. Ve ona insanlık tarihinin şahit olduğu en büyük kucaklamaya sarıldı.

"Bree," dedi.

O anda Jassmine unutulmuştu. Son on dakika unutulmuştu. Geriye sadece eski dostunun ona eski dostların yaptığı gibi sarılmasının katıksız sevinci kalmıştı.

Bree de ona vücudunun bütün molekülleriyle sarıldı.

“Konuşmalıyız,” dedi Holdo onu elinden tutup dramadan koparıp alırken.

“Ama ders ne olacak?”

“Boş ver dersi. Bree, neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Hayır. Neler oluyor?” Koridorlar her an biraz daha boşalıyor, heyecanlı fısıltıların uğultusu kapanan sınıf kapılarıyla susturuluyordu.

“Artık bir internet fenomenisin.”

“Öyle miyim?”

“Bundan nasıl haberin olmaz?”

Bree’yi okulun yan tarafına götürdü ve görünmeden yan kapıdan dışarı süzöldüler. Hava buz gibiydi ama Bree paltosunu bile giymemişti. Beyni bulanıktı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bize. Bir bilgisayara ihtiyacım var.”

“Holdo, dur.”

Holdo durup ona döndü. Çok tuhaftı; uzun zamandır birbirlerine bakmamışlardı. Holdo’nun yüzünde yeni sivilceler vardı ama saçları uzamış ve ona çok yakışmıştı.

“Ne?”

“Neden benimle konuşmaya başladın? Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyordum.”

“Ah.”

“Senden gerçekten nefret ediyordum.”

“Ah, harika. Sen de yarama tuz bas, olur mu? Şu anda hayatım yeterince açık bir yara değil çünkü.”

“Hayatın açık bir yara falan değil, inan bana.”

“Neden?”

“Bree. İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto, gerçekten sen misin?”

Blog başlığının yüzüne söylenmesi gerçeküstü bir tecrübeydi.
“Ben... Olabilirim.”

“Yani sığ ve aptal bir mankafaya dönüşmen, alınma ama layığını bulmadan önce okulda dünyadaki en iyi şey senmişsin gibi kasılarak dolaşman, hepsi blog için miydi?”

Bree’nin yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. “Şey, ben *her zaman* dünyadaki en iyi şey olduğumu düşünmüştümdür, biliyorsundur.”

Gülümsemesi karşılıksız kalmadı. Sonra Holdo’nun gülümsemesi bir anda silindi.

“Bay Fellows? O da doğru mu? Gerçekten çekip gitti mi?”

Bree’nin gözleri biraz yaşardı. “Evet.”

“Berbat olmalı.”

“Öyleydi.”

Holdo ona bir kez daha ciğerlerindeki bütün havayı boşaltacak kadar sınıksı sarıldı. O kadar iyi geldi ki. O da gücü yettiğinde karşılık verdi. Arkadaşı, bir erkek kalbini kırdığı ve onu boktan bir duruma düşürdüğü için ona sarılıyordu. Arkadaşlar böyle yapardı. Nihayet Bree’nin yeniden bir arkadaşı vardı.

Sonra birden, yaşananları hatırladı.

“Bir dakika...” Holdo’nun kollarının arasından sıyrıldı. “Ben olduğumu herkes nereden biliyor? Neler oluyor?”

“İşte,” dedi Holdo, “bilgisayarına bu yüzden ihtiyacımız var.”

Elli Dokuzuncu Bölüm

Bree'yi odasına çıkarırken Holdo'nun evi boştu. Bree buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu ama hâlâ aynı görünüyordu ve aynı kokuyordu. Erkek mavisi duvar kâğıtları, bağımsız film posterleri, erkek hormonlarının ve Tanrı bilir daha nelerin o bayat kokusu.

Holdo kocaman bilgisayarını çalıştırdı. "Blogunun internet istatistiklerini kontrol etmiyor musun?"

Bree bir armut koltuk çekip kendini üstüne bırakırken, olacıklardan biraz korkuyordu.

"Hayır, kimsenin okuduğunu düşünmüyordum."

"O zaman neden blog yazıyordun?"

Bree omuz silkti. "Bilmem. Kendim için, sanırım?"

"Ama neden o kadar uğraştın? Benliğini mahvettin? Sadece kendin için mi?"

Bree benliğini gerçekten mahvettiğinden emin değildi ama şimdi tartışma zamanı değildi.

"İşte burada." Holdo blogu açtı.

Bree'nin nefesi kesildi. Daha önce kullanıcı bakış açısından hiç bakmamıştı. Yazılarını ya da arada sırada yüzleri bulanıklaştırılmış fotoğraflar paylaşırken, sadece perdenin diğer tarafındaydı.

Aslında... bayağı iyi görünüyordu. Blog sunucu platformu onun adına havalı bir şeyler yapmış olmalıydı.

"Vay canına, gerçekmiş."

Holdo ona tuhaf bir bakış attı. "Bir dakika bekle, internet analizi yapan bir yazılım indiriyorum."

"Hımm, tamam."

Bree fareyi tutup blogunda sayfayı aşağı yukarı kaydırmaya başladı. Vay canına, ne çok şey yazmıştı. Gözleri birkaç paylaşımı taradı. Yazıları aslında çok kötü değildi. Ve her birinin altında bir sürü yorum vardı.

Yorum mu? Yorum yapma olayına izin verdiğini bile fark etmemişti. "Her Şeye İzin Ver" kutucuğunu tıkladığını fark etti. Demek doğrudan blogun perde önü kısmına, Bree'nin hiç bakmadığı bölüme gidiyorlardı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Logan'ın giderken yazdığı mektupla ilgili paylaşımına tıkladı. Altında bir sürü yorum vardı. Tamamen yabancı insanların yorumları.

Ne? Pislik herif. Tatlım, endişelenme. Değmez. Sen tanıdığım en havalı (sanal) kızsın. Blogun yulımı güzelleştirdi.

İki kelime. Tutuklat onu.

İyi misin, Bayan Manifesto? Okuyunca içim parçalandı, üstelik benim başıma bile gelmedi.

*Birilerine anlat! Ciddiyim. Herif av peşinde bir pislik.
Bu durum insanların sandığından daha yaygın.*

Yorumların arkası kesilmiyordu. Hepsi Bree'nin iyi olmasını diliyordu. Hepsi ondan yanaydı.

Daha önce kimse Bree'den yana olmamıştı.

Bir başka paylaşımına tıklayıp bir o kadar yorum bulunca, "Kim bu insanlar?" diye sordu.

"Hayranların, Bree."

"Hayranlarım mı? Bloggerların hayranları oluyor mu?"

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Harika. Yüklendi. İstatistikleri göstereceğim."

Holdo fareyi alarak Bree'yi biraz sinirlendirdi. O güzel kısımları okumaya devam etmek istiyordu. Holdo klavyede hızlı hızlı bir şeyler yazdı, bir şeylere tıkladı. Sayfa bir sürü küçük grafiklerle dolana kadar Bree hızına ayak uyduramadı.

Holdo bir ıslık çaldı. "Aman Tanrım, Bree, blog ayda iki milyon farklı kullanıcı tarafından ziyaret ediliyor!"

"Ha?"

"İnsan yani. İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto'yu iki milyondan fazla insan okuyor."

Kelimeler gerçek değilmiş gibi, her şey puslandı.

Bree'nin tek bir sorusu vardı. "Neden?"

Holdo ona neredeyse acıyacaktı. "Bree, herkesin yapmak istediği ama kimsenin cesaret edemediği bir şey yaptın. Kaç kişinin okulda zorlandığını, kendilerini tamamen yalnız hissettiğini ama onlara uzanacak bir el bile bulamadığını biliyor musun? Ya da kaç kişinin bir şeyleri değiştirmek istediğini ama o dönemde gereken kararlılığa sahip olmadığını? Senin dışında. Sen başardın. Sen

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

onlara ulaştın. Ve yaptıklarını o kadar dürüstçe yazdın ki kendileri de yapmış gibi hissettiler.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Ama yapmaya çalıştığının bu olduğunu sanmıyorum.”

“Ne yapmaya çalışıyordun?”

“Ben sadece... daha ilginç olmak istedim. Daha iyi bir yazar olmak istedim.”

“Pekâlâ, bunu kesinlikle başardın.”

“Ama korkunç şeyler oldu. Sen benden nefret ediyorsun. Herkes benden nefret ediyor.”

“O kadar ahmakça davranmanın nedeninin bu olduğunu bilmiyordum ki. Neden bana söylemedin, Bree?”

Bree emin değildi. “Okuldaki insanlar nasıl öğrendi? Bütün isimleri değiştirdim, bütün fotoğrafları bulanıklaştırdım.”

“Çok fazla büyüdüğü için Queen’s’ten biri okuyup parçaları birleştirmiş olmalı. Demek istediğim ergenlik bayağı klişedir ama yine de her okulda sosyal basamakları hızla tırmanan, okulun en popüler çocuğuyla yatan, videoya çekilen ve sonra bir öğretmeninin okuldan ayrılmasına neden olan herhangi bir kız olduğunu sanmam.”

Holdo Bree’nin hayatından bir senaryo özeti gibi bahsetmişti. Her şey kurgu olsaydı, sorun olmazdı ama bu, Bree’nin hayatıydı. Onun sefaleti. Onun kaybı. Ancak Holdo kendini olaya çenesini kapatamayacak kadar kaptırmıştı.

“Şu tablolara bir bak,” dedi rastgele yerlere tıklayarak. “Her hafta biraz daha popülerite kazanmış. Kulaktan kulağa yayılmış olmalı. Bunu nasıl fark etmedin? İnsanlardan e-postalar almadın mı?”

“E-posta mı?”

“Evet. Okurlarından?”

Bree kimseden tek bir e-posta almamıştı. Alsa bilirdi çünkü bir anda arkadaşlar çıkabilir ve onu bu doğuştan gelen yalnızlığından kurtarabilir diye e-postasını sürekli kontrol ederdi. Bloga yazmaya başladığı o ilk geceyi düşündü.

“Blog için yeni bir e-posta adresi almıştım. Blogun adına uysun diye.”

“Ve hiç kontrol etmedin mi?”

“Normal adresim değil. Ve e-posta alacağım aklıma gelmedi.”

“Parolayı biliyor musun?”

“Belki.” Blogu açarken sarhoştur ama görünüşe bakılırsa sarhoş Bree de ayık Bree’yle aynı parolayı kullanmıştı. Bree hesaba zorlanmadan girdi ve karşısında şunu gördü:

45.597 yeni mesajınız var.

“Vay canına,” dedi Holdo.

Bree rastgele birini açtı. On beş yaşında, cidden depresif bir kızdandı. Kendine zarar veren bir kızdan. Görünüşe bakılırsa Bree’nin paylaşımı yalnız olmadığını hissetmesini sağlamıştı. Ve mektup arkadaşı olabilirler mi diye soruyordu.

Bree başka birine tıkladı.

Sonra birine ve birine daha. Oda eriyip kayboldu. Onunla birlikte okuyor olmasına rağmen Holdo da hiçliğe karıştı.

Gerçek gibi değildi.

Bree tuhaf bir uluma sesi çıkardı ve sonunda, en sonunda altı yıldır bastırılan gözyaşları kalbinden infilak edip gözlerinden boşaldı. Holdo’ya sımsıkı sarılıp hıçkırarak ağladı. Holdo saçlarını okşayarak e-postalara tıkladı ve omzu her dakika biraz daha ıslanırken onları Bree’ye okudu.

İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto

Ve sonra, şubat ayının on beşi sadece Queen's Hall için büyük bir gün olmadığı için, Bree insanın hayatını değiştiren o e-postalardan birini buldu.

Dokuzuncu sayfaya gömülmüştü.

Brookland yayınevinden geliyordu.

Altmışıncl Bölüm

Holdo hırıldamaya başladı.

“Aman Tanrım, Bree, Brookland! Brookland! Onları aramalısın. Onları hemen aramalısın!”

Bree gözyaşlarından e-postayı doğru düzgün okuyamıyordu.

“Seninle tanışmak istiyorlar. Bak, en altta bir numara var. Bunu neredeyse bir ay önce göndermişler. Sence kitaba dönüştürmek istiyor olabilirler mi? Ara onları, Bree. Telefonun nerede? Aman Tanrım, senin için o kadar mutluyum ki!”

Bree titreyen ellerle telefonunu çıkarırken Holdo’nun sesi arka plandaki bir uğultuya dönüştü, gözyaşları telefonun ekranına düşüyordu.

Numarayı çevirdi ve çalmasını bekledi.

Bree telefonun açılmasını beklerken Holdo deli gibi sırıyordu. Gülümserken o kadar tatlı görünüyordu ki.

“Alo?” Hattın diğer ucunda aksi bir ses yankılandı. Ve Bree yepyeni bir aşırı heyecan dalgasına kapıldı.

“Alo? Alo?”

Hıçkırıklar arasında... “Baba, benim,” demeyi başardı. “Eve gelebilir misin?”

Altmış Birinci Bölüm

Holdo ona, yol üstünde istediği zaman durup ağlamasına izin vererek evinin kapısına kadar eşlik etti. Hiç soru sormadan. Bree'nin ne zaman sorgulanmak istemediğini anlamakta çok başarılıydı.

Onlara kapıyı açtığı anda annesi yüzünde şaşkınlıkla, "Neler oluyor?" dedi.

"Anne!" Bree annesinin kollarına atladı ve yeni bir histeri dalgasıyla vuruldu. "Anne, seni seviyorum. Çok üzgünüm. Seni çok seviyorum. Lütfen, lütfen seni çok sevdiğimi ve çok üzgün olduğumu bil."

"Tatlım. Tanrı aşkına, sorun ne, başın belada mı?"

Bree annesinin kazağına tuz lekeleri bırakarak ağlarken, Holdo usulca yanlarından ayrıldı. Annesi ona gitgide biraz daha sıkıca sarıldı.

"Anne, seni seviyorum. Üzgünüm, çok üzgünüm."

"Şişşt, tatlım, üzülecek bir şey yok."

Bree'yi nazik hareketlerle oturma odasına yönlendirip kanepeye oturttu. Bree öksürmeye başladı; içi koparcasına ağlıyordu. Annesi sırtını sıvazladı, saçlarını okşadı ve ona şarkı söyledi.

Çok geçmeden babası da geldi ve evrak çantasını yere atıp –tek kelime etmeden– kanepede onlara katıldı. Bree’ye ve annesine sımsıkı sarıldı ve “şışşt” sesleri çıkararak ikisini birlikte kollarının arasında öne arkaya salladı.

Zaman geçti. Bir süre sonra Bree’nin ağlaması hafıfledi.

Ondaki değişimi fark eden anne ve babası halının üstünde diz çöküp ona baktılar.

“Bree, iyi misin?”

Bree başını beynini zangırdacak bir hızla, hayır anlamında salladı.

“Hayır, hayır, gerçekten iyi değilim. Yardım istiyorum... Yardıma ihtiyacım var.”

Ve Bree konuşmaya başladı.

Yavaş yavaş, onlara her şeyi anlattı.

Sonsöz

Bu benim son blog paylaşımım.

Senin için de bir kapanış olabilmesi için, ya da her neyse işte, öğrendiklerimi anlatmak istiyorum.

Bütün bunları yapıp derin bir şeyler öğrenememiş olamam, değil mi? Öyle bir şey kabul edilemez.

Hikâyemi okudun. Bunu birlikte yaptık.

Ah, ne kadar çok yol kat ettik, değil mi?

Sanırım neler olduğunu bilmek istiyorsundur.

Pekâlâ, tamir edilmem biraz zaman aldı; tıpkı tamire ihtiyacımın olduğunu anlamam gibi. Beni yeniden tek parça haline getirmek için Dr. Thomas'la kâğıt mendillere bol bol gözyaşı döktüğüm uzun saatler geçirdim.

Ve bu tamirin bir parçası olarak, özürlerimi de dilemem gerek...

Holdo. Tatlı, harika Holdo. Senden ne kadar özür dileysem az.

Güzel annem, babam, size kendimi bir daha asla kapatmayacağım.

Sanırım senin de bir özüre ihtiyacın var, Jass...

Ancak en zor özür –Oprah gibi görünme pahasına– kendimden dilemem gereken.

Bu yüzden, bu kadar çok nefretle dolu olduğum için, kimseye şans vermeye istekli olmadığım için, kendimi bu kadar üzüp yalnızlığa mahkûm ettiğim için, kendimden özür diliyorum.

Artık ilginç olmanın bütün kuralları elinizde. Ve bunu yaparken, tamamen rezil olup kendinizden nefret etmenin.

Bu yüzden, bu kapanışın hatırına, bunu okuyan, beni takip eden ve inanılmaz olan herkes için, işte son kuralım.

Altıncı kural: İlginç olmanın altın kuralı:
Umursamayın

Kendi manifestoma uyulmasını tavsiye etmiyorum. Kuralları bir kenara bırakın. Bu kadar zorlamaya son verin. Zorlamak sizi mutlu etmeyeceği gibi, ilginçleştirmeyecek de.

Yolculuğumdan çıkarılması gereken iyi bir ders varsa, o da şu:

Hayat, başınıza gelen bir şey değildir. Parkta bir banka oturup müthiş şeylerin bir döner bandta önünüzden geçmesini bekleyemezsiniz. Hayat sizin ona kattıklarınızdır. Benimki güzelleştiğim ve popüler

çocuklarla arkadaş olduğum için ilginçleşmedi. Onunla hiç alakası yoktu.

İlginçleşti çünkü ilk kez, hayatıma gerçekten yatırım yaptım.

Ve evet, harika bir saç kesimim oldu. Ama aslında olan bundan çok daha fazlasıydı. Artık bunları elimden alsanız bile umurumda olmaz. Çünkü yatırım yapmayı ve insanları hayatıma sokmayı öğrendim. Bu paha biçilemez. Önemli olan bu.

Kurtarılmayı istedim; elde edemeyeceğimden endişelendiğim şey kurtarılmaydı. Ve her zaman olduğu gibi, sevgi sayesinde kurtarıldım.

Sevgi, her zamanki gibi her şeyin geldiği yer. Sevmelisiniz. Tek yolu bu.

Hayatı sevmelisiniz. Başkalarını sevmelisiniz. Ve en önemlisi kendinizi sevmelisiniz.

Durum şu ki, artık ilginç olup olmadığımı umursamıyorum.

Jenerasyonumun dünyada bir iz bırakma takıntısından ve "hayatta kim daha iyi" yarışlarından bıktım.

Senelerce tek istediğim fark edilmektir. Varlığımı ispatlamak. Yaşadıklarımın her şeye değmesini istedim, ve bunu dış güçlerin beni onaylamasıyla sağlamaya çalıştım. Önemli olduğumu söylemesiyle.

İlginç olmak önemli değil. Ama mutlu olmak önemli. Tıpkı gurur duyduğunuz bir insan olmak gibi.

Şimdi görünmezlik denizinde kaybolabilirim ama en azından kim olduğumu biliyor, kendimi seviyorum ve mutluyum. Siz aynısını söyleyebilir misiniz? Söyleyemiyorsanız, nedeni ne?

Çünkü insanlar ölüm döşeğindeyken hiçbir zaman,
"Keşke dünyada bir iz bırakabilseydim," demezler.
"Sevdiğim insanlar nerede, onları son bir kez görebilir
miyim?" derler.

Hayatı seçin. Sevgiyi seçin.
Ve yaşamayı hiç unutmayın.

Teşekkürler

Bu kitap bir ağız dalaşısıyla başladı.

O ağız dalaşını başlattığın için teşekkürler Owen –pislik herif!–, *gerçi benim başlattığımı söyleyeceğine eminim* ama o tartışma olmasa bu kitap da olamazdı. O kadar berbat bir yılda verdiğin inanılmaz destek için gerçekten teşekkür ederim. Sen olmasan yapamazdım. Lisede popüler olduğun için seni resmen affediyorum...

Muhteşem aileme de her zamanki gibi teşekkürler. Babama, berbat ilk taslaklarımı elememe ve sonrasında onları geliştirmeme yardım ettiği için. Anneme, her bir meslektaş/kitabevi/kütüphaneciyi bu kitabın bir kopyasını alsın diye hırpaladığı için. Kız kardeşim Eryn'e, hamile olmasına ve mide bulantısına rağmen ilk taslağı okuduğu için ve diğer kız kardeşim Willow'a da, popüler insanların tam adlarını hatırlamakla ilgili bilge yorumları için teşekkürler. Yanımda olduğunuz için çok şanslıyım ve size minnettarım.

Lisa'ya kocaman bir teşekkürü borç bilirim; bu kitabı o kadar çok savundu ki, maaş çekimde onun da ismi olmalıydı. Senin hevesin ve desteğinin anlamı çok büyük. Ve Ruth'a beni Londra'da delirmekten kurtardığı için teşekkür ederim. Ve hey, Emily S, senin adın bu kitapta yer alıyor o yüzden bunu da okumak zorundasın! Senin bu

kitapla ilgili beklenmedik ve inanılmaz hevesin tam ihtiyacım olan şeydi ve tam ihtiyacım olan zamanda yetişti.

Her zamanki gibi, HÂLÂ tanıdığım en sevimli insan olan menajerim Maddy'ye kocaman teşekkürler. Sen hayatımı değiştirmeye devam ederken, ben de senin hakkını nasıl ödeyeceğimi bilememeye devam ediyorum.

En büyük teşekkür tüm USBORNE çalışanlarına; orada çalışmak için bir çeşit muhteşemlik sınavından falan geçiyor olmalısınız. Kolektif yaratıcılığınız, pozitifliğiniz ve çalışkanlığınız yazdıklarımın hayal bile edemeyeceğim biçimlerde canlanmasını sağladı. Özellikle editörlük gurum Rebecca'ya, elinizde tuttuğunuz bu kitabı yaptığı için teşekkürler. Nazik ve anlayışlı düzeltilerin bu hikâyeyi bu hale GETİRDİ ve senin zihninin de benimle olduğu için minnettarım. Ayrıca bütün küfürlerin kalmasına izin verdiği için de teşekkürler... yani çoğunun.

Bree'yi bulmak ve onu anlamak kolay değildi. Ve harika TheSite.org'da çalışarak geçirdiğim, beni tepeden tırnağa değiştiren yıllar olmasa Bree var olamazdı. Bree, TheSite'i bulmuş olsaydı, bu kitapta yaşananlardan çokook daha önce yardım alacağına bütün kalbimle inanıyorum. Orada çalışmaktan çok gurur duyuyorum ve umarım bütün "sorunları", özellikle çok yanlış anlaşılan kendine zarar verme konusunu hakkıyla anlatabilmişimdir. Hep olduğu gibi, özellikle Emma ve Nic'e teşekkürler.

Son olarak, bu fırsattan utanmazca faydalanarak dışarıdaki potansiyel Bree'lere seslenmek istiyorum; YALNIZ DEĞİLSİNİZ. Acı çekiyorsanız içinizde tutmayın. Birine anlatın, yardım alın, destek alın; bunu bal gibi hak ediyorsunuz ve bal gibi de buna değersiniz...

... ve bence, dünyada en azından birazcık düzgün olan her insan en az bir kere okulda bir tuvalet kabininde ağlamıştır. Aslında bu bir onur madalyası.

Görünen o ki sıkıcıyım. Hiç kimseyim.
Ama hepsi değişmek üzere.
Çünkü bir projeye başlıyorum.
Burada. Şimdi. Kendim için.
Siz de benimle bu yolculuğa
çıkma isterseniz, buyurun gelin.

Bree popülerlikten çok uzaktır. Zamanının çoğunu hayatından, okulundan, hiç yanında olmayan anne babasından nefret ederek geçirir. Bu yüzden de kendini yazmaya vermiştir.

Bir gün Bree'ye kendini dünyaya kapatmaktan vazgeçmesi ve yazıya aktarmaya değer bir hayat yaşamaya başlaması gerektiği söylenir. Ve böylece İlginç Olmak Üstüne Bir Manifesto doğar. Altı adımda kusursuzlar takımının arasına sızacak, imkânsız bir aşka kapılacak ve hayatının en büyük hatasını yapacaktır.

Bu manifesto her şeyi değiştirecek...

"Arkadaş gruplarından dostluklara, bu romanın sayfalarındaki her şey gerçek ve bu yüzden herkes kendinden bir parça bulacak."

The Guardian

